

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M u s t a f a A c u n g i l

B U K R A

Ö M Ü R K A P A N

Roman

tutikita

Mustafa Acungil

BUKRA

ÖMÜRKAPAN

Roman

Önce inanmadı...

Bu uzun yaşamının sonunda
başka ömürlerle gençleşecek
miydi yaşlı Bukra?

Sonra yapamadı...

Asırlar önce kendisine
bağışlanan tek bir yaşamla
neredeyse en güzel yaşlara kadar
gençleşebilmişti. Ama bitti.
Bağışlanan ömür tükendi. Artık
kendi çabasıyla ömür almayı
başarabilmeliydi.

İyi de nasıl?

Zamanla bağımlı oldu
ömür kapmaya.

Büründüğü son karakter
Kemal Bilge'nin kimliğinde
ölmeye çok kararlıydı!
Ömür almayı bırakmalıydı.

Bukra'dan Kemal Bilge'ye...
15 asır sonra
Öyle ya da böyle
Artık ölebilecek mi?

tutikita

M u s t a f a A c u n g i l

B U K R A

Ö M Ü R K A P A N

Roman

 tutikitap

BUKRA

Ömürkapan

MUSTAFA ACUNGİL

ISBN: 978-605-9218-58-0

1. Baskı: Ekim 2016, Semerci Yayınları - Bana Beş Dakikanızı Verir Misiniz?

Gözden Geçirilmiş 2. Baskı: Eylül 2019

Yayın Hakları:

© Mustafa Acungil

© Nefes Yayıncılık A.Ş.

Sertifika No: 15747

Tuti Kitap, Nefes Yayıncılık markasıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

EDİTÖR: Tuhfe Toçoğlu

KAPAK TASARIM: Fatih Hardal

SAYFA DÜZENİ: Melik Uyar

İÇ BASKI/CİLT: İnkılap Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No:8

Yenibosna / İstanbul Tel: (212) 496 11 11

Matbaa Sertifika No: 44066

TUTİ KİTAP

Bağdat Cad. No:167/2 Çatırlı Apt. B Blok D:4

Göztepe / Kadıköy / İstanbul

Tel: (216) 359 10 20 Faks: (216) 359 40 92

www.tuti.com.tr

✉ tutikıtap@tuti.com.tr

f /tutikıtap

🐦 /tutikıtap

📷 /tutikıtap

M u s t a f a A c u n g i l

B U K R A

Ö M Ü R K A P A N

MUSTAFA ACUNGİL

Mustafa Acungil, mesleğini şöyle tanımlar:
Karmaşık konuları hızlı ve iyi öğrenip özümseyerek, bunları kolay anlaşılacak ve keyifli bir biçimde insanlara sunmak.

Profesyonel iş yaşamı bu tanıma dayalı olduğu gibi, bir şair ve bir yazar olarak yaptığı da bundan farklı değildir. Zihninin derinliklerinden ya da belki uzayın bir yerinden çekip çıkardığı ve keyif alınabilir bir kelimeler zincirine dönüştürdüğü eserler sunmayı hedefler.

İletişim Bilgileri:

 /acungil

 /mustafa.acungil

 /acungil

 /acungil

goodreads.com/mustafaacungil

İTHAF

Ofis'te üst üste iki arkadaşın beş dakikasını istemesini görmemle bir ilhamlar zincirini tetikleyen Enes'e...

TEŞEKKÜR

Roman, başka bir şey... Genişliği, derinliği belirsiz, çok genişleyebilen, çok derinleşebilen bir kurgu... Romanla başa çıkabilmek için iyi bir fikir, iyi karakterler, iyi bir kalem yeterli değil. Etkin bir çalışma disiplini, iyi bir zaman yönetimi, rahat bir çalışma ortamı gerekli. Bana sağladıkları ortam, huzurlu yaşam ve romana doğrudan katkıları için aileme, eşime ve iki kızıma sonsuz teşekkürler...

Romanın gelişimi boyunca taslakları okuyup geri beslemede bulunan arkadaşlarıma da ayrıca teşekkür ederim...

Tuti Kitap'ın güzel ekibine sevgilerimle...

ÖLÜM

tik tak
tik tak
tik
tak

“Bu yaşta yeni ev almak da neyin nesiydi Kemal Bey?”

Gülnur’un saçları yarı örtülü tülbindinin altında bembeyazdı. 70 yılın yüküyle çökmeye başlamış omuzları, güzel bir mekan değişikliğiyle, hoş bir sürprizle yeniden dikleşmemişti. Ama sesindeki eski yılları çağrıştıran cıvıltılı sevinç ne kadar güzeldi. Kemal hayatının aşkına eskiden böyle duygu dolu bir anda hızla gidip sarılacakken, şimdi ancak yavaş yavaş ayağa kalkabildi. Kemiklerini hissediyordu. İskeleti, metal yorgunluğu olan bir makinenin çarkları, kolları, dişlileri gibiydi. Bunun zorunlu değil seçilmiş bir yorgunluk olduğunu unutmuştu neredeyse artık.

Gülnur, taşınmayı yapan şirketin temizlik elamanlarının çıkardığı işi beğenmemiş, ortalığı tekrar elden geçiriyordu. Bir yandan pencerelerin iç mermerlerini silerken bir yandan da Kemal’e laf yetiştiriyordu şimdi de. Kemal, zorlu adımlarla Gülnur’un yanına ulaşmış buruşmuş yanağına bir öpücük kondurdu. O yanaktaki her kırışıklığı tanıyordu.

Beraber yaşlanmışlardı. 40 yılı geçkin bir süredir her şeyi beraber yapmışlardı.

Genç kız gibi kıkırdadı Gülnur.

“Hadi hadi, o geniş evin seni ne kadar zorladığını bilmiyor muydum sanki. Çocukların da yolu düşmüyor artık hiç zaten. Ne gerek vardı odalarda koşuşturmana.” Ayakta, dengesini korumaya çalışarak biraz da ondan güç alarak sarıldı karısına. Gülnur da başını koluna yasladı Kemal’in. “Bak sesin bile cıvıldıyor ne güzel.”

“Haklısın Kemal...” dedi Gülnur, gömleğin manşetinden çıkmış derisi sarkmış bileğini öptü kocasının. “Teşekkür ederim. Ama şimdi beni rahat bırak biraz. İşim gücüm var, azıcık ulaşılması zor yerlerin hepsi hâlâ toz içinde. Ne biçim temizlik yaptılarsa...” Kemal’i kolundan tutup nazikçe koltuğuna yönlendirdi. “Hadi otur sen biraz. Dikkat et düşme ama... Alışık değilsin mobilyaların buradaki düzenine. Daha minik evimiz, araları daha dar, dikkat et.”

Gülnur’un o hep koruyucu sevgisinin yönlendirmesiyle, küçük ve yavaş adımlarına rağmen yüzünde bir gülümsemeyle koltuğuna yürüdü Kemal.

Daha yerine oturamadan arkasından çarpma sesleri geldi. Dönüp baktığında Gülnur’un yığıldığını gördü.

Ne olduğunu anlayamadı Kemal. Anlamak istemedi. Ambulansı çağırdı. Gelen ekipten birileri muhtara haber verdi. İşlemleri muhtar başlattı. Kemal ertesi gün olayın şokundan kendine gelir gibi olduğunda beyin kanaması dediler ölüm sebebi için.

İki oğlu da ABD’deydi. 10 yılı aşkın süredir uzaktaydılar. Hayatlarını orada kurmuşlardı; işleri, aileleri oradaydı. Kemal’in de işine geliyordu bu durum. İki evlattan çok daha fazlasına sahipti. Çocukları değil, nesliydi onun için

asıl önemli olan. Kendisinden haberdar olmayan ama takip ettiği o kalabalık klan...

Kemal cenazeye katılamadı. Beş günü hastanede geçmişti. Sonunda bir sağlık ekibi onu evine bıraktığında, komşuları gelip yemek yaptılar, birkaç gün sık sık uğradılar.

Genelde uzun zamandır yerleşik kişilerin oturduğu bir semtti. Bu evi bulana kadar epey takipte kalması gerekmişti zaten. Yerleşik olduklarından mıdır, taşınmanın hemen ardından gerçekleşen ölümün uyandırdığı merak mıdır komşuların ilgisi bilemedi. Ama hiçbir şeyi düşünecek, hiçbir ilgiye direnecek hali yoktu zaten. Karşı komşusuna onu istirahatinden kaldırmadan gelip bakabilsinler, ilgilenbilsinler diye anahtar verdi.

Yaşamsal tehlikesi yoktu. Doktorun söylediğine göre, “ani kaybın şokuyla duygusal bir travma yaşamıştı ama bu beden daha en az on yıl götürürdü Kemal’i”.

Komşuların tüm ısrarına rağmen, yatak odasında yatmamıştı. Taşındıklarının haftası dolmadan Gülnur’u kaybettiği bu ev zaten boğuyordu onu; bir de üstüne birkaç gece de olsa beraber uyudukları odada yalnız başına sabahlamak istemedi.

Eve geldiği gün çocuklarla da konuşmuş, gelmelerinin bir anlamı olmadığına ikna etmişti onları. Annelerinin cenazesi zaten kalkmıştı. Kendisiyle komşular ilgileniyordu. Daha olmadı bir bakıcı ayarlayacaktı. Herhangi bir yardıma ihtiyaç yoktu, merak etmeleri gereksizdi. Kendi işlerinin hengâmesinde bir de yarım dünya yol gelmelerine ne gerek vardı.

Doktorun on yıllık ömür tahmini, yaşlandığından beri çok hafıflemiş uykusundan her uyanışında kulaklarında yankılanıyordu.

Gülnur'suz on yıl... Düşüncesi bile kâbusu olmaya yetmişti.

“Ondan sonraya kalmamalıydım. Bu sefer çok iyi gidiyordu her şey. Huzurla ölmeliydim.”

Gözlerinde bir ışıltının gölgesi, dudaklarında yorgun ve sevimsiz bir gülümsemeyle düşündü: 50 yıldır yapmadığı şeye tekrar mı başlayacaktı?

“Asla, asla, asla... Bu sefer değil.”

O kadar hâlsizdi ki ne kendisine ömürler hediye etmiş bu sürece tekrar başlamayı ne de sürece direnmek için on yılı yalnız başına nasıl yaşayıp sonunda artık öleceğini düşünebiliyordu. Hem belli mi olurdu, belki daha da uzun bir süre... Gülnursuz...

Gerçeğe sadece bedeninin ağırlığı ve sızılılarıyla bağlıydı. Uyuyan, uyanan, gelen komşularla iyi kötü birkaç cümle laflayan, getirdikleri çorbadan kaşık kaşık içirilen bir başkasıydı sanki.

Buna bir son vermeliydi, aklını başına almalıydı.

50 yıldır terk ettiğine dönmesi bilinçli bir kararla olmadı. Eski, çok eski, yarım asırdır yüzeye çıkmamış ama kalıbı zihninde hâlâ dipdiri, derin çizgilerle kazınmış bir alışkanlıkla hareket etti.

Karşı komşunun oğlu uğrayıp hâlini sorduğunda dendi ilk. Başına üşüşenlerden iyi niyetine en güvendiği komşusu onlardı oysa:

“Düzenlenecek bazı resimler var... İki üç saatini verebilir misin?” dedi.

Ardından “Tabii Kemal amca, ne demek...” diyen üniversiteli genci, hâlsizleşmiş de uyuyakalmak üzereymiş numarasıyla gönderdi evden. Çocuk yardımcı olmak için hazırlanmışken aniden gönderilmesine şaşırdı, ama Kemal alacağını almıştı zaten hiçbir şeyin farkına varmayan kur-

banından. Başından savdı onu. Gözlerini kapattı ve kendini uyumaya zorladı. Yıllardır uyuduklarından çok daha farklı bir uykuydu. Uyandığında zihni çok daha berraktı.

Tadını almıştı tekrar. 50 yıl öncesinden damağında kalan bir tat. Daha geçen hafta yediği leziz bir yemekten tekrar sipariş etmek gibiydi.

Küçük küçük girişimlerle epeyce bir zaman toparladı. Alışkanlıkla kontrolsüzce istemelerdi. Süreleri kısa tutacak kadar devreye girebilmişti en azından vicdanı. Toplamı düşündü.

“Üç güne yakın...”

Aslında çok bir süre değildi. Yine de eski tadı tekrar zihninde ve bedeninde duyumsamak, üç günden daha fazla dinçleştirmişti Kemal’i.

Ayaklanıp kendi işlerini görmeye ve komşuları geri çevirmeye başladı. Bu kadar ilgilendikleri yeterdi. Artık işini görebilecek kadar toparlanmıştı. Kendini tutamadan aldığı zamanların vicdan azabıyla daha fazla uğraşmak istemiyordu. Karşı komşudan anahtarı geri aldı. Günlük yürüyüşlere başlayacak kadar iyileştiğini söyledi. Daha yeni komşu olduğu bu insanlara yeterince yük olmuştu zaten. Belki meraklarını belki yardımcı olma ihtiyaçlarını tatmin etmişlerdi onlar da, ama bunu yaparken ödedikleri bedelin farkında bile değillerdi.

Üstelik zaman almaların durmasıyla yaşayacağı acıyı da biliyordu. Kısa süreli alımların ardından daha hafif seviyeli yaşanan acı bile zorluydu. O acıyı yaşadığı anlara kimse denk gelmemeliydi.

Refleksle hareket etmeyi bırakmalıydı artık. Düşünmenin, geleceği planlamanın vakti gelmişti.

İlk yürüyüşünde Gülnur'un mezarını ziyaret etmek istedi. Ama yapamazdı, henüz o kadar toparlanamamıştı. Üstelik içinde bir yerlerden, çok derinden, Gülnur'un mezarına hiç gitmeyeceğini de biliyordu. Kemal olarak kaldıramazdı. Alef olarak... O da tamamen başka bir meseleydi.

Asansörü hiç sevmiyordu. Sonradan eklendiği için bir hayli küçüktü zaten. İki kişi beraber ancak kullanabiliyordu. Daireyi alırken yaşlarını düşünerek birinci kattan seçmişti Allah'tan. Zorlanarak da olsa bir kat merdiveni inip çıkabilirdi. Yakında bu eklem ağırları da geçmişte kalacaktı nasılsa...

Yıllardır bir türlü doğru düzgün ısınamayan bedenini dizlerine kadar inen siyah kaşmir paltosuna sardı. Tüm düğmelerini kapatıp kemeri de sıkıca bağladı. Kulaklarının üzerine kadar inen koyu gri kasketini taktı. Gülnur'un birkaç sene önce aldığı bir evlilik yıldönümü hatırasıydı. Kulaklarını kapatmak istemediğini bilirdi karısı, o yüzden artık hep üşüdüğünü bildiği hâlde kulakları kapatacak bir başlık yerine kasketi tercih etmişti. Emekliliğinden beri yürüyüşleri adet edinmişti. Üşüye üşüye de olsa vazgeçmeden yaptığı yavaş adımlı yürüyüşlerinde sokağın, insanların seslerini duymayı severdi. Kulakları giderek daha zor duyduğu için, bir de örtüp ek bir engel koymazdı. Çok zorunlu hâle gelmeden işitmeye yardımcı cihazlardan da kullanmak istemiyordu.

Kapıya eli uzanırken, "Sağırılık tehlikesi de bitecek..." diye gülümsedi kendi kendine.

Sonra bir anda donakaldı. Karar vermiş miydi şimdiden? Takma dişleriyle alt dudağının içini ısırды. "Hayır, düşünmeliyim daha" diye sesli olarak teyit etti. Bunu yapmak zorunda kalması bile sürecin başladığını işaret ediyordu aslında. Tadı almıştı bir kere. Yıllar sonra alkolün tadına

tekrar bakan bir alkolik gibiydi. O hâli yaşayan alkolik olmuştu zamanında. Birkaç kere... Tütünü bırakmış bir tiryakinin onlarca yıl sonra tekrar dumanını içine çektiğinde yeniden başlamakla hızla yakınlaştığı andaki gibiydi durumu. Bu sefer alkolden ve sigaradan çok daha önemli ve oburca alışkanlığına dönmekten geri alabilecek miydi kendini? Şimdiye kadar hiç kurtulamamıştı yeniden başlamakta. Ama şu son 50 yıldır temizdi. İlk kez bu sefer Gülnur sayesinde, bunca zaman kendine hâkim olabilmişti. Acılara rağmen, sızlamalara rağmen, çaresizliklere, yapamaz edemez hâle gelmelere rağmen... Giderek kendi bedeninde hapsolmuş hissetmesine rağmen...

Sonunda kapıyı açtı. Ayakkabılarını vestiyerden alıp sadece kolunu biraz uzatarak yüksekten yere bıraktı. Çıkan patırtıdan hoşlanmıyordu ama eğilmek de yorgun kemiklerini çok zorluyordu. Dönüşte kapının önünde çıkardığı yerde biraz düzeltip bırakmaya karar verdi. Gülnur olsa her zaman yaptığı gibi Kemal'in ayakkabılarını içeri alırdı.

Gülnur'la beraber yaşarkenki kararlılığıyla yaşlanmaya devam edecekse, her gün bu ağırlarla ayakkabılarını eğilip almayı, vestiyere kaldırmayı düşünme şansı yoktu zaten.

"Çekmek zorunda mısın bunları?" diye fısıldadı beynindeki ses. Alışkanlığı, ağzına bir parmak bal... Yok yok bir parmak kan bulaşmış vahşi bir ayı gibi kemiriyordu beynini.

Ayakkabılarını giydi. Dönerek alçalan 18 basamağı yavaş yavaş indi. Sokağa çıktı. Hey gidi Süleyman Nazif! Evi almayı düşündüğü bölgeyi incelerken bu sokağın ismini görünce kararını hemen vermişti. Süleyman Nazif Sokak... Vatanperver, çaresizliği çare arama zorunluluğu olarak görüp çabasını artırmak için bir motivasyon kabul eden bir insandı Süleyman Nazif. Çok yakından tanımamıştı ama aynı mecliste bulunduğu zamanlar olmuştu.

Bir gün aynı lokantada denk gelmişlerdi. Yakın masalardaydılar. Beyefendinin masasında fazlaca misafiri vardı, yanına gidip rahatsız etmemişti. Zaten o kadar yakından bir tanışıklıkları da olmadığı için sessiz kalmayı tercih etmişti. Yine de nüktelerini duyabilecek kadar yakın olmaktan hoşnuttu. Temizlik konusunda titizliğiyle meşhur şair dostu Şinasi de masasındaydı Süleyman Nazif'in. Şinasi garsondan su isteyince hemen patlatmıştı: "Oğlum, beyefendinin suyunu yıka da getir!"

Süleyman Nazif'in hatırasıyla ve sarkık yanaklarının el verdiğince gülümseyerek sokak boyunca yürüdü. Bir baston edinmeliydi. Gülnur hep öyle söylerdi. Desteğe ihtiyaç duyma fikrini kabullenemediği için tehlikeli olduğunu bile bile edinmemişti. İki elini arkada belinde birleştirmiş, onların baskısıyla daha dik durmaya çalışarak yavaş yavaş köşeye yaklaştı. Tek yönlü dar sokakta gelen arabalara karşı aşağı doğru yürüyordu. Neyse ki iki taraftaki kaldırım da neredeyse tek şeritli yol kadar genişti. Yine de otoparkların çıkışları, dükkânlara, apartmanlara girip çıkanlar ve kaldırımlarda yürüyenler yüzünden rahatsızlık çekiyordu. Asıl huzursuzluğu, kendi yavaş temposuyla onların hızını kesmekten kaynaklıydı, ama yine de, dünyanın yaşam enerjisini etrafında hissetmekten derin bir hoşnutluk duyuyordu. Bu enerji, eski tiryakinin sigara dumanıydı Kemal için.

Trafiğin sıkışık olduğu bir saat olsa bu yaşlı hâliyle bile rahatça geçerdi karşıya. Ama şimdi öğleye doğru araçlar bir hayli hızlı geçiyordu. Yolun karşısındaki parka gitmek istiyordu. Hem otobüs durağı da vardı karşıda, oraya geçmek isteyen insanlar olacaktı tabii ki. Görünürde yaya kaldırımı olmasa bile buradan geçmeliydi. Eliyle araçlara işaret ederek yola adımını attı. Birkaç ezilme tehlikesi ve bir taksicinin penceresini açarak savurduğu küfrün ardından Vali

Konağı Caddesi'nin karşı tarafına geçebildi. Kendi sokağının tümü kadar geniş kaldırımını geçip parkın içine birkaç basamak inince ilk banka oturuverdi hemen. Aslında oturuvermeye niyet etti. Bedeninin elverdiği hızla da bu niyetini gerçekleştirdi.

Demokrasi Parkı'na gitmek istemişti. Ama enerjisi, adını henüz bilmediği ama çok daha yakın olan bu parka kadar yetmişti.

Evde kapalı kaldığı sürede gelip gidenlerden –kiminden az, kiminden çok– toplamda yaklaşık 3 gün almıştı. Zihninde gerçek bir saat gibi hissettiği yaşının 3 gün geriye gittiğini görebiliyordu. Eskiden, çok eskiden, bir güneş saati vardı orada. Ve de bir çeşit çetele. Şimdi artık dijital bir saatti zihnindeki. Yılları, ayları, günleri, hatta saatleri gösteriyordu.

“Düzenlenecek bazı resimler var... İki üç saatini verebilir misin?” Tamamen otomatik olarak çıkmıştı ağzından. Sorduğu soruyu kendisi de başka bir insanın sesini dinler gibi dinlemişti. Ama çıkmıştı bir kere. Ve delikanlı, bu zavallı yaşlıya, bu taşınır taşınmaz eşini kaybetmiş bir ayağı çukurda amcaya yardım etmek istemişti. Hemen kabul etmişti.

Çok kolaydı.

Bir kez başlayınca durmak ise çok zordu.

Gelip giden komşularla kısa sürede 3 günü tamamlamıştı. Giderek derinleşen uyuklamalarda zaman tahsilatları işleniyordu. 3 günün ve yeniden zaman almanın getirdiği dinçlikle yaptığı şeyin ne olduğunu düşünebilir hâle geldiğinde durdu. Doğrusu hemen değil; biraz da bile isteye çalmanın vicdan azabının birikmesi gerekmişti.

Damarlarında dolaşan, beyninin her kıvrımına işlemiş bu alışkanlık, o çok uzun hayatında gördüğü, bildiği ya

da duyduğu herhangi bir bağımlılıktan çok daha güçlüydü. Gençleşmenin getirdiği zindelik bir yana, tek bir dakika olsun gençleştiği bir uyku anı paha biçilmezdi.

10 kişiden 3 gün. Kimisinden iki saat belki sadece, kimisinden bir güne yakın.

2 saat, 8 saat, ya da 1 gün...

Onlar fark etmeden ömürlerinin sonundan eksiltirken o sürelerle karşılık kendisinin uykularında gün gün gençleşmesi...

Ne kadar önemli olabilir ki ömründen kaybedenler için? Ortalama 70 yıllık bir insan ömründe? 80'inde ölecek bir insan, bir gün daha erken ölse ne olur? Zaten yaşayacağı kadar yaşamış. Ya da 25'inde trafik kazasına kurban giden genç, o gün yerine ertesi gün kalsaydı arabanın altında, daha mı kolay katlanılır olacaktı genç ölümü?

Sonra sekiz saatte bile neler olabileceğini düşündü. Hatta iki saatte... 80'indeki yaşlı adam, iki saat daha dayanabilse belki uzaklardan gelen dargın kardeşison nefesten önce yetişebilecekti. Karşılıklı helallik dileyceklerdi.

25 yaşındaki zengin genç bir gün erken ölmese, belki senelerdir sevdiği ve bir ömrü paylaşmak istediği kızla evlenmiş olacaktı. Sevdiği ve hayatını adadığı kız, zengin gencin mirasına hak kazanacak, hayatı kurtulacaktı.

Yeterince yaşamıştı. Çok ölüm görmüştü. Biten bir hayat yoktu.

"Tüm hayatlar yarım kalır!"

Gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Zaten yarım kalacak 10 hayatı daha da yarım bırakmıştı. Yaptığı buydu.

"Düzenlenecek bazı resimler var... İki üç saatini verebilir misin?"

Böyle demişti. Ve kendi isteğiyle vermişti delikanlı. Adını bile hatırlamıyordu.

“Şimdiye kadar kimseden zorla bir şey almadım!”

Sesi yüksek çıkmıştı. Kendi kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Hemen etrafına bakındı. Birkaç bank ötede iki üniversiteli genç az önce birbirlerinin gözlerinde, sözlerinde kaybolmuş hâldeyken merakla ona bakıyorlardı şimdi. Bir an göz göze geldiler, sonra bakışlarını kaçırdı.

Şimdi biraz yardım istese... Sese... Dudaklarını ısılattı. Konuşmamak elinde değildi.

    

M.S. 634

düz yol geçit vermez kimine
kimine     ler engel değil

Asayla asayı tutan el arasındaki sınır belirsizdi. 80 yıl, iki   m  r... Bir değil iki ömürlük süre yaşamıştı bu dünya-da. Elindeki asa nasıl kurumuş, sıkıla  mı  , demir gibi olmuşsa, bedeni de   yleydi. Kemik ve deriden ibaret, ölmeye bir türlü niyet etmeyen, kuru ve buruşuk bir vücut.

Yaşamının bilinçli olarak hatırladığı döneminde hiçbir   ehir ya da kasabada iki yıldan fazla kalmamıştı. Çocukluğundan bile hayal meyal, babasıyla dolaştığı zamanları hatırlıyordu. Babası tutunamayıp yola çıkmış bir insandı. Çok uzaklardan geliyorlardı muhtemelen. Türk derlerdi babasına.   kisinin yalnızken konuştuğu dili başka kimse-nin konuştuğunu duymamıştı.

Aramice, Arapça, biraz Farsça, Latince, biraz da Yunanca biliyordu. Babasının küçükken sadece kendisiyle konuşurken kullandığı dilden ise neredeyse hatırladığı hiçbir şey kalmamıştı artık. Tengri diye bir kelime kalmıştı sadece aklında. Tengri'ye tapardı babası. Tekti taptığı. Onu

bu topraklardan sonunda alacak olan, ölümünün ardından hükmünü verecek olan Tengri miydi?

Doğu Roma ve Sasani şehirlerinde gezgin dolaştığı on yıllar boyunca yaşadığı şeyleri değil de ta çocukluk zamanlarını düşünüp durması ne garipti. “Devran başa mı dönüyor?” diye sordu karşısındaki kumlara. Sırtı az geride kalan pazar yerine bakıyordu. Akşamüzeri, mallar azalmış, bazıları tezgâhını kapatıp gitmişti bile. Pazarın gerisinde kale vardı. Daha arkada, daha güneyde ise geçit...

Geçidin daha güneyinde, uzaklarda ilginç şeyler oluyordu. 20 yıl önce olsa, 60’ındayken bile durmaz giderdi. Ama artık bir kasabadan iyice sıkıldığında, ancak yakınlardaki başka bir kasabaya gitmeyi gözü kesiyordu. Uzun boylu yolculukların zamanı geçmişti. Ata binebildiği dönemler çok geride kalmıştı. Deve sırtında yolculuk yapmaya bile dayanamıyordu yaşlı bedeni. Canı çektikçe arabayla yolculuk yapmaya ise imkânı yoktu. Hiçbir zaman zengin olmamıştı. Güldü. Hiçbir zaman üç günlükten fazla yiyeceğe bile sahip olmamıştı.

Arayandı o. Ne aradığını bilmesede de...

İnsanları gözlemeyi severdi. Tanımayı, öğrenmeyi, anlamlar çıkarmayı...

Ateşe tapanları, puta tapanları incelemişti.

Yahudilere pek yaklaşmamıştı. Ketumdular. Kabile olarak yaşar, bulundukları toplumla gayet içli dışlı gibi davranırlardı. Özellikle ticaretin çok içindeydiler. Ama onun aradığı derinlikte ilişkilere kapalıydılar. İnançlarına kimseyi kabul etmeye niyetleri olmazdı. Gerçek bir tanrının dini olsa, başka ırklardan insanlara bu kadar kapalı olamazdı bir din. İnsanların büyük kısmını, ona dönmeye istekli olsalar da kapı dışarı edecek bir tanrı fikri aklına yatmıyordu. Belki de Gök Tanrıyla ilgili çocukluğundan

hatırladığı belirsiz izlenimler böyle hissettiriyordu. Göğe baktığında, Gök Tanrısı, Tengri'yi düşündüğünde, göğün altındaki kimi insanların dışlanması kabullenemiyordu.

Çarmıhtaki tanrının, İsa'nın takipçilerini de incelemişti. Doğu Roma'nın dini bir hayli karışıktı. Yahudilikten çıkma olduğu halde insanlara geniş bir şekilde kucak açıyordu ama çok tanrılı geleneklerden aldıkları azımsanmayacak seviyedeydi.

Putperestlik ve çok tanrıcılık pek garibine giderdi önceden beri. İnsanların çoğunluğu bu tanrılara inansa da aynı toplumlardaki yöneticilerin tanrılar topluluğunu toplumu yönlendirmek için kullandıklarını hissediyordu. Belki gerçekten kendileri de inanıyorlardı bu tanrılara, belki sadece pratik bir araç olarak kullanıyorlardı tanrıları. Yine de kendisi de Yahudi bir gezginle yaptığı bir sohbet olmasa, muhtemelen bu oyunu göremeyecekti. Helvadan putlar yapıp acıktıklarında da tanrılarını kırıp kırıp yiyen put yapıcılarında bahsetmişti Yahudi. Hatırladıkça gülerdi hâlâ. "Karın doyuran bir tanrıçık en azından" diyip güldürmüştü vaaz verir gibi anlatıp duran Yahudi gezgini.

Hıristiyanlık ona bir hayli yakın gelmişti. Keşke bir de şu putperestlik kalıntıları olmasaydı. Hıristiyanlık öncesi Roma'da bazı imparatorları tanrı ilan etmeleri gibi, bu dinin peygamberini de tanrı yapmışlardı.

Neyin peşinde olduğunu bilmiyordu. Tengri'yi mi arıyordu? Çocukluğunun Tengri'sini?

Ama artık yolun sonuna gelmişti.

Yıllardır o şehir benim bu kasaba senin dolaşıp durmuştu. Terzilik, dülgerlik, rehberlik, hikâyecilik... Yapmadığı iş kalmamıştı. Eskiden... Artık yetmiyordu. Rızkını kazanacak kadar iş bulamıyordu. Sadakalarla ikramlarla karnını doyurabilir olmuştu. Ve buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

Muhammed'i 20 yıl önce duymuş olsa, güneye inerdi. Oysa onunla ilgili haberleri ancak yetmişinden sonra duymaya başlamıştı. Son üç yıldır bulunduğu bu şehir, yaşadıkları içinde Muhammed'in takipçilerine en yakın, en güneydeki yerdi. Kervanlarla gelenler oluyordu. Ama buralarda henüz yerleşik takipçisi yok gibiydi. Gelen gidenler oldukça duydukları hoşuna gidiyordu. Ona gidebilecek yaştayken haberleri henüz yayılmamıştı bulunduğu yerlere. Şimdi haberlerini duyduğunda ise gidebilecek hâli yoktu. Zaten iki yıl önce de öldüğünü haber almıştı. Güneyde takipçilerinin yayıldıklarını, kabileleri denetim altına aldıklarını duyuyordu. Hatta ufak bir orduları Sasanilerin başını ağrıtmaya başlamıştı bir önceki yıl.

“Bunları düşünmek için çok geç artık!”

Dönüp şehrin kenar bölgesindeki pazar yerine ve arkasında yükselen kaleye bir kez daha baktı. Sonra tekrar çöle döndü.

Asasını kaldırıp biraz ileriye koydu. Ardından adımını attı, sonra diğerini. Üç yıldır yakın bile olsa bir kasabadan diğerine, bir şehirden diğerine yürümemişti. Neyse ki bu sefer yolu o kadar uzun değildi. Çölün içine yürüyecekti. Ölene kadar.

Şehre bu taraftan gelip giden olmazdı hiç. Yine de bir günlük mesafede ufak bir vaha olduğunu duymuştu. Görmüş kimse yoktu vahayı, sadece söylentileri vardı. Bir de tarif... Ulaşmak için çöldeki işaretleri öğrenmişti. Bu işaretlerin doğruluğunu araştırmaya kimse cesaret edemiyordu artık. Çünkü vahadan sonra, çölün içinde beş altı günlük yoldan önce başka bir su kaynağının rivayeti bile yoktu.

Tengri'yi insanların arasında bulamamıştı. Belki çölde ve ölümünde bulurdu. Hayatının son gününe doğru adımlarını atmaya devam etti. Vahayı bulursa birkaç hafta daha yaşayabilirdi.

“Sana yürüyorum Tengri” dedi ve bir daha konuşmadan asasını kuma saplaya saplaya çölün tepelerine doğru yürüdü.

Anlatılan kum tepeleri, anlatıldığı şekilde ufuktaydı. Gece boyu yürümüş, sabaha karşı titreyerek bir müddet uyumuştı. Sabahın erken saatinde, güneşin biraz ısıtmasıyla yolculuk görece kolaylaşmıştı. Güneş yükseldikçe işi tekrar zorlaştı.

Güneş tepeye çıktığında tariftaki kum tepelerinden en büyüklerinden birine yaklaşmış durumdaydı. Hızını iyice azaltarak, çölle bütünleşmiş bir ruh hâliyle son birkaç yüz metreyi de yürüdü ve kum tepesinin oluşturduğu gölgeye sığındı.

Tepenin şekli çok ilginçti. Öğle güneşinden bile korunak sağladığı tek kişilik de olsa bir alan vardı.

Bu kum tepeleri nasıl onlarca yıl öncesinden tarif edilmiş hâlleriyile duruyordu hâlâ? İlk kum fırtınasında şekilleri değişmiş, rastgele bir yığılmayla tekrar oluşmuş olmaları gerekirdi.

Ezberiyile meşhur üç ayrı kişiden dinlemişti tarifi. Bunlar gençliklerinde Araplara haber taşıyıcılığı yapmış kölelerdi. Sahiplerinin uzun uzun konuşarak aktardıklarını günlerce yola gidip tek kelimesini atlamadan muhataplarına aktarmalarıyla meşhurdular. Onların duyduklarını doğru bir şekilde onlarca yıl sonra nakledebilmiş olmaları beklenemez bir şeydi. Normaldi. Ama kum tepelerinin onlarca sene yerlerinde kalmaları, tanınabilir şekillerini korumaları olası değildi.

Gözlerini kapatıp tarifleri tekrar düşündü. O tariflerin anlattığı yerlerdeydi artık. özleriyle gördüğü manzaralarla

tariften kafasında canlandırdıklarını örtüştürdü. Kesinlikle aynı değillerdi. Ama tarifte vurgulanan işaretlerin bir kısmı şimdiden gördüğü manzarada sabitti. Tarifte geçen belirgin kum tepelerinden başka daha pek çok kum tepesi vardı, ama özellikle belirtilmiş olanlar belirgin şekilde aynen duruyordu karşısında işte!

Sebebini ani bir kavrayışla sonunda anlayınca dişsiz kalmış ağzının izin verdiği kadarıyla güldü.

Sabit kalabilen o işaretler, kumla örtülmüş kayalıklardı aslında. Çölün çok ince bir örtüsüyle kamufle olmuşlardı. Kumların altında, çoğu yerde yine sadece kum vardı: Metrelerce kum. Ama işte bu gizli kayalıklar, çölün derisinin sadece birkaç metre altındaydılar.

Yarısı boşalmış matarasında kalan suyu yudum yudum içti. Güneş günün ikinci yarısına doğru inip hararetini biraz azaltırken o da yerinden doğruldu. Boşalmış matarasını kuşağına yeniden bağladı.

İşaretlere artık tamamen güveniyordu. Gün akşama kavuşurken vahaya ulaşmış olacaktı. Ulaşamasa da... Sonuçta ölmeye yürüyordu. Çöle girerken kararı buydu. Yol tarifinin bu kadar isabetli çıkacağına ve vahaya varacağına başta neredeyse hiç ihtimal vermemişti zaten. Şimdi vahaya ulaşabileceğine daha fazla güven duyması da pek bir şey değiştirmemişti.

Çölde olmazsa vahada... Nasılsa bir şekilde bulacaktı kendisini ölüm. Bu yaşına gelmiş olması, ölümün unuttuğu bir insan olduğunu düşündürüyordu ama: “Dağın altında da olsun, gelir seni bulurdu ölüm!”

Kararlı ve acelesiz adımlarla yola koyuldu. Gölgesi arkasından üç ayaklı bir garip hayvan gibi takip ediyordu adımlarını. Az sonra, artık vahaya ulaştıracağına iyice güvendiği tariflere göre karşısına çıkması gereken bir sonraki

kum tepesini de gördü ve yönünü hafif değiştirerek asasını çöle yeniden sapladı.

Güneş gözden kaybolmak üzereyken matarası boşaldığından beri saatler geçmişti. Yıllardır az yiyecek ve az suya alışmış bedeni açısından yarım gün normalde pek problem olmazdı. Ama çöl sıcaklığında dudakları tamamen kurumuş, vücudu hâlsizleşmiş, ölümle olan randevusunun yaklaştığını düşünür olmuştı.

İşaretlerin en belirsizi sonuncusuydu. Ay ışığına kalmış olsa büyük olasılıkla kaçırırdı. Şansına işaret bulunduğu yerin batısında kalıyordu. Batan güneşin ışığının ortaya belirgin bir şekilde çıkardığı ufuk çizgisindeki küçük çıkıntıyı görebildi. Bu çıkıntının arkasından dik bir meyilden inmesi gerekecek ve korunaklı vahaya ulaşacaktı.

Tariflerden anladığı kadarıyla vaha, çevresinden daha alçak bir yerdeydi. Kum fırtınaları tarafından tamamen gömülüp ortadan kaldırılmış olabilirdi. “Hoş geldin ölüm” diye mırıldandı. Vahayı yerinde bulursa bulur, bulamazsa oracık ta yatar son uykusuna daldardı.

Güneşin çekilmesiyle hızla serinleyen havanın verdiği rahatlıkla adımlarını biraz daha büyüttü. Asa ve sol ayak, sonra sağ ayak. Ve bir daha... Bir daha...

Serinlik rahatsız edici bir soğuğa dönüşürken işaretin arkasındaki eğime geldi ve inmeye başladı. Önce hurma ağaçlarının tepelerini gördü. En az on tane yetişkin ağaç olmalıydı.

Yürümeye devam ederken uzaklardan gece avına çıkmış bir yırtıcı hayvanın sesi geldi. Vahayı bulunca bir müddet orada yaşayabilme ümidi kırıldı. Sudan içmeye gelen vahşi bir hayvana lokma olması gayet olasıydı.

Adımlarını ve yavaş temposunu bozmadı. Kayıp düşerse kırılğan kemikleri başına iş açmasın diye ağırlığını geriye vererek temkinli adımlar atıyordu. Ölmeye eninde sonunda razıydı ama kırık kemiklerin acısını kabullenmek daha zordu.

Her yer kumdu. Hurma ağaçlarının bedenleri yukarıya doğru hafif bir eğimle, kumun içinden çıkarak uzanıyordu. Çöl fırtınalarının genelde hangi taraftan estiğini anlatıyordu bu eğim. Ayrıca bu bölgenin kum fırtınalarından büyük ölçüde korunduğunun, sadece tek bir yönden kısıtlı bir kum istilasına maruz kaldığının işaretiydi. Akarbir su, bir pınar ya da kuyu falan da gözükmiyordu.

Hurmalarından birine sırtını dayayıp oturdu. Vahşi hayvanlardan korkmasını gerektirecek bir uğrak yeri değildi anlaşılan. Ama peki bu hurmalar? Suyun olmadığı bir yerde hurma ağacının yetişmesi imkânsızdı. Çekilip derinlere mi inmişti acaba su?

Başını kaldırıp ağaçların üst kısımlarına baktı. Yüklüydü ağaçlar. Olgunlaşmış meyveler vardı. Yer yer döküldükleri de belli oluyordu. Rüzgârın işi olabilirdi. Ama neredeydi dökülen meyveler?

Yerleri inceledi. Elleriyle kumların üzerini taradı. Serçe parmağına yuvarlak bir şey takıldı. Etrafını eşeleince bir hurma salkımı buldu. Altında da yeşil otları... Yakın zamanda bir kum fırtınası ağaçların altındaki yeşilliği ve dökülmüş hurmaları örtmüş olmalıydı.

Ağzında bir tane bile diş kalmamıştı. Nasırlaşmış parmaklarının yardımıyla parçalayarak ve yapabildiği kadar ağzında ezip yapamadığında parçanın tamamını yutarak sekiz on tane hurmayı yavaş yavaş yedi. Şifalı hurma! Şifalı

ya da değil, az önce yaşlı bedenini yakın ve mutlak bir ölümün elinden kurtarmıştı. Hemen yarın ya da birkaç gün içinde ölmesi hâlâ gayet olası olsa da birazcık vakit kazandığını hissetti.

Sıra suyu düşünmeye gelmişti. Hayat tatlıydı işte: Yürümeye başlarken ölmeye yürüdüğünü biliyordu; ama yine de akli, daha uzun süre hayatta kalabilmek için çareler arıyordu.

Kum örtüsünün çok kalın olmadığını bilerek etrafı tekrar inceledi. Ağaçların eğimiyle aynı eğime sahip bir tepelik dikkatini çekti. Zorlukla doğruldu. Gece ilerledikçe sıcaklık iyiden iyiye düşmüştü. Soğuk içini titretiyor, hareketlerini zorlaştırıyordu. Asasından güç alarak yürüdükçe tepeliğin şekli daha da belirginleşti. Sonunda yanına ulaşır arkasına yürüdü. Kuyuyu bulmuştu.

Kapağın üstüne yığılmış kumları temizlemek yaşlı bedenini bir hayli yordu. Kumların altından, kapağın orta kısmına konmuş ağır bir kaya çıktı. Bir başına bu kayayı tekrar yerine koyması imkânsızdı. Çöl kumuyla dolmaması için bu kadar önlem alınmış olmasa, kuyu çoktan yok olurdu.

Asayı da kullanarak kayayı indirebileceğine gözü kesti. Altındaki tahta kapak da ağır gibiydi ama kaldıramayacağı kadar ağır olsa, üzerine bir de kaya koymalarına gerek olmazdı.

Sorun şuydu ki, kayayı tekrar yerine koyamazsa tahta kapak kuyuyu korumaya yetmeyebilirdi. Bu durum kuyunun dolup körelmesine sebep olur muydu acaba? Körelmese bile yolu buraya düşen çaresiz birkaç kişinin kendi çabalarıyla yeniden açamayacakları ve kullanamayacakları kadar dolabilirdi.

Ağaçlar kökleriyle suya yine ulaşırdı. Onlar için endişe etmiyordu. Ama insanlar? Kendisi gibi çaresiz bir şekilde

buraya yolu düşmüş bir insanın susuzluktan ölmesine sebep olmak istemiyordu.

Kendi ömrü ne kadar kalmış olabilirdi ki? Bir iki gün? Bir iki hafta? Belki birkaç ay? Daha uzun süre hayatta kalmayı istiyor muydu?

En fazla birkaç ay daha yaşayabilmek için, belki onlarca insanın canını kurtarıp daha yıllarca yaşamalarına, belki yeni çocuklara sahip olup yeni nesiller oluşturmalarına engel mi olacaktı? Her şeyin soy soplâ ölçülüp biçildiği bir toplumda çocuksuz ihtiyarlamış olmanın yüküyle iç geçirdi.

Dertlenince kafasında dönüp dolaşan fikirleri bir kenara attı. Kayanın altındaki tahta kapağı biraz daha dikkatle inceledi. Çok güzel işlemleri vardı. Çölün ortasında bulunabilecek bir şeye benzemiyordu. Bu kuyu sayesinde hayatı kurtulmuş bir kervancının sonradan yaptırdığı bir hayır olabilir miydi? Kayaya yakın yerlerde desenler daha iyi korunmuştu. Dış kenarlara doğru ise neredeyse tamamen aşınıp yok olmuşlardı. Çok eski olmalıydı bu kapak. Belki de yüz yıldır kaldıran olmamıştı.

Belki de geçit tarafındaki yol oluşmadan önce bu taraf kervan yolu olarak kullanılıyordu.

Boş verdi bunları düşünmeyi. Sadece şuna odaklandı: Korunaklı konumuna rağmen kumların ulaştığı seviye buraya uzun süredir kimselerin yolunun düşmediğini gösteriyordu. Kuyuyu tekrar koruma altına alamasa bile, bu hareketi sonucunda birilerinin ölme ihtimali yok gibiydi.

Asasını kaldırdı. Kayayla tahta kapağın arasına kalın ucunu sıkıştırdı. İncelen ucuna yakın tutmaya cesaret edemedi. Yıllardır kullandığı yoldaşının kırılmasını istemiyordu. Orta kısımlardan tutarak kayayı kanırtmaya başladı. Kaya kıpırdıyordu.

Üç dört kere ara verdi. Yeniden hurma yedi. Yedikçe susuzluğu daha da arttı.

Kaya kenara iyice yaklaşıncı kapağın orta kısmı da açığa çıktı. Desenlerin merkezinde farklı bir şeyler vardı. Pozisyonunu değiştirerek ayın ışığından daha iyi yararlandı ve inceledi: Latince ve Farsça rakamlar... Bunun bir tarih olduğunu anladı. Dolaştığı şehirlerde kullanılan takvimleri hatırlayıp kafasında yaptığı hesaplar sonucu, tahmininin epeyce isabetli olduğunu gördü. 200 yıl kadar öncesinin tarihi vardı kapakta. Buraya ilişkin tariflere sadece çok eski söylencelerden ulaşabilmişti. En az yüz yıldır buralara kimsenin uğramamış olduğundan biraz daha emin olarak kayaya tekrar yüklendi.

Kaya sonunda aşağı düşerken asanın da yarısı elinde kaldı. Üzülse de yapacak bir şey yoktu. Suyu ulaşmak asadan çok daha önemliydi.

Çok enerji harcamıştı. Elindeki parçayı da atıp iki eliyle kapağın kenarına dayandı. Henüz itmiyor, sadece dinleniyordu. Nefesini biraz toparlayınca kolları ve vücudunun gücüyle kapağa yüklendi. Kayadan hafif olsa da kıpırdaması için birkaç dakika uğraşması gerekti. Sonunda kuyunun ağzını yeterince açabildi. Daha fazla itmedi. Kapağın da düşmesini istemiyordu. Yerine itebilirdi ama düşerse kaldırmak zordu.

Ay ışığında suyu görebiliyordu. Kuyunun ağzına bir adam boyundan daha uzak olamazdı. Ama nasıl ulaşacaktı? Bir kuyu olduğuna göre, kova ve halatı da olmalıydı. yüz yıl dayanabilirler miydi? Nemli bir bölgede hiç şansları olmazdı. Çöldeyse sağlam kalmış olabilirlerdi. Suyun yansmasıyla iyice susamış hâlde doğrulup etrafına bakındı. Kumların altında bir yerlerde kaybolmuşlardı muhtemelen.

Arayacak hâli yoktu. Sarığını çözdü. Boyundan uzundu kumaş. Kapağın açıkta bıraktığı kısımdan zorlanarak

beline kadar sarktı. Açıklık dinç bir beden için yeterliydi. Oysa onun bedeni sürtünen tahtalar gibiydi. Suyun aşkına belindeki ağrıya katlandı. Kolunun uzunluğuyla birlikte sarığın kumaşı suya rahatça ulaşabilmeliydi. Hafif bir su sesi duydu. Sonra sarkan kumaşın ağırlığının arttığını hissetti. Gülümsedi. Bütün acelesine rağmen biraz daha sabretti ve sarığı geri çekti.

Kuyuya sırtını dayayarak oturdu. İki eliyle kavradığı sarığın kumaşını yüzünün üstüne kaldırdı. Önce damlaları hissetti. Ağzını açtı. Serin su, kuruyan dudaklarına, diline, yağmur damlaları gibi düştü. Ağzına daha da yaklaştırdı sıkı. Sonunda birkaç yudum su içebilmişti.

Yorgun vücudu sarığı ancak bir kere daha sarkıtıp çekebilmesine elverdi. Sonra kuyunun korunaklı tarafında sızarcasına uykuya daldı.

Güneşin kemiklerini ısıtmasıyla uyandı. Akşam kumların içinde bulduğu hurma salkımı yakınlarındaydı. Ağzında ezerek birkaç tane yedi. Sarığıyla tekrar az da olsa suya ulaşmak için işe girdiğinde, kuyu kapağındaki aralığın kenarından göz ucuna bir şey ilişti. Büyük taşlardan örülü kuyunun iç duvarında çakılı birkaç büyük mih vardı. Mıhlar boştu ama, kovayla ilgili aklına bir olasılık gelmişti.

Asasının iki kırık parçasından biraz daha uzunca olan ince tarafı aldı. Yanlışlıkla aradığı şeyi suya düşürme ihtimaliyle duraksadı. Cesaretini toplayıp kapağın altında kaldığı için görünmeyen tarafları yavaş hareketlerle yokladı. Umduğunu bulmuştu. Tahta kapağı yine vücudunun tüm gücünü kullanarak istediği yönü açığa çıkarmak için itti. Sonunda başardığında açığa çıkan taraftaki iç duvar mıhları bu kez boş değildi. Keçi kılından örme dayanıklı bir

halat ve ucunda tahta bir kova, içteki iki mıha asılıydı. Halatın bir ucu üçüncü bir mıha sıkıca bağlanıp sabitlenmişti.

İlk denemesinde kovanın ancak dörtte biri kadarını dolu çekebildi. Tahta kovanın yapısı bir miktar bozulmuştu. Hurma çekirdekleri ve hurma liflerini kullanarak olabildiğince tamir etti. Sonunda kana kana içebildiği, elini yüzünü yıkadığı su için tüm bu emeklere değerdi.

“Bugün de sağ kaldın dünyanın misafiri!” diye güldü kendine.

Anlaşılan bu vaha bir süreliğine evi olacaktı. Alıcı gözle dolaşmaya ve incelemeye başladı. Ne yazık ki yeni bir asa yapabilecek türde ağaç ya da malzeme yoktu. Kırık iki parçayı dikkatle kenara koydu. Onları tamir etmek zorunda kalabilirdi.

Vahanın yeşil zeminini örten kum tabakası çoğu yerde bir hayli incedi. Hurmaların gölgesinde kalan bir yeri kumlardan temizleyerek otları açığa çıkardı. Günün en sıcak zamanlarında orada istirahat edebilirdi. Geceleri uyumak içinse yine kuyunun duldası iyi bir tercih olacaktı. Vahşi hayvanlara yönelik önlemlere kafa yoramayacak kadar yorgundu ama etrafta tehlikeli bir ize ya da işarete denk gelmemiştii zaten.

Ağaçların altlarını sistemli bir şekilde arayarak daha fazla hurma buldu. Bulabildiği hurmaları idareli kullanarak ve sert rüzgârlardan sonra zemini araştırıp yeniden meyve bularak belki bir iki ay idare edebileceğini düşündü.

İkinci günün sonunda vahada düzenini kurmuştu. Bu sürede büyük ebatlı canlı olarak sadece birkaç leş kuşu görmüştü. Kuyudan gelen nemi hissetmiş olmalıydılar. Yan yan adımlar atarak kuyuya yaklaşmaya çalışıp durmuşlardı. Defalarca kovalamış olmasına rağmen yeniden geliyorlardı. Çareyi kapağı kapalı tutup sadece su çekmek istediğinde

açmakta buldu. Dinlenmiş, su ve hurmasına kavuşmuş olarak, kapağı itip açma ya da geri yerleştirme işini daha rahat yapabiliyordu.

Bu iş de tamam olunca, üçüncü günden itibaren gezgin yüreğine vaha dar geldi. Kendine sabah ve akşamüstü gezintileri icat etti. Vahadan başlayıp çölün farklı yönlerine doğru, nereye gittiğine çok dikkat ederek minik yolculuklara çıkıyordu. Oyalanmak için zihninde vahanın etrafının bir haritasını bile oluşturmuştu.

Bu harita yolculuklarından birinde gördü onları. Uzakta, gökyüzünde leş kuşları halkalar çizerek uçuyorlardı. Üç taneydiler. Kötü haber yüklü kanatları gökyüzünü kaplamak istermişçesine açtı.

Kırık esasını giysilerinden yırttığı kumaş şeritleriyle iyi kötü onarmıştı. Ağırlığını çok vermeden dayandı esasına, düşündü. Harita için normalde yaptıklarından daha uzun bir yolculuk olmuştu bu seferki. Güneş tepeye doğru çıkıyordu. Dönmesi gereken vakit çoktan gelmiş, hatta geçiyordu.

Su durumunu kontrol etti. Kısa bir yürüyüşe bile niyet etse matarasını doldurmadan asla vahadan ayrılmadığı için hâlâ yarım matara suyu vardı.

Kuşların üzerinde dönüp durduğu yerde ne vardı? Bir hayvan olması pek olası değildi. Bu leş yiyiciler, hayvanlardan bu kadar uzakta beklemeye ihtiyaç hissetmezdi. Korkmayı ve uzak durmayı öğrenmiş oldukları bir canlı olmalıydı, bir insan!

Kırık esasını düşündü. Yarısı bitmiş suyu düşündü. Tepeye yükselmekte olan güneşi düşündü. Leş yiyicilerin yaptığıının ne kadar doğru olduğunu düşündü: Tanımadığın insanlardan –hatta bazen tanıdıklarından da– uzak durmak en iyi çözümdü.

Yaşlı, yorgun bedenini düşündü.

Kalan ömrünü düşündü. İhmal edilebilir bir süre olarak görüyordu. Bu düşünceyle harekete geçti. Ölecekse, bugün de ölmek için başka herhangi bir gün kadar iyiydi. Bundan da kurtulacaksa, bir başka canı da kurtarmış olarak mutlu olabilirdi.

Onardığı kırık esasını, ek yerinden tekrar parçalarına ayrılmaması için temkinli bir şekilde ileriye sapladı ve arkasından adımlarını sırayla attı.

“Umarım yetişirim” diye mırıldanırken üç ayaklı garip yürüyüşünün temposuna kendini kaptırdı. Arada bir karşıya bakıp hâlâ doğru yönde gittiğinden emin olarak yavaş ama durmaksızın ilerliyordu.

GÜLNUR

sen sensen
ben bensem
bir yanlışlık var bu işte
ben biraz senim
sen biraz bensin
karıştık seneler içinde

Kendini zorlukla da olsa tuttu, konuşmadı. Ağzını sımsıkı kapadı.

Banktaki iki genç, konuşsa, onlara seslense kalkıp gelirlerdi. Hissedebiliyordu. Bu artık hissin ötesindeydi. Kimin tanımadığı kişilerden gelen masum isteklere ne tepki vereceğini çok iyi biliyordu. Deneyime, çok sayıda deneyime dayalı bir bilgiydi.

Biraz sohbet etse, heybesinde birikmiş onlarca senaryodan birini kullansa, hiç hissettirmeden birkaç ay bile alabilirdi.

Her ne kadar yankesicilik olsa da bu... Eve yine zorlana zorlana, geldiği gibi döner; bu geceki uykudan sonra yarın bu parka biraz daha kolay gelebilirdi.

Rızaları dışında kimseden bir şey almamıştı. Ama ona verenlerin de neredeyse hiçbiri, ne verdiklerinin farkında değillerd.

İşin matematiğine tekrar ikna etmeye çalıştı kendini. Diyelim bir genç ona yardımcı olmak için iki saatini harcamaya razı olsun. İki saatini gerçekten ona o an harcamış, sonra hayatına devam etmişti... Ya da o vakti o an harcamamış, ömrünün sonundan eksilmiş... Toplamda ne fark ederdi ki?

Bu mantığın da yanlış olduğunu biliyordu. Ona verdikleri zaman dilimi, yine onların aslında. Komşu delikanlı gerçekten resimlerini düzenlemek için iki üç saat harcasa, bu sürede bir deneyim yaşamış olacaktı. Başka bir insanın resimlerde birikmiş hayatından minik detaylar fark edecek, keyifler alacak, belki bir şeyler öğrenecekti. Yardım etmiş olmanın verdiği haz da cabası.

Bu düşünceler, buraya kadar yaşlı hâliyle yıpratıcı olan ama aslında kısa sayılacak yoldan bile çok yormuştu Kemal'i. Oturduğu yerde sertleşmiş dizlerini zorlayarak kalktı. Gülnur'un dikkati ve özeniyle hem güzel beslenmiş, bakımsız kalmamış, hem de gereksiz kilolar taşımamıştı. Buna rağmen yaşlı dizleri makul kilosunu zor taşıyordu.

Birkaç basamağı zorlanarak çıktı. Geniş kaldırımı geçti. Elini kaldırıp yola adım atmak gözünde çok daha büyümüştü şimdi. Vali Konağı Caddesi'ni geçerken taksiciden yediği küfrü tekrar duyar gibi oldu. Çaresizce, hızla gelip geçen arabalara baktı. Etrafında birkaç insan vardı, yardım isteyebilirdi. Yanlış kalıpta kurulacak bir cümle ve olumlu bir cevabın yapabileceklerini bildiği için çekindi. Birisi kendiliğinden geldi. Gülümsedi. Kolundan tuttu. Araçlara işaret edip trafiği yavaşlatarak geçmesine yardım etti. Tek bir kelime etmedi Kemal, sadece gülümsedi.

Süleyman Nazif Sokağı'na girerken, Süleyman Nazif'in o güzel taşlamalarından, esprilerinden, şiirlerinden hiçbirisi gelmedi aklına. Çok yorgundu. Çıkıp yatmalıydı eve. Ölmeye yatmalıydı belki.

Kapıya geldiğinde üşümüş parmaklarıyla cebinden anahtarı bulup çıkarmakta zorlandı. Yaşadığı iç hesaplaşma, enerjisini de tüketmişti. Elleri titriyordu. Sağ elinin yarısı eksik işaret parmağı da yardımcı olmuyordu.

Kapıyı açmak için mücadelesinde bir an durdu. Sokağa geri dönmeden, kasketin hemen altındaki çıplak ve üşüyen kulaklarına dünyayı doldurdu.

İçinde bir ses fısıldadı:

“Dünya senin, bekliyor. Gençliğe dönebilirsin. Ömürlerini yaşamaya dönebilirsin. Ellerin titremek zorunda değil. Kesik parmağın kesik kalacak, ama bedeninin kalan tümü istediğin yaşta olabilir.”

Kulak verdi sese. Uymak için değil, hayır. Yapmayacaktı. Yapmayacaktı. Yapmayacaktı. Ama zihninde bunları yapabileceğini duyumsamak sakinleştiriyordu onu. Elleri titremesi azaldı. Çökmüş büzülmüş ciğerleriyle derince bir nefes aldı. Kapıyı açtı. Basamaklardan telaşsız bir yorgunlukla tırmandı. Anahtarı kullanırken parmakları daha iyi çalıştı, dairenin kapısını açması daha kolay oldu. Ayakkabılarını kapının dışında paspasın üzerinde çıkardığı gibi bıraktı.

Boş eve girip kapıyı kapattığı an gücü tekrar çekildi. Gülnur’la on yıl daha ummuştı. Bu dünyadaki son on yılı. Sonunda son on yılı! Şimdi bu on yılı nasıl yalnız geçirecekti? Kader tabii, belli olmazdı. Belki sadece bir yıl, belki bir gün... Ama belki 10 değil 20 yıl!

Şu ana kadar aldığı toplam üç günden sonra yeni zaman almamasıyla gelecek yoksunluk kriziyle burada yüzleşebilecek miydi? O acılara burada dayanabilecek miydi?

Arşivlerine gitmeliydi. Emekli olduğundan beri gitmediği vakfa, vakfın bulunduğu binadaki gizli arşivlerine gitmeliydi. Gülnur olmadan son yıllarını yaşamaya katlan-

masının başka bir yolunu düşünemiyordu. Eski yazdıklarını okumak, şimdiki direnişini yazmak... Alışkanlığıyla başa çıkmak, yoksunluk krizinin acılarına rağmen yeniden zaman almamak için gerekli gücü sağlayabilecek bir yol varsa o da ancak buydu. Yoksunluk krizi vurduğunda, eski zamanlarda yaşadıklarını okumak, nasıl dayanabildiğini hatırlamak, ihtiyaç duyacağı gücü sağlayabilirdi... Belki...

Bir hafta boyunca neredeyse hiç dışarı çıkmadı. Neredeyse hiç... İstisnası olmuştu ne yazık ki.

Komşuların yardımsever davranışlarını da nazikçe geri çeviriyordu. Artık kendi başının çaresine bakabilirdi.

Bir kez, sadece bir kez tekrar parka gitmişti. Sonraki günlerde biraz daha dinç hissetmesiyle sonuçlanmış ufak bir gezi.

“Bir av turu.”

Kafasından hızla uzaklaştırdı bu ifadeyi.

“Safari, süreklilik avı...”

Hayır, asla öyle bir şey değildi. Avlanmak! Ne kadar ağır bir ifade şekli!

Ama o yoksunluk krizi... Belki bu gece, bu gece değilse yarın gece... Gelecekti. Tekerleri altında ezileceği dev bir kamyonun ışıklarına yakalanmış ve donup kalmış gibiydi.

Gelen o acı dalgasından kurtulmanın iki yolu vardı: Ya avlanacaktı ya da acıyı kucaklayıp etkisi hafifleyene kadar çekecekti. Ağrı kesicilerin hatta hafif uyuşturucuların bile etki etmediği bir acıydı, denemişti.

Çekecekti, başka yolu yoktu. Parka giderken niyeti, sadece kaçınılmaz acıyı beklerken hayatı tekrar hissetmekti. Gençleri, çocukları, işleri peşinde koşturan yetişkin insanları...

Evin sokağının indiği caddenin hemen altında başlayıp setler hâlinde, basamaklarla ayrılarak aşağı doğru uzuyordu.

Bahardan, hatta yazdan çalma bir gündü. Daha önce gittiğinde yaptığı gibi girişe yakın ilk banka oturduğunda kasketini çıkarıp ısınan havayı saçlarında hissetti.

Uzun uzun dinlenmiş, insanları izlemişti. Parkın hareketliliği, insanların güzelliği ruhunu canlandırmıştı. Sonra kasketi tekrar başına geçirip yavaş yavaş aşağı inen basamaklara yürümüş, ikinci sete inmişti. Orada da dinlenip daha sonra üçüncüye... Ve böyle böyle saatler geçmişti.

Parkın alt ucu kongre merkezine, tiyatro sahnesine ve sergi sarayına bağlanıyordu. Akşamüstü etkinlikler için biraz erken gelmiş insanlarla ortam daha da zenginleşti. Sohbet etmeye başladı. Onun yetmiş yıla sığan deneyimleriyle ilgilenen, kültürlü, kendini geliştirmeye açık insanlar vardı. Yirmi kere yetmiş yıl civarında bir tecrübeye sahip olduğunu hayal bile edemezlerdi.

Eski günlerden konuşmuşlardı. Tarih profesörü, daha doğrusu emekli tarih profesörü olduğunu öğrendiklerinde bazıları sıradan bulup ilgisini kaybediyordu. Bazılarıysa bu durumdan daha çok etkileniyorlardı; konuştukları konulara yaşadığını düşündükleri son yetmiş yılın yanı sıra çalıştığı, üzerinde uzman olduğu dönemleri de katmak istiyorlardı.

On beş yirmi farklı insanla, toplam iki saate yakın sohbet etmişti. Emekli olduktan, bir müddet sonra vakfa da gitmeyi bıraktıktan beri, Gülnur ve uzaktan da olsa çocukları, biraz da torunlarından başka kimseyle böyle uzun muhabbeti olmamıştı.

Av değildi, sürekle avı hiç değildi. Kesinlikle zaman çalmak niyeti yoktu. Sadece alışkanlıklar konuşmuştu yine. 50 yıldır kullanılmamış ama öncesinde 14 asır boyunca

gelişip olgunlaşmış, beyninin devrelerine sımsıkı kazınmış alışkanlıklar.

Çok güzeldi genç kız. Cıvıl cıvıl bir tarih öğrencisiydi. Emekli olduğu fakültede okuyordu. Erkek arkadaşıyla beraber Muhsin Ertuğrul'da Musahipzade'den İstanbul Efendisi'ni izleyeceklerdi. Kendisi bu yakada, arkadaşı karşı yakada olduğu için yakınlardaki bu parkta güzel havanın tadını çıkararak oyalanmaya erkenden gelmişti.

“Sizin gibi bir hazineyle karşılaşacağım aklıma bile gelmezdi tabii Hocam.”

Muhsin Ertuğrul'u da Musahipzade'yi de dünya gözüyle görmüş, hatta Şinasi'nin ilk Batı tipi tiyatro çalışmalarının toplumdaki etkilerini birinci elden gözlemiş birisi olarak genç kızı etkilemekte hiç zorlanmadı.

“Adı Aslı'ydı. O, kanlı canlı, dipdiri, her türlü duygusuyla, fikirleriyle bir insandı.. Genç kız diye tipleştirmeye, sıradanlaştırmaya, yaptığımın ağırlığını hafifletmeye hakkım yok!”

Akademik tarih kariyerinde meslektaşlarını sinir ederek yaptığı gibi, tarihi çok renkli resmetmişti Aslı'ya. Meslektaşları bu tür canlı yazıları, seminerleri ve sohbetleri yüzünden onu bilim adamı değil romancı olmakla suçlardı hep. Akademisyenler hariç herkesin çok daha fazla ilgisini çeken tarih yaklaşımı buydu oysa.

“Yaşım hayli ilerledi ama...” demişti Aslı'ya “Hâlâ bir şeyler üretecek enerjiyi hissediyorum. Yeni işler yapmak istiyorum. Özellikle kültür tarihi alanında büyük boşluklar var. Tiyatro geleneklerinin Batılılaşması ve halk seviyesinde bunun kabulü ya da reddine yönelik akımların incelenmesi hayli ilginç olurdu.”

Aslı, heyecanla katılmıştı bu fikre. Kendisi de gündelik hayatın tarihinin yeterince yazılmadığını düşünüyordu. Hocası, bu konunun nasıl projelendirilebileceğinden bahsetti Aslı'ya.

Ona hem okurken kullanabileceği hem de mezun olduktan sonra kariyerinde önemli katkısı olacak ipuçları vermişti. Ama bahaneydi bunlar, bahaneler yetmiyordu; genç kızın saf neşesini ve iyi niyetini, bu yaşlı hocaya duyduğu güveni hatırlarken gözleri yaşardı. Kızcağız, güvensizlik duymasını gerektirebilecek herhangi bir sebep olması ihtimalini bile hissetmemişti.

Akademik kariyer takip edecek olursa, bugün ona anlattıkları sayesinde, normalde yapabileceğinden senelerce önce profesör olabilirdi, doğrudu bu. Profesör olarak daha uzun bir zaman yaşayacaktı Aslı... Tabii gerçekten akademik kariyer yaparsa... Sonuçta hesabı ne tür yaparsan yap ömrünün tümünü bir tam ay eksik yaşayacaktı.

Aslı'nın karşısında yine hocalık günlerine dönerek, günlük hayatın tarihlenmesi yoluyla Batılı anlamda tiyatroya tepkilerin gelişimi konusunda yapmak istediklerini uzun uzun anlatmıştı. Enerjiyle dolup taşan gençlerin bu tür çalışmalara olan katkılarının ne kadar önemli olduğunu vurgulamıştı.

Durmuştu sonra. Saniyeler boyu durmuştu. Aslı, dakikalardır dinlediği bu bilgi çağlayanı devam etsin diye beklerken durmuştu. On saniye saymıştı içinden. Niye durduğunu biliyordu tabii, ama o an kendine bile itiraf edebilecek durumda değildi. O an ne yaptığının bilinç seviyesinde, farkında da değildi. O durduğu anı ve önemini ancak şimdi geriye doğru bakıp inceleyince yakalayabiliyordu.

Kurulan kumpasın sadece dolandırma amacıyla döşenmiş çerçevesiyle asıl amaç olan soruyu birbirinden ayıran sınırdır, o saniyelerdi.

Sorusu, o boşluk sayesinde çerçeveden bağımsız hâle geliyordu. O boşluk sayesinde, gönül zenginliğiyle verilen zaman, bir proje için ve yaşanarak geçirilecek zaman olmaktan çıkıp, kurbanın yaşamından kesilerek avcının yaşamına eklenen bir zaman hâline geliyordu.

Kelimeler dudaklarından dökülürken, konuşan kendisi değildi sanki. Aslı nasıl dinliyorsa o da kendi sesini dinledi:

“Bana bir ayını verir misin?”

Doğrudan bir soruydu. Önceki konulardan, proje niyetlerinden vesaireden, her zaman farklı versiyonları olabilen tüm o kumpas çeşitlerinden ayırt edilmiş, yeterince mesafe bırakarak ayrı sorulmuş bir soruydu. Soranın niyeti, bahsi geçen zamanı bağış sahibinden gönüllü bir şekilde almaktı.

“Çalmak... Çalmak... Çalmak...”

Aslı anında ve tereddütsüz bir evetle yanıtladığında iş işten geçmişti. Alınmış zamanı iade etmek artık mümkün değildi.

Cep telefonu kullanmıyordu bu yaşta. Zaten evden de çok çıkmıyordu. Aslı’nın araması da iyi olmazdı, yine yaşlılıktan hangi saatte ne yaptığı, uykulara ne zaman dalabildiği belirsizdi. Proje için aramak üzere kendisi Aslı’nın cep numarasını aldı. Kısa bir süre sonra da Aslı’nın erkek arkadaşı aradı, tiyatroya varmak üzereydi. Aslı, izin isteyip ayrıldı.

Yarım saatlik bir sohbette bir ayını bırakıp gidiyor olduğunun hiç farkında olmadan, dolu dolu bir zaman yaşamış olmanın tatmin duygusuyla uzaklaştı. Dönüp bir iki kere el salladı yaşlı profesöre.

Aldığı, çaldığı ya da topladığı zamanları hazmetmek konusunda antrenmansızdı. Belki hissettiği derin suçluluk duygusu da süreci yavaşlatıyordu.

Zihnindeki saatin şaşmaz ölçüsü sayesinde, o bir ayı, ancak dört güne yayılan uykuların tümünde kullanabildiğini anladı. Oysa geçmişte, bir gecede bir ay gençleşebildiği zamanlar bile olmuştu.

Eskisi kadar hızlı olmasa da uykuya dalıp bir hafta daha genç olarak uyanmanın tadı inanılmazdı. Bedeni hâlâ 70 yaşının içindeydi. Ama birkaç gün içinde bir ay gençleşmiş olmak, bir ayın çok ötesinde bir anlam ifade ediyordu. Sürekli daha yaşlanma psikolojisinden tekrar gençleşmeye başlama döngüsüne girmek, hayata bakışında karşı konulamaz etkiler yaptı.

Her gün, güneşe, parka, hayata tekrar çıkmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Sakal tıraşını kırıksıklıklar yüzünden zorlanarak yapıyor, dışarıya kullandığı giysilerini giyiyor, sadece paltosunu giymeden salonda öylece oturup bekliyordu. Normalde tercih ettiği dışarıya, sokağa bakan türde yerlere oturmuyordu. Evin içine bakan tekli koltukta oturuyor, kalkıp dışarı çıkmamak için saatler süren bir iç mücadele yaşıyordu.

Dördüncü gün, aldığı bir ayın üç haftasını gençleşmişken artık dayanamadı. Kalkıp vestiyerden paltosunu aldı, giydi. Düğmelerini kapattı, kemeri bağladı. Kasketini almaya ihtiyaç hissetmedi.

Kapıyı açtı, dışarıda bıraktığı ayakkabılarını üç gün öncesine göre çok daha rahat bir şekilde giydi. Apartman kapısına kadar olan basamakları da görece daha rahat indi. Birkaç hafta içinde bu basamakları birkaç yıl gençleşmiş olarak inebileceğini düşündü. Dış kapıya yöneldi. Elini parmağıyla bastırıp mekanizmayı çevireceği yere koydu ve bekledi.

Kapıyı açar açmaz yüzüne vuracak olan hayat ve gençliğin yoğun kokusunu düşündü.

Aslı'yı hatırladı. Gülnur'u hatırladı.

Aslı, 70 yıl yaşamış olsa da bir gün birilerinin Gülnur'uyken aniden ölebileceğini düşündü.

Ani olmayan, beklenmedik olmayan ölüm var mıydı ki?

Kimse razı olamaz ki, o an ölmeye, ölüp gitmeye, bir an bile olsa, bir nefes bile olsa daha fazla yaşayamayacak olmaya.

Aslı, Gülnur'u olacaktı birilerinin. Ve Kemal onu sev-diklerinden bir ay daha erken ayıracaktı.

Azrail değildi ki, elbette değildi, yine de Aslı'nın canının bir ay daha erken çıkmasına sebep olacaktı. Belki bir yıl sonra, belki on, belki elli. Ne fark eder? Ani, beklenmedik ve ne kadar zor durumda olunursa olsun daha erken isten-medik ölümü, bir ay daha erken getirecek olan kendisiydi.

Elini geri çekti. Birkaç adımı geri geri attı. Kapının hemen dışındaki o yaşam rayihasından uzaklaşmak zaten zordu, ama bu kadar güçlüyken ona tamamen arkasını dönmek imkânsızdı. Her adımda, hissettiği çekim biraz daha azaldı. Gülnur'un hatırası biraz daha canlandı. Bir iki dakika, ilk basamağın hemen aşağısında kapıya dönük olarak bekledikten sonra, gücünü ve direncini toparlayabil-di. Dönüp yukarı çıktı. Evine girdi.

Aydınlığa bakan odaya gitti. Taşınmayı bitirmek nasip olmamıştı ve bu odade öylece bekleyen kolilerin en hafifini bile alıp salona götürmek için hâlâ çok yaşlıydı.

"Olmayabilirsin. Birkaç hafta, belki birkaç ay sonra çok rahat yapabilirsin bunu!" diye bir düşünce belirdi kafasında, görmezden geldi düşünceyi.

Aydınlıktan gelen ışık yetmeyince odanın ışığını da yakmak istedi. Düğmeye basması bir etki yapmayınca lam-

baya bakarak birkaç kere daha denedi. Lamba bozulmuştu anlaşılan.

Mutfağa gitti. Minyatür bir tüfeği andıran alevli çakmağı aldı önce. Alevle kolilerin tutuşmasından endişe etti. Bu kolilerde kitaplar, dosyalar, resim albümleri vardı. Biraz aranıp mum buldu. Önceki evlerinde de birkaç senedir pek ihtiyaçları olmamıştı ama taşınırken mutfak çekmecele-
rindeki diğer ıvır zıvırla birlikte gelmişti anlaşılan. Mumu yaktı. Çakmağı yerine koyarken tezgâhın üzerinde kalmış boş hazır çorba paketini de alıp çöpe attı.

Mumun yardımıyla, etiket kısımları karanlık taraflarında kalan kolileri inceleyebildi. Neyse ki aradığı koli çok arkada bir yerde değildi. Üstündekini zorlukla bir kenara aldı. Bu sefer de koli bandını kesecek bir şey getirmemiş olduğunu fark etti. Söylendi biraz. Yavaşça yere çöktü. Dizlerini böyle fazlaca bükmek canını yakınca inledi. Bacaklarını uzatıp dizlerini ovuşturdu.

“Gülnur Hanım, Gülnur Hanım... Gittin beni böyle bıraktın bu yaşta.”

Elinin tersiyle koliye vurdu.

“Resimlerimize bile ulaşamıyorum bak... Beraber yaşamış ömrümüze!”

Seçeneklerini düşündü. Temelde bir seçenek yaşam, diğeri ölümdü. Yüzlerce kez düşünmüştü bu seçenekleri. Defalarca ölümü seçip iş ciddiye binince vazgeçmişti.

50 yıl. Dile kolay. Bu sefer gerçekten ölüme yürümeyi kafaya koymuştu.

Gülnur’la tanıştığı ilk zamanlarda, zaten bir gençleşme çevrimini yeni bitirmişti. Zor da olsa kendini 20 yaşında durdurabilmişti. Uzun süreli gençleşmelerinde, durduğundaki acı çok daha dayanılmaz oluyordu. Neyse ki ilk günden sonra acının seviyesi giderek azalıyordu. Uzun süreli

bir gençleşmeyi takip eden o birkaç güne dayanabilmek insanüstü bir çaba gerektiriyordu.

Sonunda durmadan önceki süreç boyunca yaşam yediği ve her gün uykudan biraz daha genç kalktığı çevrimlerde giderek başkalaşılıyor, kontrolü sağlamakta çok zorlanıyordu. Yaşamış olduğu hayata yabancılaşıyor, tekil olarak yaşadığı o hayattan da asırlar boyunca biriktirdiği Alef kimliğinden de uzaklaşıyordu. Tekil hayattan uzaklaşması doğal, hatta gerekliydi. Ama Alef kimliğinden aşırı savrulmamak için bir yandan daha önce yazdıklarını okuyor, bir yandan yeni defterler tutuyordu.

Birkaç gençleşme deneyiminde 15 yaşına kadar indiği olmuş, o yaşıyla bir düzen kurabilmenin zorlukları hayatını alt üst etmişti. Bir daha o karmaşa ve riskleri yaşamak zorunda olmanın korkuları olmasa, bu sonuncu kerede de 20 yaşında durabilmesi mümkün olmazdı.

Neyse ki o çizgiden yeni dönmüşken ve en pişman anlarını yaşıyorken Gülnur'la tanışmış, zamanla da ona âşık olmuştu.

Onlarca yıl, Gülnur'la son ömrünü yaşamaya yönelik verilmiş bir kararı olmamıştı. Sadece yaşamışlardı işte. Normal bir ömür sürmüştü. İnsan, bildiğin anlamda insan olmuştu yine.

Elini albümlerin olduğu koliye dayadı, başını da yasladı. Gülnur hayatını doldurmayı başarmıştı hep. 20'li yaşlarında zaten düşünecek bir şey yoktu, bu hayatı yaşamaya henüz yeni başlamıştı. 30'lar güzel geçmişti. Çok uzun bir aradan sonra yeniden baba olmuştu. Ülkede gelişmeye başlayan tarih bilimi çalışmalarına katılmak da vaktini epey doldurmuştu. 40'larında Gülnur'la iyice derinleşen bir ahbaplıkları gelişmişti. Başlangıçta sadece kişisel amaçlarla oluşturduğu arşivinin ve özel amaçlarına hizmet eden

vakfının birikimlerini çok uzun süredir kamu yararına da kullanıyordu. Gülnur'la derinleşen dostluğu ve vakfın çalışmasına ilişkin epeydir dokunmadığı düzenlemelerde yaptığı değişikliklerle yıllar kolayca geçti. 50'li yaşlarında, büyüyen çocukları, gelişen kariyeri, vakfın ve arşivin işleri pek bir şey düşünmeye vakit bırakmamıştı.

Asıl son on yılda Gülnur'un emeği çok büyüktü. Emekli olmuş, kariyerinden uzaklaşmıştı. Bedeni yıpranmış, yaşlanmış, fiziksel çaba gerektiren işlerden düşmüştü. Vakıftan ve hatta arşivinden bile elini ayağını çekmişti zamanla. Hatta son beş yıldır hiç uğramamıştı.

Yaşlılığın bunca yüküne rağmen sabredip ölümü bekleyebilmesi Gülnur'un sayesindeydi. Onun sayesinde her gün ölüme bir gün daha yaklaşılmaya sabredebileceğine inanmıştı.

Beraber geçirdikleri ömrün resimlerine ulaşamayınca zihninde en canlı kalan hatıralara döndü.

60 yaş hep zorlu bir sınırdı. Çoğu kez yaşam çalmaya direnerek 60 yaşına yaklaşabilmişti. Ama sadece 3 kez geçebilmişti bu sınırı. Bir kez 61, bir kez 63 ve tekrar 61. 70'e kadar gelmesini Gülnur sağlamıştı.

Bir kez de 65-66'ya kadar çıkmıştı. Ama o hatırlamak bile istemediği bir zamandı: En başlardaydı, daha elle tutulur hiçbir yöntemi yokken, neyin ne olduğunu doğru düzgün bilmezken.

Son ömrünün en esaslı krizini 63. yaşını sürerken atlatmıştı.

Hortlamış bir madde bağımlılığı gibiydi. Bu sefer, Gülnur'un varlığı sayesinde hiç de zor olmayacağını düşünürken günden güne artan bir bunalım yaşadı. Bu, belirli bir yaşlılık eşiğine bedeninin direncinden kaynaklanan hem fiziksel hem psikolojik olarak çok zorlayıcı bir bunalımdı.

Gülnur, bir doktora görünmesi için yalvarıyor, Kemal de direniyordu. GemiŖte Ŗifacılar sorun olmamıŖtı, ama bu çağın doktorlarından korkuyordu. Yaptıkları lmler, analizler... Bir Ŗeylerden Ŗphelenebilirlerdi. Normalde tabii ki doktoru olmuŖ, düzenli kontrollere bile gitmiŖti. Ama bu sefer dayanamayıp genleŖmeye baŖlayabileceğ bir devrenin arifesindeydi. Bu zaman diliminde doktorlarla ili dıŖlı olması hâlinde, olası bir genleŖmeye burunlarını sokmaları kaçınılmazdı.

Direnmesinin asıl sebebini bilmeyen karısı, zihin melekelerinde bir sorun olduğundan bile kuŖkulanmaya baŖlamıŖtı. Böyle bir sağlık sorununda tedavi olmanın önemini, gayet normal olduğunu falan söylüyor, sağlıklı dŖnemeyen birini sakince ikna etmeye alıŖır tarzda konuŖuyordu. Oysa Kemal sorununun ne olduğunu zaten biliyordu. Bedeni ve zihni bu yaŖları sınır olarak algılıyordu. Sık sık kilo alıp veren bir insanın hep dönüp geldiğı üst sınırlara tekrar gelmesi gibiydi.

Bu sınır sondu, bu sınır yokluktu, bu sınır hiç tatmadığı ölümün onlarca kere ayak bastığı kenar taŖıydı. Bu sınırdan dönmek zorundaydı. Bilinç olarak lme doğru yoluna devam etmek istiyordu bu sefer. Ama daha öncekilerin bazılarında da istemiŖti ve ne bedeni ne de bilinçaltı seviyede beyni bu isteğne zerre kadar yüz vermiŖti.

lmnn bu bunalımdan olacağını dŖnmeye baŖlamıŖtı. Hâli kalmamıŖ, ateŖler içinde yatıyordu. Artık istese bile çıkıp birilerini bulması, ikna etmesi olası değildi. Gülnur'a yemin ettirmiŖ, doktor çağırmasını bile engellemiŖti. Zaten artık çağırmasına izin verse de oyuna getirecek kadar berrak aklı da uzun uzun konuŖacak nefes gücü de kalmamıŖtı.

Bir gün Gülnur, "Niye böyle yapıyorsun Kemal?" diye yine ağlamaya baŖlayınca, dayanamadı.

“Sana bir şey anlatacağım hanım” dedi kesik kesik.

“Masallarda bir adam varmış diye başladı. Bir gün dünya tarihine etki edecek kadar önemli ama aslında küçücük bir iş yapmış. Öyle bir dua almış ki, isteyen ona ömründen ömür verebilir, o da gönüllü verenlerden ömür alabilir olmuş.”

Gülnur, “Yorma şimdi kendini bu masallarla, dinlen, niye zorluyorsun kendini böyle!” diye itiraz etti.

“Önemli hanım, dinle.” dedi Kemal. Birkaç dakika boyunca öksürdü sonra, devam edemedi. Gülnur’un getirdiği sudan birkaç yudum alarak boğazını rahatlattı, susup dinlendi ve tekrar başladı.

“1500 yıl civarı yaşamış o adam. Defalarca yaşlanıp gençleşmiş. Pek çok kere yaşlanmadan, kısa yaş aralıklarında gidip gidip gelmiş.”

“Hızır gibi mi?”

“Bilmem.”

“İdris Peygamber gibi mi?”

“Onu da bilmem.”

Meraklanmıştı karısı.

“Peki nasıl olmuş da o kadar yüzyıl, o kadar insan, ömründen ömür vermiş ona?”

“Baştaki dua eden, gönülden vermiş zaten. Sonra belki birkaç kişi daha öyle vermiş. Ama verenlerin nerdeyse hiçbiri aslında verdiğini bilmemiş.”

“Ömürden ömür verir de insan bilmez mi?”

“Ömür değil zaman vereceklerini düşünmüşler. Razi olduklarında da basıp gitmiş adam, kaybettirmiş izini. Onlar da zaten ömürlerinin sonundan verdiklerinden, fark etmemişler bile ne yaptıklarını.”

“Peki, karşılarında öylece gençleşince adam, işkillenmemişler mi?”

Güldü Kemal. Yeni bir öksürük dalgasıyla bedeni sarsıldı. Neden sonra cevaplayabildi:

“Öyle sihirli çubukla dokunur gibi değilmiş. Ömür aldıkça, uykularında kademe kademe gençleşiyormuş.”

Yılların giderek sağlamlaştırdığı aşkıyla baktı karısının endişeli gözlerine.

“Beni kaybedeceğinden mi korkuyorsun?”

Sustu karısı. Gözleri yaşardı. Bitkin eli karısının elinde, dakikalarca susup bakiştılar.

“Benmişim o adam.” dedi.

Şaşırmadı karısı, garipsemedi. Belki inanmadığından... Nerdeyse hiç duraksamadan dökülüverdi ağzından:

“İstersen, kalan tüm zamanım senin olsun.”

DUA

M.S. 634

her atılan ok
düşer mi menzilden önce
kimi ok yakın menzilde bile yaya
kimi ok gözün görmediği hedefin on ikisinde

Güneş öğleden akşama yolun yarısını almışken kuşların neden dolaşıp durduğunu sonunda anladı. Ecelin pençesinde neyin olduğu, etrafından dolandığı bir kum tepesinin arkasından belirmişti: Bir insan ve bir at. Bu mesafeden henüz hangisinin yaşıyor olduğu belli değildi. İkisi birden ölmüş olamazdı, o zaman leş yiyiciler hemen işe koyulurdu. En az birinde, belki her ikisinde hâlâ kuşları ürkütecek kadar güç olmalıydı.

Temposunu hiç bozmadan yürüyüşüne devam etti. Dudakları iyice çatlamış, susuzluktan dili damağına yapışmıştı ama mataradaki suya dokunmaya şimdiye kadar cesaret edememişti. Kendisini neyin beklediğini görünce kalan mesafeyi ve kendi hâlini hesapladı. Adam canlı mı diye kontrol bile edemedi, daha yanına ulaşmadan kendisi de susuzluktan can verirse, yolculuğun hiçbir anlamı olmayacaktı. Hem at da vardı... Hâlâ canlıysa, işe yarayabilirdi.

Bir yandan adımlarını atarken boştaki eliyle matarayı çıkardı. Bir an durup asayı tutan elinin yardımıyla tıpayı açtı. Bağlı olduğu kayışla mataranın boynundan sarkan tıpanın gözüne çarpmamasına dikkat ederek kalan suyun yarısını yavaş yavaş içti. Tıpayı tekrar kapattı ve yine yavaş temposuyla yürümeye koyuldu.

Atın dermansız kişnemesini duydu. Hayvan hâlâ yaşıyordu. Sonra hayal meyal adamın, atın sağrısını okşadığını fark etti. Güzel haber... Henüz kendisini fark etmemişlerdi. At çölün içinde, kumların altına saklı beklenmedik bir engele takılıp ayağını kırmış olmalıydı. Çölün sıcakıyla ne kadar zamandır dermansız yatıyordu acaba? Adamın hâli biraz daha iyiceydi. Neler olduğunu merak edip içinden tahminler yaparak yürümeye devam etti.

Daha da yaklaştığında, adam sonunda o tarafa baktı. Elini belli belirsiz kaldırarak selam verdi. Yaşlı adam da zorlukla da olsa esasını biraz yukarı kaldırarak selamı aldı.

Yanlarına vardığında vakit akşamüstünü bulmuştu.

Adamla konuşmayı denedi. Ama cevap alamadı. Kendinden geçmiş hâlde sayıklıyordu.

Anlamsız mırıldanma ve inlemelerin arasında değişik bir Arap lehçesinden birkaç kelime seçebildi. Aramice, belki Farsça duysa şaşırmazdı. Arapçanın buralarda konuşulan lehçesi de garip olmazdı. Ama bu diyalekti, buralarda kervanlarla gelen Güney Araplarından başkasından hiç duymamıştı.

Matarasında kalan az miktarda suyla adamın dudaklarını ıslattı, damla damla içirmeye çalıştı. Bir yandan da yan yana ölümü bekleyerek yatan adamla atını dikkatle inceledi. Birkaç adım gerilerinde çöl kumlarının içinde tuzak gibi saklanmış oyuklu bir kaya gözüktüyordu. Tahmin ettiği gibi atın ayağı buna takılıp kırılmıştı. Kemiğin kırık

ucu dışarıdaydı. Saatler geçmiş olmalıydı. Yoksa hayvanın canhıraş kişnemelerini çok uzaktan duyardı. Acı ve güneş hayvanın bilincini kapatmıştı.

Savaş atı olduğu belliydi. Ölümün yaklaştığı bu anda bile görünümü asil ve güçlüydü. Deneyimli bir savaş atının tırışta bile olsa bacağını böyle kırması imkânsızdı. Atından olduğu kadar giyim kuşamından da savaşçı olduğu belli olan sahibi bu çöl güneşinin altında atını dörttnala zorlamış olmalıydı.

Neden?

Kumların içindeki beklenmedik ve talihsiz bir şekilde sahip bu kayaya takılmamış olsalardı da dörttnala yolculukla çölde ölümlerini bulmaları an meselesiydi. Niye daha güvenli bir şekilde ilerlememişlerdi?

Hem bir savaşçının tek başına çölün ortasında ne işi vardı? Birliği neredeydi? Bu yol vermez çölde bir askerî birlik olabileceğini aklı almıyordu.

Merakı iyice depreşti. Sarığının kenarını ıslatarak savaşçının bilinçsiz dudaklarına emdirdi tekrar. Sonra yanağına hafif hafif vurdu. Kendine getirmeye çalıştı. Neden sonra savaşçının gözleri aralandı. “Kimsin?” diye inledi Arapça.

“Kim olduğumun bir önemi yok. Kendini yorma. Güneş batmaya yaklaştı, atının gölgesi uzadı bak. Şöyle biraz o yöne hamle et. Bu yaşlı bedenim seni kendi gücüyle oraya çekemez.”

Dermansız savaşçı ve yaşlı gezgin komik görünen ama yamsal çabalarıyla güçlülükle de olsa atın gölgesine girebildiler.

“Niye bu kadar zorladın atı?” deyince savaşçının gözleri daha bir açıldı.

“Yardım etmelisin. Ölüm kalım meselesi!” diye yakasına yapıştı. Harcadığı çaba yüzünden neredeyse tekrar kendinden geçiyordu.

Yaşlı adam bitmek üzere olan sudan bir yudum daha içirdi savaşçıya. Uzaktan atı görünce sevinmişti, ama yapması gereken şeyi nasıl yapacağını tam da bilmiyordu. Ayrıca atın ölmeye bu kadar yakın olması da çareyi zehirlemiş olabilirdi. Bu olasılığa rağmen, yapılabilecek başka bir şey de yoktu.

Kırık kemik ve etrafının görünümü çok acıklı olsa da atın vücudunda şişme oluşmamıştı. Çölün kuru ortamının nemli yerlere göre bozulmayı zorlaştırdığını tahmin etti. Şanslarını deneyeceklerdi artık.

Savaşçının şaşkın bakışları altında kuşağındaki kınından hançerini çekti. Azığından bir hurma alıp çekirdeğini çıkardı ve hurmayı ağzında biraz çiğneyip lapa görünümüne getirdi. Atın sağrısında parmaklarıyla damarın yerini aradı ve hançeriyle nazikçe açtı.

“Ne yapıyorsun?” diye dermansızca bağırان savaşçıya eliyle susmasını ve beklemesini işaret etti. İnce delikten fışkıran kanı matarasıyla yakaladı. Hayvan biraz daha şiddetli inledi ama daha fazla tepki verebilecek hâli yoktu. Yaşlı adam parmağıyla bastırıp kontrol ederek matarayı yavaş yavaş yarısına kadar doldurdu. Sonra hurmayı kullanarak yarayı kapattı.

Savaşçının gözleri yaşarmıştı.

“Atın zaten yakında ölecek.” dediğinde duymamış gibi yaptı. Aslında duymuş ama anlamak istememişti.

“Dediklerimi yapmazsan, senin de ölümün bu yaşlı hâlimle bile benimkinden daha yakın olacak.” diye eklediğinde savaşçının ilgisini çekebildi.

“Pıhtılaşmadan iç.” diyerek savaşçının dudaklarına uzattı. Çok küçükken babasının anlattığı atıyla kandaş olan o efsane savaşçıları hatırlamış olması bu adamın hayatını kurtarabilirdi. Kendisi de bir miktar içti.

Güneşin batmasıyla sıcaklığın etkisinin kalkması ve atın kanının sağladığı yaşam enerjisi sayesinde birkaç saat sonra savaşçı anlamlı bir konuşma yapabilecek kadar kendini toparladı.

Nereden geldiğini, burada ne işi olduğunu anlatmaya hiç niyeti yoktu. Çok ketum davranıyor, sadece suyun ve çölden çıkışın yerini sorup duruyordu. Yaşlı gezgin işkillendi. Sıradan bir adam değildi bu. Sıradan bir savaşçı da değildi. Aktif bir birliğin belki de bir ordunun parçası olduğu her hâlden belliydi.

“Sen savaşçı ve genç olabilirsin. Ben de gezgin ve yaşlı, çok yaşlı. Ama seni mutlak bir ölümden kurtardım. En azından kurtardığımı umuyorum. Bana borçlusun. Birliğin nerede, neden çölün içindesiniz?”

O ana kadar direnen savaşçı, bu yaşlı adamın pek çok şeyi zaten tahmin ettiğini fark edince alay etmeyi denedi. Çölün içinde ne işi olabilirdi bir birliğin? Sadece kendi yaşamı için endişe eden, rastgele çöle düşmüş biri gibi yutturmaya çalıştı kendini.

“Kimseye, hiçbir imparatora, krala ya da şehre bağlılığım yok. Gezganim ben. Sınır tanımadan istediğim yerden daha çok istediğim yere dolaşır dururum. Bu yaşıma böyle geldim. Ama sana yardım etmem insanları incitecek gibi duruyor. Boşuna can yakmak istemem.”

Gezginin bu kararlı duruşu, savaşçıyı iyice çaresiz bıraktı.

“Anlatacağım ama tarafsızca beni dinleyeceğine söz verir misin?”

“Taraf tutmak için insanın tarafı olması gerekir. Ben ömrümün sonuna gelmişim. Ne bir ailem ne bir bağlılığım ne de gelecekte bir ümidim var. Kimseye sebepsiz yere zarar vermemekten gayrı bir kaygım yok.”

“İhtiyar, anlattıklarımı duyunca bana ihanet etmeye kalkarsan, kaçmaya kalkarsan, bil ki son enerjimle de olsa sana yetişirim.”

“Peki, anladım.”

“Seni öldürecek gücümün hâlâ olduğunu biliyorsun değil mi?”

“Benim ölümden korkar bir hâlim var mı yiğit? Geç bunları. Meraklandırдың, anlat. Amaçlarına inanıp teslim olmuşsan, ben de kulaklarımı özgürce seni dinlemeye teslim ederim. Kendi inandığın şeye beni de inandırabilirsen, ne ala.”

Böylece anlatmaya başladı.

Ebubekir’in ordusundandı. Arabistan’da birkaç toparlama savaşının ardından Sasanilere karşı sefere çıkmışlardı. Şimdi de onları epey hırpaladıktan sonra, Doğu Roma’nın üzerine gönderilen ordunun yardımına gidiyorlardı.

“İmkânsız. Bölgeyi bilirim, haritacılıktan da anlarım üstelik. Bu yönden geliyor olamazsın, kervan yolundan, geçidin güneyinden geliyor olmanız gerekirdi.”

“Çölden gelmemiz emredildi.”

“Çölden? Bu çölü dediğin gibi boydan boya geçmiş değil ordu, bir kervancığın bile rivayetini duymadım.”

Verilen emir böyle olduğu için tam bir inançla olurunun nasıl araştırdıklarını ve yaşlı bir rehber bulduklarını anlattı. Rehber, çocukluğunda babasıyla birlikte çölü geçtiklerini iddia ediyordu. Anlattıklarını inandırıcı bulmuşlardı. Tarif ettiği yolun ilk gününü birkaç atıyla test de etmişlerdi. Büyük bir risk alarak, gerekli suyu taşımak için özel tulumlar tasarlayıp yaptırdıktan sonra yola çıkmışlardı.

İlk dört gün iyi gitmişti. Rehberin söylediği her işaret ortaya çıkmış, bahsettiği ilk vaha da bulunmuştu. Ama altıncı günün ortalarında ulaşmış olmaları gereken vahayı bulama-

mışlardı. Oraya yaklaşırken görmüş olmaları gereken işaretleri daha yarım günlük yoldayken kaybetmişlerdi. Şimdi ordu, yoluna bir an önce ilerleyebilmek için, hatta sadece hayatta kalabilmek için bu vahayı bulmak zorundaydı. Altı atlı, vahanın olabileceği farklı yönlerle doğru keşfe gönderilmişti.

“Suları iyice azalmıştı, onların canı senin ellerinde. Matarayı nerede doldurdun? Bizim gitmek istediğimiz yönden geldin. Ya vahadan ya da çölün bitimindeki kalenin etrafında kurulu şehirden geliyor olmalısın.” Kuru dudaklarını yalayıp nefeslenerek merakla cevabı bekledi.

“Adına Suva derler, o şehri pek de öyle sevmedim zaten. Kalenin komutanı çok zalim, şehrin önde gelenleri de çok hırslı ve halkı eziyorlar. Ama siz de oraya varsanız, yine halk zarar görecektir. Onca masumun tarlaları, ağaçları telef olacak. Kadınlar çocuklar ölecek.”

“Asla! Biz kadınlara ve çocuklara saldırmayız. Ağaçlara ekinlere zarar vermeyiz. Bizimle savaşmayanla da savaşmayız. Biz, bahsettiğin o insanlara adalet ve kurtuluş getirmek için çöl yollarına düşmüş gazileriz.”

Güldü ihtiyar. Tarih boyunca tüm savaşçılar buna benzer şeyler söylemişlerdi hep.

“Savaşan her ordu haklı olduğuna inanarak savaşır zaten. Biz zerrece hakkımız olmayan şeyleri almaya geldik diye gelen olmaz ki. Yağmalamaya yola çıkan, yağmalayacağı şeylerin aslında kendi hakkı olduğuna kendisini çoktan inandırmıştır.”

“Ganimet, savaşın bir parçasıdır elbet. Ama biz zulmetmeyiz. Yöneticilerimiz de dünyalıkla zengin olmak fikrinin peşinde değildir.” Hırıltılı nefesine rağmen gözlerini kapatıp birkaç kere yutkundu ve devam etti:

“Sen gezip görmüş bir adamsın. Duymadın mı ki, elçiler geldiklerinde Medine’de Peygamberi halktan ayırma-

mıştır. Kim olduğunu ancak sorarak öğrenmiştir. Ebubekir de şimdi öyle yaşar.”

Bahsettiği insanlara duyduğu saygı bitkin yüzünü bir gülümsemeyle aydınlattı:

“Hangi saltanat sahibinin baş şehrinde sıradan insanlardan ayırt edilemez şartlarda yaşadığını duydun şimdiye kadar?”

Bu olağanüstü durumdan haberdar olmuştu gerçekten. İlk duyduğu zaman da hayret etmişti, şimdi de hayret ve şaşkınlık içinde bir süre sustuktan sonra konuşabildi::

“Belki haklısın. Muhtemelen haklısın. Ama zaten ölüme ramak kalmış şunun şurasında. Peygamberinin dini bir süredir ilgimi çekiyor. Yine de inceleyecek kadar vaktim bile yok. Hem ahir ömrümde dünya işlerine karışıp savaşların yönünü değiştirmek bana kalmasa gerek.”

Savaşçı bir an kararsız kaldı. Kelimeler ağzından tane tane ve aralıklarla çıkarak nihayet konuştu:

“Birliğimi kurtarmak için... ne lazımsa yaparım. Onların işi yeryüzünde Allah'ın işidir. İstersen... ömrümün kalanını... her şeye kadir olan Allah alıp sana versin... Gönlüyle veren her kulunun zamanından da... sana zaman eklesin. Yeter ki arkadaşlarımı... suya ulaştır.”

Ensesinde ani bir esinti dolaştı, içi üşüdü. Savaşçının bakışları kalbine işliyordu. Ömründen ömür vermek lafın gelişi söylenebilecek bir şey olduğu hâlde, son derece gerçek bir vaat gibi hissetti. Su benim değil ki sakınayım, diye düşündü. Ben olmasam da bulacaklar belki zaten. Belki yarısı telef olacak ordularının, ama buraya kadar gelmişken bulacaklar. Çölün içinden böyle beklenmedik şekilde yarısı telef olmuş bir orduyla da çıksalar, o beklenmedik baskının etkisiyle kaleyi almaları çocuk oyuncuğu olur. Şiddet ve zulümle ayakta durur zaten şehir; hiç beklenmeyen çöl tarafından gökten

iner gibi bir baskınla hakimiyet sarsılınca dağılıverir savunma güçleri. Kapıyı kapatmalarına fırsat vermeden şehrin içine öncüler sızarsa bir gece operasyonu ile bile işi bitirebilirler.

“Çok az suları kaldı ihtiyar. Şimdiden ölenler oluyor. Atların yarısı... telef olmanın eşiğindeydi zaten. Kesip onları... yiyorlar. Benim duamı hafife alma! Yardım et.”

Sihir, büyü, dua... Aklına babasının anlattığı şamanlar geldi. Çocukken rüyalarına girerlerdi. Babasının anlatımından fırlamış, ruhları bulundukları bölgede göklerin direği şamanlar. Daha yaşayabilmeyi düşündü. Dünyanın tadına doyum mu olur, diye mırıldandı.

“İsterim,” dedi sonra savaşçıya. “Senin ve verecek olan başkalarının zamanlarını isterim elbet.”

“Ama nasıl olacak ki...” diye sorusunu tamamlamak üzereyken, savaşçının bedeni aniden kasıldı.

İçtiği kanın ve gece sayesinde sıcaklığın düşmesinin etkisiyle epeyce kendine gelmişti; daha az önce tartışan, yönlendirmeye çalışan insan, şimdi çırpınıyordu. Dudaklarının kıpırdandığını fark etti. Uzanıp kulağını yaklaştırdı ve duymaya, anlamaya çalıştı. “... ve eşhedü enne muhammeden resulullah” dediğini duydu. Ve savaşçının titremesi kesildi. Bedeni çölün serinlemiş kumlarına bilinçsizce serildi. Artık bilinci o bedenden çıkmıştı. Ölümünden kurtardığından emin olduğu bu adam, atın kanıyla vahaya kadar götürmesi gayet mümkün olan bu savaşçı aniden ölmüştü. Elini yüzünde nazikçe kaydırıp gözlerini kapattı.

Şimdi artık ona borçluydu. Ömür verme falan işlerini düşünüp güldü. Çaresiz bir insanın boş vaatlerine kandığından değil, ama yine de borçlu hissediyordu. Arkadaşlarını kurtarması gerekecekti.

Ama nasıl?

Ata daha fazla acı çektirmek istemezdi. Ama zorunlu olarak vahaya kadar idare edebilecek miktarda kanına ihtiyacı vardı. Hurmayla kapattığı kesiğı açıp kanı yavaş yavaş akıttı. Matarayı doluya yakın hâle getirdi. Yarayı tekrar kapattı. Kanı yudum yudum, zorlandıkça ara vererek içti. Tamamını bitirene kadar durmadı.

Aslında hayvanın acısına son vermek gerekirdi. Kıyamadı. Zaten baygın bir hâldeydi. Kendisinin bu yaşlı hâliyle birkaç gün daha yaşamak için duyduğu arzuyu düşündü. Ölüm geleceğı zaman gelsin sana da deyip birkaç adım yürüdü.

Gecenin kalanını uyuyarak geçirip sabah yola çıkacaktı. Ne yana gideceğine bile henüz karar vermemişti. Önce dinlenmesi gerekiyordu. Dinlenmek için de savaşıdan ve attan uzaklaşmalıydı. öllerde ölü bedenleri yaşam için zorlu bir mücadele içinde olan büyüklü küçüklü canlılar hızla tüketirdi.. Aslında gücü olsa attan en azından bir budu kendisinin alıp vahaya götürmesi gerekirdi. Ne var ki gücü yoktu. Cesetlerden nasiplenmek isteyebilecek irili ufaklı canlıları düşündü. Açılan araya baktı. Yeterli görmedi. Biraz daha yürüyüp ufak bir kum tepesinin arkasına geçti ve orada uzanıp uyudu.

Sabah, akşamkine göre çok daha dinç uyandı. Savaşçının iddiası doğru muydu ne? Gülüp geçti kendi kendine... Belki kanı zehirlenmişti, belki güneşten çok fazla etkilenmişti bedeni. Bir sebeple ölmüştü işte... Kendisi de iyi bir uyku uyumuştı hepsi bu.

Savaşçının birliğini kurtarmaya gecenin karar vermişti. Şimdi nasıl yapacağını düşünmeye sıra gelmişti. Ellerinin buruş buruş, kırışık derisini gözlerine bastırdı. Şimdi vaha da olsa yüzünü yıkamak güzel olurdu. Sadece yumuşak hareketlerle yüzüne yapışmış kumlardan kurtulmakla yetindi. Sonra leş yiyici kuşların seslerini duydu. At ve sa-

hibine yönelen bakışlarını hızla geri çekti. Kuşlar işlerine başlamışlardı. En azından savaşıyı onların insafına bırakmamak isterdi, ama yeterince derin bir şekilde gömebilecek mecali yoktu.

Kafasından sesleri uzaklaştırıp düşünmeye daldı. Topu topu iki seçeneği olduğunu kavraması uzun sürmedi: Ya birliği bulup onları vahaya götürecekti ya da vahayı bulup birliği oraya çekecekti. Bu da zor bir karar değildi aslında. Birliği bulması bu çöl ortamında mucizelere kalmış bir şeyken vahayı bulması bulmaktan bile sayılmazdı. Gelirken işaretlerini gayet iyi belirlemişti. Aynı yoldan dönecekti sadece.

Peki, vahaya vardktan sonra birliği vahaya nasıl çekebilecekti? Soru aklına geldikten az sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. Acı bir çözümdü, ama bir ölçüde de olsa telafisini birliğin komutanından isteyebilirdi.

Yola çıkmadan önce idrarını yaptı, ama ziyan etmeden. Dikkatli bir şekilde, tek bir damlayı bile dışarı akıtmadan mataranın içine işedi. Yolda yetmesini umuyordu.

Önceki günkü yavaş temposuyla gerisin geri yürümeye başladı. Ama bu sefer adımlarını biraz daha rahat atabiliyor, biraz daha uzağa basabiliyordu. Asasına daha az yüklenmesi yeterli oluyordu.

“Hayrola” diye gülümsedi kendi kendine, çöl havası vahanın biraz daha nemli havasından iyi gelmiş olmalıydı.

Harita çıkarırken adet edindiği dolambaçlı yürüyüşü yerine daha doğrudan bir hat belirlediğinden, öğle sıcağının en fenası bastırırken vahaya vardı. Mataradaki idrar neredeyse tamamen bitmişti, son damlalarını vahanın yakınlarında kumlara dökmüştü.

Önce hemen hemen kapalı bıraktığı kuyunun kapağını kaydırmak için asasını dikkatle kullandı. Zaten kırılmış asayı parçalamak istemiyordu ama böyle yapmanın iterek

açmaya göre çok daha kolay olduğunu keşfetmişti. Üstelik bu sefer amacı sadece kaydırmak değildi, açıklığın daralan kenarına esasını tekrar yerleştirerek yüklendi. Birkaç denemede kapağı kuyunun üstünden düşürmeyi başardı. Umduğu gibi, tabiat şartlarına uzun süre maruz kalmış kapak, çarpmanın etkisiyle iki parçaya ayrılmıştı.

Çevredeki kurumaya yüz tutmuş otları ve yeşillikleri söküp getirdi. Yanından hiç ayırmadığı çakmak taşı ve kav sayesinde bunları tutuşturmak zor olmayacaktı. Ama ateşten çok dumana ihtiyacı vardı ve kısa sürede tükenmemesi, uzun süre tütmesi gerekiyordu. Asasının sivri ucuyla uğraşa uğraşa ikiye ayrılmış ağır kapağı çatlaklarından ve ek yerlerinden birkaç parçaya daha ayırdı.

Sonra tahta parçalarının biri hariç tamamını kova kova su çekip suladı.

Birkaç başarısız girişiminden ve tekrar tutuşturmak zorunda kalmasının ardından bol dumanlı ve uzun süre dayanan bir ateş oluşturmayı başardı.

SULTANAHMET

meydanlarından nefes alır şehir
ve meydanlarında sıkılır boğazı

“İstersen kalan tüm zamanım senin olsun.” deyivermişti karısı.

Bir an şaşırdı Kemal. Kelimeleri düz anlamında anlamasının hata olduğunu fark etti sonra. Bu sadece bir sevgi ve fedakârlık ifadesiydi. Üstelik istersen diye şarta bağlanmıştı. Neyse ki, kendi sorduğu bir soruyla, kendi isteğinin sonucu olarak doğrudan verilmemişti. Öyle olsa, şaka iyi niyet sevgi falan lafta kalır, geri döndürülemeyecek bir ticaret başlamış olurdu.

“Sen bana inandın mı?” diye sordu, ilk şaşkınlığını atlattığında. Karısının cevabı şimdi bile kelime kelime zihninde, aklında, kulaklarındaydı:

“Ben sana hep inandım. Konuştuğunda da inandım. Konuşmadığında, sustuğunda, uyuduğunda, yürüdüğünde de inandım. Ben seninle evlendiğimden inandım sana zaten.”

Tam burada uzanıp terle ıslanmış beyaz saçlarını okşamıştı. “O zaman verdim sana bütün ömrümü.”

Gözlerinden yaşlar süzüldü Kemal’in. Yaşlarla birlikte ağırlar ve ateşin de akıp gittiğini hissetti.

İçinden, “İstersen dedin ya, istemem!” dedi. Sonra sesli konuştu:

“Beraber yaşadık, beraber yaşlandık, beraber de ölürüz.”

O konuşma sayesinde kritik eşiği aştı. Ömür almamıştı, ama bu sevgi dolu fedakarlık, ne anlama gelebileceğini tahmin ederek bile çekinmeden yapılmak istenen bu fedakarlık ona gereken gücü yine de verdi. Yeni yaşam içmezse ölüm acısını anında yaşayacağını düşünen bedenini, ölümden çorba içerek de kurtulabileceğine ikna etti. Hemen değildi, burada değildi. Daha vardı ölüme. Hem ölüme doğru, hayatının tamamını ona vermiş Gülnur’la gidiyordu. Çalmadan, haramilemeden, paylaşarak, beraber yaşayarak aldığı bir ömürdü bu. Daha ne olsundu!

Eskiden, çok eskiden evlendiği kadınlardan bile, çok sevdiği pek çok insandan birer ikişer yıl ömürler almıştı. Ama toyluk zamanlarıydı onlar.

Gülnur’dan bu zorlu anda bile ömür almamış ama önündeki zorluklarla başa çıkmasını sağlayacak manevi bir destek almıştı. Bir daha bunalım yaşamadı. Ta ki Gülnur ölene kadar.

Gülnur’la yaşadığı yılları düşünürken, omzu ve başı kolilere dayalı hâlde uyuyakalmıştı.

Bu yaşında böyle rahatsız bir pozisyonda tüm bir gece uyumuş olmak onu darmadağın etmeliydi. Oysa uyanıldığında, uyuyakaldığı andan çok daha iyi durumdaydı. Aldığı bir ayın son haftasını da bu uzun uykuyla gençleşmişti.

Hızla doğrulmaya çalıştı. Tüm kemikleri sızlayınca, tutulmuş yerleri ani kan hareketlenmesiyle acılar içinde tutuşunca yere geri oturdu. 70 yaş 3 ayla, 70 yaş 2 ay arasında

öyle çok büyük bir fark da yoktu sonuçta. “Buna dayanabilirim, buna alışığım. Senelerdir yaşıyım” diye kendine telkinlerde bulundu.

15 dakikalık temkinli uğraşların ardından ağırları epeyce hafıflemiş olarak mutfığa ulaştı. Yüzünü yıkamak için normalde banyoya gitmesi gerekirdi. Gülnur’un burada olup, elini yüzünü banyoda yıka, diye fırça atmasını ne kadar isterdi şimdi! Hafıflemiş de olsalar, bu sızılarla oraya kadar yürümek istemedi ve yüzünü yıkayıp kâğıt havluyla sildi. Kağıda çöpe atarken eğilmesi gerekince yine zorlandı. Neyse ki çöpü akşamları saatinde kapının dışına bırakması yeterli oluyordu.

“Bir poşet çöpü günlük olarak indirip çöpe atmak bile yük olmak zorunda mı ihtiyar? Bunları çekmeye mecbur değilsin!”

Bu sesi neredeyse on yıldır sürekli baskılamaya o kadar alışmıştı ki... Şimdi zor olan yoksunluk kriziydi. Yaşlanmaktan kaçınma sürecindeki bunalımı 7 yıl önce Gülnur’un sayesinde atlatmıştı. Ama yoksunluk krizi bambaşka bir şeydi. Ömür çalıp gençleşmeye tekrar başladığında çok derinlere kazınmış bir alışkanlığı depreştirmişti. İçinin derinlerinde onlarca yıldır uyuyakalmış bir ejderhaydı alışkanlığı ve artık uyanmıştı.

Ejderha beslenmeliydi.

Kaç gün dayanabileceğini merak etti. Eski deneyimlerinden bilgisine göre, çok uzun bir beslenme sürecindeyse, daha ilk günden dayanılmaz acılar başlardı. Yok, beslenmeye tekrar alışalı çok olmadıysa, iki gün içinde yeniden beslenmek için iştahı kabarmaya başlardı. Dördüncü günden itibaren kendini tutmak başlı başına bir uğraş hâline gelirdi. Beslenmeden haftayı doldurursa kriz hâlinin başlaması kaçınılmazdı.

Yoksunluk krizini daha önce onlarca kez alt etmişti. Ama her alt ediş büyük bir mücadele ve ‘birtakım karşılıklar’ sayesinde mümkün oluyordu.

Şimdi o mücadele ya da karşılıkları düşünmenin vakti değildi. Bu bir haftayı iyi değerlendirmesi gerekiyordu. Komşuların desteğini de püskürtüp yalnız kaldığından beri ana yemeklerinden olan tavada yumurtayı yapmaya koyuldu. En rahat olduğu bu iki gün, ‘in’ini ziyaret etmek için en iyi zamandı.

Kasket takmadan çıkabileceği kadar güneşli bir gündü. Gülnur’a “Şubat ayında bu sıcaklar hayra alamet değil” dedirtecek bir gün. Oysa ne şubatlar yaşamıştı geçmişte. Bundan çok daha soğuk, bundan daha bile sıcak... ATM’ye doğru yürüdüğü kaldırımında bir an duraklayıp sevgiyle, minnettarlıkla, hasretle yad etti karısını.

Emekli maaşı çoktan yatmış olmalıydı. Karısının maaşı otomatik kesilmiş miydi acaba, yoksa bir işlem yapmak gerekiyor muydu? Avukatını arayıp sormalıydı bir ara. Uzun süredir pek temas kurmadığı örtülü ilişkilerini de yavaş yavaş kullanması gerekecek miydi? Yeni bir kimlik? Yeni yaşam ortamları? Yeni bir iş? Sürecin hızına bağlı olarak bunlardan birkaç tanesi birden?

Yine durdu. Duyulur bir sesle “Hayır, hayır, hayır!” dedi. Yapmayacaktı ki! Gençleşmeyecekti. Gülnur’un desteğiyle aştığı yaşlılık bariyeri çok geride kalmıştı. Ölüme yürüyebilirdi buradan. Kendi başına da olsa, tek de olsa. Çöle doğru o ilk yürüyüşünü hatırladı. Ölmeye ilk yürüyüşünü...

O ilk yürüyüş 1500 yıla yakın sürmüştü. Artık bitmesini umuyordu.

Bitirmek için birkaç kere savaşa katılmaya bile yeltenmişti. Ama o kan, o dehşet, insanın insana yaptığı o zu-

lüm... Kaçmıştı cepheden. Hatta daha cepheye bile ulaşmadan... Her seferinde...

Üstelik –itiraf etmeli– canı da tatlıydı. Yüzlerce yıl yaşamış olsanız ve ömür beklentiniz de belki binlerce yıl olsa... Kimin canı tatlı olmazdı ki böyle bir denklemde?

ATM’den günlük limitin tamamını çekti, cüzdanına yerleştirdi.

Yolun bu tarafından taksiye binse, Harbiye üzerinden Unkapanı yapıp oradan da Sultanahmet’e hızla gidebilirdi. Ama hızla gitmek gibi bir isteği yoktu, aksine insanlarla vakit geçirmek, onları görmek, duymak, hissetmek istiyordu. Başka bir güzergah tercih etti.

Yolun karşısına geçti. Taksiye bindi, camı neredeyse yarıya kadar açtı. Kabataş’a gitmek istediğini söylemişti. Burarlardan en çok gidilen yerlerden biriydi muhtemelen. Ne de olsa uzun bir tramvay hattının ilk durağıydı. Tramvaya bıraktıkları müşterileri kendileri götürüyor olmayı, asıl gidecekleri yere kadar götürüp ona göre para alabilmeyi hayal ediyorlar mıydı hiç acaba? Boş verdi. Taksicinin birkaç muhabbet açma girişimini boş verdiği gibi. Dışarıyı izliyordu. Yavaş akan trafikte insanları inceleyebiliyor, ara sıra yanlarından geçtikleri kişilerin konuşmalarından parçalar duyuyordu.

Taksicinin sohbet açmaya yönelik bir cümlesini daha duymazlıktan geldi. Severdi aslında taksi sohbetlerini ama konuşursa alışkanlıkların depreşmesinden korkuyordu. “Kısa bir işim var, yazanın biraz fazlasını vereyim size, taksimetre de açık kalsın, beklemeniz mümkün olur mu?” dese razı olurdu taksici, biliyordu. Bunu söyledikten sonra on saniye bekleyip “Bir on dakikanızı verir misiniz?” derdi. Adam tabii ki deyince de biraz daha ileride olacaktı duracağım yer der, sonra yeri bulamamış gibi yapar, “Neyse, devam edelim...” derdi.

Tanımadığı bir taksiciden on dakika almış olmak rahatsız etmezdi hiç, eskiden. Zaten adamın tüm günleri, hayatı, insanlara zamanını vermek, onları bir yandan bir yana ulaştırmak için her gün saatlerce direksiyon sallamakla geçiyordu. Kendisi için şuradan buradan biriken on dakikalar önemli olabilirdi. Şimdi çok daha önemliydi. O, on dakikayı alması değil, almaması çok önemliydi.

Bu düşünceleri uzaklaştırdı kafasından. Zaten Kaba-taş'a varmak üzereydi. Bir yolcuyla birlikte ömründen bir on dakika kırpılması riskini taşıdığını hiç fark etmemiş taksiciye taksimetrede yazanın üç dört katı para verip indi. Adamın hayır dualarını duymamak için o yandaki kulağını kapattı. Bu memlekette insanlar dua ederken olmayacak şeyler söylüyorlardı. İş kazası yaşayıp istemeden adamın ömründen almanın hiç yeri değildi. Gerçi duymadan da olsa gönülden ve gerçekten zaman vermeye yönelik edilmiş bir laf, ömür transferine neden olurdu muhtemelen. Ölme-ye çalışırken, bu tür bir detaya ilişkin deneyler yapacak hali yoktu. Yayalar için yeşilin yanmasını bekleyip tramvayın ilk durağına geçti.

İlk durakta iki tramvay birden vardı. Bir tanesi hareket etmek üzereydi. Diğeri ise henüz yolcularını boşaltıyordu. Kalkmak üzere olanda yer verme sorunu olabilirdi. Tezcanlı İstanbullular, gündelik koşuşturmalarının peşindeydiler. Başka bir tramvay daha durağa girmişti sonuçta. Hareket etmesini biraz bekleyerek rahat rahat oturabilecekken buna bindiği için –biraz da haklı olarak– yer vermek pek istemeyeceklerdi. Bu yaşta da ayakta yolculuğu gözü kesmiyordu doğrusu.

“Bırak ayakta, tramvayın tepesine çıkıp orada gidebilecek hâle getireyim mi seni? Bil bakalım ne lazım? Sadece gönülden verilen biraz zaman!”

İçindeki sesi yine duymazdan geldi. Durağa yeni gelmiş ve kalkmadan önce belki on dakika bekleyecek olan tramvaya geçti. Kapıdan girip çıkan insanları en rahat gözlemleyebileceği koltuğa oturdu. Neredeyse hepsi boş olduğundan istediği koltuğu rahatça seçebilmişti.

Hareket edene kadar ve hareket ettikten sonra, yarım saati aşan yolculuğu boyunca, gözleri ne denizde ne tarihî eserlerde ne de tramvayın yanından giden araçlardaydı. Tüm bu vakit boyunca insanları gözlemledi. Yüzler, duruşlar, sesler, duygular... Bunlara bakarak insanları tanımaya çalışmak en sevdiği spordu. İnsanların geleceklerini tahmin etmeye çalışmak...

“Avcı sporu! Kim vaktini gönüllüce, rahatlıkla ve hemenecik verir? Kimin vaktini almak insanlık için bir kayıp olmaz?”

Elini yumruk yaptı. Pencerenin altından zemine doğru inen plastik çıtaya sürttü. Canını yaktı. Tekrar tekrar sürttü. Ejderhayı dizginlemeye çalıştı.

Zaten Sultanahmet durağına da gelmişlerdi artık. Geciktiği için biraz acele ederek, birkaç kişi arasında kalıp biraz hırpalanma pahasına tramvaydan indi. Buraya gelmeyeli yıllar olmuştu. Duraktan çıkıp kaldırımdaki yoğun yaya trafiğini güçlülükle aşarak köşeye geldi. Akıştan kurtulabildiği bir noktada durdu. Uzaktan Sultanahmet’e doğru baktı. Ağaçlar yeşilken bu köşeden sadece ağaçları, dallarını, yapraklarını görebilirdi. Şimdi yapraksız hâllerleriyle arkadaki meydanı biraz seçebiliyordu.

Sultanahmet buradan gözükmüyordu. Dördüncü kattaki ufak ofisine çıktığında, oranın penceresinden parkın engelini aşarak camiyi görebileceğini biliyordu. O pencereden biraz daha sola doğru bakınca tamamını olmasa da Ayasofya’yı da görebilirdi. İnşasının bittiği tarihi düşünecek olursa,

kendisi doğduğunda 17 yaşında falandı bu koca bina. Anıtsal binaların yaşam döngüsü açısından düşünülecek olursa o zamanki kilise daha bir yaşında bir çocuk gibiydi.

Neredeyse o koca binanın sıvaları tam kuruyup yerine oturmadan doğmuştu kendisi de. Ayasofya ile ikiz olduklarını düşünmeyi severdi.

Etrafındaki sesler, koşturma ve kaynaşan yaşamla düşüncelerinden sıyrıldı. Bu hengâmeyi, bu yetmiş iki milletin kalabalığı, sokakta biraz dolaşınca onlarca dilden sesler duyabilmeyi özlemişti.

Sokağa girdi. Görmeyeli, hanın altındaki dükkânlarda bir değişiklik yoktu. Yürürken köşedeki lokanta ve iç taraftaki seyahat acentasının camlarından içeri şöyle bir göz attı. Dükkânlar aynı olsa da çalışanlar büyük olasılıkla değişmişti, tanıdık göremedi.

Açık kapıdan basamakları görünce inledi. Hanın kapısından girmek için tek basamak çıkması yeterliydi, ama içeride asansör yoktu.

Merdivenleri çıkmayı o an gözü kesmeyince hanın kapısına arkasını dönüp tekrar meydana doğru baktı.

“Merdivenler biraz daha beklesin.”

Meydaniyla, camisiyle, Sultanahmet'i özlemişti. Ofisten önce o tarafı bir dolaşmaya niyetlendi.

Caddenin zaten yoğun olan yaya kalabalığına bir de tramvay durağının etkisi eklenince kaldırımlar yürünmez olmuştu, o yandan gitmeyi gözü kesmedi. Ama zaten parkın içinden ve Firuz Ağa Camii'nin arkasından yürümek çok daha mantıklı olacaktı. Yazın turistlerle dolardı buralar. Şubat'ta bile çok sayıda turist vardı ve parkın içinden Hipodrom'a doğru ilerledikçe sayıları daha da artıyordu. Ah, ama artık Hipodrom değil, At Meydanı, hatta sadece basitçe Sultanahmet Parkı.

Oysa binasının hâlâ ayakta olduğu zamanlarda da yani Hipodromken de sonradan At Meydanıyken de bu meydan neler görmüştü neler: İsyanlar, şenlikler, on binleri harekete geçiren konuşmalar. Kıran kırana atlı araba yarışlarının yapıldığı dönemden geriye, yarışçıların etrafında tur attıkları orta duvar boyunca yer alan üç sütun kalmıştı şimdi sadece.

Doğu Roma'nın kendi yapımı olan Örme Dikilitaş...

Milattan önce 1500'lere kadar tarihlenen ve ta Mısırlardan getirilen Dikilitaş...

Yunanlıların birleşerek Persleri yenmesinin anısına yine milattan önce tarihlerde yapılmış ve Delfi Tapınağı'na dikilmişken oradan İstanbul'a getirilmiş olan Yılanlı Sütun...

Üç taşı da görebildiği bir banka oturdu. Biraz nefeslendi. Eğilip elini yere koydu. Asfalt zeminin altından toprağı hissetmeye çalıştı. Neler görmemişti ki bu zemin! Bir seferinde 30 bin isyancı burada sıkıştırılmış, imparatora isyan etmenin bedeli olarak kanları bu asfaltın altındaki topraklara akmıştı. O zamandan beri o topraklar çok değişmişti tabii ki. Ama en altta, zeminde hâlâ aynı kaya kütlesi vardı. En derinlerde, 30 bin kişinin kanını ve başka pek çok isyanda, bir seferinde bir imparatorun linç edilmesinde, ölümlü yarışlarda, vahşi hayvanlarla kavgalarda nice kanları emmiş kayalar vardı.

O zamanlar sadece bir kez gelebilmişti Konstantinopolis'e. Bir sene kadar burada yaşayıp, karışıklıktan, hırgürden, can güvenliğinin olmamasından ürküp uzaklaşmıştı. Bir daha ancak Konstantiniyye olduktan, Osmanlı fethetiktikten sonra gelmişti. Yine karışık dönemlerde sık sık uzaklaşarak...

Yeterince dinlendikten sonra Sultanahmet'in avlu kapısından girdi. Bu mevsimde bile yeşil kalmış bahçenin içinde yürüdü. İç avluya çıkan merdivenlerin yanındaki abdest

alma yerlerinden boş bulduğu bir tanesine oturdu. Abdest için hazırlandı.

Gülnur hiç ihmal etmezdi namazını. Oysa kendisi yaşlılık zorlukları artınca, abdest almaya, namaz kılmaya üşenir olmuştu. Bir yandan bu sefer ölmek üzere yaşlandığını düşündüğü hâlde için için yine ölmeden geri dönüşe başlayacağını düşünüyordu anlaşılan. Öleceğine inansa, borçlu gitmek istemezdi. Bir yandan da uzun süredir zaman almadığı için kendini hafif hissediyordu. Bir borç ödeme, temizlenme gereksinimi omuzlarında pek yük değildi.

Oysa şimdi önce çeşitli kişilerden çalınmış toplam üç günün, sonra Aslı'dan -Evet Aslı'dan, tanıyorsun onu, tanıştın, korkularını umutlarını biliyorsun!-bir tam ayın yükü vardı omuzlarında. Büyük günah kabul etmiyordu bunu. Öyle olduğunu kabul etse, Faust durumunda olurdu. İnsanların zamanlarını gönüllü şekilde vermeleriyle almıştı hep. Veren insanların yaptıklarının önemini kavramamış olmaları onu neden bağlasındı ki! Zamanlarını veriyorlardı, gönül rızasıyla veriyorlardı, o da almıştı.

Paltosunu askıya astı. Kollarını sıvayıp abdest almaya başladı. Yüzünü, kollarını yıkadı. Başını mesh etti. Ayaklarını yıkamakta çok zorlandı. Ayakkabıları ve çorapları çıkarmak, ayakları yıkamak, sonra kâğıt mendille kurulayıp tekrar çorapları, ayakkabıları giymek... Sağ ayağtan sol ayağa geçerken durup dinlenmek zorunda kaldı. Sol ayağı da bittikten sonra tekrar bir nefeslendi. İç avluya çıkıp ardından o muhteşem camiye girince gördüğü manzara tüm yorgunluğuna değmişti. Buraya nasıl bu kadar zamandır gelmemişti!

Aslında namazını Ayasofya'da kılmayı tercih ederdi. Sultanahmet'i beğense de Ayasofya sonuçta kendi ikiziydi. Lakin Ayasofya'yı artık sadece gezebiliyordu, içinde namaz kılma imkânı yoktu.

En öne yürüdü. Derin duvara gömülü pencere yuvalarının birine doğru hemen namaza durdu.

Öğlen namazının sünnetine durduktan sonra, tabure ayarlamayı unuttuğunu hatırladı. Artık niyet edip başladığı için bozmak istemedi. Rükûa eğilmek hayli zorlayıcıydı. Tam eğilebilmesi mümkün olmadı, daha çok bayanların yaptığına benzemişti. Secdeye gitmeyi denemedi bile. Oturdu ve secdeye gider gibi başıyla eğilerek taklidini yaptı. İkinci secdeyi de öyle taklit ettikten sonra, ayağa kalkmadı. Ayağa kalkmış gibi ellerini göbeğinde bağlayıp kıyama durdu. Hâlini ve nasıl zorlandığını gören birisi, bir tabure getirip bıraktı yanına. Sünneti bitirdikten sonra, farzı ve son sünneti tabureye oturarak kıldı.

Duada dua etti. Allah'a hesap sorar gibi konuşmalar yapmayı bırakalı yüzyıllar olmuştu. Kimisine zenginlik veriyordu, kimisine fakirlik. Kimisine kısa ömür veriyordu, kimisine uzun. Kimisini yaşlanmayla imtihan ediyordu, kimisini gençken alıyordu. Kendisine de hem yaşlanma hem gençleşme vermişti.

Dualarında tek şey üzerinde duruyordu: Vakitlerini aldığı insanların hakları. Bunların gönülden verilmiş, kul hakkına sebep olmayan bağışlar olması için yalvarıyordu. Öyle olduklarını biliyordu. Öyle olmalıydılar. Ama içini yiyip bitiren bir kurt vardı.

"Bana dayanma gücü ver. Ölüme yürümeme izin ver" diye mırıldanarak bitirdi duasını. Salavatla beraber Fatiha okudu.

Taburede uzun süre oturdu kaldı. Namazını ve duasını bitirdikten ancak bir saati aşkın bir süre sonra, kalkıp dışarıya doğru adım attı.

KEŞİF

M.S. 634

en pahaliya fakir alır
en ucuza zengin
az olandan alınır çoğu zaman
çok olana verilir

Dumanı görür görmez yola koyulmuş ve gece boyu yol almış olmalıydılar. Atların seslerine ve sevinç nidalarına uyandı. Güneşin ilk ışıkları hurma ağaçlarının siluetlerini belirginleştiriyordu.

Kuyunun kapağıyla yaptığı yorucu çalışmalara, ateşi istediği kıvamda yakmak için uğraşlarına rağmen, bu sabah dün sabahkinden daha dinç uyanmıştı. Tamir görmüş asasına pek yüklenmeden doğrulmayı başardı. Yarısu dolu kovadan yüzüne su çarptı. Birkaç avuç içti. Çölün ortasında sabah uyanıp yüzünü yıkayabilmenin keyfini yaşadı.

Ölüme yürümek için girdiği bu çölde, şimdi hiç ölüme yakın hissetmiyordu.

Dumanı zayıflamış olsa da hâlâ tüten ateşin yanından geçti. Yer yer kumun altından açığa çıkmış yeşilliklere basıp yürüdü. Kumdan yokuşu tırmanmaya koyuldu.

Kendini sakınarak gözledi. Atlılar ve yayalar vardı. Yürüyüş kolunun arkasının nereye kadar uzandığını bu açıdan göremiyordu. Gördüğü kadarıyla en az birkaç bin kişi vardı. Deve üzerinde görmeye alışık olduğu insanların kıyafetleri vardı üzerlerinde. Rahat ve bol çöl kıyafetleri... Başlarında kefiyeler... Atlılarda sarık ve miğfer...

Araplar... Savaşçı Araplar... Çölde garip bir şekilde ölen adamın birliği dumanı görüp takip edebilmişti. Gecenin karanlığında dumanı görmek de ilerlemek de kolay olmasa gerek... Ölen adamın bahsettiği rehber çok esaslı bir adam olmalıydı. Dumanı görüp gideceği yolu belirleyebilmiş, gece olup dumanı muhtemelen seçemez hâle gelince bile yoldan sapmadan birliği doğru yolda ilerletebilmişti.

Çöle ölmek için girdiği halde, bu ordunun var olduğunu öğrenip kendi elleriyle onlara yol gösterdiği halde, gördüğü şeyden korktu. Ölümden mi, çölde beklenmedik böyle bir orduyu aniden karşısında bulmaktan mı bilemeden; korktu.

Bu bir orduydı ve orduların ne yapacakları belli olmazdı. Birkaç gün önceki gibi olsa, çölün ortasında ölümünü bir ordunun elinde bulmak fikri eğlendirebilir, gülümsetebilirdi. Burada bu ordunun varlığı öylesine beklenmedik, neredeyse saçma bir şeydi ki! Çöl gündüzünün sıcağının, çöl gecesinin soğğunun, susuzluğun, vahşi hayvanların pençelerinin getireceği ölümün fikirleri dönüp durmuştu kafasında. Ama o atıyla karşılaştığından beri, özellikle uykularından uyandığında, son iki sabaktır ölümü değil hayatı düşünüyordu artık. Neden 90 olmasın? Hatta belki 100! Kendisinden başka sekseninci baharını görmüş bir tek insan bile ne görmüş ne de duymuştu. Yine de umuyordu insan işte!

Korktu ve geriye, vahaya döndü. Geldikleri yönü ve gitmek isteyeceklerini bildiği yönleri hesap etti. Sudan kana kana içti. Matarasını doldurdu. Taşıyabileceği ve bir iki

gün idare edecek kadar hurma yüklendi. İzini kaybettirmeye çok uğraşmasına gerek olacağını düşünmüyordu. Yine de ilk beş on metreyi yürürken bir yandan adımlarının izlerini dağıtarak ilerledi. Ordunun geliş ve gidiş yönlerinden uzakta, arkasına gizlenebileceği ufak bir kum tepesi buldu. Sinip vahayı gözlemeye başladı.

Burada yerleşip birkaç gün kalmaya niyet ederler miydi? Böyle bir durumda bu disiplinde bir ordu ne yapardı? Dumana bu kadar yaklaşmış oldukları hâlde, dumanın vahayı işaret ettiğini tahmin etmiş olmaları gerektiği hâlde, disiplini bozmadan hep beraber ilerliyorlardı. Atlılar, yayaları geride bırakıp suya bir an önce ulaşmayı, belki az miktarda olan suyu tamamen kendileri için kullanmayı düşünmemişler ya da akıllarına bu düşünce gelmişse bile eyleme geçmemişlerdi. Yerleşecek olurlarsa kesinlikle çevreyi güvene alır, bir güvenlik çemberi oluştururlardı. Bu durumda yakalanması kaçınılmaz olurdu. Ama sulanıp biraz dinlenerek çok oyalanmadan hedeflerine yürüyeceklerini sanıyordu. Atlıyı düşündü, onun enerjisini, bağlılığını, orduyu tarif edişini düşündü. Bunlar, kararlı, inançlı, inandıkları hedefler için oyalanmayacak insanlardı.

Gizlendiği yerde idareli bir şekilde suyunu içip hurmalardan yiyerek saatlerce bekledi. Sürekli vahayı ve askerleri gözlüyordu.

Karargâh kurar gibi bir hâlleri yoktu. Kısa sürede hareket etmeye yönelik çalıştılar.

Bir kısmı hemen kuyuya yöneldi. Su çektiler.

Kendiliğinden yürüyemeyenler vardı. İkişer arkadaşları onları destekleyerek hurmaların gölgesine getirdiler. Su çekenler, kendileri bile içmeden, bu yatanlara su taşıdılar.

Atlardan bazılarını da diğerlerinden ayırıp suladılar. Tamamen boşalmış deri kırbalara su doldurdular ve bu atlara yüklediler. Hızla gelemeyen, geride kalan, belki bek-

ledikleri yerden ayrılmaya bile mecal bulamamış olanlar vardı anlaşılan. İlk at yüklenir yüklenmez, binicisiyle yola çıktı. Sonrasında ata bağlı olarak kumda kayabilecek kızak benzeri bir düzeneğe daha fazla su doldurarak iki at daha yola çıkardılar. Bunların binicileri binmemiş, atları yanlarında götürüyorlardı.

Saatler geçerken kademe kademe tüm askerler suya doydu. Deri kırbaların tamamı dolduruldu. Askerlerin yük kısmı istirahate çekildi. Yaşlı gezgin de kum tepeciğinin küçücük gölgesine iyice büzüldü, yüzünü örtüp uyudu.

Çöl, göğüne yükselen hoş bir sesle uyandı: Allahu Ekber, Allahu Ekber...

Sindiği yerden dikkatlice başını uzatıp baktı. Askerlerden biri ellerini kulaklarına götürmüş, Arapça ifadelerle göklere sesleniyordu. Pek çoğu da azar azar birbirlerine su tutarak, yıkanıyorlardı. Yüzlerini, kollarını, ayaklarını yıkadılar. Kefiyelerini açıp saçlarına ıslak ellerini sürdüler.

Bir süre sonra kılıçlarını kolayca erişebilecekleri şekilde koyarak ağaçlara yakın düzlük bir yerde hizalandılar. En öne bir adam geçti. Duruşundan, giyiminden, yaydığı enerjiden komutanları olduğu anlaşılıyordu. Eğilip yere yatıp doğrulmalı hareketleri olan bir çeşit ayine başladılar. Eş zamanlı değildi hareketleri. Sessizce belirli hareketleri sırayla yapıyorlardı. Muhammed'i takip edenlerin değişik ibadetleri olduğunu duymuştu. Bu da öyle bir ritüel olmalıydı.

Biraz sonra, daha önce göklere seslenen adam tekrar ayağa kalktı. Yine benzer bir şeyler okudu. Komutan, Hayalesalah ifadesiyle doğruldu. Asker okuduğunu bitirince komutan ellerini kulaklarına kadar kaldırarak Allahu Ekber dedi ve göbeğinde bağladı. Kendisiyle beraber arkasında dizi dizi hizalanmış adamları da aynı hareketi yaptı. Şimdi hep beraber eğiliyor, hep beraber yere yüz koyuyor, hep be-

raber geri kalkıyorlardı. Hayatında böyle sakin, gürültüsüz ve düzenli bir kalabalık görmemişti. Bu kadar insanın bireylerin ötesinde çok daha büyük bir varlıkmışçasına ortak hareketleri ürkütücü bir güzellik taşıyordu.

Yeterince izlemişti yaşlı gezgin. Gölgesine doğru geri çekilirken uykudan yine ne kadar zinde uyandığını düşündü. Ama uyku geri çekiyordu. Bir şeyler yarım kalmış, devam etmeliymiş gibi hissederek tekrar daldı.

Yine aynı seslerle uyandı. Zamanı anlamaya çalıştı. Güneş batıya doğru inmişti, yolun yarısı civarındaydı. Bu sefer uykuya direndi ve vahadakileri izledi. Beraber yaptıkları ritüeli bitirince toparlanmaya başladılar. İlk geldiklerinde hurma ağaçlarının altına yatırılanlar bile kendilerine gelmişti artık. Kısa sürede arkada sadece birkaç nöbetçi bırakarak kendisinin kale tarafından geldiği yoldan vahadan ayrıldılar. Bir gece saldırısı planlıyor olabilirlerdi. Ya da gece yerleşip konumlarını güçlendirecek, sabahın ilk ışıklarıyla kale kapıları hiçbir şeyden şüphe etmeden açılınca örtülü bir saldırıyla içeri sızıp işi bitireceklerdi.

Ölen askerin söylediği gibi sadece askerlerle savaşacaklarını ve halka zulmetmeyeceklerini umuyordu. Ama şimdi asıl derdi başkaydı. Suyu ve hurması bir hayli azalmıştı. Yakın zamanda takviye etmesi gerekecekti. Nöbetçi bırakmadan gitmiş olsalardı ne iyi olurdu!

Adil olacaklarını umuyordu, ama kendi canını emanet edecek kadar değil. Şu canı da ne kadar tatlı olmuştu son zamanlarda! Böyle burada kalıp beklemekten başka yapacak bir şeyi olmadığına göre yine uyumak en iyisiydi. Belki yirmi yıldır bu kadar uzun uzun uyumamıştı. Keyifle ve bolca uyuyor, daha da uyumak istiyordu ve her uyandığında çok dinlenmiş, yenilenmiş hissediyordu.

Güneş batınca tekrar ibadetlerini yaptılar. Seslerine alışmış olan gezgin bu sefer uyanmadı. Zaten az kişi oldukları için daha sessizdiler. Bir sonraki uyanışı, üst kısmı örgü zırh destekli bir çizmenin dürtmesiyle oldu.

Ne oluyor demeye kalmadan iki asker kollarını arkadan bağladılar. Karşısında yüzü tanıdık gelen birisi vardı. Birliğin komutanlarından biri olmalıydı, ama dizildiklerinde en öne geçmiş olan adam değildi. Birden hatırladı: Kuyudan su çekip bir ata yükleyerek giden ilk adamdı bu.

“Kimsin?” diye Arapça sordu. “Ne işin var burada? Birliğimizi mi gözlüyordun? Casus musun?”

“Ben size dumanla yol gösterenim.” dedi. Zaten bağladıkları kollarını bir de ayrıca iki yandan sertçe tutan askerlerin elleri biraz gevşedi. Karşısındaki adamın yüzünün sertliği azaldı, ama beklediği gibi bir gülümsemeyle de karşılaşmadı.

Komutan askerlere gezgini vahaya götürmelerini emretti. Sonra bir hurma ağacının dibine rahat sayılabilecek bir pozisyonda oturtuldu. Zaten bağlı olan kollarını bir de ağaca bağlamışlardı şimdi.

“Benim gibi yaşlı bir adamdan korkuyor musunuz? Üstelik sizi suya getiren işareti veren kişi olduğum hâlde...”

“Bilemeyiz ihtiyar. Belki de bizi buraya pusuya düşürmek için çekmiştin. Belki haber verdiğin düşman güçleri, buraya gelmekte gecikti. Ya da haber mekanizmasında bir sorun çıktı.”

“Casus ya da tuzaklar kuran bir taktikçi olmak için çok yaşlı değil miyim sence?”

Bakışları sertliğini korusa da dudakları hafifçe gülümse-
di. “Öylesin, öylesin. Yine de hemen güvenemem sana, anlayışla karşılamalısın. Önce biraz anlat. Kimsin, necisin?”

“Kim soruyor bunu?” dedi gezgin.

“Ben Amr” dedi, “Bir de Talha var, onun hesabını daha sonra soracağım sana.”

“Talha kim?”

“Talha’yı boş ver şimdi. Sen kimsin? Anlat!”

Ölen atlıyı kastediyor olabilir miydi? Anlatmaya başladı.

İsmi söyledi: Bukra. Çocukluğundan beri gezgin hayatı yaşadığını anlattı. Son olarak bir kale şehrinde üç yıl yaşadıkten ve artık seksenine geldikten sonra hayatla bir alışverişi kalmadığını hissederek, ölme niyetiyle çöle yürüdüğünü açıkladı. Vahayı nasıl duyduğunu ve tarifini aldığı vahaya yürüyüp ölümü beklediğini anlattı.

Buradan atlıyla karşılaşmasına ve adamdan öğrendikleriyle vahada dumanlı ateş yakarak kendilerine yardım ettiğine geçmesi gerekiyordu. Ama atlının nasıl öldüğünü anlatmakta zorlanacağını ve ölümün suçunun kendi başına kalabileceğini düşünerek sustu.

“Benim gözlerime hiç de seksen yaşında gibi görünmüyorsun.” dedi Amr, “Belki seksen olabilirsin ama hiç de hayattan vazgeçmiş bir görünümün yok.”

“Ayrıca neyi nasıl uyduracağım diye kıvrınmanın da bir âlemi yok.” diye devam etti. “Dumanın işaret ettiği yola çıktığımızda, Talha’nın olduğu yerden de geçtik. Leş yiyiciler atını epeyce didiklemişti. Çocukluk arkadaşşıma dokunmadıklarını ne yazık ki söyleyemiyorum.”

Kızgın bir bakış attı gezgine.

“Oradan vahaya kadar izlerini takip ettim. Rehberimiz zaten dumanın yönünden yolun kalanını çözmüş, bizi güvenli bir şekilde çölün gecesinde yürütüyordu. Ama ben biraz önden giderek ay ışığının el verdiği ölçüde izleri takip ettim. Asası yardımıyla yürüyen bir ihtiyar olduğunu daha karşılaşmadan biliyordum zaten. Arkadaşımanın ölümüyle ilgisi olan bir ihtiyar arıyordum.”

‘Suçum yok’ diyecek oldu.

Amr, sert bakışlarını yüzüne dikti. Konuşmadan uzun uzun baktı. Sonra devam etti:

“İzlerin vahaya kadar devam edeceğinden emindim zaten.

Vahada kimseyi bulamayınca şaşırdım. Ama ölen bazı arkadaşlarımızı ve suya gitmek için de olsa devam edebilecek hâli olmayanları, durumu daha iyi olan birkaç arkadaşımızla birlikte geride bırakmıştık. Onlara suyu yetiştirmem gerekiyordu. Biz vahaya gelip suyla dönene kadar ölmüş birkaç arkadaşımızı daha defnettik.” Daha cephede düşmanla karşılaşmadan kaybettiği askerlerinin, dostlarının acısıyla durakladı. “Şüphesiz ki onlar daha önce vururken şehit düşmüş arkadaşlarımız gibi şehittirler.” Dudakları sessizce kıpırdandı, arkadaşları için içinden geçen bir duyguydu belki. “Sonra suyla canlanmış, yeni bir şevk gelmiş arkadaşlarımızı vahaya kadar zor da olsa getirdik.”

“Vahaya geri dönünce ilk ne yaptığımı biliyorsun değil mi?”

“Peşime düştün...”

“Talha’yla birlikte çok av yapmıştık. O cesurdu, vurucuydu. Aslan bile avlardı. Ama izleri ben sürerdim. Aradığım yaşlı adamın izini vahanın etrafında tekrar bir araştırınca, seni sığındığın kum tepeceğinin arkasında enselemek çocuk oyuncağı oldu.”

Simsiyah gözleri parlayarak ve yüzü karararak sordu:

“Talha’yı neden öldürdün?”

“Bu hâlimle, bu yaşımda nasıl böyle bir şey yapabilirim ki? Tabii ki onu ben öldürmedim. Ama sizin durumunuzu anlatınca ve size yardım etmeye karar verince, hızla vahaya dönmek zorundaydım. Leş yiyen kuşların oralarda olduğunu bildiğim hâlde, arkadaşını gömmeden yola çıktım. Onların çıkaramayacağı şekilde derine gömebilecek ve bunu

gerektiği gibi hızla yapıp vahaya koşabilecek güçte olmadığını takdir edersin. Arkadaşını kuşlara bırakmış olmaktadır suçum sadece. Başka bir suçum yok. Aksine sizi kurtardım, dumanım olmasa hepiniz ölmüştünüz.”

Amr, sessizliğini biraz daha korudu. Ama yüzündeki öfkenin izleri giderek kayboluyordu. Nöbet bekleyen iki askere gezgini çözmelerini emretti. Sonra da onları istirahat gönderdi.

“Neyi saklıyorsun yaşlı adam? Talha’yı öldüremeyecek olduğun açık. Belki baygınken yakalayıp bir hançer darbesi vurarak öldürebilirdin onu. Ama baygın değil de uyuyor olsa, bunu bile yapamazdın. O kabilesinin ve müminlerin gözbebeği bir savaşçıydı. Yiğitti. Ne oldu, sakladığın ne var? Anlat!”

Gezgin uzunca bir süre susup Amr’a baktıktan sonra, sonunda konuştu:

“Söyledikleri... Olanlar bir rüya gibi. Anlatsam da inanır mısın emin değilim. Doğruyu söylemek yerine sana beş ayrı hikâyeye uydurabilirdim. Her biri, gerçekte olandan daha inandırıcı olurdu.”

“Çekinmeden, gerçekte ne olduysa anlat ihtiyar. Kalbimi ve kafamı yaratan Allah şahidim olsun ki, doğru olduğunu hissedirim. Ve bunu hissedersen, inanılması gereken şey ne kadar garip olsa da Allah kabullenme gücünü verecektir.”

Yaşlı gezgin düşündü, cümleleri Talha’dan duyduğu şekilde kafasında topladı:

“Bana birliğinizi kurtarmak için ne lazımsa yaparım dedi. Onların işi yeryüzünde Allah’ın işidir dedi; sanırım bu, yola çıkmış olma sebebiniz aynı zamanda...”

“Evet, biz Allah’ın emirlerini ve Peygamberin adaletini, kurtuluş müjdesini insanlara ulaştırmak için yıllardır at üstünde, savaş hâlindeyiz.”

Allah... Bu ismi İbrahim’in Tanrısı olarak duymuştu. İbrahim’e hem Yahudiler hem de Araplar sahip çıkardı.

“Sonra çok garip bir şey söyledi.”

“İyi düşün ve nasıl söylediyse hatırlayıp aynen tekrarla bana.”

“İstersen ömrümün kalanını her şeye kadir olan Allah alıp sana versin, gönlüyle veren her kulunun zamanından da sana zaman eklesin. Yeter ki arkadaşlarımı suya ulaştır. Hatırladığım kadarıyla aynen bu cümleleri kullandı.”

Sadece ayın ve başında oturdukları ateşin ışıyla bile Amr’ın yüzünün solduğunu görebildi.

“Nasıl bir cevap verdin ihtiyar?”

“Buraya kadar gelmişken vahayı eninde sonunda bulacağınızı düşündüm. Su benim değildi ki sakınayım. Sadece bulmanız daha uzun sürecek, kaybınız daha fazla olacaktı. Ama beklenmedik yönden vurmanın gücüyle, ne kadar kayıp vermiş olursanız olun, kaleyi alacağınız kesindi. Yardım etmeye karar verdim.”

“Onu yaptığın belli zaten... Ama sorduğumun bu olmadığını da anladın.”

“Hemen kabul etmedim. Benim duamı hafife alma diye uyardı ve dua önerisini pekiştirdi.”

“Ömrünün kalanı?”

“Nasıl bilmiyorum, ama bunun laf olsun diye söylenmiş bir şey olmadığını anlamıştım. Bir hayli bitkin durumdaydı. Beni de öyle ölümle falan tehdit etmenin pek etkili olmayacağını anlamıştı. Canımı yakarak zorla suyun yerini söyletebilirdi belki ama onu da yapmaya mecali yoktu. Üstelik öyle hissettim ki, yapacak mecaliolsa bile bana

acı çektirmek yerine beni konuşarak ikna etmeye çalışırdı. Konuşarak ikna etmeye bile vakit olmadığını düşünmüş olmalı.”

“Her geçen saat birkaç arkadaşımız daha ölüyordu. Talha ve diğer arkadaşları çaresizce çöle göndermeden önce bile ölümler başlamıştı.”

“O haliyle ve belki başına geçmiş güneşin de etkisiyle bana ömrünün kalanını teklif etti işte.”

“Ve sen de inandın?”

“Ben Türküm. Sen duymamışsındır Türkleri. Adım nereden kalmış onu bile hatırlamam artık. Belki onların dilinden bir kelimedir. Çocukluğum babamın anlattığı hikâyeleri, masalları, öğretileri, töreleri dinleyerek geçti. Şamanları da dinledim. Ne Hristiyanların rahiplerine ne de sizin putlarınızın kahinlerine benzerler. Belki Hristiyanların ilk zamanlarındaki azizler gibidir onlar. Yani babam öyle anlatırdı. Hayvanlarla konuşur, onların ruhlarıyla güçlenirler. Doğayı anlayamayacağın şekillerde kontrol ederler. Olmayacağı oldurdıkları çok görülmüştür.”

“Onun bir çeşit şaman olduğunu mu düşündün?”

“Önerisinin uzatılmış bir kâse su gibi olduğunu düşünmedim. Yani hemen öyle karar verip alabileceğim bir şey olamazdı ömrünün kalanı. Ama yine de dediklerinin tamamen boş olmadığını da hissettim. İnandım diyemem, inanmanın mümkün olabileceğine inandım daha çok. İsterim, senin ve verecek olan başkalarının zamanlarını isterim elbet, dedim. Daha da konuşacaktım. Ama konuşmama fırsat kalmadı.”

“Onu öldürdün!”

“Hayır. Yani dediğini kabul ettim diye ölmüş olamaz değil mi? Güneş bedenini kavurmuştu belli ki. Nefesi o ana kadar yetmiş. Dönk gelmiş olmalı. Biraz çırpındı. Bir şey-

ler söylüyordu ama tam duyamıyordum. Üzerine eğildim. Muhammed’le ilgili bir şeyler söyleyerek öldü.”

“Şüphesiz hepimiz O’ndan geldik ve yine O’na döneceğiz. Talha, salih bir Müslümandı. Allah’tan başka ilah yoktur ve Muhammed onun elçisidir diyerek kelime-i şehadet getirmiştir. O tam duyamadığın şey budur.”

“Sonra size yardım etmenin tek yolunun sizi vahaya çekecek bir işaret bulmak olduğunu düşündüm. Zor da olsa kuyunun tahta kapağını kullanarak işi başardım. Bu arada işlemeli, sanat eseri gibi bir kapaktı; o tahta kapağın daha bile güzelini yaptırıp kuyuyu tekrar korumaya alırsınız değil mi?”

“Tabii, bu benim borcum olsun. İlgilenirim. Talha’yla ilgili bir şey var ihtiyar.”

“Nedir?”

“Sadece benim bildiğim bir sırrı vardı. Talha dualıdır. Kendisine dua edilmiştir ve her duası yerini bulur. O yüzden dua etmekten çok çekinirdi. İsteddiği şeyin gerçekleşeceğini bilir, ama bunun hayır mı şer mi olacağını bilmediğinden dua etmekten kaçınırdı.”

“İyi de her duası yerini buluyorsa, sizin durumunuzu düzeltmek için mesela yağmur niye dilemedi?”

“Dua etmeye çok çekinirdi, söylemiştim. İlhamla dua ettiğini söylerdi. Çok zor durumda kaldığında bile, içinden edeceği duayla ilgili ilham gelip rahat hissetmezse, dua etmezdi.”

“Gençti daha, diyelim yaşayacak bir yirmi yılı daha var idiyse, benim şimdi yüz yaşıma kadar yaşayacağımı mı söylemek istersin? Ya da otuz yılı varsa yüz on yaşıma kadar?”

“Ben dualarının tuttuğunu biliyorum. Bu karışık bir dua olmuş, nasıl gerçekleşeceğini tahmin etmek güç. Ama yüz yaşını hatta yüz onunu bulursan şaşırma. Talha sana iyilik mi etmiş olur kötülük mü, orasını bilemem ama.”

Hayatının olgun çağında, demir gibi güçlü bir bedenle böyle rahatça konuşurdu tabii. Ama gerçekten acaba kötülük mü olurdu yaşamının öyle uzaması? Birkaç gündür uykularından az biraz daha dinç uyanışlarını hatırladı. Sonraki yılların nasıl olacağını merak ederken komutanın sesiyle kendine geldi.

“Dünya gelip geçicidir ihtiyar. Peygamberimizin davetini incele sen de. Hak dine gir. Dinimizde zorlama yoktur ama. Sadece öneriyorum. Son nefesin seni bulmadan, sen doğruyu bul.”

Sustu gezgin. Talha'nın ölümünden beri her uykusunun nasıl da besleyici, tazeleyici olduğunu, her uyandığında biraz daha genç hissettiğini anlatmak istemedi Amr'a.

“Vahada bizim konuğumuzsun. Açsındır, pek bir şey kalmadı, ama at etimiz var en azından şimdilik. Kale alındığından itibaren de istersen başımızın üstüne yerin var, konuğumuz olursun, seni en iyi şekilde ağırlarız.”

“Beni kendi hâlime bırakın, yeter de artar bile.”

DEFTERLER

her şey yazılıydı
gizlenen arzular, borçluların borçları ve aşıkların aşkları
olmuş ve olacak her şey
defterdeydi

Vakıf yönetim merkezi üçüncü katta bir ofisti. O katta durmamak için ikinci katta biraz uzunca bir dinlenme molası verdi. Hukuk büroları hemen her katta vardı. Müşteriler kilolu ya da yaşlı olabildiği için her katta bir sandalye tutulurdu. Merdivenlerden çıkarken gereksinim duyanlar dinlenmek için otururdu.

Uzun molanın ardından üçüncü katta hiç oyalanmadan dördüncü kata çıktı. Camında bir logo deseni oluşturacak şekilde Alef yazan kapıya geldi. Buranın anahtarı, dışarıdan sınırsız süreli kontrat yapılmış bir temizlik firmasında da vardı.

Beş yıldır uğramamış olsa da içerideki çalışma ortamının temiz, düzgün ve kusursuz hâlde beklediğinden emindi.

Kemal'e ve Kemal olmaya epey alışmıştı. Ama bu isim bir etiketten ibaretti. İlk kullandığı isim bile, o bile bir etiketti artık. Hangi isimle yaşlanmıştı o yaşlı gezgin? Babasının verdiği isim Bilge'ydi. Gezdikleri yörelerde kimse

ismini anlamazdı, telaffuzunda da zorlanırlardı. Babası öldükten sonra Bilge'yi tamamen bırakıp, Bukra ismini kullanmıştı. O isimle yaşlanmıştı. Aramicede ilk doğan demekti. İsimlerden bir isimdi işte; Bukra'nın yoktu ki kimi kimsesi, ismini sık sık söyleyeni...

Bir müddet sonra Alef diye düşünür olmuştu kendini. Kimseye ismini Alef olarak söylemedi. Bu onun gizli ismiydi. Sadece kendini adlandırırken içsel bir bilgi olarak kullanıldığı bir isimdi. Ve yaşamlar boyunca değişen şeylerin arasında karakteri için bir temeldi.

Kesik parmağının yokluğuna alışık hareketlerle anaharlığını çıkardı ve kapıyı açtı. Sultanahmet ve biraz da Ayasofya manzaralı küçük ama güzel odasına girdi.

Storların aralarından bile epeyce güneş ışığı sızıyordu. İki adımda küçük ofisin penceresine ulaşır storları yukarı çekti. Oda ışığa boğuldu. Antika bir yazı masası ve sehpa, tahtadan iki tane işlemeli sandalye ve masanın arkasındaki kendi koltuğu. Bunlar ancak sığıyordu zaten.

Koltuğunun arkasında yerden tavana kadar yükselen ahşap kütüphanenin yanındaki işlemeli paneli iki eliyle geriye doğru itti. Sabit gibi görünen panel biraz direndikten sonra beş santim kadar geriye kaydı. Yuvasına oturduğunu hissedince, paneli bu kez yana doğru itti. Kütüphanenin arkasına ulaşmıştı. Dışarıya doğru tozlar uçtu. Güneş ışınlarının üzerinde asılı gibi duruyorlardı. Temizlikçiler bu arka odayı bilmiyordu tabii. Pencereye tekrar gidip açtı. Beş yıldır girilmemiş arka odanın bayat havasının tazelenmesi biraz zaman alırdı. Konuk sandalyelerinden birine oturdu.

Arkadaki oda bundan biraz daha büyüktü. Defterlerini barındırıyordu. Aramice, Latince, Uygurca... Artık konuşulmayan dillerde yazmayı seviyordu. Önemli bir güvenlik katmanıydı bu. Konuşulmayan dilleri kullandığı gibi bir

de başka alfabelerle yazıyordu: Bazı eklemelerle Arap harfleriyle Latince, tamamen kendi uydurduğu bir alfabeyle Aramice, yine bazı eklemelerle Yunan harfleriyle Uygurca. Uzman birinin eline geçse de bu defterlerden birinin tek bir sayfasını bile çözmeleri bir hayli zaman alırdı.

Yaşarken değil, en çok mücadele ederken, gençleşmenin karmaşık ruh halleriyle başbaşayken, geleceği yeniden şekillenmek zorundayken yazmıştı bu defterleri. Kendisine yeni bir hayat kurup birkaç on yıllığına, bazen elli yıllığına durulduğunda, pek yazmıyordu. Yaşamayı tercih ediyordu o dönemlerde. Yeniden gençleşmenin fizyolojisini, psikolojisini, hatta karakterini alt üst ettiği süreçlerde ise daha çok yazıyordu.

Bu kadar çok hayat yaşayıp da tüm o karakterlerin arasında parçalanıp kaybolmamak kolay değildi. Yaşadığı her hayattan geride bıraktığı sevdikleri olmuştu. Her hayatında oluşan yeni değerleri, doğru buldukları, yanlış buldukları ve farklı hayatlarından değerleri arasında çelişkiler... Alef, karakterini oluşturabilmek için ve sonra koruyabilmek için gençleşme dönemlerinde az mücadele etmemişti. Başlarda çoğu kısa sayılabilecek o kadar çok farklı ömür yaşayıp onlardan öylesine hızlı uzaklaşmıştı ki... Sonunda Alef karakterini oluşturabilmesi, bir merkez sağlamıştı, dönüp gelebileceği bir ruhsal ev.

Ondan sonra da işi kolaylaşmış sayılmazdı. Her ömürde özel bir karaktere bürünüyor, Alef'e hem bir şeyler katıyor hem de ondan biraz uzaklaşıyordu. Asıl sorun yoğun gençleşme süreçlerindeydi. Sıklıkla küçük zamanlar almayı bırakabildiğinde hiç zaman almadan geçen uzun dönemler yaşar olmuştu. Birkaç on yıl zaman almayınca normal bir insanın ömür deneyimine yakınlaşıyordu. Yaşlılık zamanlarındahızlı bir zaman alma sürecine giriyor ve takip

eden aylarda uykularında hızla gençleşiyordu. Bu tür yoğun gençleşme zamanlarında son büründüğü karakterden çok hızlı bir şekilde uzaklaşıyordu. Son yaşadığı on yılları unutuyor değildi. Ama bu son ömür de önceki yaşadıklarından bir ömür hâline geliyordu. Bedeni ve zihni gençleşip dinçleştikçe, yeni arayışlar oluşuyor, son yaşadığı ömür yeni olasılıkların altına gömülüyordu.

Zaten asıl derdi o son ömründeki karakteri korumak değil, özüne, Alefliğine sadık kalmaya çalışmak oluyordu. Yüzlerce gençleşmeler boyunca yazdıkları olmasa, kendine yazdığı defterler olmasa, bunu yapması çok zor olurdu. Defterler hareket hâlindeki zihni için bir çapaydı. Alef kimliğinin çapasıydı onlar. Onlar sayesinde demirlediği değerlere geri dönebiliyor, en azından dönmeye çalışıyordu. Hem yazarken hem okurken bu defterlerin sayfalarıyla özüne tutunmaya çalışıyordu.

Buraya gelmeyi neden bu kadar istemişti şimdi? Okumak için mi, yazmak için mi?

Yazmaya karar verdi. Tozu yatışmış ve havası epeyce tazelenmiş arka odaya girdi. Işığı yaktı. Tam otomatik bir nemlendirici almıştı buraya. Ofisin elektrik şebekesinden besleniyordu. Hâlâ çalışır durumda olduğunu kontrol etti. Sonra raflara baktı. Yüzlerce ciltli defter vardı. Henüz doldurulmamış olanların bile en genci yüz yaşında vardı. Her birinin ciltleri en usta sanatçıların ellerinden çıkmıştı. Yarısı dolu bir defteri aldı. Ön kısma geçti.

Çekmecedeki divit takımını çıkardı. Hokka boştu. Kapalı mürekkep kutusunu şöyle bir salladı. Mürekkebin akışkanlığını ve tonunu koruduğunu kontrol etti. Sonra titreyen ellerinin bir kaza yapmamasına dikkat ederek hokkaya biraz mürekkep döktü. Kutuyu açarken yaşlı elleri bir hayli zorlanmıştı. Kapatırken bu kez o kadar sıkmadı. Bir müddet

daha buralarda olacaktı, kapağı bir sonraki açısına kadar beş yıl geçmeyecekti. Bu kadar sıkıştırması yeterliydi.

Yazmaya koyuldu. Son sefer Yunan harfleriyle Uygurca yazmıştı. Bu sefer kendi uydurduğu alfabeyeyle Aramice olarak devam etti.

Ben Alef. Doğumum şimdiki kullanılan miladi takvime göre 554. 1460 yıl olmuş. Ama şu an yaşıam 70 yıl 3 ay 2 gün. Bundan tam bir ay önce yaşıam 70 yıl 4 ay 2 gündü.

Yine başladım.

Bu sefer artık yaşlanıp ölecektim. Şu dünyadan gidecektim. Gülnur'un ölümünü bile atlatabilirdim. 70 yaşında olmayı, ihtiyar olmayı, çaresiz kalmayı, kendi bedenine hapis olmayı kabullenebilmişim sonuçta. Belki bir on yıl daha dişimi sıksam artık ölecektim. Ne yaptığımı düşünmeden, kendimi henüz toparlayamamışken, neredeyse farkında olmadan, zaman aldım. Uyudum ve gençleştim. O müthiş bağımlılık maddesini tekrar kullandım.

Sonra yine, daha kendimi toparlayamamış hâldeyken, bu sefer azıcık azıcık birkaç kişiden değil, tek bir genç kızdan –Aslı'dan, Aslı'dan, Aslı'dan!– bütün bir ay aldım. Dört günün uykularıyla yaklaşık birer haftadan o ayı içtim bitirdim. Şimdi madde kullanmış bağımlının hemen ardından yaşadığı sükûn hâlindeyim. Ama depreşecek. Bedenim tekrar isteyecek. Beynim tekrar isteyecek. Biliyorum.

Acı çekerken, yeniden isterken, ikizim Ayasofya gibi sakin olabilmek, tüm ağırlığımla olduğum yerde titremeksin durabilmek için onu görebildiğim bu ofise geldim.

Eski deneyimlerimi hatırlayabilmek, yaptığım mücadeleleri okuyup inceleyebilmek, direnebilmek için fikirler geliştirebilmek üzere defterlerime geldim.

İçimi dökebilmek, kimsenin bilmediğini paylaşabilmek üzere, defterlerime geldim.

Defteri ve yazı takımını kenara koydu. Acıkmıştı. Ayrıcaca yatacak yeri de düşünmeliydi. Geciktirmek ve kaçırmak istemiyorsa ikindiyi kılmayı da ve sonra akşamı, yatsıyı...

Cep telefonu taşımayı âdet hâline getirememişti. Masadaki telefona uzandı. Acaba hat hâlâ açık mıydı? Şansı vardı. Daha doğrusu organizasyon işlerine atadığı insanlar işlerini iyi yapıyorlardı. Çünkü iyi seçilmişlerdi. Hepsi de Alef Klanındandı.

Alt kattaki vakıf ofisini aradı. İhsan Okumuş işinin başındaydı. Üst katta kendi ofisinde çalışıyor olduğunu söyledi. Beş yıldır sadece ara ara telefonda konuşmuşlardı. İhsan Bey, başsağlığı dileklerini ilettiler. Gülnur Hanım'ın vefatından sonra aramış ama istirahat ediyor olduğu için kendisine ulaşamamışlardı. Evde bulunan komşularıyla konuşmuşlardı. Selamını iletmişler miydi?

İhsan Bey'in başsağlığı dileklerini ve yukarı gelip bir hatırlarını sorma teşebbüslerini geçiştirdi.

"Şu aralar biraz yoğun çalışmam gereken bir konu var İhsan Bey. Rahatsız edilmek istemiyorum. Ofiste kalacağım. Ama geceleri yatmak için vakıftaki misafir odasını kullanmayı düşünüyorum."

Anahtarlar kendi ofisindeki anahtar dolabında vardı zaten. Özel bir hazırlık yapmalarına gerek yoktu. Sadece şu aralar yemek söylemek için tercih ettikleri, önerebileceği birkaç yer varsa onların isimlerini ve telefonlarını verse olurdu.

Kapatmadan önce Gülnur ve kendisi için hazırlanmış olan mezarın bakımıyla ilgili ayarlamaları da konuştu. Kendisinin gidemeyeceğini söylemedi tabii ki. Gidemeye-

cek olsa da bakımını ayarlamış olmaktan bir parça huzur duydu.

Biraz uzunca bir konuşmanın ardından telefonu kapatabildiğinde yatacak yer sorununu halletmişti. Yemek konusu da hallolmuş sayılırdı. Dışarıya hiç çıkmamak olmazdı. İki kat arasında inip çıkarak günlerini ve gecelerini geçirirse, sonunda sıkıntıdan patlayıp kontrolünü kaybetmiş şekilde dışarı fırlayacağı kesindi. Ve o ruh hâliyle kendine hâkim olabilmesi mümkün olmazdı. Namaz ve insan içine karışma konularını beraberce halletmeye karar verdi. Günde üç kere dışarı çıkacaktı. Hep Sultanahmet'e. Sabah namazı için. Sonra öğle vaktinin sonuna doğru öğleyi kılıp ikindiye kadar bekleyip onu da kılıp dönmek için. Ve benzer şekilde akşam ve yatsı için tek çıkış.

Namaz kılmak için çıkmışken, kendisini görüp gözeten ve hesap soracak olan Yaratıcıya ibadet için dışarı çıkmışken, insanların ömürlerine el atmamak konusunda kendisine bir nebze de olsa daha iyi hâkim olabileceğini umuyordu.

Bu planlardan sonra, epeydir temas kurmadığı diğer bağlantılarını da aramaya karar verdi.

Ahmet Dokuzuncu'yla birkaç senedir görüşmüyordu. Mali işlerini 7 kişilik ekibiyle birlikte takip edip yöneten Ahmet Bey'den, Gülnur'un bile hiç haberi olmamıştı. Üniversite hocası maaşıyla geçinip gitmişlerdi zaten. Arada bir gerektiğinde atadan kalma bir daire vardı gibi bahanelerle hayatlarına kısıtlı para enjeksiyonları yapmıştı.

Daha çok soyadıyla andığı Dokuzuncu, Kemal Bey'i pek yakından tanımazdı. Ama Kemal, daha doğrusu Alef, onu, babasını, dedesini yakından tanırdı. Yüzyılı aşkın bir süredir mali işlerinin yönetimini bu aileye yaptırıyordu. Dokuzuncu, Kemal Bey'i, atadan kalma bir müşteri

ve işlerini yürüttüğü birtakım çok zengin başka kişilerin yatırımlarını yönetme işini kendisine veren bir üniversite hocası olarak tanınmıştı. Büyük meblağlarla işleri kendisine bıraktığı hâlde yakından takip etmiyor olmasına önce şaşırılmıştı. Sonradan ufak tefek, kesinlikle hile olmayan ama kendisine verilmiş genel ilkelerin biraz dışına çıktığı, hafiften fazladan risk aldığı durumlarda olmadık şekilde uyarılar alınca, kendisiyle temasa geçmese de her şeyi takip ediyor olduğunu anladı. Alef, Dokuzuncu'nun, onun her şeyi takip edebildiğine inanmadığını biliyordu. Böyle bir şey mümkün değildi zaten. Ama o kadar belirsiz, uzak ve gizli bir takipti ki bu, neyi takip edip neyi etmediğini bilemezdi. Üstelik iyi bir maaş alıyor, istediği elemanları istediği ücretler ödeyerek tutabiliyor, rahat yaşıyor, çocuklarının eğitimine kadar her türlü ihtiyacı karşılanıyorken, neden tüm bunları riske atmaya kalksındı ki!

Dokuzuncu'yla kısa bir görüşme yaptı. Her şeyin yolunda olduğunu öğrendi. Kişisel hayatı aralarında konu olmazdı. Gülnur'un ölümü de gündeme gelmedi. Belki yurtdışına gidebileceğini, işleri takip etmesi için bir vekil ayarlama ihtimali olduğunu, vekilin kendi yetkilerine aynen sahip olacağını söyledi. "Size daha işinizin başında verilmiş olan ispat listesini sağlıyor olacaktır, böylece yetkili olduğundan emin olacaksınız. Böyle bir durum olur da sizinle temasa geçerse adına gerekli düzenlemeleri yaparsınız." diyerek konuşmayı sonlandırdı.

Telefonu kapattığında eli titriyordu. Yaşlılıktan değil –aslında en az yarısı yaşlılıktan– daha çok şaşkınlıktan.

Kılık değiştirmeye, yeni bir kişi olmaya bu kadar erkenden niyet etmiş miydi? Mücadele edip Kemal olarak yaşlanmaya ve ölmeye kararlı olduğunu düşünürken, yeni bir kişi olmaya için için şimdiden yönelmiş miydi? Doku-

zuncu'ya son bir düşünce olarak o cümleleri söyleyene kadar kendisi bile bu niyetinin farkında değildi.

Kafası hâlâ bunlarla meşgulken yemek söyledi. İştahı giderek açılıyordu. Neyse ki çabucak getirdiler. Bolca bahşış verip yarım saat sonra kapının dışından kirlileri almalarını istedi. İhsan Bey'in önerdiği, tam bir lokantaydı. Motorlu zincir müsveddelerinden değil, yörede yerleşik bir esnaf lokantasıydı. Sıcacık ve yaya olarak ulaştırabilecekleri yerlere, doğru düzgün porselen tabak çanakla servis yapıyorlardı. Sıcak çorbasını içti. Üstüne nohut atılmış pilavını yedi.

Boşları kapıya koydu. Yazmak, telefonlar, yemek falan derken ikindiye geçirmişti. Arayacağı son kişi olan Veysi Seyfettin'i aradı. Onunla telefonda konuşması uygun değildi. Zaten yanında yetiştirdiği kalfasıyla da tanışmalıydı artık. Yatsıdan sonra bir saat için anlaştılar; ofise geleceklerdi. Telefonu kapatmadan önce Durumsallık Dosyası adlı çalışmayı da son hâliyle getirmelerini istedi. Bu sefer bilinçsizce değil, aklıyla karar vererek istemişti. Niyet etmediği şeylerin de olabileceğini düşünüp her türlü ihtimale göre hazırlık yapması gerekiyordu.

Kapıdan çıkarken, boşların alınmış olduğunu gördü. Günün yorgunluğuyla titreyen bacakları, dinlenme molası vermeye gerek kalmadan aşağıya inmeyi zorlanarak da olsa başardı. Yine de camiye varmadan önce parkta bir mola vermesi gerekti.

Etrafında oluk oluk yaşam akıyordu. Yaşam dolu büyük piller, bataryalar iki ayak üzerinde yürüyerek, koşarak, durarak etrafında bir yaşam dansı yapıyorlardı. Dünyanın, ekonominin, her şeyin temel birimi buydu: Para falan değil, insan zamanı.

Yoksunluğunu bastırması henüz gerekmiyordu, daha bir gün vardı. Buna rağmen kafasında kendiliğinden se-

naryolar dönüp duruyordu. Şu yürüyen gençte alınabilecek en az elli yıl olmalıydı. Şu kol kola yürüyen yaşlı çiftten bile ikisi bir arada üç beş yıl çıkardı.

“Fişi prize takmak kadar kolay...”

Oysa böylece basitçe istemeyi, bu yöntemin inceliklerini geliştirene kadar ne kadar zorlanmıştı! Neler çekmişti!

Oturduğu yerde titredi. Başını salladı. Yerine oturamış dişlileri yerine oturtmak, makineyi doğru çalıştırmak ister gibi... Ne yapıyordu böyle? Neler düşünüyordu?

Camiye gitmenin, dua ve tövbe etmenin vaktiydi. Bir an dışarıya hiç çıkmamayı, insanlarla hiç karşılaşmamayı düşündü. Ama bu sadece yoksunluk krizini büyüttü. Kocaman bir yayda giderek biriken bir enerji düşündü. Patlama anında kontrol edilmesi imkânsız olurdu.

Yavaş yavaş, alışıarak başa çıkmalıydı. İnsanlardan kaçarak değil, onlarla bir araya geldiği zamanları böyle Rabbinin huzuruna gidiş ve dönüş denkleştirerek...

Gecenin geç bir vaktinde kapıya vuruldu. Tam kararlaştırdıkları saatti. “Girin” diye seslendi. Defter çoktan yerine kalkmış, panel öne çekilmişti.

Gelen misafirler sandalyelerine oturdu.

“Bizi tanıştırmayacak mısınız Veysi Bey?”

Veysi Bey, sürekli kısık ve derinden gelen sesiyle Kemal Bilge ile Vahit Halef’i isimlerini belirterek tanıştırdı. Genel rahatsızlığının ses tellerine yansıyan bir etkisiydi.

“Kalfanızın soyadının Halef olması biraz manidar olmuş.” diye gülümsedi Kemal.

Veysi, uzun yüzünde çarpık duran anlık bir gülüşle cevapladı, sonra gülümsemesi acılı bir yüz ifadesine dönüştü. Biraz zorlanarak konuşabildi:

“Vahit’i yanıma beş yıl önce aldığımda, sadece kalfalık niyetiyle almıştım. Ama iki yıldır halef olma zorunluluğu oluştu.”

“Tedavinizi, yönlendirdiğim hastanede sorunsuz yapıyorlar değil mi Veysi Bey?”

“Sağ olun, bir kuruş almadan iki senedir tüm tedavimi gerçekleştiriyorlar. Ama kanser çok inatçı ve dirençli... Nasip değilmiş, ben sizin kadar iyi yaşlanamadım.”

“Üçüncü oğlunuzun derslane kaydı tamamıdır sanırım. Geçen sene olmadı, bu sene umarım iyi bir yer kazanır. Üniversite bursu da hazırda bekliyor, merak etmeyin.” Veysi, yerinde rahatsızca kıpırdandı. Vahit’e doğru bir an gözleri kaydı. Kemal tekrar konuştu:

“Bunları iyilik olarak görüp borçlu hissetmenize gerek yok Veysi Bey. Onlarca yıldır kusursuz bir hizmet yürütüyorsunuz, bunlar işinizin maaş dışı yan ödemeleri, faydaları sadece.”

Vahit’e döndü.

“Vahit evladım, senin de nişanlının bankadaki işi oldu değil mi? Dokuzuncu Bey’in ofisinden gönderilen tavsiye yazısı işe yaradı mı?”

“Yaradı efendim, çok teşekkürler.”

“Babanın ve annenin özel emeklilik maaşları da bağlandı değil mi?”

“İki yılımı doldurduğumda Veysi Bey ayarladı efendim.”

“Güzel, güzel... Veysi kardeşim, derdine derman olacak yapabileceğimiz başka bir şey var mıdır?”

Veysi’nin gözleri dolmuştu. “Daha ne yapacaksınız Kemal Bey! En katlanılabilir şekilde ölüme doğru gidiyoruz işte.”

Kemal iç çekti. “Hepimiz, hepimiz... Hayat dediğin başka nedir ki zaten?”

Vahit araya girdi: “Efendim, istediğiniz dosyayı bugün Veysi Bey’in de yardımlarıyla ben güncelledim. Takdim edeyim isterseniz.” Sehpadaki çantadan dosyayı çıkardı, uzanıp masadaki sümenin üzerine koydu.

Kemal, dosyayı açmadan her iki adamı uzun uzun süzdü.

Veysi, Menderes döneminde çocukluğunu yaşamış, darbeler eşliğinde gençlikten olgunluğa ulaşmıştı. Karanlık bir adamdı. Sistem dışında çalışan gayri resmi her türlü mekanizmayı bilirdi. Hastalıkla iyice incelmış uzun bedeni üzerinde kafası kocaman duruyordu.

Vahit, Özal döneminin çocuğuydu. Çok iyi okullarda okumuş ve özel eğitimler almıştı.

“Hacker oldum artık diyebiliyor musun kendine evlat?”

Vahit’ten önce Veysi cevapladı: “Kalfa olarak kabulünden önce hacker yeteneklerini sınadık Kemal Bey. Büyük bankalardan birinden 50 milyon dolar çarptı. Sonra parayı iade edip, açıklarını tek tek açıklayan bir de rapor gönderdi. Rapor ve iade para gelene kadar çarpıldıklarını anlamamışlardı bile.”

Kemal kahkaha attı.

“Çağa ayak uydurmak lazım tabii. Alef Klanının işlerini görmek için bu devirde de böylesi lazım.”

İkisi de kafalarını onaylar şekilde salladılar. Alef Klanına hizmet onların ve yakın akrabalarının geçim kaynağıydı. Veysi söz konusu olduğunda birkaç kuşaktan beri...

“Neyse, ben bu gece incelerim dosyayı. Tekrar aramazsam, hazırlıkları uygun bulmuşum demektir.”

Durdu biraz, düşündü. Önemli bir başka konunun gündeme geleceği anlaşılabilecek kadar boşluk bıraktıktan sonra sordu:

“Dokuzuncu’yu yakından takip ediyor musunuz Veysi Bey?”

“Elbette efendim. Vaktimizin önemli bir kısmını buna ayırıyoruz.”

“Her yıl enflasyon artı yüzde 10’luk büyümeden arta kalan ne kadar para varsa vakfa aktarmayı ihmal etmiyor değil mi?”

“Etmiyor efendim. Birkaç sene hesaplardaki hatalardan dolayı tutarsızlık durumu oluştu. izli ihtar mekanizmalarını çalıştırdık. Ama kötü bir niyet olmadığı kesindi.”

“Güzel. Vahit evladım bu enflasyon artı yüzde 10 kuralının sebebi nedir, anlat bakalım.”

Vahit, ceketinin ilikli düğmesini tekrar ilikler gibi bir hareket yaptı. Aniden kendini bir imtihan içinde bulmak heyecanlandırmıştı ama hazırlıklıydı:

“Alef Klanı çok zengindir efendim. Ve bu zenginliği içinde yaşadığı topluma borçlu olduğunu bilir. Yüzyıllara dayanan yatırımı hemen her yıl enflasyonun üzerine artı yüzde 10 kazanmayı başarmıştır ve bu büyük ve yeterli bir zenginliktir. Her yıl bundan fazlası, topluma yeniden kazandırılmak üzere vakfa devredilir.”

O kadarını lise talebesi de ezberleyip söylerdi.

“Söylediklerine inanıyor musun evlat? Yapılanı doğru buluyor musun?”

“Her on yılın sonunda, o on yılın başlangıcındakinin 2,59 katına çıkan bir servetten bahsediyoruz efendim. Bunun üstünün vakfa devredilmesi cömert görünmekle birlikte yıllık net yüzde 10’un büyük bir finansal kazanım olduğunu gözden kaçırmıyorum.”

Alef gülümsedi, bu çocukta iş vardı. Veysi’ye, Vahit’le ilgili takdirini belirten bir bakış yöneltti. Sonra tekrar Vahit’e döndü:

“Yüzlerce yıla dayalı yönetim ilkelerimiz doğrultusunda girişimlerimiz olan şirketlerin en yaşlısının 40 yaşında

tutulmasını ve bu sınıra yaklaşan şirketlerin sizin yönettiğiniz örtülü operasyonlarla yok edilmesini nasıl değerlendiriyorsun?”

“Şirketler geçicidir efendim. Alef Klanı hep vardı ve var olacak. Uzun süre aynı sektörlerde kalan sabitleşmiş şirketler hem büyüme hedeflerinin tutturulmasını uzun vadede imkânsız kılacaktır, hem de Alef Klanının kendisiyle rekabet edebilecek ya da izin Alef Klanına sürülmesini sağlayabilecek herhangi bir kemikleşmeye izin verilemez.”

Vahit’in kendine güveni iyice yükselmişti. Kesintisiz, kendinden emin vurgularla konuşuyordu.

“Tebrikler evlat, işin özünü öğrenmiş ve benimsemişsin. Peki, vakfa yönlendirilen paralar iyi değerlendiriliyor mu?”

Vahit, ustası Veysi’ye baktı. Dinlerken kesik kesik öksüren Veysi, tam bu sırada biraz daha uzun bir öksürük krizine tutuldu ama eliyle işaret ederek devam etmesini söyledi.

“Efendim, Veysi Bey tabii ki size çok daha detaylı izah edebilir. Ama Vakfın hesaplarını da –resmi, örtülü ya da gizli– sürekli denetim altında tutuyoruz. Klanın belirlediği ilkelerin sorunsuz bir şekilde uygulandığını teyit edebilirim.”

“Peki, sence tek bir yardım alanı belirleselerdi nasıl olurdu? Diyelim eğitim alanını belirleyip her yıl bin öğrenci seçerek onları eğitim hayatlarının sonuna kadar bursa bağlasalardı?”

“Efendim, vakıf asla böyle bir şey yapmaz. Ana işi olan Türk ve İslam kültür eserlerini bulup himaye etmek, topluma kazandırıp dünya genelinde sergilerde yer almalarını sağlamak dışında tüm yardımlarını gizli yapar ve asla tek-düze yardım senaryolarına saplanıp kalmaz.”

“Neden Vahit evladım?”

“Pek çok sebebi var efendim. Hepsini saymamı ister misiniz?”

“Üç tane say, yeter. Bakalım senin öncelikli gördüğün sebepler neler?”

“Haddim olmayarak kafamda bir önceliklendirme zaten yapmış bulunuyorum efendim. Birinci sebep, toplumun ihtiyaç duyduğu kritik yardımların dönemden döneme farklılık göstermesidir. Etkinliği yüksek olacak yardım alanının seçilmesi gerekir.”

“Güzel. Ya ikinci sebep?”

“Sürekli yardım almak bünyeyi hasta eder. Aynı kurumlara, aynı kişilere sürekli yardım edilmesi, onların kendi başlarına iş yapabilme, sorunlarla başa çıkma yeteneklerini köreltecektir. Yardımla aşama kat edebilecekleri anda yardımını yapıp, hemen sonra yardımı kesmek gerekir. Böylece yardımla atılım yapan bünye, yardıma bağımlı hâle gelmeden kendi başının çaresine bakabilme yeteneğini geliştirecektir.”

“Geliştiremezse de zaten yardıma layık değil demektir ve batmasında sorun yoktur, öyle mi evlat?”

“Öyle efendim.”

“Peki, üçüncü sebep?”

“Sürekli yardımların takip edilebilir bir iz oluşturması ve Alef Klanının gizeminin zedelenmesi riski üstlenilemeyecek bir risktir.”

“Bu da güzel Vahit... Peki, Alef Klanı nedir? Kimlerdir? Necidirler?”

“Bunu sadece siz bilirsiniz efendim.”

Alef –karşısındakilerin tanıdığı ismiyle Kemal Bilge– aniden Veysi’ye döndü ve ona sordu:

“Alef Klanı kimdir Veysi?”

Veysi Seyfettin bir anda dona kaldı. Hastalıktan karar-
mış yüzü soldu. Soruyla yüzüne nur inmişti sanki... Sonra

yine bir öksürük krizi başladı. Kriz ya imdadına yetişmişti ya da kendisi kasıtlı başlatmıştı. Konuşabildiğinde şaşkınlığını da atmış olduğu belliydi:

“Bunu bilen sadece sizi tanıyorum. Ve bilenin bir anda tek bir kişi olduğunu biliyorum. Ben yetişmedim, babam başka biri tarafından görevlendirilmişti. 40 yıllık hizmetinde onun bildiği, arada bir gördüğü, sanırım üç ayrı kişi olmuş. Birbirlerine devretmişler. Dedem de anlattıklarından hatırladığım kadarıyla bu üçün ilkiyle ve öncesinde bir başka kişiyle daha çalışmış. Zaten kişilerin bir önemi yoktur, Alef Klanının işlerini her zaman tek kişi yönetir ve biz sadece onu tanırız. Alef Klanının gerçeğini de sadece o bilir.”

Alef, duyduğu cevaptan memnun olmuş ama kısa sürse de Veysi'nin şaşkınlığını da yakalamıştı. Aklının bir kenarına yazdı bu durumu, ilgilenilmesi gerekebilirdi. Ama Veysi'yi defalarca denemişti ve güvenilir olduğunu biliyordu, endişe etmedi.

“Güzel, güzel. Hizmetinizden ve yetiştirdiğiniz kalfadan çok memnun olduğumu söyleyebilirim Veysi Bey. Şimdilik gidebilirsiniz.”

İki adam sandalyelerinden kalkarken ekledi:

“İşlerimizin takibini ben de daha genç bir arkadaşla bırakabilirim, bu olasılık her zaman var biliyorsunuz.”

Başlarını sallayarak onayladılar.

“Benim onayladığım bir kişi olduğunu anlamanız zor olmaz. Kesinlikle Alef Klanından olacaktır. Bana benzeyecektir. Ayrıca uzun muhabbetim olan bir kişi olduğu için, sizinle ilgili başka kimsenin bilemeyeceği detaylar anlatmış olacağım. Ve...” Sağ elini havaya kaldırdı. “Onun da sağ işaret parmağı aynı yerden kesik olacak. Birileri bilgileri çalmayı başarsa bile, parmaklarını feda etmeye kıyamazlar

herhâlde.” Alef kendi lafına gülünce iki adam da biraz rahatsızca gülümsediler.

“İyi geceler beyler.”

Kapıdan çıkmalarından hemen önce seslendi:

“Veysi Bey, Vahit kalsın biraz. İkinci bir görüşmede yaparız diye düşünüyordum ama hazırlık seviyeniz hoşuma gitti. Yemin işini yapalım. Siz örtülü yemini ettirmiştiniz değil mi?”

“Yapıldı Kemal Bey.”

“Güzel. Açık yemini görmesinin zamanı geldi. Vahit evladım, geç şöyle otur. Veysi Bey, size iyi geceler.”

Veysi kapıyı kapatırken Vahit de az önce kalktığı koltuğa tekrar oturdu.

Alef –ya da karşısında oturan Vahit’in bildiği kimliğiyle Kemal Bilge– antika yazı masasının orta kısmındaki sığ ama geniş çekmeceyi açtı. Oradan dörde katlı bir kâğıt çıkardı ve Vahit’e uzattı:

“Oku bakalım delikanlı. Yemin metnin...”

Vahit, katlı kâğıdı aldı. Katlarını açıp kâğıdı düzeltti. Bilmeden kabullendiği yemin metnini okumak için huşu ve merak karışımı bir ifadeyle hazırlanırken, birden şaşaladı. Bakışları Kemal Bey’i buldu:

“Bunlar, anlamsız harf yığınları efendim. Sadece boşluklar ve noktalar sayesinde kelimeler, cümleler ve paragraflar olduğu anlaşılıyor.”

“Öyle mi dersin evlat? Biraz daha dikkatli incelesene... Ya da dikkati boş ver, sadece zihnini serbest bırakarak bakışlarını dolaştır metinde.”

Alef, Vahit’in kaşlarının önce daha bir çatıldığını sonra yüzünün gevşediğini gördü. Az sonra bir aydınlanma anı oluştu ve hemen ardından kâğıdı masanın üzerine bırakan Vahit, dehşetle kendisine baktı:

“Ama nasıl? Bunu biliyor olamazsınız.”

“Çocuklukta kendin gibi çok parlak bir zekâ olan arkadaşın Emre’yle geliştirmiş olduğun basit ama etkili alfabe...”

“Emre’yle sadece altı ay kullanabildik bunu. İkimizden başka kimse bilmez. O trafik kazasında öldükten sonra, ben de hiç kullanmadım zaten.”

“8 yaşında çocuklar için oldukça zekice bir yaklaşım. Tabii ki bir süre incelenirse çözülmesi kolay, sadece mevcut alfabedeki her harf yerine bir başka harf kullanmışsınız. Ama anlık bir şekilde notlar alıp verebilmek için oldukça güvenli ve kullanımı da zor. Aynı karakter setiyle her harfin gerçek ve şifreli rolü varken, istediğin zaman gerçek şekliyle istediğin zaman şifreli şekliyle okumak ya da yazabilmek için hayli kıvrak bir zekâ gerekir.”

“Takdirleriniz için teşekkürler. Ama siz bu alfabeyi nasıl bilebilirsiniz?”

“İki olasılık var değil mi? Ya sadece son on yılında karşına çıkmış olan Veysi Bey ve Alef Klanı, aslında çok önceden beri hayatının içinde...”

“Ya da sonradan karar verdiğiniz konularda bile geçmişe yönelik olarak kimsenin bilemeyeceği şeylere ulaşabilecek kadar gelişmiş bir araştırma ağıınız var.”

“Doğru delikanlı. İkinci olasılık bu... Ama mesela oluşmuş görüntülerin ve seslerin uzayda kaybolan titreşimlerini geriye dönük olarak çözümleyecek bir cihaz geliştirdiysek, bunu yapmak o kadar da zor olmazdı değil mi?”

Vahit sustu.

“Bunun Emre’yle çocukluk hayalimiz olduğunu biliyorsunuz değil mi?”

“Hayalleri boşver şimdi. Dokuzuncu ve onun yakın adamlarının ettiği yemini biliyorsun değil mi? Hataları

için uyarılacaklarını ama ihanetin uyarısız cezalandırılacağını bildiklerini biliyorsun...”

“Biliyorum.”

“Cezalarının ne olacağını biliyor musun?”

“Kendileri, birlikte yaşam kurdukları geçmiş ya da gelecekteki tüm eşleri ve soylarından devam eden, soylarından devam eden yoksa yakınlarından devam eden tüm kişilerin her türlü finansal girişimlerinin batırılması.”

Alef gülümsedi:

“Kelime kelime ezberlemişsin.”

“Gerekli olması hâlinde bu korkunç cezayı uygulayacak kişi olarak sindirmek çok zamanımı aldı.”

“Onlara ne kadar bonkör davrandığımızı biliyorsun. İhanetin cezasının bu kadar ağır olmasında bence bir gariplik yok. Hem klanın finansal işlerine bakan kişilerin bu cezaya uğratıldığı bir örnek duydun mu hiç?”

“Ne ben duydum ne de Veysi Bey duymuş, onu da araştırdım.”

“Peki, bu kadar teorik bir ceza, niye seni bu kadar etkiledi?”

Vahit, saygıyla masaya bakarak konuşurken bu kez bakışlarını yaşlı adamın yüzüne, gözlerine yöneltti:

“Çünkü Dokuzuncu’nun ve yeminli iki kritik yardımcısının kendilerinin ve toplamda iki eşlerinin, bir eski eşin, iki sevgililerinin, soylarından ya da yakınlarının soylarından gelen beşi çocuk on beş kişinin dosyalarını ben güncel tutuyorum. Her birinin şu anki finansal durumları, önemli girişimleri ve bunların her birinin nasıl batırılabilceği ile ilgili planları içeren dosyaların son versiyonlarını ben hazırladım.”

“O zaman vakıftan İhsan Bey’in ve kalfasının ettiği yeminin de boş olmadığını, az sonra senin okuyacağın ye-

minin de boş olmadığını biliyorsun. Ayrıca bu yeminden dönme şansın olmadığını da biliyorsun. Çünkü içeriğini bilmeden, bu metni kabul eden bir yemini zaten ettin.”

“Veysi Bey’le epeydir çalışıyoruz. Ona güvenirim. O da hayatı boyunca sizin için, Alef Klanı için çalıştı ve şu ana kadar vicdanını huzursuz edecek tek bir iş bile yapmak zorunda kalmadığını söylüyor. Yakın çevremın tamamı için finansal faydaların ötesinde desteklenmiş bir yaşam sunuyorsunuz. Gerekli güveni duymasam, klana bunca süredir bağlı kalmazdım. Siz de bana gerekli güveni duymuyor olsanız, klanı duymam bile mümkün olmazdı. Bu durumda yemin metninde ne yazdığı teferruattan ibaret benim için.”

“Oku bakalım, yine aynı fikirde olacak mısınız?”

Vahit, kâğıdı tekrar eline aldı. Kat yerlerini tersine doğru bastırarak düzeltti. Kısa metni bitirdiğinde yüzü sapsarıydı. Kâğıt ellerinde titriyordu.

“Genç adam, ihanet içinde olmadıktan sonra bunları dert etmene gerek olmadığını biliyorsun. Bunu bildiğin için içeriğini bilmediğin bir metne yemin ettin zaten. Kendin de söylemiştin.”

Vahit’in yüzünde dehşet, kızgınlık, pişmanlık birbirine karışmış durumdaydı. Bir an elini karnına götürüp hızla öne doğru eğildi. Derin nefeslerle kendini toparladı.

“Alef Klanını ayakta tutan zorbalık değildir delikanlı. Ama gerektiğinde zorbalık yapmasını da bilir. Çık artık, biraz temiz hava almış olursun hem, iyi gelir.”

Vahit doğrulurken yaşlı adam ekledi:

“Bu arada, vakfa doğrudan yardım için örtülü kanaldan bildirdiğiniz isimler var ya... Hani sürekli gözetilip gerektiğinde fark edilmeyecek şekilde hayatlarını dengede tutacak destekler verilecek kişiler, onlara bir isim eklemeniz gerekiyor.”

“Kimdir efendim? Not alayım...”

Alef, sumenin altından bir kâğıt daha çıkardı.

“Adı Aslı. Kim olduğunu tam olarak bilmiyorum aslında. Bulmanıza yarayabilecek bazı bilgileri ve hatırladığım kadarıyla tarifini yazmıştım.”

Kâğıdı Vahit’e verdi. Vahit’in masaya bıraktığı yemin metnini eline aldı. Vahit, ofis kapısını saygıyla kapatıp çıkarken okuduğu bu metnin hâlâ zihninde yankılandığını biliyordu. O cümleler genç adamın hayatı boyunca aklının bir köşesinde olacaktı. Beynine kazınmışlardı.

BİR ÖMÜR BİTİNCE

M.S. 636

dünyayı avcuna almış da olsan
gözün toprağa bakıyor

Yaklaşık iki senedir, her ama her uykusundan biraz daha genç uyanıyordu.

Vahada birkaç hafta daha kalmıştı. Su ve hurma, tüm diyeti buydu. Önce çöl havasının iyi geldiği fikriyle biraz oyaladı kendini, kandırdı. Sonra Talha'nın duasından olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Amr'ın düşündüğü gibi ömrünün sonuna ömür eklenmemişti. Talha'dan aldığı ömürle gençleşiyordu. Durumun, bunu mantıklı kabul etmek mümkünse, tek mantıklı açıklaması bu gibiydi.

Birkaç ay sonra, en az iki belki üç yıl daha genç olarak vahadan çıktığında, bildiği dünyadan bambaşka bir dünyayla karşılaştı. Suvaa Müslüman Arapların elindeydi. Her gün biraz daha gençleşip hayatın tatlarını biraz daha iyi hatırladığı o haftalarda, hızla kuzeye kaçtı. Henüz gençleşmenin durmasının vereceği acıdan habersizdi. Savaştan uzaklaşıyor, uğradığı kasabalarda 80 yıl boyunca biriktirdiği yeteneklerle kısa işler yapıp gündelik geçimini sağlıyordu.

Bu kısa ziyaretlerde en çok hikâyecilik yapıyordu. Son yirmi yıldır en çok yaptığı iş buydu zaten. Bedensel becerileri azaldıkça, birikmiş yıllarının hatıralarını hikâyeye ederek şehirleri dolaşmıştı. Son aylarda ise en az birkaç yıla denk gelecek kadar tecrübe ve olayın içinde bulmuştu kendini. Hem anlatacak malzemesi artmış hem performansını kolaylaştıracak şekilde gençleşmişti.

Halid bin Velid ve Ebu Ubeyde bin Cerrah'ı duymuştu. Başka komutanlar da duymuştu. Ama en çok Halid, inanılmaz hızlarla olmadık yerlerde aniden ortaya çıkıp çekilmiş bir kılıç gibi Gassani Araplarının, Doğu Romalıların içine dalıyordu. Vahada en az birkaç bin olduklarını tahmin ettiği sıra sıra hizalanmış insanların önüne geçen o etkileyici komutanı düşündü. Halid'in ordusunu çölden nasıl geçirdiğinin hikâyesi, en çok beğenilen ve en çok ilgi toplayıp para getiren malzemelerinden biriydi.

İmparator Heraklius şehirdeyken, bu hikâyeleri çok daha temkinli anlatıyordu. Ama Heraklius, Yermük'te Araplara bir kez daha yenilince, cephe gerisinden takip ettiği savaşı Antakya'dan yönetmeyi bile tehlikeli görmüş ve şehirden ayrılmıştı. Duyduğuna göre bu sefer Edessa'ya kadar kaçmıştı. Sen tut iktidarı silah zoruyla ele geçirip imparator ol... Devasa bir çabayla, 20 yıl uğraşarak, Sasanilerin ele geçirmiş olduğu Suriye ve civar bölgeleri kurtar... Sonra düne kadar bazı kabileleri senin bağlı kralın olan, pek çoğu çölde kendince bir hayat süren, ticaretle oyalanan Araplara birkaç yılda aynı toprakları kocaman lokmalar hâlinde yediriver! Heraklius'u da hikâyelerine konu edeceği zamanlar gelecekti.

Arapları bunca güçlü kılan Muhammed'in dinine hâlâ ilgi duyuyordu ama giderek gençleştiği kendi mucize yaşamına daha da çok ilgi duyuyordu. Her hafta, bilemedin her ay, bir başka yerde kopan savaşlardan kurtulmak, arada kalıp değerli canından olmamak için kuzeye kaçmaya devam etti.

Sonunda Antioch'ta (Antakya) molasını verdi. Vahaya ulaştığı o ilk günden beri rahat beş ay geçmişti. Kendini en az bir yıl gençleşmiş hissediyordu. Ama nereden bilebilirdi ki insan? 80 yaşla 79'un ne farkı vardı? Yaşlanırken bunların arasındaki farkı pek algılayamamıştı. Şimdi ise ta kemiklerinin içinde duyduğu bir şey vardı: İhtiyarlanmıyor, gençleşiyordu. Bedeninin gençleşmesinin ötesinde, tüm ruh hâlini bir moral, daha güzel günlere doğru gidiyor olma duygusu kaplamıştı.

Antakya; Konstantinopolis, Roma, İskenderiye ve Kudüs'le birlikte Hristiyanlığın beş merkezinden biriydi. Ama neyse ki aynı zamanda ticaret yollarının kesişimindeydi. İpek Yolu üzerinde önemli bir şehirdi. Doğudan gelenlerden, kendi atalarıyla, Türklerle ilgili anlatılan şeyler duyabiliyordu.

Buradan daha kuzeye gitmeye cesaret edememişti. Sıradağlar ve çok daha sert bir iklim vardı kuzeyde. Doğuyu da pek düşünmemişti. Tüm hayatı Suriye şehirlerinde geçmişti ve bu kadar kuzeye, Antakya'ya kadar ilk kez çıkmıştı. Yaklaşan bir kasırga gibi dur durak bilmeden gelen Müslüman savaşçıların yolundan çekilmek için bu kadar kuzeye çıkmak zorunda kalmıştı. İmparatorun ordusuyla beraber önünden çekildiği Arapların karşısında basit bir gezgin olarak durmaya cesaret edememişti. Buranın eskiden Roma'nın en görkemli şehirlerinden olduğunu duymuştu. Ama bölünmeden sonra, Doğu Roma'da eski gücünü koruyamamıştı. Farslarla olan savaşlarda işgale uğramış, deprem ve veba vurmuş, eski görkemine bir daha kavuşamamıştı. Yine de gördüğü en büyük şehirdi. Yüz binin üzerinde yerleşik nüfusu vardı. Ayrıca güneydeki savaşla ilgili hareketlilikler, bir dönem İmparatorun da savaşın yönetimini buradan yapmasıyla sayıları çok artmış

olan birlikler, birliklerle dolaşan tedarikçisinden fahişesine kadar ordu gibi kalabalık siviller...

Bu kalabalık ve hareketli ortamda hikâyeleri tüm hayatında hiç olmadığı kadar çok para ediyordu. Hem Antakya'nın eski şaşaalı günlerinden bahsediyor, hem de güneyden gelen Arapların sıcak çöl havası gibi hissedilen nefeslerinin şehrin kapılarına nasıl dayandığını anlatıyordu.

Bukra, anlattığı hikâyelerle şehirde giderek daha fazla duyulan bir isim olmuş, kazandığı para artık gündelik geçiminin ötesinde bazı lükslere de imkân tanıyacak seviyeye gelmişti. Akşamları meyhanesinde hikâyelerini anlatması karşılığında bedava yiyip içtiği bir han bulabilmek rahatını iyiden iyiye gıcırlandırmıştı. Üç ay sonra insanların garip yorumları ve sorularıyla karşılaşmaya başlayınca yer değiştirmesi gerektiğini anladı. Sık görüştüğü insanlar, üç aya kalmadan bir gariplik hissetmeye başlayıp huzursuzlanıyorlardı. Ne kadar iyi görüldüğüyle ilgili, giderek daha delikanlı bir ihtiyar olduğuyla ilgili yorumlar gelmeye başlayınca, söyleyenler dediklerini laf olsun diye değil de gerçekten anlamını düşünerek söyler hâle gelmesinler diye yer değiştiriyordu.

Büyük şehrin nimetlerini de en çok bu yer değiştirmelerde görmüştü. Bu kadar büyük bir şehrin bir semtinden başka bir semtine göçmek, bir kasabadan onlarca mil uzaklıkta başka bir kasabaya gidip yerleşmek gibiydi. "Yıllarca boşuna köy köy, kasaba kasaba dolaşmışım!" diye hayıflandı.

İki sene dolmuştu işte, bu kaçınıcı hanıydı hatırlayamaz olmuştu. Belki beşinci, belki yedinci...

Tanınmak artık sevdiği bir şey değil bir çekince hâline geldiği için, gösterilerinde adını pek kullanmıyordu. Hâlâ Bukra'ydı, ama zorunlu kalmadıkça ismini paylaşmıyordu.

O gün de geç saate kadar uyudu. Son iki yılın en keyifli zamanları, uyuduğu süreler ve uykudan uyandığı anlardı.

Akşamüstü meyhaneye indi. Etrafta Doğu Roma askeri ya da olası casusu olup olmadığını alışkanlıkla kolaçan etti. Onlarca yılın tecrübeli burnu, tehlike kokusu almamıştı. Doğu Romalılar özellikle Halid bin Velid'i efsaneleştiren anlatımlardan hiç hazzetmiyorlardı. Ne de olsa efsanelerin gücünü bilecek kadar deneyimliydiler. Anlattığı şeylerden haber alıp müdahale etmek için gelmelerinden her an tedirgindi.

Merdivenlerin gölgede kalan son basamaklarından güven duyarak indi. Artık asası yoktu. Sadece arada bir elini yakınlardaki duvarlara ya da masalara dokundurma ihtiyacı hissediyordu.

Hancının karısı son iki aydır işlerin artmasını sağlayan hikâyeciyi görünce hemen selam verdi. Onun her zaman oturduğu masaya yeni oturmuş başka bir müşteriyi yan masaya yönlendirdi. Kapıyı ve mutfakı karşıdan gören masayı elindeki kirli bezle hızlıca sildi. Handaki tek arkalıklı sırayı masadan biraz geriye çekerek, yaşlı hikâyeciyi buyur etti. Ne kadar gençleşmiş olsa da hâlâ meyhanedeki en yaşlı kişiydi.

Sonra, haftalar geçtikçe daha bonkörleşmiş olan menüsü masaya geldi. Balık ve şarap baştan beri vardı, mezelerse başlangıçta hiç yokken, sonradan tabak tabak artmıştı. Bugün hancı kadın iyiden iyiye bonkördü; masayı başka tek bir tabak için bile yer kalmayacak şekilde doldurdu.

Mezelerin tabak tabak gelişiyile yakın masalardakiler de meraklanmıştı. Bazıları önceki günlerde hikâyeciyi dinledikleri için bilmeyenlere bahsetmeye başladılar.

Bukra, şarabını içip balığını yer, ara ara da mezelerden parmaklarıyla tadımlık ağzına götürürken, meyhanedeki gürültü seviyesi azalarak devam etti. Bilenler bildiklerin-

den, bilmeyenler bilenlerden dinledikleri için yemeklerini bitirmekte acele ediyorlardı. Hikâyeci başladığında yemeği aradan çıkarmış olmak, içkilerini içip yemişlerinden atıştı-rarak onu rahat rahat dinlemek istiyorlardı.

Balık tabağı ve büyük meze tabaklarından birkaçını masadan kaldıran hancı kadın bir tas su ve olabildiğince temiz bir kurulama bezi getirdi.

Bukra, arkalığa şöyle bir yaslanarak çöldeki günlere göre hayli genişlemiş göbeğinin üzerine sarkan sakalına baktı. Sakalları kısalnmıyor, günden güne uzamaya devam ediyorlardı. Ama eskiden tamamen beyazlamış durumdayken, şimdi köklerden ara ara siyah olmasa da kırçıl olarak büyüyorlardı. Kaldığı han biraz daha zengince olsa da ne parlatılmış metal ya da taştan aynalar, ne de son zamanlar-da yaygınlaşmaya başlayan camdan aynalardan bulunduru-yordu. Daha önce dikkat etmemiştii sakalına. Ama kırçıl kısımlar o kadar uzamıştı ki, şimdi göbeğine doğru bakar-ken kendi gözleriyle doğrudan görebilmişti.

Kafasını hafifçe sallayıp bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Etraftaki sesler geriye yaslandığından beri, belirgin şekilde azalmıştı. Ellerini kasedeki suya soktu. Ellerin birini kullanıp diğerini suyla sıvazladı sırayla. Beze silmek yerine her iki elini ıslak olarak yukarıya kaldırdı. Tasın içine düşen damlaları izledi. Sonra her iki elini suya tekrar sokup hızla çıkardı, iki yana doğru parmaklarıyla damlalar savurdu.

“Ey Antakya halkı...” dedi gülümseyerek. Etrafındaki insanların kimisi damlaları keyiflenerek karşılamış, bazıları irkilmiş, bazıları da dehşetle, kendilerini ateşten kurtarmaya çalışır gibi sinmişlerdi.

“Sudan ne zamandır korkar oldunuz?” Bu seslenişle, meyhanedeki insanlar, aralarında sudan dehşetle korunmaya çalışmış kişilere daha bir dikkat ettiler.

“Siz Romalısınız ve bu şehir Roma’nın en büyük şehirlerindendi.”

Etrafına bakındı. Sudan kaçınanlardan birkaçı biraz sinirlenerek masalarından kalkıp gidiyordu. Hancı bugün serviste olsa belki biraz kızardı, ama karısının birkaç müşterisi kaybetmekten çekinmeyeceğini biliyordu. Çok daha fazlası, onun hikâyeleri sayesinde sürekli müşteriler hâline gelmişlerdi.

“Şimdi ne yazık! O eski günlerden geriye savaşlar, işgal-ler ve eski günlere duyulan özlemler kaldı.”

Uzun uzun, hararetle, Antakya’yı Antakya yapan imparatorlardan, din adamlarından bahsetti.

“Hristiyan adının ilk kez kullanıldığı kutlu şehrin insanları! Suyla bebeklerinin günahlarını yıkayan dinin insanları! Su size düşman mıdır?” diye başa döndü.

Etraftaki masalar şimdi çok daha sessizdi. Ama içkiler tazeleniyor, çerez ve yemiş tabakları dolularıyla değiştiriliyordu. Rakiplerine göre daha üst seviye olan handa, çoğunlukla başka Doğu Roma şehirlerinden gelen tüccarlar kalıyorlardı. Komşu milletlerden ve çok daha uzak ülkelerden gelenlerin kalburüstü seçme bazı temsilcileri de vardı. Onlar bile bu nostaljik Doğu Romalının memleket kurtarma ve eski zamanları anma hitabetini –hayıflanma kısmını yerlilere bırakarak– keyifle dinliyorlardı.

“Bizler geriler, suyun zararları ve hamamların şeytan işlerini nasıl teşvik ettiğini konuşur, bunlarla uğraşırken bilir misiniz çünkü çölün Arapları şimdi neler yapmaktadırlar?”

Asıl ilginç kısımlar gelmişti işte. Çevresindekiler hikâyeciye dinlerken, dizinde kıkırdayan fahişeye kendi elleriyle yemiş yedirip sözlü tacizlerde bulunmakla meşgul şişman tüccar bile yemişleri bıraktı; bir eliyle kucağındaki kadının omzuna sarılıp dikkatini hikâyeciye verdi.

“O ki Çekilmiş Kılıçtır, sandınız mı ilk size karşı bilendi? Muhammed’e bile henüz onun adamı değilken harp alanını dar ettiği söylenir. Doğu Roma’dan önce Sasanileri hallaç pamuğu gibi attı. Velid’in oğlu Halid’dir o, Çekilmiş Kılıçtır. Sasanilerin ordularını küçükten büyüğe sıraya dizip dağıtmıştır. En büyükleri bile Sasani birliklerinin, Çekilmiş Kılıcın önünde tırpanın önündeki ottur. Üstelik bilirsiniz ki o Sasani orduları boş da değildir. Daha yakında Doğu Roma’ya neler çekirdiler, hatırlarsınız.”

Dinleyenlerin tamamını yakalamıştı artık. Saçılan su damlaları çoktan unutulmuş, hanın duvarları sanki kaybolmuş ve uzaktan savaş meydanları, sahneleri görünür olmuştu.

“Araplar sadece Halid’in birliklerinden ibaret değil tabii. Ve tek Arap komutan da Halid değil. Ama iş Suriye’ye gelince, Halid’den önce dört Arap ordusu dolandı durdu. Böyledir bu işler, talih hep bir tarafa gülmez zaten. Ama Çekilmiş Kılıcın işi talihle değildi. Ebu Bekir, Suriye’ye destek için Halid’i gönderince anlaşıldı talih neymiş, komutanlık neymiş, bir kişi evladına niye Çekilmiş Kılıç denirmiş.”

Bir yudum su içti. Sessizliği kasıtlı olarak uzattı. Tüm dinleyenler avcunun içindeydi işte. Zaman durmuştu. Hikayenin devamından başka bir şey yoktu, olmayacaktı. Bu illüzyonla az daha beslendi ve sihir bozulmadan devam etti.

“Normal yollardan gitse herşey için çok geç olacaktı. Üstelik o yollar üzerinden harekât hemen öğrenilir, tertipler alınır, etkili bir manevra yapmak imkânsız olurdu. Halid çöle daldı! Benden bile yaşlı bir adamın çocukluğundan hatırladığı bir yol tarifiyle 8 bin kişilik ordusunu çöle sokmayı uygun gördü.”

En heyecanlı parça başlamıştı şimdi. Çoğunluğu Romalı meyhane sakinleri bu zorlu çöl yolculuğunu dinlerken, Halid gözlerinde bir Herkül oluyordu. Suriye Çölü'nü 8 bin askerle aşmak, Herkül'ün imkânsız 12 görevinden biri olabilirdi ancak. Bir yandan hayran kalıyor, bir yandan bu Herkül'ün kendilerinden değil, düşmanları arasından çıktığını hatırlayıp yazıklanıyorlardı.

Bukra artık ayağa kalkmış, çölde namaz kılışlarını hareketlerle canlandırarak anlatmaya kadar vardırmıştı işi. Denizciler, tüccarlar, buradaki pazarlardan daha ucuza alışveriş yapmak için gelmiş çevre kasaba ve şehirlerin sakinleri, fahişeler... Birer heykel kesilmiş, nefeslerini tutmuş dinliyorlardı.

Hikâyecinin bakışları sık sık 40 yaşlarında bir adama takılıyordu. Adamın kulakları değil, gözleri kilitlenmişti kendisine. Bir şeyler düşündüğünü, bir şeyleri hatırlamaya çalıştığını hissetti. "Suva'a'daydın sen!" diye bağırdı birden adam.

"Yolum bile düşmedi genç adam, nereden çıkarıyorsun bunları!" diye itiraz ederken, Bukra'nın zihni deli gibi çalışıyor, kurtuluş yolu arıyordu.

2 sene önce 80 yaşında bir ihtiyarken şimdi 60'ında bile olmamasını açıklayabilmesi mümkün değildi. Bu kahrolası fanatik şehirde aziz ilan edebilirlerdi kendisini! Böyle bir ilgi odağı hâline gelmeyi asla istemiyordu... Hele de giderek daha gençleşiyorken!

Ya da belki Arapların Peygamberinin büyüleyip aralarına yolladığı bir casus olarak damgalarlardı. O zaman da ne kadar gençleşiyor olursa olsun, ölümden ya da ölümden beter işkencelerden kurtuluşu olamazdı.

Halid'in çölü bir kahraman gibi geçişini defalarca nasıl da ballandırarak anlattığını hatırladı. Onu kesinlikle Arap Peygamberin bir sihirbaz ajanı olarak damgalayacaklardı.

“Yok yok, oradaydın. Bunları değil ama başka hikâyeler anlatıyordun.”

Suvaa’da olmuş olsa ne yazardı? Meyhanedeki hiç kimse, bunun niye böyle şaşkınca ya da suçlama gibi söylendiğini anlayamamıştı. En azından henüz başını derde sokacak bir yorumda bulunabilecek durumda değillerdi. Arap ajanı olarak Heraklius’un komutanlarının ayakları önüne atılmamak için, adam tekrar konuşmadan “Papazlar!” diye bağırdı. Yüzü kapıya doğru oturduğu masadan çoğunluğun arkasında kalan kapıyı işaret ettiğinde herkes irkildi. Arkalarından bir tehlike mi geliyordu? Suyla ilgili konuşulanlar sırasında çekip gidenler papazlara mı ihbar etmişti? Suvaalı adamın, “Ama çok daha yaşlıydın.” lafı kalabalık, karmaşa ve tehlike seslenişleri arasında kayboldu.

Bukra, son 30 yılda hiç cesaret edemediği kadar hızlı ve atletik bir hareketle oturduğu masanın ardından sıyrıldı. Herkes kapıya doğru bakıp ne olduğunu anlamaya çalışırken mutfak kapısını omuzlayıp mutfağa daldı. Hancı kadın, elinde yemişlerle dolu bir tepsiyle kapıya doğru geliyordu. Kadına çarpıp tepsiyle birlikte onu yıktı. Kendisi de aradan zor sıyrıldı. İyi olmuştu bu. Arkadan takip edenler varsa, takılırlardı bu yığına. Hancı ocağın başında ateşle uğraşıyordu.

Bukra, kaçan bir hırsızın hızıyla fırlayıp mutfağın dış kapısından çıkarken sadece arkasından bakmakla kaldı.

Paraları, şu son zamanlarda artırdığı paralarla aldığı eşyaları, fazladan birkaç kat üst başı, her şeyi odada kalmıştı ve oraya dönmesi artık mümkün değildi. Odanın zemininde yerinden oynatıp altına paraları sakladığı taşı belki bulamazlardı, ama kendisi de en az bir iki ay o odanın yakınına bile yanaşamayacak kadar ürkmüş ve korkmuştu.

Nefes nefese arkasındaki kısa sokağa baktı. Hanın mutfak kapısından çıkan olmamıştı henüz. Köşeye gelince dik-

katleri gereksiz yere üzerine çekmemek için durdu. Daha sakin ve yavaş adımlarla köşeyi döndü. Her şey normaldi. Nefesi düzene girmeliydi. Sokakta yürüyen sakin bir vatan-daştı sadece. Kendisi bile nereye gittiğini anlamadan gördü-ğü her köşeden dönüp yolunu değiştirerek amaçsızca yürü-dü. Han yakınlarından iyice uzaklaştığından emin olunca, yol kenarındaki bir mesafe taşına eliyle dayanarak eğildi, soluğunun iyice düzelmesi için dinlendi.

Hayatında ilk kez birikimleri, bir şeyleri, taşımakta zorlanacağı kadar eşyası olmuşken her şey tepe taklak olmuştu. Sadece geride bıraktıkları olsa neyse, artık hikâyecilik yapma şansı bile kalmamıştı. Şehirde kalmaya cesareti yoktu. Kapılardan en yakınının nerede olduğunu hatırlamak için düşündü. Sonra giderek tenhalaşan sokaklardan kapıya doğru yürüdü. Ama daha yakınına varmadan kapının çoktan kapatılmış olduğunu gördü. Surlar çok iyi durumda olmasa da Arap tehlikesi bu kadar yaklaşmışken, en azından geceleri kapıları kapalı tutuyorlardı.

Kapıya çok yaklaşımadan geri döndü. Surlara yakın sokaklardan sura paralel olarak yürüdü. Şehirde savaş riski olduğundan beri surlarla ilgili konuşmalar, bir sonraki yağmurlarla ilgili tahminler ya da imparatorluk ailesinin çevresinde dönen dedikodulardan bile daha çok yapılırlı olmuştu. Surların nerelerde zayıf olduğu, nerelerde onarımların devam ediyor olduğu...

Sonunda aradığı yeri buldu. İki katlı bir ev yüksekliğine kadar inmişti surlar. Tamirat için iç iskele kurulmuştu. Oflayıp puflayarak, zorlanarak, fark edilip edilmediğini anlamak için ikide bir durarak, iskelenin tepesine kadar çıktı. Çıktığı kadar bir yükseklik umarak aşağıya doğru baktığında başı döndü, az kalsın kontrolsüzce –ve muhtemelen ölümüne– düşecekti. Kendini sertçe geriye çekti.

Dar sur tepesinde bu sefer iskeleden aşağıya düşme tehlikesi yaşadı ama neyse ki tutunabildi. Surun yıkık tepesinde, yeni taşlar konularak yükseltilmek için düzeltilmiş bir yerde sırt üstü uzandı. Ne yapacağını düşünmeye başladı. Acaba burada uyusa mıydı? O kadar çok ihtiyacı vardı ki uyumaya, gençleşmeye...

Gözleri aniden açıldı. Surun diğer yanı, bir yamacın üzerinde yükseliyordu, neredeyse düşerek de olsa görebilmişti bunu. Ama şu an yattığı yerden de düzgün olmayan, sağlam durmayan taşlar sökülüp atılmış olmalıydı. İçeriye alsalar şehir halkı isyan ederdi. Dışarıya atmış olmalıydılar. Yeniden kullanmak için onları incelemek isteyecekleri de kesindi. Acaba dağınık mıydılar, yoksa bir bölgeye mi yığılmışlardı? Kendini geri çekmesinden önce ayağı hemen kenarda kollarını sallayarak dengesini sağlamaya çalışırken aşağıda gördüğü karaltı o atılmış sur taşları olabilir miydi?

Bu sefer düzgün zemin üzerinde yüzüstü yatarak yavaş yavaş kendini dışarıya doğru çekti. Katılaşmış harç artıkları ve taşların pürüzlü yerleri, üzerindeki pahalı kumaşı zedeliyor, canını yakıyordu. Yakalanırsa, canının çok daha fazla yanacağı kesindi. Zaman zaman bulutla örtülen ayın ışığından yararlanmak için bekleyerek aşağıdaki durumu uzun uzun inceledi.

Duvarın yüksekliği içeriden olduğu kadardı, ama hemen bitiminde tırmanılması çok zor gözüken bir yamaç vardı. Yaklaşık duvarın yüksekliği kadar iniyordu daha aşağıya. Tahmin ettiği gibi hurda taşlar bulunduğu bu noktaya yakın bir yerden aşağıya atılıp yığılmıştı.

Ay ışığı bulutları atlatıp iyiden iyiye ortaya çıktığı için ayağa kalkmaya cesaret edemedi. Gece vakti surların hasarlı bir bölgesinde dikilen bir adam, nöbetçilerin önce mızraklayıp sonra kim olduğunu araştırmalarına sebep olabilirdi.

Çömelle sürünme arası hareketlerle, taşların yığılı olduğu kısmın yukarısına geldi. Burada şansına hem yamacın dikliği iyice azalmıştı hem de yığılan taşlar yamaçtan duvara doğru da bir eğim oluşturmuştu.

Arkasını dönerek elleriyle kenara tutunup sarkarsa... Kendini yavaşça bırakırken duvardaki gediklerden de mümkün olduğunca tutunup hızını biraz azaltabilirse... Taşların birikip eğim oluşturduğu yerden itibaren kollarıyla kafasını koruyup yuvarlanarak da olsa inerse...

Taşların bitiminde zemin yeşillikti. Orası düşüşünün hızını kesip sarsıntılı da olsa hayatta kalacağı bir duruş sağlayabilirdi.

Yara berelerinin sonraki uykusu sırasında hızla iyileşip neredeyse kalmayacağını, birkaç gün içinde de tamamen yok olacağını biliyordu. Kemiklerindeki yorgunluğun bir gecede en az birkaç gün, belki bir hafta gençleşme sayesinde sabaha yok olmuş olacağını biliyordu. Antakya'da artık hayatının tehlikede olduğunu da biliyordu. Tüm bunları bilmese, asla yapamazdı. Düşüşü gözünde canlandı, ufak tefek çiziklerden daha büyük hasarlar aklına gelir gibi olunca kesti düşünmeyi, yoksa yapamayacaktı. Harekete geçti.

Yeşillığe sırt üstü düştüğünde, ciğerlerindeki tüm nefes boşaldı. Bir an, tekrar nefes alamayacağını düşündü. Ama acıyla da olsa yeni bir nefes çekebildi içine. Sabaha kadar surlardan yeterince uzaklaşması gerekliydi. Yoksa tüm bu çaba boşa gitmiş olurdu. Oysa oracıkta kıvrılıp uyumak için her hücresi yalvarıyordu. Zorlukla ayağa kalktı. Kırığı olsa şimdi zaten bağırtilarıyla tüm nöbetçileri üzerine çekmiş olurdu herhâlde. Sol ayağının üzerine ilk basışında az daha bu geliyordu başına. Bağırmmamak için dudağını ısırırdı. Fena bir ezik vardı anlaşılan. Düşecek gibi olduğu

ilk birkaç adımda bir yandan vücudunu kontrol etti. Başka önemli bir hasar yok gibiydi. Topallaya topallaya yürüdü.

Şehrin yakınında koruluk bir alana varınca birkaç sıra ağaç geçip durdu. Zemin yapraklar, otlar, yeşilliklerle gayet rahat görünüyordu. Bu kadar uzaklaşması yetmeyecekse şansına küsecekti artık.

Uyudu.

Hiç de umduğu gibi huzurlu bir uyku değildi. Çölden beri her uykusunda bebekler gibi uyumuştusa oysa.

Defalarca uyandı. Ağrıyan, kanayan yerleri, uykusunda döndüğünde bir yerlere değdikçe uyanıyor, yarı uykulu yarı uyanık hâlde inliyor, sonunda güç bela ve kısa bir süreliğine tekrar uykuya dalıyordu.

Başlarda çok hırpalanmış olmasından ve hızlı iyileşmenin bile hemen toparlayamamasından olduğunu düşündü. Ama sabaha kadar hiç değişiklik olmadan aynı huzursuz uyku devam etmişti. Güneşin ağaçların arasından süzülerek yüzüne düşen ışıyla uyandığında acı gerçeği anladı: Dün geceki durumu neyse yine o durumdaydı. Ne hızlı iyileşme vardı ne gençleşme.

Üstelik giderek artan dayanılmaz bir acı bedeninin her noktasına yayılıyordu.

“Bir ömür bitti mi? Koskoca bir ömrün kalanı bu kadar mıydı?”

Kaç yıl gençleşmişti? 20 yıl mı? Hayır, 60’ında gibi hissetmiyordu, daha gençti... 30 yıl mı? O da olamazdı, 50’sinde gibi de hissetmiyordu. Aralarında bir şey olmalıydı. Oysa şöyle bir 40 yaşına inebilmiş olsa ne kadar güzel olurdu.

Hem o müthiş uykular olmayacak mıydı artık?

Tekrar mı yaşlanacaktı? Tam bir şeyler yapabilmenin sınırı bir yaşa kadar gençleşmişken, tekrar mı yaşlanacaktı? Tekrar mı eli ayağı giderek tutmaz hâle gelecek, ancak bir asayla yürüyebilecekti?

Nasıl bir hediye idi bu?

Kahretsin!

Oysa ne güzel, ölüme yürümüştü çöle doğru. Ölümünü bulacaktı sonunda. Şimdi yeniden hayata dönmüşken, yaşamanın tadını tekrar almışken, bu sefer kendine başka bir düzen kurmayı, böyle gezip tozarak hayatı harcamamayı düşünebilecek yaşlara doğru inerken, nasıl bir ihanetti bu! Bu nasıl zehirli bir hediye idi!

Kendini çekip sırtını ağaçlardan birine yasladı. Kafasının arkasını ağırlarının elverdiği bir hızla ağaca vurdu. İkinci bir kere deneyemeyeceği kadar zonkladı tüm üst bedeni. Sol ayak bileği uyumadan önceki hâline göre çok daha fazla şişmişti.

Düşüğü duruma isyanını zihninde yaşadı. İki yıl önceyi düşündü. Detayları hatırlamakta zorlanıyordu. Otuzlu, kırklı, ellili yaşlarını artık çok daha iyi hatırlıyordu. Ama hem çocukluğundan hatırladığı şeyler neredeyse yok olmuş, hem de yaklaşık altmışıyla sekseni arasında yaşadığı şeyler sanki şeffaflığı çok az bir tül perde arkasına çekilmişti.

Hikâyeci olarak anlattığı detayları iyi hatırlıyordu. Ama bunların da ne kadarı gerçektir ne kadarını anlatırken uydurmuştu, emin değildi.

Kendi kendine sürekli tekrarladığı birkaç an, billur gibi keskin hatlarla aklındaydı. Önemi o an kavrayamadığı, sadece saçma bir şekilde hemen olanaksız olarak reddedemediği o dua anı!

Ne demişti Talha?

“İstersen ömrümün kalanını her şeye kadir olan Allah alıp sana versin, gönlüyle veren her kulunun zamanından da sana zaman eklesin.”

Kendisi de ne kadar önemli bir cevap verdiğini bilmeden öylesine cevap vermişti: “İsterim. Senin ve verecek olan başkalarının zamanlarını isterim elbet.”

Gözleri ışıldadı. Verecek olan başkalarının zamanlarını... Bir umut var mıydı hâlâ?

YOKSUNLUK KRİZİ

hiçbir âşık aşkının ardından titrememiştir
bir bağımlı kadar

Ofisten titreyerek çıkmış olan Vahit'in bıraktığı yemin metnindeki ağır cümlelere tekrar göz gezdirdi. İnsan aklının alamayacağı kadar ağırdılar, ama tamamen boştular.

Dokuzuncu'nun, İhsan Bey'in, her ikisinin kalfalarının ettikleri yeminler boş değildi, çünkü onları takip edecek olanlar takip ediyorlardı: Veysi Bey ve şimdi de Vahit. Oysa Vahit'in yeminini takip edecek kişi sadece Alef'in kendisiydi.

1500 yılda gördüğü cezaların fena hâlde ağırlarından derlenmiş bir caydırıcı yemindi ve içeriğini Alef'in uygulayabilmesi olası değildi. Neyse ki hiçbir zaman uygulanmalarına gerek kalmayacaktı. Ya da en azından öyle umuyordu. Vahit'in şimdiye kadar bu konumdaki görevlilerin yaptığı gibi, kendi tehditlerini nasıl takip ediyorlarsa, kendilerine yönelik tehditleri de birilerinin takip ettiğini düşünüp öyle hareket etmesi yüksek olasılıktı.

Alef, kâğıdı inceleyip düşündü. Bunu yazmak hayli zor olmuştu. Yeni alfabeler öğrenmeye alıştı, ama bildiği bir alfabedeki simgelerin işaret ettikleri harf değişmiş olarak kullanılması, yazmayı da okumayı da bir hayli zor kılıyordu.

Emre'yi hatırladı. Vahit dâhiydi, ama Emre ondan da parlaktı. Bu göreve hazırladığı adaylardandı ikisi de. Aynı zamanda arkadaştlar. Emre, kazada ölmemiş olsa, Vahit'in pek bir şansı olmazdı büyük olasılıkla. Her ikisini de uzaktan ama çok yakın bir takip altında tutmuştu. Bu takip sayesinde, birbirlerine küçük notlar yazıp bıraktıkları kâğıtlardan birkaç tanesini ele geçirmiş, kullandıkları şifreyi çözmek için epey zaman harcamıştı. Ve sonunda bu casusluk işe yaramıştı işte.

Yazı üzerinde gözlerini gezdirdi. Şifreyi o çocuklar gibi altı ay boyunca ve bir oyun heyecanıyla kullanmış olmadığı için sadece bakarak hızlıca çözemiyordu. Yazarken de bir eşleme tablosu yapıp onun yardımıyla yavaş yavaş yazmıştı zaten.

Ama cezaların özünü hatırlıyordu tabii ki.

Vahit'in ihaneti durumunda kendisine hiç dokunulmayacaktı. Sadece klanla ilgili kısıtlı miktardaki erişim bilgileri geçersiz hâle getirilecekti.

Yaşamaya devam etmesine izin verilmesi, onun en büyük cezası olacaktı.

Her sene yaşamında en çok değer verdiği, en çok ilgi duyduğu kişilerden biri kaçırılacak ve her mevsim –büyük ya da küçük– bir uzvu Vahit'e ulaştırılacaktı. Eğer o sene Vahit'in yakınlık duyduğu hiç kimse yoksa, gündelik ihtiyaçlarını temin etmek için bile olsa temas kurduğu bir kişi bu kaderi yaşayacaktı. Eğer Vahit intihar edecek ya da ölümüyle sonuçlanacak bir işe kasıtlı girişecek olursa, hayatı boyunca değer vermiş olduğu, akrabası ya da arkadaşı, dostu kişiler içinden seçilen dört kişi, Vahit yerine bu cezayı yaşayacaktı.

Alef acı acı güldü. Acıydı gülüşü, çünkü bu yazdıklarından beter cezalar, işkenceler ve kötülükleri yakından gör-

müştü. Çok kez... Yine de gülebiliyordu. Çünkü bu tehditlerin tamamen boş olduğunu biliyordu. Bu cezayı uygulamak üzere takipte olabilecek tek kişi kendisiydi. Ve kendisi de Alef Klanından kişilere, yani kendi soyundan olanlara asla kötülük yapmazdı.

Sadece Alef vardı. Ve Alef Klanı denilen şey de Alef Klanına hizmet için seçilenlerden ibaret olabilirdi olsa olsa. Alef, her birini kendi soyundan seçerdi. Yüzyıllardır çocukları ve torunlarıyla bağlantısını hızla koparmıştı. Ama hem onlarla hem de onların soylarından gelen alt kuşakları ile varlığını hissettirmeden yakından ilgilenmişti.

Genleşme süreci başlayınca örtülü kimliklerini yok etmekte ustalaşmıştı. Ortadan kaybolan, öldüğü sanılan, bir yerlere göç eden... O kadar çok kimliği geride bırakmıştı ki...

Bu sefer de yeni bir kimlik gerekecek miydi bakalım? Kemal Bilge, Alef olarak gerçekten mi ölecekti? Yoksa sadece Alef'in uzun süre giydiği bir kıyafet olarak kostüm odasına mı dönecekti?

Yemin kâğıdını yakarak imha etmek için bir kenara koyup Vahit'in bıraktığı dosyayı açtı, incelemeye başladı. Altı alternatif yaşam vardı önünde. Yirmilerinde, otuzlarında, kırklarında, ellilerinde... Otuz ve kırklarında ikişer aday vardı. Bu altısı, kullanılmaya en hazır olan kimliklerdi, bunlara yedek olarak biraz daha az detaylandırılmış en az on kimlik daha vardı.

Elindeki altı kimliğin her biri, öldüğüne inanılan ama kesin delil bulunmayan gerçek kişilerdi. Hiçbir kayıtlı sistemde DNA, diş kaydı, parmak izi gibi tanımlayıcı unsurların bulunmadığı teyit edilmişti. Sosyal medya, haber ajansları, devlet kurumları gibi yerlerde görsel kayıtları yoktu ya da çok azdı. Kullanılmasına karar verilen bir kimliğin olan görüntüleri de kullanıma girmeden önce sistemlere sızılarak

tehlike olmaktan çıkarılacaktı. Bir önceki kimlik değişimi yaklaşık yarım asır önceydi. Ve bu artık sonuncu olmalıydı. Yarım asır önce güvenlikçilerini devreye bile sokmadan halledebilmişti. Şimdi ise her şey çok farklıydı. Eski tanıdıkları yaşı ve yeni karşılaşacakları yaşı arasındaki tersine ve büyük fark sayesinde güvende olacağını umdu. Bilişim devrimi bir yandan bu tür kimliklerin oluşturulmasını zorlaştırırken, başka yönlerden de kolaylaştırıyordu. Altı alternatifin üçünün yabancı ülke kökenli olması da bununla ilgiliydi. Türkiye'ye giriş çıkışı kolay olan ülkelerden seçilmişlerdi. Kullanılmaları gerekirse, kayıt dışı olarak o ülkeye geçiş yapıp kayıt altında Türkiye'ye giriş yapılacaktı.

Her biri için çok detaylı birer özgeçmiş yazıldığını da biliyordu Alef. Bu özgeçmişler kayıt dışı kalmış ölümlerine kadar gerçeklerden, o tarihlerden itibaren de kabul edilebilir kurgulardan oluşuyordu.

Kendini şimdiden Kemal'den çok Alef olarak hissediyordu. Ama bunda bir gariplik yoktu: Yaşlanıp ölmeyi başarabilirse de Kemal olarak değil Alef olarak ölecekti. Kemal kabuğunu değerli kılan Gülnur'du ve o artık yoktu.

Ofisten vakfa geçerken en zor anlardan birinin yaklaştığını biliyordu. O muhteşem uykulardan sonra, sıradan bir uyku uyumak. Ya da uyuyamamak...

Seneler boyu her gece biraz daha gençleştikten sonra bir gece bitivermesi gibi değildi tabii. Sadece dört gün üst üste gençleşmişti bu kez. O kadar zor olmamalıydı. Hemen alışmış olamazdı.

“Yalancı!”

İçindeki sese itiraz etmedi. Yalan biraz ağır bir tanımlama olsa da doğru da değildi hani: Alışkanlığın yüzlerce

yıllık kazınmışlığıyla, gençleştiği tek bir mükemmel uyku bile direnilmesi zor bir zincirin ilk halkasıydı onun için. O tek uyku tek halka olabilirdi, ama binlerce başka halkanın ucunda olacaktı.

Bu sefer, zincirin ucunda mükemmel uyunmuş dört uyku, dört halka vardı. Tabii ki en yoğunlarından olmasa da zor bir kriz olacaktı.

Vakfın misafirler için zaman zaman kullandığı odasındaki çekyatı açmıştı. Çekyatın bazasında yatak düzeni için gerekli malzemeler hazırdu. Dalması en az bir saat sürdü. İhsan Bey'e söylemeyi unuttuğu hâlde, bazada, yeni alınmış bir pijama da vardı. Pijama yumuşacık olduğu hâlde boynunda zımpara kâğıdı gibiydi. İki kere nefessiz kalma hissiyle uyandı. Tekrar dalması çok çileli oldu.

Ve en kötüsü, bildiği ve beklediği gibi, sabah uyanmak oldu. Dünkünden bir gün daha yaşlıydı. Yıkmaya ara vermiş olan bedeni, yeniden yıkmaya dönmüştü. Dört günlük aradan sonra, yine hücreleri kendi kendini yiyor, yine bedeni yapmak zorunda olmadığı hâlde yaşlanma çevriminde ilerliyordu.

Krizin bugün geleceği kesin değildi. Kısa süreli alımlarda bazen birkaç gün geciktiği olurdu. Ama bedenini dinleyince bu kez yakın olduğunu hissedebiliyordu. Yüzyıllardır yaşadığı ve artık iyice tanıdığı belirtilerdi.

Vakıftan kimse gelmeden toparlanmak zorundaydı. Bu düşünceye tutundu. Anlık işlere odaklanıyordu sadece. Yorgan katlanmalıydı, katladı. Çarşaf katlanmalıydı, katladı. Büyük sorunlar düşünmemeliydi. Şu an minicik bir sorunla bile yüzleşse darmadağın olacak bir hâldeydi. Yapması gereken ve çok basit olan şeyler vardı hayatında sadece. Başka hiçbir şey yoktu.

İhsan'la ya da başka bir vakıf görevlisiyle karşılaşmadan üst kata çıkmış olmalıydı. Bunu düşündüğü anda donup

kaldı. Yapamayacaktı, kendini toparlayıp bunu başarması imkânsızdı. Birazdan kapıdan girmiş olacaktı. Bu zayıf hâliyle yakalanacaktı. Her şeyi anlayacaklardı.

Bacakları titredi, hâlâ açık olan çekyata yığıldı. Katladığı yorgan ve çarşaf, kayıp yere düştü.

Hızlı, hızlı, hızlı nefesler alıp verdi. Kısa kısa... Uzanıp çarşafı al, düzelt, koy kenara, dedi kendine. Kıpırdayamadı. Çarşafı al, diye düşündü. Yavaşça uzanıp aldı çarşafı. Düşünmeden düzeltti. Yanına, çekyatın üstüne koydu. Yorganı da dedi kendi kendine. Biraz daha rahat hareketlerle onu da çekyata koydu.

Her seferinde sadece o an yapacağı küçücük işi düşünerek işleri yapmaya başladı. Ayağa kalktı. Yorganı ve çarşafı sandalyenin üzerine aldı. Çekyatı kaldırdı, baza açıldı. Yorganı ve çarşafı bazaya koydu. Pijama takımını çıkardı. Pijama takımını katladı. Pijama takımını çarşafın üstüne, bazanın içine koydu. Çekyatı kapattı. Kendi giysilerini giydi. Oda havalansın diye pencereyi açtı. Lavaboda yüzünü yıkadı. Kuruladı. Dönüp odanın penceresini kapattı.

Vakfın kapısını kilitleyip üst kata çıkarken görece rahatlamış durumdaydı. Artık kendi kendine konuşup telkin yapmadan biraz daha karmaşık şeyleri yapabiliyordu. Üst kata hiç düşünmeden çıkıp ofisine girebilmişti mesela.

Yaptığı işin karışıklığını aklına getirmeden panele yöneldi. Defterine ulaşmalıydı. İki üç dakika sonra karmaşık hareketler zincirinden bitap düşmüş hâlde, masasında oturuyordu. Panel açıktı, kapatmakla uğraşamayacak kadar bitkindi. Defterde kaldığı yeri açtı. Divit yazı takımını masanın üstüne çıkardı, divitle yazabilmek için hazırlığını yaptı.

Yazmaya başladı.

Yoksunluk krizine giriyorum. Yüzlerce kere yaşadığım bir şey ama dönüp geriye baktığımda hangisi en kötüydü karar veremiyorum. Her biri diğer her birinden daha kötüydü! Mantıklı olmasa da olası olmasa da böyle hissediyorum.

O yılları hatırlamak için durup düşünmem gerekiyor artık. Aslında önceki defterlere şimdi yaptığım gibi yazıp yazıp tekrar okumalarım olmasaydı, büyük olasılıkla pek çok detayı unutmuş olurdum.

Yoksunluk krizi, ilk zamanlarda çok fenaydı. Çünkü tekrar zaman alabileceğimden emin bile değildim. Sonra yapabileceğimi anladım, ama nasıl yapabileceğimle ilgili yöntemler geliştirmem son derece zorlayıcı oldu.

Zaman almak, birilerinin zamanını çalmak konusunda ahlaki kaygılar taşımadığım o yıllarda bile, yöntemler ve adaylar bulmaktaki zorluklar yüzünden kısa doygunluk aralarıyla bölünmüş uzun, çok uzun açlık dönemleri yaşadım.

Yöntemleri giderek geliştirince bir dönem çok rahat ettim. Yoksunluk çektiğim zamanlar, sadece olmak istediğim yaş, yaşamak istediğim zaman dilimiyle ilgili olarak alınmış kararlarım yüzündendi. Katlanmamı sağlayacak karşılıklar bulabiliyordum. Üstelik yaşamımı aksatmadan çok kısa zamanlar alarak krizi hafifletebiliyordum. Bir bakıma borcumu toplamda büyütse de taksitlere bölerek çekilmesini kolaylaştırmış oluyordum.

Sonra suçluluk duygusu gelişmeye başladı. İnsanlardan aldığım zamanları çalmak olarak hissettiğim dönemler. Bu konuda içten içe her zaman bir karmaşa içinde oldum. Gerçekte zamanları çalma ya da insanlardan gönülleri olmadan alma şansım yok. Eskilerde çok denemiştım, olmuyor, imkânsız. Ama ne yaptıklarının bilincine tam olarak varabildiklerini iddia etmek de mümkün değil.

Bana gönüllü olarak zamanlarını veriyorlar, yaptıklarının zamanlarını vermek olduğunu bilerek veriyorlar. Tek fark: Benimle ya da benim için gerçekten bir şeyler yaparak harca nacak bir zaman yerine, o şeyi yapmadan ömürlerinden eksilen bir zaman olması. İşin gerçek yüzünü anlatarak açıklasam, kaç kişiden zaman alabilirdim, hiç bilmiyorum!

Gün boyu giderek açılacağım, zaman zaman acı dalgalarıyla kötüleşse de kriz giderek hafifleyecek. Azıcık yazmak bile şimdiden iyi geldi, normalleştiğimi hissediyorum. Dakikadan dakikaya bile fark ediyor. Ama ya gece? Gece gelince, bedenim uykuyla gençleşmeyi hasretle bekler hâlde olunca... İşte o asıl zor olan zaman. Ve sabahı... Sabahında tüm hücrelerimde hissettiğim o yangın. Gençleşmek yerine yaşlanmış olmanın nokta nokta her hücredeki ıstırabı. Dünyada bundan daha yoğun bir işkence yoktur sanırım. Sanki derim ve ardından altındaki her katman tek tek yüzülüyor. Her bir hücremin yandığını, büzüştüğünü, kavrulduğunu hissediyorum.

Hiçbir ağrı kesicinin, hiçbir uyuşturucunun başa çıkmayacağı bir acı.

Her bir gece bir öncekinden biraz daha kolay olacak. Her bir sabah bir öncekinden biraz daha kolay olacak. Hücrelerimin yangınını yarım saat boyunca değil de belki 25 dakika boyunca hissedeceğim. Sonraki gün biraz daha kısa. Sonraki gün biraz daha kısa. Ama acıdan tamamen kurtulmamın haftaları bulacağını biliyorum.

Ve o istek, yeniden alma isteği, gençleşmeye yeniden başlama isteği; hep, hep, hep içimde olacak. Ölene kadar!

Çok daha rahatlamış olarak yazı takımını ve defteri yerlerine kaldırdı. Panel düzeneğini kapalı hâline getirdi.

Biraz enerjiye ihtiyacı vardı. İnsanların duygularına, enerjilerine, onların gençliklerini hissetmeye ihtiyacı vardı.

Normalde öğleyle ikindiye birleştirdiği vakte daha birkaç saat varken yine vakfın katında hiç oyalanmadan aşağıya indi.

Firuzaga'nın yanındaki parka bakan büfeye gitti. Yıllar önce yaprak döner yaparlardı. Büfenin önünden yürüyüp göz attı, kıyma dönere geçmediklerinden emin oldu. Bu devirde her şeyin ucuzuna ve kolayına kaçıyorlardı insanlar. Oysa şöyle yaprak yaprak, üst üste dizilmiş etlerden, güzelce ama yakmadan kesilmiş döner gibi güzeli olur muydu? Hele bir de kıvamında yapılmış bir pilavın üzerine bolca döşenmiş ve üzeri incecik lavaşla kapatılmış olarak...

Dolaşımdaki en büyük üçüncü banknotu kominin cebine sıkıştırdı. Şu köşedeki rahat masa boşalınca, orada pilav üstü çift porsiyon döner yemek istiyordu. Pilavı, lavaşı normal miktarında olacak, ama eti çift porsiyon olacaktı. Yanında şöyle güzelce de bir ayran. Ama onların kapalı ayranlarından istemiyordu. Yakınlardaki en güzel açık ayran yapan yer nereyse, oradan bir bakraç ayran getirmeliydi.

Kominin işaretini görebileceği bir banka oturdu. Vakit geçirirken parkta yürüyen insanları izledi. Hava biraz soğuktu. Paltosunun önünü iyice kapadı. Omuzlarını çöktürdü. Şakalaşan, koşuşturan insanları izlemek bile içini ısıtmaya yetmemişti. Komi sonunda işaret ettiğinde minnetle kalktı yerinden. Biraz daha burada kalsaydı, sabahki kadar olmasa da bir ufak kriz daha bastırmak üzereydi.

Yiyeceği o güzel dönerin beklentisiyle ufak büfenin içerisindeki önceden seçip istemiş olduğu masaya oturdu. Tabak geldi. Yanında, kâğıt kabı içinde çatal ve bıçak. Çatal

bıçağın kâğıdını açmadı bile. Eski günler gelmişti aklına, iştahla yediği yemekler... Lavaboyu sordu, hızlıca ellerini yıkadı. Döndüğünde döneri kendisi için soğutmadan saklayan lavaşları çekip biraz tuz attı. Gülnur olsa karışırdı şimdi, izin vermezdi. Tuz, olsa olsa biraz daha yaklaştırırdı ölümünü. Belkiöldürmeden, sadece yaşam kalitesini düşürecek etkiler yaparsa... Eh o zaman da yapabileceği şeyler vardı. Biraz gençleşme, vücudun dengesine gayet iyi gelirdi.

Dönerin yarısını tekrar örttü. Şerit şeklinde bir lavaş parçası koparıp onunla döner ve biraz da pilav aldı. Güzelce kenarlarını düzeltip zevkle ısırdı. Dişleri hatta damakları da takmaydılar, ama yine de işe yarıyorlardı. Tam kıvamında dönerin, pilavla dengelenmiş o mükemmel tadı ağzının içinde dağıldı.

Yıllardır yediği hiçbir şeyden böyle tat almamıştı. Bunun da gençleşmenin ardıl etkilerinden olduğunu biliyordu. Yaşlı bedeni gençleşirken eski zevkleri yeniden tatmaya giderek alıacak ve şimdi mükemmel hissettiği pek çok şey normalleşecekti.

Tadının kaçmasına izin vermeden yemeye devam etti. Açlığı yatıştırırken üşümesi de azaldı. Dikkati dışarıya yöneldi yeniden. Ağzında dönerin, pilavın ve lavaşın güzel tadıyla insanları izledi. Lokmalarının arası açılmıştı. Nefesinin sesi bile iyice azaldı, tıkırtı bile çıkarmıyordu. Dikkati yoğunlaşmıştı. Bakışları, büfenin önünden geçen, oralarda oyalanan insanlar arasında atlayarak dolaşıyordu. Yeni bir lokma daha aldı. Ağzı sessiz hareketlerle çiğnerken dönerin yağı dudağının kenarına taşıtı. Farkında bile değildi. Bakışları, İtalyan olduğunu tahmin ettiği üç kişilik bir turist grubunda odaklanmıştı. Konuşmalarının sesleri içeriye kadar geliyordu, ama pek kelime seçilmiyordu. Buraya kadar anlaşılmasa da gelen seslerden ve içlerinde yakaladığı bir

iki kelimededen İtalyan olduklarını tahmin etmişti. Ağzında dolaştırdığı lokmayı biraz daha öğütürken, dudağının kenarına taştan yağ biraz daha arttı.

Aniden fark etti: Ağzındaki tat, dönerin tadı değildi. Zihni İtalyanlardan nasıl zaman alacağını planlamaya başlamış ve çaldığı zamanların uykularını uyurken alacağı tat ağzına yayılmıştı. Lokmanın kalanını şaşkın bir yutkunmayla mideye indirdi. Üçte biri duran pilav üstü dönerin tabağını önünden itti. Neyse ki masa yeterince genişti, tabak düşmedi.

Nasıl yapabiliirdi böyle bir şeyi, nasıl böyle kaptırırdı kendini?

Her şeyi öylece bırakıp komiden hesabı istedi. Komi fazlasıyla ödemiştiniz deyince, bir an ne demek istediğini anlayamadı. O parayı sadece hizmetlerine karşılık bahşiş olarak vermişti ve ayrıca hesap ödeme niyetindeydi. Ama şimdi hemencecik çıkıvermek daha işine geldiğinden başını sallayıp teşekkür etti ve yürüyüp çıktı. Koşarak uzaklaşmak istemişti; yaşı sadece yürüyüp çıkmasına izin verdi.

Yediği döner, çaldığı ömürler... Kendi duyularına tepki olarak çıktığını sanıyordu. Oysa şimdi kendini İtalyanların hemen ardında buldu.

Onları kaybetmeden peşlerine takılabilmek için böyle aniden harekete geçmiş olabilir miydi? Düşünmek istemedi. Sadece, bilinçsizce, yürüdü. Yürürken önündeki grubun konuşmalarını dinledi.

İtalyanlarla zaman zaman karşılaşmıştı ve her farklı dile olduğu gibi onların dillerine de merak duymuştu. Çok ilginç başarılarla imza atan şehirleri olmasına rağmen, İtalyanlar yüzyıllar boyunca bir bütün olmaktan çok uzaktılar. Konuştukları diller de birbirlerinden oldukça farklıydı, çok fazla yerel aksana sahiptiler. Her şehrin başka bir İtalyanca-

sı vardı. Bazen aynı şehirden gelenlere bakınca, bir şehirde bile birden fazla İtalyanca olduğunu düşünürdü insan.

Latincesi vardı ve karşılaştığı farklı lehçeleri konuşan İtalyanlardan öğrendikleri olmuştı. Tüm o deneyimlerden aklında kalanlarla önünden gelen konuşmaları iyi kötü takip edebiliyordu. Yürüyüş programlarını, izleyecekleri güzergâhı, uğrayacakları yerleri tartışıyorlardı. İtalyanların hep yaptığı gibi, basitçe konuşmak yerine tartışıyorlardı. Ya da belki bu onlar için konuşmaktı, ama kulağa tartışmak gibi geliyordu.

İki adam ve bir kadından oluşan bir gruptu. Otuzlarındaydılar daha.

“Alınabilecek daha ne çok yılları vardır bunların şimdi!”

Beynindeki sesi yine duymazdan geldi.

Adamlar ve kadın etrafa bakarak, ellerindeki rehberden bir şeyler inceleyerek yürüdüklerinden yaşlı bacaklarıyla mesafeyi koruyarak arkalarından gidebiliyordu. Yaşlılığın da kendine göre bazı faydaları vardı: Peşlerinden ayrılmadığını fark etseler bile bu yaşlı adam tarafından takip ediliyor olduklarını düşünmeleri olası değildi.

Yarım saat sonra Caferağa Medresesi'nin bahçesinde oturuyorlardı. Telaffuzla ilgili sıkıntılarına rağmen ve güncel diyalektlere tam vakıf olmadığı hâlde, İngilizceye geçme tekliflerini reddetmiş, güncel İtalyanca bilgisini geliştirmek için ısrarla İtalyanca konuşmuştu. Çok zorlandıklarında İngilizce imdada yetişiyordu tabii. Ama Alef'in en esaslı hobilerinden biri dil öğrenmekti.

Tutunmaya çalıştığı kimliğiyle, emekli tarih profesörü Kemal Bilge olarak tanıtmıştı kendini. Onların isimlerini ise duymuş ve unutmuştu. Unutmayabilirdi, ama unutmak

istemişti. Aslında, biri hâlâ zihninde dolaşıyordu: Tommaso, Tom, diye kullanır herkes! Bu kadar yapışıcı bir ismi bile aklında tutmamaya kararlıydı. Yaşlılığını ve isimleri bir türlü aklında tutamaz hâle geldiğini bahane etmişti. Çok kibardılar zaten, hiç problem etmediler.

Etraftaki birkaç yerle ilgili az bilinen ilgi çekici bazı şeyler anlatınca, Kemal'le hızla kaynaşmışlardı. Caferaga Medresesi'ni henüz keşfetmemiş olduklarını anlayınca da bir yandan överken, bir yandan medreseye doğru yürümüşü onları.

Ayasofya'yı geçince tramvay yolundan aşağı değil de sağa yukarı doğru çıkan sokağa saptılar. Kendisi olmasa aşağıya doğru tramvay yolunun yanında, medresenin yan duvarının alt katındaki hediyelik eşya dükkânları ilgilerini çekerdi kesin. Üst sokağa çıkıp sonra da dar girişi bulup buraya gelmeleri mümkün olmayacaktı. Ve şimdi Kemal'e şükran dolu gözlerle bakıyorlardı.

Bu Avrupalılar çaydan anlamıyor, kahveyi çay gibi gün içinde kupa kupa içiyorlardı. En azından kupayla hazır kahve içmektense, şöyle birer orta Türk kahvesi içmeye razı gelmişlerdi. Kahvelerini içerlerken, Caferaga'nın tarihinden bahsetti biraz ve anlatmaya, bilgiler vermeye devam etti:

Bağımsız medrese olmasıyla, külliyelele bağılı diğer medreselerden ayrılıyordu. İtalyanların bildiği isimle Muh-teşem Süleyman'ın zamanında yapıldığını ve Mimar Sinan eseri olduğunu söyleyince Tom özellikle ilgilendi. Sanat tarihi üzerine çalışıyordu ve uzmanlık alanı olmasa da bu isimleri birçok kez duymuştu. Bu kadar eğimli bir alana böyle bir eseri bu kadar güzel yerleştirebilmek zaten Sinan gibi bir dehayı gerektirirdi. Karşılıklı övgü cümleleri dolaştı havada. Sonra Kemal, bu güzel ortamı oluşturan ve yöneten vakfı biraz övdü.

Kahvelerden sonra derslik ve sergi odalarını dolaştılar. Kadın olanın –Adı neydi?– ilgisini en çok ebru çekti. Kemal izin istedi; kursiyer suyu yeni hazır etmişti daha, başlamak üzereydi. Kemal’in para teklif etmesine biraz bozuldu, izin vermek istemediği hâlde üstte kalmak istediğinden izin verdi. Kemal de kendisine değil vakfa bağış olarak almasını rica ederek yüklüce bir para verdi. Tüm o zahmetlere girmiş, suyunu hazırlamış, boyalarını düzenlemiş, kompozisyonunu kafasında düşünmüş bir ebru sanatçısından ilk fırça darbesini almak normalde pek yapmayacağı, çok kaba bir davranıştı. Neyse ki bu asırda para tamir etmesi mümkün olmayan şeyleri bile tamir edebiliyordu. Ya da öyle kandırıyorlardı insanlar kendilerini.

“Yaşlı da zaten, titrer eli, mahvedecek şimdi tüm düzeneği...”

Parayı aldıktan sonra bir arkadaşına söylemişti kadın. Duyurmak istemez gibi görünen ama özellikle duyurmak isteyen bir ses tonuyla. Gülümsedi Kemal. Para tamir edemiyordu işte.

Tarifle yapılabilecek bir sanat olsa, şimdi bu düzeneğin başına İtalyanlardan birini geçirmek gerekirdi. Ebru sanatının sahneleşinin ince güzelliklerini izlemelerini sağlamakla yetinmesi gerekecekti. Biraz izlemelerinden sonra belki birkaç dikkatli fırça darbesi yaptırabilirdi onlara.

Titrek eliyle tuttuğu fırçayı seçtiği boyaya sürdü biraz. Sonra kaldırdı, ucundan damlamayacağından emin olana kadar bekledi. Elini suyun üst kısmına yaklaştırıp fırçayı dokundurdu, kendinden emin bir hareketle aşağı doğru çekti. Eli titrekti. Yetmişinde bundan kaçınmanın yolu yoktu. Ama titrekliği kullandı. İsteddiği deseni o titreklik vermişti. Fırçayı bıraktı. Başka bir fırçayla ikinci renkten aldı. Özellikle oyalanıyor, ilkinin biraz yayılmasını bekli-

yordu. Etraftakilerin hayret nidaları eşliğinde ilkinin içinde o titrek elleriyle ikinci deseni çekti. İtalyanlara göz attı; izlemekten yeterince mutlu görünüyorlardı.

Daha önce laf sokmuş olan kursiyere döndü:

“Buyurun, tezgâh sizin, buradan devam etmek isterse-
niz.” dedi.

Kadın önceki yorumlarından ve ortaya çıkan başlan-
gıçtan dolayı utanmıştı. Siz devam edin lütfen, diyecek
oldu.

“Bu kadar süre ayakta kalıp tezgâha eğilmem doğru
değil. Benim yapabileceğim bu kadar, lütfen buyurun siz.”
diyerek İtalyanlara döndü.

Üçü de çılgına dönmüştü. Burada bu sanatın öğretil-
diğini bilmek, tatil planlarını bir anda değiştirdi. Gürültülü
dilleriyle rica cümleleri birbirinin üstüne binmeye başladı.

Tatillerini uzatmaları gerekir miydi? Kaç günde, giriş
seviyesinde de olsa bu sanatı öğrenebilirlerdi? Herkes bunu
yapabilir miydi? İtalya’da malzemelerini bulabilirler miydi?

Yakasından düşmüyorlardı. Tekrar bahçeye çıkardılar
onu, dinlenin buyurun diye bir masaya oturtular. Yeniden
kahve söyleyeceklerdi, Kemal yaşını öne sürerek istemedi.
Çay söylediler onlar da.

Hâlâ rahat bırakmıyorlardı. Bir tanesi başladı: “Yaş-
adığınız şehri, şehrin kültürünü ne kadar iyi biliyorsunuz.
İstanbul’u sizinle gezmek lazım. Size birkaç haftamı...”

LEŞ YİYİCİ

M.S. 643

akbaba, keyfinden mi akbaba olmuş?

Antakya'nın tamirdeki surundan atladıktan sonra birkaç gün boyunca berbat bir hâldeydi.

En fenası da geceleriydi. Doğru düzgün uyuyamıyor, defalarca uyanıp kıvranıyor, sabah güneş ışıklarıyla artık uyuması imkânsız olduğunda, son derece yorgun ve bitmiş bir hâlde doğruluyordu yattığı yerden. Vücudunun her bir zerresi içten bir ateşle yanıyor gibiydi. Sabahları çok fenaydı, öğleye doğru biraz açılıyor, ama gece aynı bela geri çöküyordu üzerine. Düşmeden kaynaklı çizikler bereler vardı sadece. Ayağındaki şişten kötü bir şey yoktu. Bu tarıfsız acılar bambaşka bir şeydi.

Tam da alışmışken, kemikleri giderek daha dayanıklı olur, kasları giderek daha güçlenirken, beli dikleşip boyu bile tekrar uzarken... Sırası mıydı bitmesinin? Birkaç gün korulukta bilinçsizce dolaşmıştı. Ayağının şişi yüzünden başlarda daha çok sürünme gibiydi. Neyse ki günden güne bir yandan şiş indi bir yandan da bedeni normal yaşlanma

sürecine alıştı. Krizlerinin önce şiddeti azalmış, sonra da seyrekleşmişlerdi.

Acıları katlanılacak kadar azaldıktan sonra şehirden gelen yolculara yanaşmış, onlarla takaslar yapmıştı. Böylece karnını doyurup daha eski, daha fakir giysiler edinmiş, Bukra olduğunu hatırlatacak giysilerinden ve aksesuarlarından kurtulmuştu.

Sakallarını kökten kestirse tanınma riski kalmazdı. O hâlinde bunu günler sonra akıl edebildi. Ama zaten Arap ordusunun da hızla yaklaştığı haberi yayılmıştı. Sakalından kurtulduktan sonra, şehri terk eden pek çok sivilin arasına katılıp Tarsus'a doğru yola çıktı. Yol boyunca bozulan at arabalarının düzeneklerini tamir ederek, yırtılan yol giysilerini onararak, bazen akşamları yakılan ateşlerin başında eskisine göre daha az cesur hikâyeler anlatarak, yiyeceğini, içeceğini karşıladı.

Tarsus'a vardığında sonbaharın ortalarıydı. Kısa süre sonra Antakya'nın düştüğüne dair rivayetler dolaşmaya başladı. Aslında bu rivayetler Antakya'dayken bile ortalıkta dolaşırdı. Efsane olması ihtimali vardı. Yine de Tarsus'ta kalmaya cesaret edemedi. Antakya ile Tarsus, bir ordu için peş peşe yutulabilecek iki leziz lokmaydı. Kış bastırmadan Torosların ötesine geçip Arapların kolay ulaşamayacağı bir yere varmayı uygun gördü.

Kilikya Kapılarından geçip Kapadokya'ya vardığında karın tokluğuna yaşadığı eski yaşamına iyiden iyiye alışmış durumdaydı. İki sene her uykusunda gençleştikten sonra üç aydır yeniden yaşlanıyordu. İlk gün ve haftalardaki tarif edilmez acıyı atlatmıştı. Ama şimdi de zihni, kurdukları, düşündükleri; her gece Hades'in derinliklerine sokuyordu onu. Tekrar yaşlanacaktı. Elden ayaktan kesilecekti. İşlerin tersine dönebileceğini bildiği hâlde yeniden yaşlanacaktı.

Dua ya da kehanet, artık ne demek lazımsa, hâlâ aklındaydı. Başkalarının da ona ömürlerinden verebileceğini düşünüyordu. Ama nasıl? Bunun yöntemleri üzerine saatlerce düşünmediği bir gün bile geçmiyordu. Aklına yeni yöntemler geldikçe denemeler de yapıyordu.

Gece vakti boğazına bıçak dayayarak uyandırdığı birkaç yolcudan hayatlarının kalanını ona verdiklerini söylemelerini istemişti. Birkaçı cesur çıkıp karşı koymuş, o da adamlar tam uyanamadan sıvışmıştı Ama pek çoğu emredileni söylemişti. Sevinçle serbest bıraktığı adamların Talha gibi hemen ölmemelerinden, söylenen cümlelerin işe yaramadığını daha o an anlamıştı. Yine de bir umut ilk fırsatta uykuya yatmış, neden sonra derin bir hayal kırıklığı ile uyanmıştı.

Gençleşme falan olmuyordu işte.

Yedi yıl boyunca da olmadı. Oradan oraya sürüklenerek kendini Amuriye’de bulmuştu. Yaşlılığın alt sınırına kadar indiği gençleşme sürecinin ardından, işte tekrar yaşlıydı. 80 yaşında olmadığı açıktı. Ama 70’e yaklaştığını hissedebiliyordu. Büyük olasılıkla 65 civarıydı.

Vücudu tekrar çöküyordu. Henüz yeniden kullanmaya başlamamış olsa da bir asa edinmeyi ciddi ciddi düşünür olmuştu.

Yedi yıldır Kapadokya’dan Frigya’ya kadar çeşitli kasabalarda, şehirlerde sürekli bir arayıştaydı. Sonunda bölgenin en büyük şehrine gelmişti. Amuriye, Arapların yoğun ve yıldırım hızındaki istilaları karşısında Doğu Roma’nın sarıldığı bir dönemde, önemli bir ordu merkeziydi. Yerlilerle yaptığı sohbetlerden anladığı kadarıyla eskiden sivil ve askerî yönetimler ayrıken, giderek askerî yönetim ana odak hâline geliyordu. Doğu Roma, hızla kaybettiği topraklardan çektiği ordularının generallerine giderek daha fazla yetki veriyordu.

Amuriye, kayalık bir bölgedeydi. Düz uzanan ovaların içinde aniden neredeyse dimdik yükselen dağlar çıkabiliyordu. Düşünmek için şehrin dışına çıkmıştı yine. Yavaş yavaş yürüyerek bir tarafı eğimli ve biraz zorlu bir yürüyüşle çıkılabilen, diğer tarafı dümdüz inen yüksek bir tepeye tırmanıyordu. Amuriye'nin surlarının ve içindeki sokaklarının, binalarının görünümüne bakarak düşünmek için sık sık buraya gelirdi.

Öğleye doğru ağıyla birlikte bir yüzü dimdik inen tepeye çıkmıştı. Kenara gitmeden önce, biraz daha içeride görkemli bir ağacın gölgesine oturdu. Peynirini, ekmeğini, şarabını çıkardı. Yedikleri, içtikleri, giyimi, eskilerdekinden çok farklı değildi. Yine ancak birkaç günlük ağığını garantileyebiliyordu. Aslında yedi yıldır, uğraşa belki kazançlarını artırabilirdi. Değmezdi ki! Tekrar gençleşebilmesinin bir yolunu bulamazsa, ha üç beş gün daha fazla yaşamıştı, ha eksik! Ha tok gezmişti ha aç!

Yemeğe başlamadan önce kenara gidip manzaraya göz atmak istedi. Serginin üstünde ekmeği, peyniri, şarabı duruyordu. Çevreden hayvanların kapıp götürme ihtimaline karşı, örtünün kenarlarını üzerine kapadı. Açılmayacak şekilde bir iki taşla sabitledi. Kenara doğru yürüyünce, tam uçta duran bir adam fark etti. Kollarını açmış, saçlarını rüzgâra bırakmış, tehlikeli bir şekilde salınıyordu. Gömleğinin kollarının bitiminde bilek kısmını kaplayacak şekilde güzel işlemeler vardı. Ama renkleri pek solmuştu. Kendini bu muhteşem manzaraya bırakmış, keyfini çıkaran bir kişi mi, yoksa dimdik yamaçtan kendini bırakmak üzere bir umutsuz mu olduğu pek anlaşılmıyordu. Yine de Bukra'nın içine doğan, ikincisinin doğru olduğuydu.

Biraz daha hızlanarak yürüdü. Arkasından bağırsa da adam atlamaya niyet ettiyse bir faydası olmazdı. Hatta belki korkup yapacağı ani bir hareketle atlayacağı yoksa da

düşebilirdi. Yaklaştıkça, hâlâ atlamamış olmasından dolayı, keyfine baktığını düşündü. Yine de temkini elden bırakmadan, nazikçe seslendi:

“Ne kadar güzel bir manzara değil mi?”

Adam şaşkın bir şekilde dönerken, bir an ayağı kaydı. Ayaklarının altından yuvarlanan birkaç taş parçasının daha aşağılardan sesleri geldi. Uçurumun sonuna kadar çarpa çarpa inmiş olmalıydılar.

“İsa aşkına! Yüreğime iniyordu ihtiyar.”

Ağzından bir çırpıda çıkan cümlelerin hemen ardından acı bir gülümseme yayıldı adamın yüzüne.

“Affına sığınırım genç adam. Lakin kenara pek yakından sen de. Böyle ihtiyatsızca yaklaşmamın özrü olarak ekmeğimi ve şarabımı benimle paylaşıyor mısınız?”

Arap istilasından konuştular. Heraklius’un, Sasanilere karşı kahramanca mücadelesinin ardından, zaferinin keyfini süremeden nereden geldiği belli olmayan bu Araplar karşısında düştüğü zor duruma beraber hayıflandılar. İnanılmazdı ama Arapların Amuriye’ye kadar uzanabilecekleri bile konuşuluyordu artık. Zamanında Perslerin hızla çiğneyip geçtiği gibi daha ne kadar bölgeyi çiğneyeceklerdi Arap atları?

Bukra, konuyu yavaş yavaş yerel konulara getirdi. Genç adamın adı Antonius’tu. Bölgede tüm gücü eline geçiren adaşı Stratigos (Askerî Vali) Antonius ve önde gelen adamlarından Clodius yüzünden zor zamanlar geçiriyordu. Askerî tehlikeler yüzünden sivil yönetim gözden düşmüştü. Bölgenin hâkimi adaşıydı artık. Koşulsuz bir şekilde! Yeni düzenlemeler, neredeyse yirmi yıldır oturtmuş olduğu ticareti darmadağın etmişti.

Daha fazlasını dinlemedi Bukra. Dinliyor ama anlamıyordu. Fırsat belirmişti işte. Uygun yerlerde başını sallayarak dakikalarca dinler gibi yaptıktan sonra aniden sordu:

“Cesaret edemiyorsun değil mi?”

Antonius tek bir kelime etmeden yüzü şekilden şekle girdi. Konuşacak gibi oluyor, aralanan dudakları tekrar kapanıyordu. İnkâr, açıklama girişimi, kabulleniş... Bukra, anlayacağını anlamıştı.

“Çok mu borcun? Ödeme imkânının yok mu?”

“15 yıldır kayda değer para kazanmaya başlamıştım. Tümü gitti, üç kere bu kadar süre çalışsam, üstelik eski kâr-larım ile çalışabilsem, ancak ödeyebileceğim kadar borç var.”

“Zor ama atlamak, değil mi?”

Antonius’un bakışları yere indi.

“Onu bile beceremedim.” dediğini zar zor işitebildi Bukra.

“Onun yerine sadece bir söze ne dersin?”

Şaşırdı.

“Aşağıya atlamanın yerini tutabilecek bir söz mü var?”

Kaşları çatıldı.

“Bir hançerle bana yapmanı isteyeceğim bir şey olsa, onu ben kendime de yapabilirdim. Canım tatlı, yapamıyorum.”

“Sana bir şey yapmayacağım.” dedi Bukra. En sakın ve güven verici ses tonunu kullanmaya çalışıyordu. “Sadece gönülden kast ederek, kalan ömrümü bana verdiğini söyle. Ömrünün kalanından vazgeçmek istediğini derinden hissederek... Belki bir yöntem geliverir aklına.”

Antonius dudak büktü:

“Kalan ömrüm senin olsun...”

Bukra, hevesle kasılmaları ve kıvrınmayı bekledi. Ama Antonius kafası karışmış bir yüz ifadesiyle aptal aptal bakıyordu sadece.

Ellerini avuçları yukarı doğru açık olarak uzattı. “İçinden gerçekten hissederek, ellerinle ellerime bırakarak söyle. Ömrünün kalanını ellerime bırak.” dedi.

Antonius'un duruşu değişti. Fiziksel bir verme hareketiyle niyetini temsil etmek inancını artırmıştı. Kaçmanın bu kadar kolay olabilmesini, sadece söylemesiyle kurtulabilmeyi düşünmek sırtını dikleştirdi. İnalarak, engin bir umutla, ellerini açık duran ellerin üzerine aşağı dönük olarak uzatıp koydu: "Ömrümün kalanı senin olsun." dedi basitçe. Elleri anında mengene gibi kapandı. Bukra'nın iki bileğini kavramıştı. Oturduğu yerde, dizlerinin üzerine yarı doğrulan bedeni, başından parmaklarının ucuna kadar aniden gerildi. Ve sonra can bedeni terk etti. Cansız bedeni peynirin üzerine düşüp ezdi. Kolu şarap kabına çarpıp döktü.

Bukra ellerini kurtarıırken gülümsedi. Sonra kahkahalarla güldü. Açık havada yankılanan, gözlerini yaşa boğan, sarsıcı, yoğun kahkahalardı. Dakikalarca, durmaksızın güldü.

Antonius'un cesedini buyur ettiği sofrasından uçurum kenarına götürüp atması yorgun bedenini iyice zorlamıştı. Kaldığı hana geri dönmesi akşamın karanlığını buldu. Her tarafı sızladığı, iyice bitap düştüğü hâlde, bir yandan da kuş kadar hafif hissediyordu. Bu gece o mükemmel uykuların gecelerinden olacaktı. Yarın da öbür gün de...

Akşam yemeğini es geçip odasına çıkarken bir yandan hesap yaptı: Genç adam olasılıkla 30'larını bile bitirmemişti daha. Sağlıklı da görünüyordu. Bir 20 yıl daha yaşayacağını tahmin etmek iyimser olsa da imkânsız da sayılmazdı. Talha'dan tahminince 25 yıl almıştı ve bu 25 yılın gençleşmesi iki yılın uykularına yayılmıştı. Şimdi 65 yaşında olsa, Antonius'un cömert bağışıyla iki yıl bile geçmeden 45 yaşına inebilirdi. Gerçekten yeni bir hayat başlangıcı yapmak için bir hayli iyi bir yaş!

Dış kıyafetini bile çıkarmadan yatağın örtüsünün üzerine uzandı. Bir an önce uyumalı, yedi yıldır tadına hasret kaldığı o muhteşem uykuyu tekrar yaşamalıydı.

Uykuyu beklerken, önündeki iki yılı nerede geçirmesi gerektiğini düşündü. 80'den 60 yaşın altına inerken sürekli yer değiştirmişti. Antakya'da kaldığı zamanlarda bile sık sık şehrin farklı bölgeleri arasında taşınmış, böylece onu sürekli gören birinin gençleşiyor olduğunu anlamasının önüne geçmişti.

Onca çabasına rağmen, nasıl tanıyan birinin denk geldiğini düşündü. Ne korkunç bir geceydi o. Yakalanma korkusundan çok daha berbatı, o geceden itibaren yeniden yaşlanmaya başlamıştı. Yedi yıl boyunca, tüm uğraş ve çabalarına rağmen yaşlanmıştı!

"65 yaş! Tekrar ölümün kıyısına geldim!" diye inledi. Sonra onu kollarına almak üzere yaklaşan uykuyu düşündü. Zihnindeki her şeyi boşalttı. Uykuya dalarken Antonius'un yüzündeki o vazgeçme ve teslimiyet anını tekrar gördü.

Sabaha karşı, her yer hâlâ karanlıkken uyandı. Daha iyi hissettiği kesindi. Gençleşmişti. Ama neden bu kadar erken uyanmıştı? Oysa gençleşme uykuları, derin ve çok tatmin edici olmakla birlikte çok da uzun olurlardı. Huzursuzlansa da bu minik aksaklığın mutluluğunu bozmasına izin vermedi.

Uyurken düşündüğü konuyu hatırladı tekrar: "Yer değiştirmeli!"

Amuriye, bölgenin en büyük şehri olsa da ordunun da varlığıyla iyice kalabalıklaşmış Antakya kadar kalabalıkta kaybolmaya uygun bir ortamı yoktu. Gençleşme sürecini gizlemesi daha zor olacaktı.

Bir yıldır kaldığı hanın sahibinin yanına yollandı. Ayrılık vakti gelmişti. Antakya'dan kaçtığı o günden sonra

yıllarca tekrar hikâye anlatıcılığına cesaret edememişti. Dülgerlik, terzilik, sonradan zenginleşmiş okumaz yazmazlara okuryazarlık öğretmek... Hatta ele geçirilen mektupları çevirmek için askerlere zaman zaman Arapçadan tercümanlık...

Yaşlılık tekrar zorlayınca ve birilerinin ömründen çalmanın ümitleri de yavaş yavaş tükenince, daha az zorlanacağı ve oradan oraya savrulmayacağı bir işe dönmeye karar vermişti. O iş de hayatı boyunca en uzun süre yaptığı iş olan hikâye anlatıcılığı olmuştu. Başta sadece kaldığı bu handa anlatıyordu öykülerini. Sonra müşteriler artık sıkılmaya başlayınca, başka hanlara, pazar yerlerine, meyhanelere giderek başka insanlara öyküler anlatmıştı. Ama kaldığı yeri değiştirmemişti. Bu handa bir yıl boyunca kaldığı odası, ölümü beklemek için başka herhangi bir yer kadar iyi görünmüştü gözüne.

“Antonius’a şükür” diye mırıldandı. Artık Bukra ölümü bekleyeceğine ölüm Bukra’yı bekleyebilirdi.

Hancıya son bir haftanın da parasını ödeyip hesabı ke-since nereye gideceğine hâlâ karar vermemiş olduğunu fark etti. Gülümsedi. Önündeki en az bir yıl, belki iki yıla yakın zaman, kon göçlerle geçmeliydi yine. Gezgin hayatına dönmek zorunda kalmak bile gözünü korkutmuyordu; her gün daha dinç ve genç olacaktı nasılsa.

Şehirden öyle hemen ayrılması gerektiğini düşünmüyordu. Önce şehirde o sokak benim bu sokak senin dolaştı. Şehre geldiğinden kısa bir süre sonra bu kadar zamandır kaldığı hana yerleşmişti. Sonrasında öykü anlatmak için dolaşmak zorunda kaldığında da öyle pek uzaklara açılmamıştı. Ayrılmadan önce görmediği bölgelerde dolaşmak iyi bir fikirdi. Hâlâ 65 yaşında olsa da artık ümitle dolu olan bedeni yorulmak bilmez olmuştu. Ümit de bir yere kadar

yetti tabii. Yine o mükemmel uykulardan birini uyuyacak olmanın sarhoş edici beklentisiyle, akşam çöktükten sonra önüne çıkan ilk hana girdi. Uzun zamandır kalıp bugün terk ettiği hanı uzaktan yakından andıran tek bir yönü bile yoktu. Etrafına çok dikkat etmeden yürürken kötü bir semte gelmiş olmalıydı.

Umursamadı. Parayı peşin vererek kalacağı odaya çıktı. Ama daha yatağına oturmadan karnının gurultusunu duydu.

Antonius'la paylaştığı peynir ekmekten beri hiçbir şey yememişti. Neyse ki Amuriye'nin iyi bir içme suyu sistemi vardı. Sokaklarda sıkça karşısına çıkan çeşmelerden en azından susuzluğunu gidermişti.

Hanın ana salonuna indi. Yemek seçeneklerine bakınca, bir tas haşlanmış ette karar kıldı. Başka hiçbir şey gözüne güvenilir gelmemiştir. Haşlanmış ete güveni de siparişi masasına gelir gelmez yok oldu. Ama yapacak bir şey yoktu. Rengi belirsiz, içinde ne olduğu görülmeyen bu sıvıdan çıkanların en azından öküz eti olduğunu umarak yemeye başladı. At, eşek, yılan... Daha bir sürü başka seçenek de vardı. Fare... Tası elinin tersiyle itti. Yarisini yemiştir. Yeterdi. Öküz etine de bu kadar tahammül edebilirdi doğrusu. Fare, fare... Öğürmemek için yutkundu. O yemek yerken dolmaya başlamış masalardaki insanların görünüşleri de itiverdiği haşlama tasındakilerden pek farklı değildi. Yeterince sarhoş olup yabancılığını fark ederek ona sarmalarından önce uzaklaşmış olmak için kalktı. Merdivenlere yöneldi. Sonunda odasına çıkıp rahatsız sedire tekrar oturabildiğinde hâline yine de şükrediyordu. Hele biraz daha gençleşsin, bu sefer kalıcı bir yer yurt edinecek kadar iyi bir yeni başlangıç yaşında olacaktı.

Gözlerini kapattı ve yine yer değiştirme ve kaçış stratejilerini düşündü. Dün bunları düşünmek bir hayli hızlı

bir şekilde uykusunu getirmişti. Kırısala çıkması gerekiyordu. Amuriye’de kendisini yakından gözleyebilecek kişilerle aylar boyu tekrar tekrar karşılaşabilme riski çok yüksekti. Antakya’da yaptığı gibi tedbirsiz davranmamalıydı.

Sağına döndü. Gidilebilecek yerleri düşünmeye başladı. Hasat dönemi yaklaşıyordu. Gelirken şehrin hemen dışlarından itibaren gördüğü çiftlikler vardı. O çiftlikleri dolaşabilirdi. Birkaç günlük karın tokluğuna ek bir emeğin hemen hemen her çiftlikte baş tacı edileceğini düşünüyordu. Daha genç gezgin işçilerden korkabilirdi çiftlik sahipleri, ama 65 yaşındaki bir adamdan çekinmeyeceklerdi. Bu yaşta bir adama para ödemek de istemezlerdi ama karın tokluğuna çalışmaya istekli oldukça sorun olmazdı.

Sırt üstü uzandı. Ya da 64 dedi kendi kendine. Ya da 63. Ya da 62. 60’ın altına indiğini hissettiğinde buralarda kalmamalıydı artık. Frigya’nın başka bir bölgesine geçebilirdi belki. Buraların ovalarını, kayalıklarını sevmişti.

Tekrar sağına dönerken huzursuzlandı. Niye hâlâ dalmamıştı uykuya? 45’ine kadar inebileceğini düşünmenin heyecanından mıydı acaba?

Sıkıldı, örtüyü üzerinden atıp doğruldu oturdu.

Birkaç saat sonra küçücük odanın içinde sağa sola deli gibi adımlıyordu. Hâlâ uyuyamamıştı.

Sabahın ilk ışıklarını da uykusuz karşıladı. Yürümüş, yatmış, yerlerde sürünüp tırnaklarını yemişti. Olmuyordu, uyuyamıyordu. Uyuyabilse, o mükemmel uykuyu yaşayacak, dinçleşecek, gençleşecek, yeni bir hayatı başa doğru saracaktı.

Ama uyuyamıyordu işte.

İnat etti. Öğlene kadar çıkmadı odasından. Sokaktan gelen bağırış çağırışlara rağmen uykuya daldığında güneş tepeye çıkmıştı bile.

Üç günü böyle geçti. Günün ortasında ancak dalabilirdi huzursuz uykular uyuyor ve gençleşmiyordu. Akşam vakti geldiğinde bedbaht ve kızgın bir hâlde aşağıya inip yemek niyetine bir şeyler atıştırıyor, artık ümit olmadığını içten içe bildiği hâlde bu sefer gençleşirim umuduyla bir günlük para daha ödeyip kös kös odasına çıkıyordu.

Dördüncü gün de benzer şekilde öğleye doğru uyuya kaldı. Ama bu sefer bir şeyler farklıydı: Birkaç saat sonra, müthiş bir açlıkla uyandı. Bu açlığı tanıyordu. Midesinde değil, bedeninin her yerindeydi. Eti gençleşmek için beklenti içinde kıvranırdı yaşılanıyordu. Birkaç gün boyunca, uykudan uyanışından itibaren saatlerce etinin her santimine ayrı birer şiş sokuluyor gibi kıvrınacaktı.

Biliyordu bu acıyı. Acıdan çok almayı umarken kaybetmişti o yirmi yıla yaşılanıyordu. Acı yarın biraz daha az olacaktı, ertesi gün biraz daha az. Ama yarın biraz daha genç, ertesi gün biraz daha genç olmak yerine, her gün için bir gün daha yaşlı olacaktı. 45'ine doğru çıktığı uzun yolculuk ilk durakta patlamıştı. Kervanı eşkiya basmıştı.

Ağladı. Bunlar, acılar yüzünden döktüğü gözyaşlarından farklıydı, umutsuzluktan, hayal kırıklığından ağlıyordu. Ah Antonius! Nasıl olabilirdi bu? Hemen o an intihar edebilecek olsa, beş on dakikalık gençleşmeyi hissedemezdi bile. Neden önceki gece neredeyse tüm gece boyu gençleşme uykusunu uyuyabilmişti?

Belki o kayalığa günlerdir her gün geliyordu. Belki en iyi çarenin atlamak olduğuna kendini bir türlü ikna edemiyordu. Belki bir haftaya yakın sürecekti sonunda atlamaya karar vermesi...

Belki vazgeçecekti ama adaşı Antonius'un askerleri, belki o bahsettiği Clodius alacaktı canını. Ya da alacaklıları... Her ne sebeple olursa olsun, anlaşılmıştı işte, ömrü bir hafta kadar daha ya sürecekti ya sürmeyecekti.

Bukra, gözlerindeki yaşların arasında, bedeninin her tarafına girip çıkan şişlere rağmen, düşündü: Artık bir kerelik bir şey olmadığından emindi. Gönüllü bir şekilde verenlerden ömür alabiliyordu. Yaşamaktan vazgeçmiş olanları bulmalıydı. Ömrünün her gününü bu işe adamaktan başka çaresi yoktu. Onlardan aldığı testi dipleriyle, kiminde kalmış birkaç saat, kiminde kalmış birkaç hafta ile yaşlanmaya karşı direnmeliydi. Kimbilir, hayatından gerçekten ve gönülden vazgeçmiş olduğu halde, alınacak yılları olanlar bile çıkabilirdi karşısına. Çöldeki leş yiyici kuşları düşündü. Artık onlardan biriydi.

Ve kim bilir, belki ümitsiz bir insanın testisinin dibinde birkaç hafta yerine birkaç yıl bulacaktı arada bir.

Acı o kadar yoğunlaştı ki tüm düşünceleri dağıldı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak, haykırmamak için elini ısırarak diğer eliyle yerin tahtalarını tırmaladı.

HIZIR

insan ölmeli midir?

İtalyan'ın kelimelerinin her biri beyinde birer çekiç darbesi gibiydi. Size dediğinde gerildi. Birkaç dediğinde neyin geliyor olduğundan emin oldu. Haftamı kelimesinden sonrasını duymadı bile.

“Size birkaç haftamı” diye başlayan cümlenin devamı gelmeden elleriyle kulaklarını kapadı. Yaşlı bedeniyle masadan hızla fırlayıp uzaklaşmaya çalışınca yan masaya çarptı. Bir kahve fincanı masanın kenarından düşüp yerde parçalandı. İtalyanlar dâhil herkes şaşkınlıktan donup kalmıştı. Böylelikle bu yaşlı hâline rağmen peşine kimse takılamadan medresenin kapısından çıktı.

Daracık dik sokağı tırmandığında, hâlâ kapalı tuttuğu kulaklarıyla duyamadığı Türkçe ve İtalyanca şaşkınlık cümleleri yükseliyordu arkasından. Yokuşta bir kere tökezleyerek üst sokağa çıkmayı sonunda başardı. Kıyafetinin dağılmışlığına aldırmadan sokaktan aşağı Ayasofya'ya doğru yürüyüp kalabalığa karıştı.

Ayasofya boyunca yürürken ikinci ezanını duyunca irkildi. O hengamede öğleyi kaçırmıştı, tamamen aklından

çıkılmıştı. İçten içe bir de bunun için payladı kendini. Bir banka oturup tozlanan paçalarını eliyle vurarak biraz temizledi. Derin nefesler alarak titreyen yaşlı bedenini dinlendirmeye çalıştı.

İtalyanın tekinden birkaç hafta alsa ne olurdu ki sanki?

Geri dönmek geçti içinden. Kalkmadı. Ezanın bitmesini bekledi. Sonra en azından farzına cemaate yetişmek düşüncesiyle yılgın bir şekilde Sultanahmet Camii'ne doğru yürüdü.

Bunca heyecan ve yorgunluğa rağmen gece çok bölük pörçük bir uyku uyudu. Yine de yaşadığı acıyı biraz daha cesurca karşıladı. Kaslarındaki yoğun seğirmelere rağmen daha kararlı ve hızlı hareket ediyordu. Normal bir insanın çaresizce yatıp kalacağı spazmlar, onun için sevindiriciydi. Çünkü bunlar daha yoğun işkencelerin hafıflemiş haliydi ve her gün daha da hafıfleyecekti.

Acıların gençleşmeye adapte olmuş vücudunun yeniden yaşlanmaya bir tepkisi olduğunu biliyordu. Hücreleri, dokuları gençleştiği uykularda dünyada bildiği kadarıyla başka örneği olmayan bir şekilde çalışıyorlardı.

Bu süreç üzerine çok kafa yormuştu. Bilim adamlarıyla oturup tartışabilecek bir zemini yoktu tabii. Böyle bir girişim kendini ihbar edip kobay faresi hâline gelmek anlamına gelirdi. Ama yüzyıllardır felsefi açıdan çok kafa yormuştu. Şu son iki yüzyılın sağladığı bilimsel gelişmelerle, felsefi çalışmalarına bilimsel okumalar ve düşünmeler de katmıştı.

Anladığı kadarıyla işin özü şuydu: Vücut kendini zaten sürekli yeniliyordu. Hücreler sürekli yıkılıp yeniden yapılıyordu. Mesela gebelik sırasında bir tür üst programla, fetüs tek hücreden bölünüp çoğalıyor ve başkalaşarak oluşuyordu.

Doğumdan sonra da uzun süre yeni yapıların kurulmasına devam ediliyordu. Yani vücutta, var olmayan bir yapıyı kurmaya yönelik bir yetenek vardı. Var olanı aynen koruyarak devam ettirme yeteneği de vardı. Belli bir aşamaya gelince de vücut –aslında buna o kadar da gerek yokken– kendini yaşlandırıyor. Alef, tüm önyargılara rağmen bunun bilimsel bir gereklilikten değil, bir tür programdan kaynaklandığını düşünüyordu. Vücut fiziksel bir zorunluluk yüzünden değil öyle yaratıldığı ya da öyle evrildiği için yaşılanıyordu. Hiç yaşlanamayabilir ya da çok düşük bir hızla yaşlanabilirdi oysa. Onbin yıl yaşayan ağaçlar olduğunu duymuştu mesela. Çeşitli memeli hayvanlar malzemeleri birbirine çok benzer olduğu halde farklı ömür sürelerinde yaşılanıyordu.

Vücudu iki ayrı düzende çalışıyordu Alef'in: İleri ve geri. Herkesin programı belli bir yaştan itibaren yaşlanmaya kilitlendiği için olabilecek tek yönün bu olduğunu düşünüyordu insanlar. Oysa vücut olmayan şeyleri yapma yeteneğine de sahipti.

Gençleşme sürecindeyken, vücudu ikili bir modda çalışıyordu: Bir yandan yaşlı yapılar yıkılıyordu, doğru. Ama buna karşılık normalde olduğu gibi daha yaşlı hücreler oluşması yerine Alef'te başka bir şey oluyordu. Bedeni tam çözemediği bir mekanizmayla bir tercih yapıp bir hafta ila bir ay arası kadar gerideki bir zıplama noktasına dönecek şekilde daha genç hücreler ve yapılar oluşturmuyordu. Yani yıkılanın yerine daha yaşlısı değil, daha genci yapılıyordu. Bu bedenin tek bir hücreyken bölünüp başkalaşarak beyinden karaciğere kadar her şeyi oluşturduğu düşünülürse, o kadar da garipsenecek bir olgu değildi aslında.

Felsefi olarak anladığı bu yapının, bilimsel olarak nasıl açıklanabileceğini de merak ediyordu doğrusu. Ama

bu merak, kendini bir laboratuvar kobayına dönüştürecek riskleri üstlenmesini sağlayacak kadar abartılı değildi. Üstelik sırrını bilimsel olarak açıklayabilen birilerinin ne tür amaçlarla kullanabileceğiyle ilgili ciddi endişeleri de vardı. Hem öğrenen tüm insanlar, tamamen iyi niyetle kullanmaya çalışsa bile, toplamda dünyaya etkinin olumlu olmasına ihtimal bile vermiyordu.

Yani özetle, eskisi gibi kendi kaderini yaşamaya devam... Yeteneğini başkalarının öğrenmesinin hiç de gereği yoktu.

Ani bir acıyla irkilerek kendine geldi. O kadar yoğun bir şekilde düşünmüştü ki dakikalar boyunca acıdan uzaklaşabilmişti. Ama bu ani acı dalgasıyla o düşünce atmosferi bozuldu.

Yine vakıftan erkenden ayrılıp üst kattaki ofisine çıkmıştı. İlk cümleyi yazmış, sonra düşüncelere dalmıştı. Yazmaya devam etti:

Zihnimin bir yanı yeni bir gençleşme dalgasına hazırlanıyor. Bunu yapmak istemiyorum ama direnememe ihtimalim olduğunu da göz ardı etmemeliyim. Çünkü İtalyandan yanlışlıkla ömür çalmaya ne kadar yaklaştığımı düşününce!..

Gençleşme sürecinde burada kalabilmek için, insanların bendeki değişimi fark etmemesi gerekli. İstanbul'un kalabalık sokaklarında, aşağıdaki civcivli meydanda bunu kimse fark etmeyecektir. Bu hanın merdivenlerinden de çok sayıda yabancı inip çıkıyor. Dikkat çekme olasılığım düşük. Ancak vakıf yönetici ve çalışanlarıyla karşı karşıya gelirsem, eninde sonunda gençleştiğimi fark ederler.

İlk iki günü atlattım sayılır. Birkaç güne kadar risk hemen hemen ortadan kalkmış olacak. O zaman İhsan Bey'le de görüşüp konuşurum. Bir müddet sonra da eve dönerim

zaten. Eve dönebilecek kıvama gelebilirim, yaşlanıp ölebileceğimden emin olabilirsem, buranın ne olacağını da düşünmem gerekir. Bu ofisin, vakfın, Alef Klanının mali ve özel işlerini yöneten ekiplerin...

Çocuklarım ve torunlarımın, yani bu son hayatımdaki çocuklarım ve torunlarımın aklıma bile gelmemesi ne garip. Ne de olsa onlar, sadece yaşlanmış bir baba ve dede olarak düşünüyorlar beni. Gerçekten ölebilirim, bu onlar için hiç de garip olmayacaktır. Oğlanlar mesleklerini ele alıp iyice ilerlediklerine göre benim de gözüm arkada kalmaz.

Alef Klanını bir bütün olarak düşünmem ve onun geleceğini planlamam gerekir belki. Ama sonuçta, dünyada ilk ölen insan ben olmayacağım. Denk gelemediğim, hiç tanışmadığım Yunus ne güzel söylemiş: Mal sahibi mülk sahibi / Hani bunun ilk sahibi / Mal da yalan mülk de yalan / Var biraz da sen oyalan.

Ya da başka bir bakış açısıyla: Benden sonra tufan. Alef öldükten sonra, Alef Klanı da kendi hâline kalıversin.

Vay Kemal Bilge vay... Kafamda şimdiden ölmüşsün. Artık sahne Alef'in. Gençleşmeye direnemezsem, zaten kendime yeni bir kimlik ve o kimliğin etrafına bir yaşam oluşturan kadar sadece Alef olacağım. Ama Kemal Bilge olarak yaşlanıp ölmeyi becerebilirim de ölen Kemal Bilge değil, Alef olacak. Çünkü kabul etmek lazım, Kemal Bilge yeniden gençleşmeye başladığım anda bile değil, ondan çok daha önce, Gülnur ölünce öldü.

Sonraki birkaç gün, giderek etkisi azalan yoksunluk kriziyle mücadele etti. Geceleri vakıfta kalıyor, gündüzleri ofisinde oluyordu. İnsan içine de her gün daha uzun saatler boyunca çıktı. Hatta turistlerle sohbetler etmeye, kendi

kendine eğlenmeye başladı. Konuşmaları zaman isteme eşğine kadar getiriveriyor, sonra konuyu değiştiriyordu.

Gece uykuları normalleşirken sabah acıları da azalıyordu. Yakında eve dönmeye hazır olduğuna da ikna oldu. Alef, Kemal Bilge olarak sonunda ölecekti. Gülnur olmasa bile...

Krizi atlattı. 50 yıllık çaba boşa gitmemiştir. Gülnur'un ölümünün şokuyla eski alışkanlıklarının depresmesi, anlayış gösterilebilecek bir durumdu. Hangi bağımlı, bağımlılığın tam olarak kurtulduğunu iddia edebilirdi ki! Sigarayla ilgili söz aklına geldi: Sigara bırakılmaz, sadece sigaraya ara verilir; ama belki ara vermiş olduğunuz bir dönemde ölürsünüz.

Kemal Bilge olarak ölebileceğine ikna olunca, ola ki tekrar gençleşme süreci yaşarsa, nelere dikkat etmek gerekir sorusuna geri döndü. Vakti boldu, yapacak pek işi yoktu. Yoksunluk krizi azaldıkça eski defterleri karıştırmak ya da yeni şeyler yazmak ihtiyacı da azalıyordu. Gençleşme sürecinin tekrar başlama olasılığına iyice yoğunlaşıp kafa yorduğu hâlde, atlattığı konuyu vakıfta İhsan Bey'le yaptığı sohbetlerden birinde fark etti.

11 Eylül ve etkilerini konuşuyorlardı İhsan Bey'le.

Saldırı günü olayı berberde duymuştu Kemal Bilge. Berbere hızla dalan bir komşu esnaf bağırıyordu: "Amerika'ya uçak çarptı!"

İhsan Bey'le sonraki yıllarda yaşananlardan konuşurken, Kemal Hoca'nın 11 Eylül'den iki yıl kadar sonra katılmayı planladığı bir sempozyuma nasıl da son anda gidemediği de konu oldu. Gülnur Hanım'ın hastalanması üzerine hem sempozyuma katılacak hem de çocuklarını birkaç yıldır ilk kez göreceken vazgeçmişlerdi.

Kemal ne kadar uğraştırdıklarını hâlâ hatırlıyordu. Biraz yüzü ekşiyerek konuştu:

“Gitmek için vizeyle çok uğraştırmışlardı ya hani, hocalık yetmemiştii, vakfın da epeyce bir dokümanını vermiş-tik.”

“Evet hocam, hatırladım.”

“Vize görüşmesinde de bir olay oldu, yani güler misin ağlar mısın derler ya, aynı öyle.”

“Nedir hocam, hatırlayamadım. Anlatmadınız sanırım.”

“O zaman sinirimi bozmuştu, anlatmamış olabilirim. Şimdi vakit geçince daha çok gülünesi gibi geliyor.”

İhsan Bey saygılı bir merakla bekledi.

“Vize başvurusunda parmak izi almaya başlamışlardı. Yeniydi de sanırım uygulama. Biliyorsun benim için de biraz hassas bir konu.”

“Tabii efendim. Yani zor öyle...”

“Hani bazen kitleniyor ya bu adamlar. On parmak mı alıyorlardı, iki işaret parmağı mı, tam hatırlayamıyorum şimdi, yaşlılık işte, çıkmış aklımdan.”

“Estağfurullah efendim. Daha bizlerden kaç tanesini cebinizden çıkarırsınız siz.”

“İhsancığım, boş ver öyle nezaketen yalancıkları...”

Güldüler karşılıklı.

“Ya işte alacak parmak izlerini ama eksik var tabii. Adam kitlendi. ‘Sağ işaret parmağı çok önemli ama..’ dedi yüzüme bakarak. Sonra masasına bakındı, bu detayla ilgili bir yönerge falan var mı diye bakıyordu sanırım. Bir yandan da söyleniyordu kendi kendine: Sağ işaret parmağı çok önemli ama... Sağ işaret parmağı çok önemli ama...”

İhsan Bey gülmemek için kendini zor tutuyordu. Nefesi dudaklarının arasından gülme mi, ıslık mı, öksürük mü, belirsiz bir şekilde çıktı.

“Aynen öyle ya! Yedi sekiz kere söylendi böyle. Masa-sına bakıyor, bana bakıyor, yakındaki başka bir memura

bakıyor. Yüzüme bakıp tekrar söylüyor. Açıklama yapıyor-muş gibi.”

“Ne oldu sonra hocam?”

“Adamı rahatlatmak için bir şeyler söylemek, bir nevi teselli etmek zorunda kaldım.”

İhsan Bey, bu sefer kahkaha attı. Kahkahası bitince sordu:

“Ne dediniz efendim?”

“Bilmez miyim, onu siz bir de bana sorun. Eminim siz-den çok daha iyi biliyorumdur ne kadar önemli olduğunu. Yalnız şunu teslim etmek lazım; başparmak daha önemli!”

Bu sefer ikisi de kahkahalarla güldüler. Elleriyile gözle-rinin yaşlarını silerken Alef birden ciddileşti. “Aklıma ih-mal ettiğim bir iş geldi İhsan Bey, bana müsaade...” diyerek kalktı.

Ofisine çıkarken söyleniyordu: “Kaç gündür düşünüyö-rum, bunu nasıl atlamışım?”

Emekli olana kadar cep telefonunu biraz mecburiyet-ten taşımıştı. O zamandan beri sadece evindeki telefonu kullanıyordu. Zaten Gülnur’la neredeyse hep beraberdiler. Çocuklar ya da başka arayacak olanlar da evden ilk dene-medede olmazsa ikinci denemede ulaşırlardı. Sultanahmet’e yoksunluk krizini atlatmak üzere geldiğinde aslında bir cep telefonu alabilirdi. Bir dizüstü bilgisayar ya da bir tablet de alabilirdi mesela. Ama bunlar kafasında hep gençlikle bağdaştırdığı ürünlerdi ve onun gençleri hatırlatan şeylere değil sakince kabullenerek ölümü beklemeye ihtiyacı vardı.

Bir kat merdiveni çıkmak zaten hızını kesmişti. Ofi-se girdiğinde aklındaki gibi hızla telefona sarılmak yerine koltuğuna geçip oturdu. Biraz düşününce kendi acelesine şaşırmıştı. Bir daha gençleşmek gibi bir niyeti yoktu ki! Alef’in yeni icat edilmiş bir kimliği, yeni bir ismi daha ol-

mayacaktı, olmamalıydı. Ne olurdu ki Kemal Bey'in kayıtlarda parmak izi varsa? Bunun problem olması için yeni bir Alef kimliğinin dünyada dolaşmaya başlaması gerekirdi. Tamam, böyle bir olasılığa hazırlanması gerekiyordu. Ama acele etmesine de gerek yoktu. Veysi Bey'le bir ara konuşurdu nasılsa.

Arkasına yaslandı. Gözlerini kapattı. Bu ani hareket ve heyecan yaşlı bedenine hiç iyi gelmemişti. İçi geçmek üzereyken telefon çaldı. Şaşırdı. Buranın numarasını bilen çok az kişi vardı.

"Efendim ben Veysi" dedi telefondaki ses. "Müsait olduğunuz bir vakitte sizinle konuşmam gereken bir konu var."

Alef şaşırdı. Veysi'nin aranmadan irtibat kurduğu hiç olmuş muydu, bilemedi. Üstelik aklına Alef Klanı kimdir sorusunu aniden yönelttiğinde Veysi'nin yaşadığı şaşkınlık gelmişti. Veysi'ye kendisinin de sormak istediği bir konu olduğunu söyleyerek yatsı dönüşünü hesap etti, ona göre bir saat verdi.

Veysi sanki bir gün değil, birkaç yıl birden yaşlanmıştı. Bir sıra öksürüğün eşliğinde oturduğu sandalyesinde biraz dinlendi.

"Yanlış bir gün mü oldu Veysi Bey, sizi yormasaydık... Sesiniz normalde de kısık olduğu için telefundayken bu kadar rahatsız olduğunuzu anlamamışım" diye hatırlarını soran Kemal Bey'e başıyla hayır işareti yaptı.

Konuştuğunu daha rahat duyabilmek için Veysi'nin karşısındaki koltuğuna geçen patronu, "Neydi söyleyeceğin önemli şey?" diye sordu.

Veysi, boğazını biraz dinlendirip öyle konuşmak istediğini işaret etti ve kısık, hırıltılı sesiyle ekledi: "Önce siz buyurun."

Aslında önce Veysi'yi konuşturmak niyetinde olan Alef, kanserin hırpaladığı adama bir de kendisi yüklenmemek için alttan aldı ve önce kendi derdini anlatmaya razı oldu.

Birkaç dakika düşündü ama endişesine makul bir sebep uyduramadı. Sonunda sistemde, özellikle yerli otoritelerin elinde kendisine ait parmak izi bulunup bulunmadığını doğrudan sordu.

Veysi'nin nereden çıktı şimdi bu endişe diye düşünmesini beklerdi. Tepkisinin de saygıdan dolayı açıkça olmasa da ima yoluyla böyle olmasına hazırlıklıydı. Bunun yerine Veysi'nin bir aydınlanma anı yaşamasına şahit oldu. Öksürüğü bile azaldı. Sehpadaki sürahidan su doldurup birkaç yudum içerek konuştu: "Amerika vizesi zamanında sisteme girdi parmak izleriniz. Süreç içindeki paylaşımlarla iç istihbarat ve güvenlik birimlerinin hemen hepsine rutin olarak ulaştı."

Bunun neden önemli olduğuyla ilgili bir açıklama yapmadan ikinci sorusunu sordu: Bu izlerin yok edilmesi mümkün olabilir miydi?

Veysi, bir iki yudum daha su içti. Cesaretini toplamaya çalışır gibi bir hâli vardı. Sonunda kısık sesiyle konuştu:

"Merak etmeyin efendim, seçtiğiniz kimlikle ilgili de sisteme parmak izleri girilmesini sağlarız. Eski kayıtmış gibi gösteririz. Orijinalleriyle yakın tarihli kayıtlar. Üstelik birkaç ayrı kanaldan girdi olmuş gibi yansıtırız. Böylelikle ilk okumanın yanlış kişi adına kaydedilmiş olabileceğine dair yüksek bir şüphe oluşur. Ayrıca parmak izlerinizin incelenmesini gerektirecek bir durum yaşamadığınız sürece, bu çakışma dikkatlerini çekmez bile."

Alef, tepki göstermeksizin dinledi cevabı. Veysi, anlamış mıydı? Sadece yoklama yapıyor olabilir miydi?

"Bu Alef Klanının yerime gönderebileceği yeni bir kişi ile ilgili bir konu değil... Kendi kişisel bir sorunumla ilgili... Üstelik çakışma nasıl olabilir ki!"

“Efendim ben de bunu konuşmak istiyordum” diye hırıldadı Veysi. “Size olan mutlak sadakatimden emin olmanızı isterim. Ettiğim yemini hatırlıyorum ve geçerliliğinin süresiz ve geri dönüşsüz olduğunu da biliyorum.”

“Ne bildiğini sanıyorsan, anlat. Sadakatine güveniyorum. Umarım sadakatine rağmen ihanet noktasına gelmemişsindir.”

“Bildiğim, öğrendiğim ya da şüphelendiğim şeylerden Vahit’in bile zerre kadar haberi yok. Size ihanet etmeyi düşündüğüm an, bileklerimi keserdim.” Hasta hâliyle oturduğu yerde dikleşmiş, sadakatiyle meydan okuyordu.

“Sana inandığımı biliyorsun. Anlat.”

Böylece anlatmaya başladı Veysi. Gerektikçe bir yudum suyla boğazını rahatlatıyordu. Alef de Veysi’nin konuştuğu daha da kısılan sesini duymak için yaşlı bedeninin izin verdiği ölçüde sehpanın üzerine eğilmişti.

Veysi, güvenli için her türlü önlemi almalarının Kemal’e detayları sormak ya da bildirmek zorunda olmadan beklendiğini teyit etti önce. Sonra yaşadığı tüm mekânları sürekli olarak dinlemiş olduklarını anlattı. Çalışırken okuldaki ofisi, kullandığı sınıflar, evinin salonu ve oturma odası, vakfın tüm odaları, bu ofis... Ev konusunda biraz huylanmıştı Alef ama kesmedi.

Veysi, ileri derecede ateşli ve hasta hâliyle karısına ömür vermeyle ilgili anlattığı efsaneyi duymuştu. O aralar Kemal Bey çok hasta olduğu için ev dinlemelerini hiç ihmal etmiyor, yapmaları gereken bir şey, desteklemeleri gereken bir konu olur mu diye her an tetikte bekliyordu. Aralarındaki bu özel konuşmayı da bu sebeple dinlemeye başlamış, sonradan da sonuna kadar bırakamamıştı.

Bu konuşmayla ilgili içinde en ufak bir şüphe oluşmadan yaşamına devam etmişti. Ama konu ilginç olduğu için

aklına kazınmıştı bir kere. Öylece arka planda beklemiş, yıllarca aklına tekrar gelmemişti.

Sonra sakin seneler gelmişti. Rutin işlerini yaparak çalıştığı sıradan yıllar. Ta ki Gülnur Hanım aniden ölene kadar. O dönemde başsağlığı için temasa geçmek istemişler ama genel yönergeler bu tür iletişimleri çok sıkı bazı kurallara bağladığı için sessiz kalmışlardı. Ve hastanedeki, eve dönüşteki sayıklamalar başlamıştı. Bu sayıklamalar tek başına anlamsız şeylerdi. Ama Gülnur Hanım'a anlatılan efsanedeki temalar parça parça, sık sık duyuluyordu.

"Dinlemeleri her zaman sadece ben kontrol ettim. Vahit'in kayıtlara hiçbir şekilde erişimi olmadı." dedi Veysi. Sayıklamalarla birlikte şüphelenmeye başlamıştı. Babasının, dedesinin tuttuğu notları karıştırmış, daha özel olan, yazılı hâle getirmediikleri ama sözlü olarak kendisine aktarılmış şeyleri hatırlamaya çalışmıştı. Alef Klanının temsilcileri her zaman dokuz parmaklı oluyorlardı. Sağ işaret parmaklarının üst iki boğumu yoktu. Ama bunun dışında da tekrar eden pek çok belirgin özellikleri vardı.

Kemal Bey'in anlattığı efsanenin gerçek olma olasılığı var mıydı?

"Böyle bir şeye nasıl inanabilirsin Veysi Bey? Klanımıza hizmetinde en önemli noktalardan biri şüphecilğin, araştırmacılığın değil mi? Nasıl böyle bir safsataya inanabilirsin? Ateşler içinde yatan bir hastanın sözleriyle mi bu düşüncelere kapıldın?"

"Şüpheli ve araştırmacı olduğum için akla yakın olmayan olasılıkları bile göz ardı etmemeyi başardım efendim. Ve bugün vakıfta parmak izleriyle ilgili konuşmanızı da duydum. Konuşmamız boyunca olan tavırlarınız da şüphelerimi güçlendirdi."

"Sen benim, yüzlerce yıllık bir tarihî eser olduğumu mu düşünüyorsun yani?"

“Anlamanın kolay bir yolu var değil mi Kemal Bey?”

O an şaşırان sadece Kemal Bey değildi. Alef de şaşır-mıştı. Veysi’nin ne deneyeceğini hemen akıl edemedi. An-ladığında ise iş işten geçmişti artık.

TANRININ GAZABI

M.S. 645

düşmanın kılıcı değil, Tanrının gazabıdır
sırtındaki kırbaç değil, gazabıdır Tanrının
senin canını yakacak olan ve alacak olan da
Tanrının gazabıdır başka şey değil

Kara Adam diyordu ona kimileri. Kimileri de Kızıl Adam. Yürürken arkasında dalgalanan bol kumaştan cübesi, güneşin vurmasına göre bazen koyu kızıl, bazen siyahın tonlarında salınıyordu. Kana doymuş siyah bir cübbe gibi.

Tedirgindi. Çok tedirgindi. İki haftadır dinmeyen bir tedirginlikti içindeki. Ama göstermeye şansı yoktu, zayıflığın bu oyunda yeri yoktu. Yaşamın peşinde oynamak zorunda kaldığı bu rol, giymek zorunda kaldığı bu kılıf, uymamıştı üstüne. Yine de yavaş yavaş, gün gün, üstündeki bu kılıfı doldurmaya yaklaşıyordu. Yaşayacaksa yeniden, başka şansı yoktu zaten. Bulabilmiş olduğu başka hiçbir yol yoktu.

Geldiği dağlardan Amuriye'nin kapısına yürürken iki elini iki yanda göklere kaldırdı. Görülebilen tek yeri olan ellerinin on parmağı iki pençe gibi açıktı. Dökülmeyecek kadar nemli bir çamur tabakasıyla kaplıydılar. İki hafta

önce bu yolculuğu ilk yaptığında titriyordu parmakları. İki haftanın deneyimiyle kendine güvenerek ritüeline başladı:

“Günahkâr şehrin günahkâr kapısı

Tüccarların hırs yüklü eşeklerine açıldığın gibi

İnançsız Arapların develerine de açılacak mısın?

Onlara açılmadan bana açıl, bana, Tanrının gazabına!”

Kapı, sabah geliş gidişleri için güneşin ilk ışıklarıyla açılmıştı zaten. Bu sözler, kapılardan çok şehirde yaşayanların korkularını, hayretlerini ve itaatlerini açmak içindi. Yolda belirlediği yerde çok az kişi vardı. Hemen önündeki birkaç kişi ve uzakta kapıya doğru yürümekte olanlar, hızlanıp şehre girmeye ve orada gözden kaybolmaya bile cesaret edemediler. Neredeseler orada yola sırtlarını dönüp iki yana kaçıştılar.

Kocaman kukuletasının altında sadece gözlerini açıkta bırakacak şekilde sargılarla tüm yüzünü gizlemişti. Önünde açılan yolda sağlam adımlarla yürüdü. Kapının tam altındayken durdu.

“Ben girdiğimde rahmet çıkar bir şehirden

Benim girdiğim yerden azaba varılır ancak

Ey şehirdeki iyi insanlar

Sabredin, ölmeyin, tırnaklarınızla asılın hayata

Çünkü benim olduğum yerden ancak cehenneme çıkar yollar

Ben Tanrının gazabıyım, tenimi gören

Tenime dokunan, bana sokulan

Bana zarar getirmek için elini kıpırdatan

Ateşin göbeğinde yaşar ömrünce ve öldükten sonra

Onun hakkı cüzzamdır bu dünyada

Ateştir öte yanda!”

Durakladı. Kukuletanın cephesi karanlık bir kuyunun bakışlarıyla etrafını taradı. Nöbetçi kulübelerine doğru baktı.

“Sözlerimin yumuşaklığında yıkanın nöbetçiler
 Gül yaprakları gibi yağsın tepenizden sözlerim
 Çünkü tenimin bir zerresini görseniz
 Sözlerimin şiddeti ve laneti ılık bir hamam gibi gelirdi
 Niyet ve cesareti olan varsa gelsin önüme
 Gelsin önüme, çıkarıp atayım cübbemi ayaklarına
 Gözleri aksın kutsal cüzzamı görünce
 Yanakları dökülsün
 Dişlerini tükürsün ölmeden önce”

Geniş kol yenlerini ve yenlerin içinde yine sımsıkı sarılmış kumaş şeritleriyle kaplı kollarını abartılı bir şekilde sallayarak, kısa attığı adımlarını her seferinde sertçe yere basarak şehrin içine yürüdü. Aralarından geçtiği iki nöbetçi, kapının iki yanında duvarlara yapışıp sinmişlerdi.

İki hafta önce şehrin normal yaşamı devam ediyorken böyle beklenmedik sözlerle girivermişti kapıdan. O günden beri günlük olarak yaptığı bu dehşet ziyaretlerinde her seferinde farklı ama yakın içerikli sözlerle konuşuyordu. Kelimelerinden şehre gün geçtikçe artan bir korkuyayılıyordu.

İki hafta önceki ilk ziyareti kendi zihnine de kaybolmamacasına kazınmıştı. Kapının hemen iç tarafındaki meydanda üç gün sonra idam edilmek üzere teşhirde işkence edilen bir mahkûma yaklaşmıştı o ilk gün. Mahkûm, ayakları adam boyuna gelecek kadar yukarıda asılıydı. Demir bir kafesin içinde hareket edemeyecek durumda birkaç gündür bekliyordu. Hiçbir şey yememiş, sadece yağmur yağdığı zamanlarda kafesin elverdiği kadar başını birazcık geriye eğip dilini çıkararak su içebilmişti. Kafesin içinde savunmasız ve neredeyse çıplak hâldeki adamı kuşlar didiklemişti. Kendini koruma şansı yoktu. Gözkapaklarının çaresiz çırpınmalarıyla korumaya çalışmasına rağmen, gözlerinden birini de şimdiden kaybetmişti. Etlerinin en yu-

muşak yerlerinde gagaların açtığı yaralardan kan sızıyordu. Bir cellat, her gün sabah siyahlar içinde ve yüzü de yukarıdan yarıya kadar maskeli olarak karşısına geliyor, uzuvları parçalanarak öldürüleceği sabaha kaç gün kaldığını söylüyordu. Ve az önce üç günü kaldığını söyleyip çekip gitmişti.

Ellerinden başka hiçbir yeri görünmeyen, benzerini daha önce hiç duymadıkları garip sözleriyle nöbetçileri bile korkuyla dondurmuş olan adam, mahkûmun ayaklarının dibine kadar geldi. Cellat hariç herkes için yasaklı olan bölgenin içinde mahkûmla kimsenin duymadığı bir şeyler konuştu.

Sonra yine sesi gürlledi:

“Tanrının gazabıyım ben

Kutsal Kitaptan cümleler duymazsınız benim ağzımdan

Hak etmeyen kulaklara ne gerek

Size Arabın kılıcı gerektir ceza olarak

Size valinizin kırbacı gerektir

Tanrının lütfuna şükredin kara vebayı hak eden sizler

Layığınız olandan kurtulabilesiniz diye

Amuriye ölü bir şehir olmasın diye

Arabın kılıcına Amuriye de düşmesin diye

Valinizin elinden ödeyin diyetinizi ve benim

Ben hayır getirmedim, ellerimde ölüm var

Tenime bakan gözler için eriyip gitmek var

Ben hayır getirmedim, ama dokunmadıklarım

Kurtuluşunuz benim

Vay dokunduklarımdan hâline”

Mahkûma döndü. Sağ elinin işaret parmağını topuğuna dokundurdu. Kısa bir şey konuştu. Mahkûmun dudakları bir an kıpırdadı. Sonra tüm vücudu, kabaca bir adamın vücut hatlarına uyumlu yapılmış kafesin içinde sarsıldı. Metalle etin çarpışmaları korkunç sesler çıkarıyordu. Bir

dakika bile geçmeden, kolları yanlara doğru açık kafes kollarının zeminine yığıldı. Ölmüştü.

O ilk günün dehşetini en derinden yaşayan, belki de Kara-Kızıl Adamın kendisiydi. O günden beri, her gün sabahın er vaktinde geliyor, yapıp ettiklerinden sonra öğle yemeğine daha epey varken şehirden ayrılıyordu. Kimse-nin arkasından ağladığı söylenemezdi. Şehirde ne kadar az kalırsa o kadar seviniliyordu siviller. Askerler bile pek haz etmezlerdi ondan.

Şehri bir terör kısıkcacı içinde yöneten Askerî Vali Ant-nius, Kara-Kızıl Adam'ın varlığından memnundu belki de. Kurduğu korku idaresinde müttefiki olmuştu Kara-Kızıl Adam. Ama Vali'nin iradesinin şehirdeki asıl uygulayıcısı Yüzbaşı Clodius idi. Ziyaretlerine başladığı ilk günden beri Kara-Kızıl Adam'ın tek çekindiği kişi bu yüzbaşiydi ama henüz bir tersliğe sebep olmamıştı. Kara-Kızıl Adam kim-liğine bürünmeden önce şehirde epeyce araştırma yapmıştı Bukra. Valinin araç olarak kullandığı kimi şeylere, Clodi-us'un samimi bir inançla sarıldığından şüpheleniyordu.

Bugün, şehre ilk girişinden iki hafta sonra, avlanma alanı olan meydana geldiğinde bu kez üç kafes gördü. Şimdiye kadar bu meydanda parmağının dokunuşuyla 9 mahkûm can vermişti. İki mahkûmu hayatta bırakmıştı. Biri kafesteki günlerinin bitiminde celladın işkenceli infazında ölmüştü, diğeri ise bugünkü üç mahkûmdan biriydi.

Dokunuşuyla ölüm getirmediği, kafestekini hayatta bıraktığı günlerde söyledikleri, Amuriye halkını dokunuşuyla gelen ölümlerden bile fazla sarsmıştı:

“Pişman olmaya layık, bu askıdaki komşunuz

Gün yarın olana kadar çeksin acısını

Belki kuşlara yem olacak bir gözündedir affı

Belki iki gözünde birden

Belki böğründedir pişmanlığını perçinleyecek kuş lokması

Belki yanaklarında

Belki de celladın inip kalkacak baltasının ucunda”

Ertesi gün olmuş, bir sonraki gün olmuş ve yine bu mahkûmun canını almamıştı. Mahkûm, iki gün sonra baltanın altına gittiğinde iki gözü, yanakları ve yumuşak yerlerinden bolca et vücudundan çoktan ayrılmış durumdaydı.

Üç kafesin ortasındaki, canını almadığı ikinci adamdı. Kara-Kızıl Adamı, kısa, sert adımları ve vahşi hareketler yapan kollarıyla kafesin altına yaklaştığında bir sürpriz bekliyordu: Bu kez kafesler daha yukarıya çekilmişti. Kolunu uzatsa da parmağı dokunamayacaktı. Bu da kesin Clodius’un işiydi. Doğrudan saldırmaya cesaret edemiyor, askerlere saldırmaları için emir vermeyi de itaat etmeyeceklerini düşünerek riskli görüyordu. Ama Kara-Kızıl Adam’a kafa tuttuğunu hissettirecek şeyler yapmaktan da geri duramıyordu. İlk günlerde duyduğu dindarca saygı hâlâ vardı. Ama içindeki baş eğmez asker giderek daha öne çıkıyordu.

Orta kafesteki, Kara-Kızıl Adam’ın ilk kez dün gördüğü mahkûm, öncekilere göre daha minyon yapılı bir adamdı. Elleri, yere paralel olarak yanlara uzanan kafes kollarının uçlarına yaklaşmıyordu bile. Kasığı aşağıya doğru ters V şeklinde açılmış bacak yerlerinin birleştiği noktanın çok yukarısında kalmıştı. Bu yüzden de bacakları ters V bacak yerlerine zorla sokulmuştu. Kırık yok gibi gözükse de eklem yerlerinden çıkmalar kaçınılmaz gibi görünüyordu. Bugün değilse yarın. Kafası kafesin kafa kısmını dolduramadığından sağa sola hareket ettirebilmesi mümkün olmuş, böylelikle gözlerini ve yanaklarını kuşlardan koruyabilmişti. Kolları da başka mahkûmlarinkine göre daha

rahat hareket edebildiğinden onlar da bir hayli korunmuş durumdaydı. Ama bacakları çok zor bir açıda iyice sıkıştığı için göğsünden aşağısını neredeyse hiç hareket ettiremiyor-du. Ve kuşlar böğürlerine, bacaklarına, kasıklarına daha ilk günden çok kötü dalmışlardı. Bugünkü durum ise dünkünden de berbattı.

Kara-Kızıl Adam kafesin altında durdu. İki elini iyice yanlara doğru kaldırıp kendi etrafında kısa adımlarla iki tur döndü. Sağ elinin işaret parmağı hariç tüm parmakları kapalıydı. Halk, o parmağı Azrail'in tırpanı gibi görüyordu artık. Yukarı aşağı yön değiştirip durdukça yöneldiği kesimdeki insanları dalgalandıran bir dehşet saçıyordu.

Tüm bu dehşetin ortasında öne çok yaklaşmasa da arkalarda atının üzerinde dimdik duran bir asker dikkatini çekti. Tabii ki yine Clodius'tu. Peşinden gelmeye cesaret edebileceğini düşünmüyordu. Ama at üzerinde peşine düşmeye hazır duruşuyla verdiği tedirginlikten rahatsız oldu. Bu adamın kalbindeki cesaret kalıntılarını tuz buz etmenin vakti gelmişti.

Clodius'la arasında büyük bir kalabalık vardı. Ünü günden güne yayılmış, ahali erkenden kalkıp meydana yolların olmuştu. Ama hiçbir normal konuşmaları duyabilecek kadar yakında değildi. Bir tur daha attı ve bu kez tur sırasında kalabalığa doğru küçük adımlar atıp geri çekildi. İsteddiği etki oluştu: Her yönde en az ikişer adam boyu kadar geriye çekildiler. Artık duyulmasını istemediği şeylerin duyulmayacağından emin olabilirdi. Üstelik telaşla geriye çekilen kalabalık Clodius'un atını da ürkütmüştü. Yüzbaşı, şahlanmaya kalkışan atın üzerinde dengesini zor sağladı. Atın çarpmalarına Clodius'un üzengilerdeki çizmeli ayaklarıyla dürtüşleri de eklenince atın çevresinde yeniden yeterli bir boşluk oluştu.

Bukra, Clodius'un atının üzerinde kalabilmesini hiç beklemiyordu. İçinden askeri takdir etti. Tekrar kafese döndüğünde sağ eli kafese doğru kalkmıştı.

“Genç adam. Biliyorum daha çok yıllar yaşamak istiyordun. Daha belki çocuksun. Bir ömür hayal ediyordun önünde. Ama yolun sonuna geldin. Daha direnirsen, kuşlar acımasızca yemeye devam edecekler. Bacakların bu anormal pozisyona daha fazla dayanamaz, kırılacak ya da çıkacaklar. Direnme, kalan ömrünü ver bana! Hapse ve işkenceye yeni düştüysen, iki haftadır burada yaptıklarımı görmüş ya da duymuşsundur. Ver kalan ömrünü ve kurtul!”

Bilinci neredeyse kapalı olan gençten ne olduğunu anlamadığı bir mırıldanma geldi. Ama bunun bir kabul olmadığı belliydi. Hâlâ akıllı bir karış havadaydı işte: Gençlik. Hâlâ önünde uzun bir ömür hayal ediyordu. Bu ömrü ona vermek için şansını denemeye karar verdi. Kendi kararı olarak değil, bir sınavda kazanılan bir ödül gibi göstermeliydi. Yoksa çocuğun hayatını da kendi korkuyla besili otoritesini de tehlikeye atardı. Dehşeti, korkuyu ve itaati yayarken Askerî Valinin işine geliyordu belki yaptıkları, ama göklerden gelmiş bir dehşet meleği yerine affeden bir aziz olarak görülmesi dengeyi değiştirebilirdi. Kararı kendisi vermek yerine, zamana ve Tanrıya bırakmış gibi görünmeliydi.

Aniden kalabalığa döndü. Küçük adımlarla olduğu yerde dönerken sağ kolu dümdüz uzanmış, açık işaret parmağı kalabalığın üzerine gerilmiş bir yay gibi doğrultulmuştu.

“Nadim olan, tövbe eden, gerçekten pişman olan kurtulur

Yazık, ne kadar az bulunur bir haslettir nedamet
Ve o...”

Kolu sertçe yukarıya doğruldu. İşaret parmağının dokunabilmesi için bir kol daha uzanabilmesi gerekirdi. Belki ba-

zıları –özellikle Clodius– dokunamadığı için öldüremediğini düşünecekti. Şimdilik düşünsünler bakalım, dedi içinden.

“Ve o, güneş en tepeye çıkana kadar dayanabilirse cehennemine

Yeterince yanmış olacak ve sevdiklerine teslim edilecek
Güneş tepeye çıkınca bugün, indirin onu
Sevdiklerine teslim edin ya cesedini ya canını
Tanrı ne isterse o olur!”

Bir uğultu koptu. Dillerini yutmuş gibi izleyen kalabalık bu şaşırtıcı olay karşısında kendini tutamamıştı. Kara-Kızıl Adam ilk kez merhameti biraz andıran bir şey gösteriyordu. Öte yandan valinin otoritesine karşı bir şey de yapmış oluyordu: Onun ölüme mahkûm ettiği birini bağışlıyordu.

Kara-Kızıl Adam biliyordu ki, aralarında uzun uzun tartıştıktan sonra tam bir merhamet de göstermediğini, valinin elindeki kararı kendine de almadığını fark edeceklerdi. Merhamet de karar da Tanrıya bırakılmıştı.

Yine de kalabalığın yanlış fikirlere kapılması olasıydı ve aralarındaki uğultulu tartışmayı kesmek gerekiyordu. Yüzbaşı Clodius’un durumdan vazife çıkarması ve Vali’ye şirin gözükme için eyleme geçmeye karar vermesi de mümkündü üstelik.

Sağındaki kafese doğru ani adımlarla ilerledi. Kadın olduğunu anlamak pek kolay değildi, ama bu da erkekler gibi sadece kasıklarının kirli bir parça kumaşın örttüğü bir kadındı. Saçları dibine yakın kırpılmıştı. Göğüsleri kesilmiş ve muhtemelen sıcak katranla yaralar dağlanmıştı. Üst bedenini çıplak olduğu hâlde örten şeyler katran mıydı, çamur muydu ve katransa sıcakken mi atılmıştı, tam anlayamadı. Büyük olasılıkla sabaha karşı çekmişlerdi kafese. Henüz kuşların işe başladığı belli olmuyordu. Kadının gözleri sımsıkı kapalıydı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Kara-Kızıl Adam, örtülerinin altından gülümsedi. Elini uzattı, ileri uzanmış sağ işaret parmağı kadına bir kol boyu mesafedeydi. “Kadın...” diye yumuşakça seslendi, “Bu acıdan, bu aşağılanmadan kurtulmak için, ömrünün kalanını bana verir misin?” Soru daha ağzından çıkarken bir içgüdüyle sol elini de en soldaki kafese doğrulttu ve devam etti: “Ve sen de adam?” İki parmağının işaret ettiği kafesler, içlerindeki vücutların çırpınmasıyla sarsıldı, sarsıldı, sarsıldı. Sonra iki vücut da kafeslerin içinde yığıldı. İki kafes artık sadece gıcırtilarla sallanıyor, kalabalığın şaşkınlıktan taş kesilmiş suskunluğunda ortadaki gencin hıçkırıkları duyuluyordu.

Kollarını indirdi. Normal bir yürüyüşle halkın üzerine gitti. İşaret parmakları yere baktıkları ve hareket etmedikleri hâlde, yürüdüğü yöndeki insanlar birbirlerinin üstüne tırmana tırmana kaçıştılar. Atının üzerindeki Clodius ortalıkta yoktu. Bu son gelişmeden valiyi hemen haberdar etmek istemiş olmalıydı. Paniğe kapılmadan, şaşkınlığa düşmeden, bu kadar hızlı bir şekilde tepki verip uzaklaşması hayranlık uyandırıcıydı. Az önceki gösterisi karşısında şaşkınlığa düşmüş bir şekilde atının üstünde dikildiğini görmeyi ne kadar da isterdi. Oysa Clodius, bu kısacık sürede kalabalığın arkalarında olsa da yine de zor olan bir işi başarmış, bu ürkmüş insan grubunun içinden atıyla birlikte hızla sıyrılabilmişti.

Parmakları gerçekten uzaktan can alabiliyor olsa, alacağı ilk can Clodius’unki olurdu. Tüm şehirde sadece bu yüzbaşidan çekiniyordu. Çekinmek ne kelime, düpedüz korkuyordu.

Beyninde kopan fırtınaları kendine sakladı. Kalabalıktakiler tercih ettiği iki dükkânı önceki seferlerden ezberlemişlerdi. Bunu da ritüelin bir parçası hâline getirmişti: Tanrının gazabına sunulan tanrısal adaklar.

Yolunu tamamen açtılar. Köşedeki dükkânın aşçısı, iri yapraklara sardığı piliç çevirmeyi, dükkânın önüne yere bırakmıştı bile. Onun yanındaki meyhanenin önünde de açılmamış bir şarap testisi tapasıyla duruyordu. Eğilip ikisini de aldı sırayla. Kapıya doğru yürüyüp şehir dışına giderken insanlar her zaman olduğundan daha da uzakta duruyorlardı. Bazı cümleler çalındı kulağına.

“Dokunmadı bile ya!”

“Parmağındaki bir zehir değilse bunu yapan, ne olabilir ki başka?”

“Tanrının gazabı!..”

Kimsenin takip etmeyeceğine emindi. Atlanmış Clodius’un bugün için niyeti belki takip etmektir. Ama o da –büyük olasılıkla– uzaktan öldüren parmakların haberini vermek için valiye koşmayı, Kara-Kızıl Adam’ı takip etmekten daha önemli görmüştü. Ve büyük olasılıkla çok daha güvenli!

Başka günler belki, ama bugün, uzaktan da öldürebildiğini gördükleri ilk gün, Clodius bile cesaret etmemiş olduğuna göre, peşine takılmaları çok zordu. Vali emretmiş bile olsa, peşine birkaç asker düşmüş bile olsa, geride kalacak, dönüp Kara-Kızıl Adam’ın bulutlara karıştığını söyleyeceklerdi.

Peşinden gelen kimse olmadığından emin olduktan sonra, dere yoluna yöneldi. Uzunca bir süre derenin içinden yürüdü. Bir ara duraklayıp suda ellerindeki çamurları temizledi, sonra çıkıp dereye dik yürüyerek uzaklaştı ve kayalıkların arasından geldiği yöne doğru gerisin geri dönerek mağarasına gitti. Piliç soğuyordu ama güvenlik daha önemliydi.

Mağarasında Kara-Kızıl Adam giysilerini çıkarıp içini yapraklarla döşediği hemen göze çarpmayacak kovuğa kaldırdı. Önceden bıraktığı giysileri giydi. Artık birisi gelecek olsa bile, normal bir göçer giyimindeki Bukra'ydı o. Pilici ve testiye tanıyabilirlerdi gerçi. Ama zaten gelen giden yoktu.

Aceleyle ve iştahla yiyip içti. Böyle mükellef bir öğünü günde bir kere, bazen iki günde bir kere ancak yiyebiliyordu. Hem gün akşam olmadan uyumak istiyordu. Hatta yemekten sonra kısa bir yürüyüş yapıp hemen bir şansını deneyebilirdi.

Zavallı Antonius'un cesedini attığı kayalığa gitmek istedi. Uzun zamandır yolu oralara düşmemişti. Aslında yakındı. İstese her gün uğrayabileceği bir yerdi. Ama o zaman, Antonius'un cansız bedenini zorlukla sürükleyip çuval gibi aşağıya atışını her gün tekrar yaşırdı.

Antonius'tan beslendikten sonra, şehirden çıkmadan önce son bir gece rastgele seçerek konakladığı handa, aldığı aslında bir testi dibi olduğunu anlamıştı. Üç-dört gün bir umut aynı handa oyalanmış ama sonra gençleşmenin durmasının yaşattığı acılı sürece ikinci kez başlamıştı. Şehrin en kötü semtlerinden birindeydi, çılgınlıklarını tutmasa onu tedavi etmeye çalışmak yerine bağırtılardan kurtulmak için böğrüne bir hançer sokabilirlerdi. Öğleden sonra başladığı uykusundan akşam saatlerinde haykırarak uyanmıştı. Sabah olana kadar dudaklarını dişleyip durdu. Yol yaralar açılan dudaklarından yudum yudum yuttuğu kanı fark etmiyordu bile. Bedeninin derinlerinden, vücudunun her yerinden kalp gibi atan acılar, dudaklarındaki diş kesiklerinden çok daha zorluydu. Sabah kapılar açılır açılmaz şehirden dışarılara vurdu kendini.

Dağlarda haykırdı, uludu.

Dört gün sonra acılar katlanılabılır seviyeye indiğinde üzerindeki kıyafetlerin tamamı parçalanmış, neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Kollarında, bacaklarında kendi tırnaklarıyla açtığı hâlâ kanayan derin çizikler vardı. Birkaç kez kendini yerden yere vururken, koşarken, yuvarlanırken derelere denk gelmiş, onların suyundan o vahşi hâliyle bile içmeyi akıl etmişti. Ama yiyecek tek bir lokma bile geçmemişti boğazından.

Acılar azalınca sonunda sakinleşebildi. Şu dünyada neredeyse 90 yıl geçirmişti ve büyük olasılıkla 65 yaşındaydı. En az 80 yıllık bilinçli hatıralarından, gezginlik zamanlarında biriktirdiği bilgilerinden yararlandı. Buralardaki vahşi doğayla ilgili pek bilgili değildi, ama gezdiği yerlerden iklimi buralara benzeyen yerleri düşündü. Bitkin hâliyle bile, bedenini çok zorlamadan, yakınlardan yiyecek kökler bulmayı başardı. Barınacak bir mağara buldu. Çok derin olmayan, içinde vahşi hayvan barınağı olmadığına emin olabileceği bir mağara.

Birkaç hafta sonra bedeni toparlanmaya başlamıştı. Ufak av hayvanlarını tuzaklarla yakalamış, haftalardır yediği otlara ve köklere biraz çeşit katmıştı. Sonra şehre daha uzak birkaç çiftlik seçip gözledi. Tehlikesi en az olan çiftliği seçmek isterdi ama gördüğü üç erkeğin de boyları kendisine göre kısaydı. Köpeği olan ama köpeğini bağlı tutan bir çiftlik seçmek zorunda kaldı. İki erkek görmüştü ve her ikisinin de boyu posu kendisinininkine yakındı.

İki gün kadar çiftliğin etrafında oyalandı. Uzaktan gözleyip durdu. Sonunda beklediği şey oldu: Gördüğü iki gencin anneleri olduğunu tahmin ettiği bir kadın, giysileri yıkamış, güneşte kurusunlar diye kayalara seriyordu. Birkaç saat sonra, köpek havlamaları eşliğinde korkulu bir

koşu yapmak zorunda kalmış olsa da artık iyi kötü giyimli durumdaydı.

Gençleşmeye şiddetle ihtiyacı vardı. Gençleşme süreci bir kez başlayınca kesilmesi çok fena oluyordu. Ama iki kez atlattığı o acılı süreçten korkmak, o süreci yaşamamak için her şeyi yapacak hâle gelmek meselesi değildi bu. Gençleşmenin, yeniden önünde beklenti dolu bir yaşam olması ihtimalinin tadını almıştı ve gerçek anlamda yeni bir yaşam şansı olabilecek bir yaşa kadar gençleşmemişti.

Tahmin ettiğine göre yaklaşık 58'e inmiş sonra tekrar 65'e çıkmıştı. Artık çaresiz olduğunu düşündüğü sırada, Antonius sayesinde tekrar gençleşebileceğini anlamıştı. Ama pratikte bunu nasıl başaracaktı? Böyle dağ başlarında hayvanlar gibi gezerek olmayacağı kesindi. Böylece gündüzleri şehre inip gözlemler yapmaya, geceleri yine şehir dışında mağarasında kalmaya başladı. Bu sefer insanların arasına karışmaya, aralarında yiyip içmeye, iş bulmaya kalkışmıyor, sadece gözlem yapıyordu. Şehirde dilenci kılığında dolaşüyor, böylece geceleri doğada kalmanın da üstüne tuz biber ektiği hırpaniliğine dikkatleri çekmeden, insanların arasında gezebiliyordu.

65 yaşında doğanın kucağında yaşamak hiç de kolay değildi, ama artık rol yapacak hâli kalmamıştı. İnsanlara kendini kabul ettirmek, geçmişiyile ilgili bazı taklalar atmak çok zor geliyordu. Yaz boyu, hatta sonbaharda da böyle devam etti. Gündüz şehirde dileniyor, akşama doğru doğaya dönüyordu.

İnsanlar, sokakta kendinden geçmiş hâlde yığılmış hırpani bir dilenciye aldırmadan neler konuşuyordu neler!

Araplara karşı hızlı yenilgiler yüzünden oluşturulmuş teme sistemiyle ilgili konuşmaları giderek daha sık duydu. Önceleri açıkça eleştirel olan bazı konuşmalar, giderek bir-

birini 'Fazla konuşuyorsun!' diye korku dolu uyarmalara dönüştü. Heraklius'un tüm imparatorluğu kurtaracak bir kahraman gibi ortaya çıkıp 20 senelik mücadeleyle Sasanileri alt etmesi çok eski haberdirdi artık. Onun yerine imparator olduğu dönemin sonraki bölümü konuşuluyordu hep: Araplara hızla kaybedilen topraklar... Monofizitler ve Diofizitleri uzlaştırmak için yapılan ve kimseye yaranamayan çalışmalar... Heraklius'in öz yeğeniyle yaptığı evlilikten doğan dokuz çocuğun büyük kısmının nasıl öldüğü ya da sakat olduğu... İki sene önce ölmüş olmasına rağmen herkes, hâlâ Heraklius'u çekiştirip duruyordu.

Asıl korkularını çok daha seyrek dile getiriyorlardı: Askerî yenilgiler karşısında oluşturulmuş 'teme'ler... Ordu-eyaletler bölümlenmesi yapılmıştı. Her temenin başında bir askerî vali vardı. Hem sivil hem askerî otorite askerî valinin elinde birleşmiş oluyordu.

Ve Amuriye'nin askerî valisi işleri kendi istediği yola koymaya kesin kararlıydı. İnsanlar bunalmıştı. Askerî vali, her şeyi çok sıkı bir düzene almış, rahatsız olanlara karşı acımasızlığı da giderek artmıştı.

Bukra, aylarca Antonius gibi hayatından bezmiş olan kişiler aradı. Arkadaşlarıyla kendini öldürmek konusunda dertleşen kişilere rastladı. Bunlardan bazılarını gizlice takip etti. Evlerini öğrendi. Nerelere gittiklerini öğrendi. El açıp, yaşamınızın kalanını bana verseniz ne güzel kurtulurdunuz bu fena dünyadan, dediği kişiler oldu. Tepkiler çok çeşitliydi ama hiçbiri işe yaramamıştı. Yaşlıca olan bir tanesi, bunu bir tehdit gibi algılamış, ortalığı velveleye vermişti. Kurtulması bir hayli zor olmuştu. Pek çoğu ciddiye almamıştı. Birkaç kişi al senin olsun gibi sözler etmişlerdi ama tamamen dalga geçme niyetiyle söylenmiş sözlerdi. Yine de o günlerin gecelerinde umutla yattı uykuya. Ve her seferin-

de inanarak söylenmedikleri için hiçbir etkileri olmadığını yeniden anlamış oldu.

Nasıl yapacaktı? Kendine nasıl inandıracaktı?

Kış yaklaşp hava soğuyunca şehirde kalmaya başladı. Valinin askerleri sokaklarda geceleyen dilencilere göz açtırmadıkları için, topladığı paraların bir kısmıyla geceleri izbe bir handa konaklıyordu.

İki kış geçti üzerinden. Yaşı 67'ye dayandı. Artık yine ölmeye hazırlanmayı düşünüyordu ki, askerî vali işkencelerini ve cezalarını daha göz önünde yapmaya karar verdi. Daha fazla korkuya ihtiyaç olduğunu düşünüyordu anlaşılan.

Bukra, baharın ilk ayı boyunca valinin infaz meydanı olarak yeniden yapılandığı meydanda gözlemler yaptı. İnfaz için belirlenmiş kişiler meydanda asılı demir kafeslerde işkence dolu günler geçiriyor, ardından yine işkenceyle parçalanıyorlardı. Çok az kişi kafesteki ilk günde ölüyordu. Bir o kadarı, belki biraz fazlası da sonraki günlerde yine kafeste ölüyordu. Büyük çoğunluk cellatların elinde parçalanarak sonunu buluyordu.

Valinin cellatları, zamanla kimin kafeste ne kadar dayanabileceğini iyice öğrendiler. Birkaç hafta sonra artık kafeste kimse ölmez oldu. Ölüm artık neredeyse hepsi için dayanma eşiklerini aşmak üzereyken işkenceli infaz kılığında geliyordu.

Valinin adamları içinde en acımasız Yüzbaşı Clodius'tu. Heraklius'un Monofizitler ve Diofizitlerin arasındaki ayrılığı ortadan kaldırmak için icat ettiği iman bildirgesine, katı bir imanla bağlıydı. Monofizitler, İsa'nın doğumundan itibaren tek bir varlık olduğuna ve insanı ve Tanrıyı birlikte barındırdığına inanıyorlardı. Diofizitler ise, İsa'nın 30 yaşına kadar sadece günahsız bir insan olduğuna, 30 yaşın-

da Kelam'ın kendisine inmesiyle insan ve Tanrı olarak iki farklı benlik taşıdığına, çarmıha gerildiğinde Tanrı benliğinin ayrılıp işkenceyi sadece insan benliğinin çektiğine inanıyorlardı.

Heraklius, iman bildirgesiyle, Monofizitleri ve Diofizitleri diyaloga çekmeyi hedeflemişti. Oysa Clodius'un iki doğa ve bir irade olarak özetlenen öneriye olan imanı, çok daha bağnazcaydı. Monofizit ve diofizitlerin, her iki görüşün önde gelen savunucularının olası her yolu kullanarak iki doğa ve bir iradeye çekilmesini sağlamayı hedefliyordu. Askerî valinin amacı sadece halkı sindirmek ve mutlak otoritesini tartışmasız bir şekilde yerleştirmekti. Oysa Clodius, yaptıklarını bağnaz bir imanla yapıyordu. Zulümlerinin bir kısmını valinin bile onaylamayacağı aşikârdı.

Şehirde, Clodius'un zindanların ortasındaki bir avluda Afrika'dan getirilmiş bir aslanı beslediği söylentileri bile dolaşıyordu. Zindanlara girenlerin kolay kolay geri çıkmadığı düşünülecek olursa, söylentinin doğru ya da yanlış olduğunu delillendirebilmek pek olası değildi. Ama gerçek olmasa, böyle bir şeyi uydurmak kimsenin aklına gelmezdi herhâlde.

Hıristiyanlığın ilk asırlarındaki aslanlara yem edilme zulmünün, her ne sebeple olursa olsun bir Hıristiyan yönetici tarafından Hıristiyan tebayauygulanabileceği düşüncesini akıllar almazdı.

Güya cellatların baltaları altında parçalanan mahkûmlarla besleniyormuş aslan! Bazen ceza avlusuna bile çıkarılmadan, canlı canlı aslanın yaşadığı iç avluya atılan kişiler oluyormuş!

Söylentilere boş verdi Bukra; öyle ya da böyle, ömrünün kalanını seve seve verebilecek olan ve çok çaresiz olduğu için bunun yapılabileceğine inanmamayı, bundan şüphe-

yi akıllarına bile getirmeyecek insanlar bulmuştu. Üstelik ömürlerini almış olmakla vicdan azabı çekmesine de gerek yoktu. Bunu denemeye karar verdi.

Haftalarca işkence çeken insanları izledi. Kafeste ya da infaz kürsüsünde etlerin didiklenişini, parçalanışını izledi. Anlamaya çalışıyordu. Kurbanların çektiklerini, neler hissediyor olabileceklerini, bilinçli olup olmadıklarını... Celatların davranışlarını... Halkta oluşan korkuyu, giderek nasıl daha güdülebilir hâle geldiklerini... Her şeyi izliyor, analiz ediyordu.

Sonunda ulaştı... Antonius'u yutmuş uçurumun tepesinden bu sefer sadece Amuriye'ye değil, bu tepeye bir önceki çıktığı iki sene öncesinden bugüne kadar olanlara da bakıyordu. Bu şehirden yaşanacak yeni zamanlar alabilmek için az kafa yormamış, az çaba sarf etmemişti.

SAÇLAR, SAKALLAR VE DİŞLER

hangi yaşta hissediyorsan o yaştasın sen

Veysi konuşunca, Alef yaşadığı şokun şaşkınlığını gizleyemedi.

“On beş dakika hariç ömrümün tüm kalanı sizin olsun!” demişti Veysi.

Güçlü bir rüzgâr esmedi. Yer yarılmadı. Yıldırımlar çakmadı. Ama odada elini uzatsan degecekmişçesine bir gerilim dolaştı.

“Ne yaptın sen Veysi evladım?” Yaşı Kemal’e yakın olan ve görünüm olarak daha bile çökmüş olan Veysi’ye evladım diyen tabii ki Kemal Bilge değil Alef’ti.

“İsminizi bağışlar mısınız efendim?”

Yapılacak bir şey yoktu artık. “Alef!”

“Ben sizin Hızır olduğunuzu düşünüyorum. Artık ölmeye hazırlandığınızı da hissediyorum, ama size daha çok ihtiyaç var. Umarım sormadan yaptığım ikramla sizi üzmemişimdir.”

Ayağa kalkıp hırıltılı ve kısık sesiyle devam etti: “Ölmeye zaten çok zamandır razıyım. Doktorlar sağladığınız

bakımla aksilikler olmazsa onlarca yıl daha yaşayabileceğimi söylediler hep. Umarım size uzun zamanlar verebilmişimdir. Başınızı ağrıtan bir durum olmasın diye 15 dakikayı kendime sakladım. Aşağı inmiş ve yeterince uzaklaşmış olurum. Vahit işlerin tamamını devam ettirebilecek kıvama geldi. Yemininin ardından sarsılmış olsa da durumunu olgunlukla kabullendiğini de size söylemiş olayım.”

Kendisini dinlerken ayağa kalkmış olan Alef’in sağ eline uzandı, iki eliyle kavradı, saygıyla öptü. “Size ne kadar verdiysem, saniyesine kadar helal ü hoş olsun.”

Bu sefer başarmıştı oysa. Gülnur’un sayesinde başarmıştı. Ondan aniden koptuğunda bilinçsizce döndüğü alışkanlığını güç bela da olsa dizginleyerek bir kez daha başarmıştı.

Bu sefer ölecekti.

En yakın sandalyeye yığılıp kaldı. Veysi’nin dört katın merdivenlerini kuş gibi hafıflemiş olarak indiğini bilmedi. Bir daha hiç konuşmayacağını düşünerek ses tellerinin ve boğazının verdiği tüm acıyı tamamen unuttuğunu bilmedi. Sokağa indiğinde saatini kontrol ettiğini, parkın uzak köşesinde sakın bir bankı gözüne kestirip oraya yürüdüğünü, son dakikaya girdiğini tekrar kontrol edip mırıldanarak kelime-i şehadet getirdiğini bilmedi.

Yirmi dakika sonra ilk şoku atlatabildiğinde tek düşünebildiği şeydu:

“Acaba ne kadar? Birkaç gün mü? Birkaç on yıl mı?”

Ne kadar yüksek beklentin bile olsa, hiç bilemezdin, belki de aşağı indiğinde zaten bir arabanın altında kalacaktı. Hatta 15 dakikadan önce bile kalacaktı. Yani o kadar bile yaşayamamış, zaten bir arabanın altında kalmıştı şim-

diye kadar. Belki Veysi'nin kalan ömrü 16 dakikadan ibaretti ve bu gece uyuduğunda Alef'in elde ettiği gençleşme de sadece bir dakika olacaktı.

Ama bizzat kendisinin sağladığı tıbbi bakım ve destek imkânlarıyla, belki bir yirmi sene daha hayata tutunabilecek olması da olasıydı.

Geceler boyunca gençleşmeleri yaşamadan emin olmayacağını biliyordu. Kaç yaşına gençleştiğini, bedeninin saatini çok hassas bir şekilde hissetmeyi öğrenmişti zamanla. Ama alacak hesabında daha uyuyarak gençleşilecek ne kadar zaman olduğunu hiçbir zaman bilemezdi.

Gündüzleri yaşayarak geceleri beklemenin ve geceleri uyumanın dışında bir yöntem yoktu. Bittiğinde bitecekti. Ve huzurla geçirdiği gecelerin ardından bir korkunç acılar gecesi daha gelecekti.

Alacak hesabı kabarıkrsa, sonunda artık boşaldığı gece, her zaman için hayatının en kötü deneyimlerinden olmuştu. Öyle görülüyordu ki bu kötü deneyimi en az bir kere daha yaşayacaktı. Kim bilir belki haftalar sonra, belki aylar sonra.

Merak etmeyi, endişe etmeyi bırakarak yüzyıllara dayalı deneyimiyle en mantıklı şeyi yaptı: Güzel bir uyku çekmek için vakfa inmek üzere, oturup kaldığı sandalyeden kalktı.

O mükemmel uykudan uyanınca kimseler gelmeden vakıftaki yatağını toparlayarak üst kattaki ofisine çıktı. Bir müddet ortalıkta gözükmemekte fayda vardı.

Şimdi önemli olan, gençleşmesi durduğunda hayatına nasıl devam edeceğiydi. Ama aslında bunun bile henüz önemi yoktu: 60'ta mı, 50'de mi, kaçta duracağını bilmiyordu henüz. Asıl önemli olan, durana kadar zamanını nasıl geçireceğiydi.

Dokuzuncu'yla, İhsan Bey'le, Vahit'le şimdilik telefon-
dan haberleşebilirdi. Vahit yakın bir zamanda Veysi'nin
ölümünden kendisini haberdar etme amacıyla arardı zaten.
Karşılarında görmedikten sonra telefonda duydukları se-
sin daha genç geldiğini hissedip şüphelenmeleri düşük bir
ihtimaldi. Vakıftakilerle karşılaşmamaya dikkat ederek dı-
şarıya da çıkabilirdi. Zaten kimliğindeki fotoğrafında çok
da yaşlı değildi ve kolay kolay kimse kimliğini alıp doğum
tarihini kontrol edecek de değildi.

Yani yarı inzivaya çekilmiş bir hâlde sabırla bekleme-
si yeterli olacaktı. Defterlerini yazmak ve eski yazdıklarını
okumak vaktini doldurmaya yardımcı olurdu. Tabii ki va-
kit doldurmaktan çok daha önemli işlevleri temel karak-
terini, zihnini güvenceye almaktı. Gençleştikçe başka bir
insan olacaktı. Başka bir Alef! Bazı şeylerin önemi azala-
caktı zihninde, onları unutacaktı. Yaşadığı deneyimlerinin,
öğrendiklerinin, duygularının, hatıralarının tamamen kay-
bolmayacağını biliyordu. Ama üzerleri örtülecekti.

Kemal Bilge'nin 50 yılı, sıradan bir insan için önemli ve
tüm hatıratını oluşturabilecek bir süreydi. Oysa Alef için 50
yılın hatıraları, 1500 yılın hatıralarına karışıp harmanlana-
cak küçük bir yığındı. Kemal Bilge kimliğinden uzaklaştık-
ça, o hatıraların önemli bir kısmı çok daha önemli ve çok
daha eski başka hatıraların altında kalıp sıradanlaşacaktı.

Her şey başlamadan önceki Bukra'nın pek çok hatırası,
sonradan gelip geçen kimliklerinkilerden daha baskındı.
Ama sadece Bukra'nın değil, her kimliğinin iz bırakan ha-
tıraları Alef'in kişiliğini taşıyan çekiç darbeleri gibi şekil-
lendirmişlerdi.

Bukra'dan sonra Alef gelmişti. Kemal Bilge'den çok
önce Alef vardı. Ve görünen oydu ki, daha uzun süre var
olacaktı.

Tüm ömürlerinden ona kalanlar içinde en zayıfı duygulardı. Geçici kimliklerinden gençleşerek uzaklaşırken en hızlı değişen, duyguları oluyordu. Daha genç bir beden ve zihnin duygu kimyası hızla değişiyordu. Hatıraların önemli olanları dayanıklıydı, ama sıradan hatıralar da neredeyse duygular kadar hızlı bir şekilde önemsizleşiyordu. En dayanıklı olanın öğrendikleri olduğunu gözlemişti.

Alef, onbeş asırdır kimi kısa kimi çok uzun süre boyunca taşıdığı kimlikleriyle öğrendiği pek çok yeteneğe, beceriye ve bilgiye sahipti.

Birkaç yıl gençleşmekle kalırsa, duygu dünyasında da fizyolojisine paralel bir şekilde belirgin bir değişiklik olmazdı. Sadece, o yaşa yaşlanarak değil gençleşerek geldiği için o yaştaki en sağlıklı insan olurdu.

Durdu. Bunları düşünmek yerine yazmaya karar verdi. Her gün kendine yazmalı ve her gün hem yeni yazdıklarını hem daha eski yazdıklarını okumalıydı. Karakterini, kişiliğini, amaçlarını, Alef olmayı kaybetmemek için bunu yapmak zorundaydı.

Yeni fizyoloji ve duygu kimyasıyla, her gençleşme sırasında ve bitiminde Alef'ten çok daha farklı bir kişiliğe evrilmesi de olasıydı. Bunu istemiyordu, Alef olmaktan memnundu.

Paneli açıp son defterini aldı. Çekmecedan yazı takımını çıkardı ve yazmaya başladı.

70 yaş 1 ay:

Vücudum bu kez çok hızlı başladı.

Etkileyen faktörleri tam olarak bilmiyorum, sadece tahmin edebiliyorum, ama gecelik gençleşmem bir hafta ile bir ay arasında olur hep. Ve çoğu zaman bir hafta ya da belki on gün falan olur.

Bu kez sanırım kaynağın bilerek, isteyerek ve benim bile çabam olmadan tamamen gönüllü vermesiyle, uyku çok huzurluydu. Bedenimin yıllardır özleyip birkaç huzursuz seferin ardından ilk kez huzurla gençleşmiş olması da bunda etkili olabilir.

İlk gece tam bir ay gençleştim.

Alef, sen Alef'sin. Sen özelsin. Kendini unutma.

Şimdiye kadar pek yapmadım ama böyle günde bir ay gençleşmeye devam edersem, Alef olmaktan uzaklaşma riskim daha yüksek. Okuyacağım ve yazacağım. Ey ben olan ben, oku ve yaz! Okumayı ve yazmayı ihmal etme ki, niye Alef olmayı tercih ettiğini tekrar tekrar gör ve yine Alef olmakta karar kıl.

Bedenin ve fizyolojin ne kadar gençleşse de beynin her ne kadar daha genç bir beyin olsa da öğrendiklerin, deneyimlerin, önemli hatıraların, tüm o hayatlardan çıkardığın dersler beyninde duruyor. Beyninden, beynindeki sayısız devrelerden hiçbir şey silinmeyecek. Her şeyi hatırlama şansın var. Önemli şeyleri kesinlikle hatırlarsın. Yeter ki hatırlamak için aktif bir şekilde çaba harca ve beynine güven.

Kendini kaybolmuş, hiçbir şeyle bağı olmayan bir insan gibi hissedersen, köksüz hissedersen; bu satırlara bak. Kelimelere, kelimelerin anlamına, cümlelerin ne anlattığına değil... Harflere bak. Harflerin dilini düşün. Arap harfleriyle Latince yazabilen ya da okuyabilen bir insansın sen. Ve bunu Kemal Bilge olarak konuşuyor olduğun Türkçeyi konuştuğun kadar rahat, Türkçeyi yazdığın kadar rahat yapabiliyorsun. Seçtiğin deftere göre belki de Yunan harfleriyle Uygurca'yı okuyabiliyorsun ve o satırları da sen yazdın. Ya da senden başka dünya yüzünde kimsenin bilmediği, uydurulmuş bir alfabeye Aramice.

Kendini unuttuysan, bunu hatırla:

Sen Kemal Bilge değilsin, evet. Kimliğinde yazan isim değilsin, o sadece epey uzun süre giyilmiş bir maskeydi; ondan uzaklaşman normal.

Ama sen Alef'sin. Ve Kemal Bilge de Alef'in bir veçhesi, bir görünümüydü. Sen yeni biri olacaksın, ama yine Alef'in bir veçhesi olarak. Seçtiğin kimliğin, o kimliğin etrafına öreceğin hayatın Alef'e layık olmasına çok dikkat et!

Pencereden, sabahın sisinin içinden Sultanahmet'e doğru baktı. Sonra pencereyi açtı, sağa doğru biraz sarkarak manzaranın soluna baktı. Ayasofya'yı böyle az da olsa görebiliyordu. Birkaç gün önce bu hareketi yapmayı bile düşünemezdi. Geri çekilip pencereyi kapattı. Masaya döndü, yürüyüp masanın arkasındaki emektar sandalyesine oturdu. Yazı takımının hemen yanındaki defter açıktı. Yan tarafta da kimisi üst üste yığılmış, kimisi belirli bir yerinde özellikle açık bırakılmış on kadar defter vardı.

Oturdu, biraz daha okudu. Açık defterlerden ikisinden istediği yerleri okuyarak onları kapattı. Başka defterleri eline alıp sırtlarındaki yazıları gözden geçirdi. Aradığını bulamadığından kalkıp açık panel yerinden arkaya geçti. Birkaç dakika sonra iki başka defterle masaya döndü. Bunları biraz karıştırdı, okudu, düşündü.

Saatler sonra kalemi eline aldı.

68 yaş 2 ay:

Zihnindeki saat bunu söylüyor: 68 yaş ve 2 aylık olduğumu. Bu yaştaki hiçbir insan bu kadar genç olamaz. Gençleşmenin verdiği zindeliği unutamam tabii ki... Bu sefer fırsat varken sebeplerini de düşünüyorum. Defterlerde fiziksel güç ve zindelle ilgili yazdıklarımı araştırıyorum.

Eski yazdıklarım eski yüzyıllara ait; o zamanlarda tıpla ilgili, insanlığın da benim de Kemal Bilge dönemimdeki kadar bilgimiz yoktu.

Kendimi hâlâ biraz yabancılık hissederek de olsa Kemal Bilge olarak görebiliyorum ve onun bilgileriyle bu süreci tekrar yorumlayabilmek güzel. İşin özü şu: Ben 68 yaş 2 aya yaşlanmadım, 68 yaş 2 aya gençleştim!

Beden yaşlanırken kendini yıkarak, yeniden yaptığı hücreleri daha yaşlı bir şekilde yaparak yaşlanıyor. Oysa benim bedenim şu an yaşlanmıyor, gençleşiyor. Yıkıp yeniden yapma sürecinde ters yönde ilerliyor. Yine hücreleri yıkıp yeniden yapıyor ama daha genç olacak şekilde yapıyor. Yapısı, işlevi, sağlığı bozularak oluşmuş bir beden yerine, kendini daha genç olarak yeniden yapmış bir bedene sahibim. Bu beden bir sonraki gün daha genç olarak yeniden oluşmaya koşullanmış durumda. Bedenim sadece gençleşmiyor, arızalarını da onararak gençleşiyor.

Şimdiden eklem yerlerim çok daha iyi durumda. Sabah pencereden bir sarkıp bükülüşüm vardı ki... Ancak 40 yaş altındaki bir insanın düşünmeden fütursuzca yapacağı türde bir hareketti. Eklemlerim şimdiden çok daha sağlıklı. Kireçlenmelerin, kemiklerdeki şekil bozukluklarının düzeldiğini açıp görmüş gibi hissedebiliyorum.

65 yaş 4 ay:

Gülnur'u unutma Alef. Kemal'in ötesinde bir değerdi Gülnur. Kemal olmayı çoktan unuttuğunda bile Gülnur'u unutma.

Unutma ki, yaşadığın tüm o ömürlerin sana gerçekten anlam ifade edenlerin her birinde, rastgele dolaşan hâlinden seni çekip alan, varlığına bir nevi ağırlık katan, varlığının ağırlık merkezini oluşturan bir kadın, bir eş vardı.

O kadınları, ama özellikle Gülnur'u unutma. Sonunda beraber ölmeye karar verdiğin, beraber ölmek istediğin Gülnur'u unutma.

Ve namazına sımsıkı sarıl!

Hatırlasana, hani Gülnur'la umreye gitmiştin seneler önce. Kemal olarak ilk umrendi. Alef olarak kaçınıcı, bilmiyorum. Peygamberin mescidinde, Peygamberin torununu düşündüğünü hatırla. Torunu Hüseyin'e nasıl kıydıklarını düşünüp gözlerinin nasıl dolduğunu hatırla. Sen o zamanlar daha Müslüman bile değildin. Yezid kıymıştı Hüseyin'e, senelerce haberin bile olmamıştı.

Mescidindeyken o yüce Peygamberin gelecekte haber dar edildiğini düşünmüştün. Torunlarının başına gelecekleri bildiğini anlatan hadisler gelmişti aklına. Uzağa gönderdiği askerlerinin yaşadıklarını o mescitte ashabına canlı yayındaymış gibi nasıl anlattığını da hatırlamıştın.

Ve Hüseyin'i, Hüseyin'le birlikte soyundan ve soyunun dostlarından onlarca masumu nasıl susuz bıraktıklarını, nasıl okladıklarını, kucaktaki bebeğe bile nasıl ok saldıklarını aynı şekilde canlı yayında gibi görmüş olabileceğini düşünmüştün. Bunu bile bile, bunu yapacak insanların atalarını nasıl dine kabul ettiğini, onlara nasıl iyi davranabildiğini düşünmüştün.

O'nun, o mübareğin derdiyle dertlenmiştin hani. Üzüntüsüyle üzülmüştün.

Kötülüklerin için tövbe etmiş, mübarek Peygamberin huzuruna günahlarınla geldiğin için özür dilemiştin içinden. Kendini oraya layık hissetmediğin ama O'nun gönlünün ne kadar geniş olduğunu ve ümmetine kimleri bile kabul ettiğini düşündüğün o andı. Kulaklarında o cümleyi o zaman duydun. Zihninin içinde değil kulaklarında... Kemal'in ve Gülnur'un dilinde söylenmiş bir cümle olarak:

“Namazına sımsıkı sarıl!”

Gölnur’u unutma Alef. Ve namazına sımsıkı sarıl!

63 yaş 1 ay:

4 ay geçmiş. Veysi öleli 4 ay oldu. 4 ayda 7 yıl gençleştim. 84 ay. 120 günde 84 ay gençleşmişim. Çok yüksek bir performans!

İlk başlarda her gün bir ay gençleşiyordum. Giderek azalıyor.

Haziranın sonları yaklaşıyor. Bu sene yaz çok güzel. Burada kapalı kalmaya dayanamıyorum artık. Sadece namazlar ya da arada bir yemek için dışarı çıkmak yetmez oldu.

Henüz yeni bir kimliğe ihtiyaç yokken, hâlâ beni yakından tanımayanlara kendimi Kemal Bilge olarak satabilecek durumdayken biraz keyif sürmenin vakti geldi. İstanbul’da dolaşmalıyım biraz. Arada bölge değiştirerek güzel otellerde kalıp, gezip tozabilirim. Bir otelde bir hafta kalırsam en fazla 7 ay gençleşmiş olurum, kimsenin anlayacağı kadar bir fark olmayacaktır.

Bence yeterince güvenli...

Hem dün az kalsın merdivenlerde İhsan Bey’le karşılaşıyordum. Çok tehlikeli. Kemal Bilge değil de başka biri olduğumu düşüneneği kadar genç değilim henüz. Görürse 70 yaşındaki hâliyle 63 yaşındaki hâli arasındaki farkı çok net hissedecek kadar yakından tanıyor Kemal Bilge’yi.

Uzaklaşmalıyım.

Dokuzuncu’yu da arayıp evi sattırmak lazım. Evin içindekilerden işe yararları bağışlayıp kalanı da yok etsin.

Çocukları da ayda birkaç kere aramayı bıraktığım iyi oldu. Annelerinin ölümünden sonra hâlimi merak etme-

leri kaçınılmazdı. Ama artık yavaş yavaş haberlerimi daha seyrek almaya hazırlansınlar. Ortadan kaybolurken, Kemal Bilge için bir ölüm mizansenini de düşünmek gerekecek.

Ya da belki mantıklı bir kayboluş hikâyesi...

Buna da kafa yormalıyım. Eskiden bu tür şeyler daha kolaydı. Ortadan kaybolunca insanların araştırma şansı da çok yoktu. Şimdi artık dünya küçük, daha dikkatli olmalıyım.

62 yaş 10 ay:

Hangi semtleri gezeceğimi belirledim. Yakında yola çıkarım.

Dokuzuncu'yu anlamıyorum. Emirleri eksiksiz uygulamalıydı oysa. Evde işe yarayacak şeyleri bağışlamasını, diğerlerini de yok etmesini söylemiştim. Yeterince açık bir talimattı. Oysa aradığımda evi satmış olduğunu, eşyaları da büyük ölçüde elden çıkardığını söyledi. Büyük ölçüde ne demek diye sormaya kalmadan, resimlerin ve çeşitli mektupların, belgelerin olduğu kolileri ne yapacağını bilemediğinden benim tekrar aramamı beklediğini söyledi.

Kimin işine yarayabilir ki onlar? Yok etmesi gerektiğini anlamamış olmasına biraz kızdım, ama belli etmedim. "Yok edin." dediğimde, biraz tereddütle; "Siz bilirsiniz efendim." dedi.

Kendimi gençleşmeye fazla kaptırdım sanırım, çok hızlı uzaklaştım Kemal Bilge'den. Ama şimdiden Gülnur da çocuklar da kafamda çok daha önceki eşlerime, çocuklarıma karışıyor.

Dokuzuncu'yu tekrar arayıp, sevgimin büyüklüğü yüzünden hatırlatacak şeylerin bana çok acı çektirdiği tarzında bir şeyler söylemeliyim.

60 yaş:

5 ay olmuş. 5 aydır uğramadım buraya. Şimdi de geceye doğru el ayak çekildikten sonra geldim. İhsan Bey'e ofiste artık çok çalışmadığımı, ama arada bir, bir şeyler almak için uğramam gerektiğini, trafik falan yüzünden genelde geceleri geldiğimi not bırakmalıyım.

Artık günde bir hafta kadar ancak gençleşiyorum. Başlangıçtaki hız kalmadı. Acaba yeni bir yoksunluk krizi yakın mı?

Evin satışından Kemal Bilge'nin hesabına gelen paradan harcıyorum. Başka rezervlerimi kullanmaya şimdilik gerek olmadı. Bu kimlik biraz daha idare edebilir ama artık gerçekten tamamen bir kimlikten ibaret. Kimlik kartımda yazan bir isim...

Kemal Bilge'nin çocuklarıyla ilgili içimde hiç duygu uyanmıyor artık. Neyse ki onlar da işe güce gömüldüler, ayda bir bile aramasam umurlarında olmayacak. Kemal Bilge'nin kaybolma ya da ölme senaryosunu oluşturduğumda beklentilerine uygun bir vasiyet de ayarlarsam, babalarını hızlıca unutacaklardır.

Gülnur'u hatırlayınca hâlâ bir şeyler hissediyorum. Çünkü Gülnur Alef'in karısıydı. Sadece Kemal Bilge'nin değil, Alef'in gönlünü hoş eden, Alef'in, yani benim huzur duymamı sağlayan bir aşktı.

Temmuz başlayacakken çıktığım bu ofise tekrar ancak Kasım'ın sonlarında gelebilmiş olmamın sebepleri var tabii ki. İtiraf ediyorum: Gemi limandan ayrıldı ve rotasını kaybetti. Ürkütücü bir durum...

Artık, ölmek isteyen, bu döngüden kurtulmak isteyen Kemal Bilge miydi, Alef miydi emin olamıyorum.

Beş ayda İstanbul'un beş ayrı semtini keşfetmek için yola çıkmıştım. Kemal Bilge'nin asla keşfedemeyeceği de-

rinlikte üstelik... O bir hayat yaşıyordu. Bağlılıkları, sorumlulukları, yapması gerekenler vardı. 50 yıl boyunca sıradan bir insan hayatına nasıl bağlı kalabildiğine şaşıyorum.

Temmuz'u Bebek'te geçirdim. 21 odalı butik bir otelde kaldım. Ay boyu istediğim gibi deniz tarafına bakan boş bir oda bulmak mümkün olmadı; ama toplamda altı gün şehir tarafına bakan odalara geçmeye razı olarak ayın büyük kısmını denize nazır bir odada geçirdim.

Güzel bir yere onlarca yıl oturmak üzere giderseniz, orayı keşfedemezsiniz; sürekli elinizin altında olacağını düşünerek yapılacak pek çok şeyi yapmazsınız. Bir haftalığına giderseniz de hızlandırılmış bir gezi yapar, hiçbir şeyden yeterince tat alamaz, hiçbir yerin tadına varamazsınız. Ama böyle bir ay kalırsanız, sınırlarını da yeterince dar belirlediğiniz bir bölge olursa, tadına varırsınız.

Bebek ve civarı, bir ayı çok güzel doldurabilecek bir alandı. Ne çok büyük ne çok küçük... Her sabah, kahvaltımı denizin hemen üzerindeki terasta yaptım. Vapurları, tekneleri, martıları izleyerek... Bu yaşta yediklerimin dokunacağıyla ilgili gereksiz endişelere kapılmadan üstelik... Bal, kaymak, siyahıyla yeşiliyle zeytin, çeşit çeşit peynir, tam kıvamında kızarmış beyaz ekmek dilimleri. Gençleşmek zorlu iş, çok enerji gerekiyor. Bu kadar yemeye rağmen fazla kilolarımı bile attım.

Boğaz'a karşı kahvaltı yaparken insan gazete falan okumamalı. Ben hep izledim. Martılardan biriyle tanıştık sanırım. Sabahları verdiğim ekmek parçalarını diğerlerinden çok daha ustaca kapan bir martıydı. Her sabah benim onu terastan besleyeceğimi öğrenmişti. Ya da bilmiyorum, belki bana aynı martı gibi geldi. Tüm ay kalan hatırlı bir müşteri olmasam, garsonlar martıları beslememe kolay kolay izin vermezlerdi, ama olsun. O kadar bir hatır olacak artık.

Her gün Bebek Parkı'nda iki saat kadar vakit geçirdim. Kalabalık zamanlarda değil; insanların çalıştığı günler ve saatlerde. Cumartesiye, hele pazarı otele geçiriyordum genelde. O günler çok az çıkıyordum dışarıya. Ama hafta içi, mesai saatlerinde herkes çalışırken Bebek Parkı'nda iki saat yürüyüş yapmak pek hoştu.

Pek çok insanla tanıştım. Çevrede oturup gündelik olarak buraya yürüyüş yapmaya gelecek kadar şanslı olan kişilerle... Emekli olmuş becerikli zenginler... Sevgili parasıyla lüks hayat süren ve parkta ancak yaşlı bir erkekle muhabbet etmeye cesaret edebilen, güzelliklerinin ve sevgililerinin paralarının emanetçisi genç kadınlar... Patronların ve haydutların, girişimcilerin ve uyuşturucu kaçakçılarının okulun son haftalarında liseyi kırıp parka gelmiş oğulları... Ve daha kimler kimler...

Namazlarımı da Bebek Parkı'nın oradaki camide kıldım, ama atladığım vakitler epeyce oldu doğrusu. Onların da kazalarını kılıyordum.

Öğleleri yemek yemedim. Geç yapılmış kahvaltı, yemeğe yer bırakmıyordu. Ama akşam yemeğini her gün mükemmel yedim ve çok az günde yalnızdım. Park sohbetlerinden tanıştığım insanları yemeğe davet ettim. Pek çok hikâye dinledim. Yemeğin yanında karşımdaki bira, şarap, kola ya da ayran içerken, ben sade suyun yanında içecek olarak onların yaşamlarını içtim. Hayır, kimseden ömür çalmadım. Veysi Bey'in verdiği seneleri gençleşiyorum hâlâ. Ama yaşam sadece gelecek potansiyel yılları almak için değil, geçmişte yaşanmışları dinlemek açısından da ilginç. İnsanların deneyimlerinden bu kadar keyif almasam, bu dünyada 1500 yıl hayatta kalmayı başaramazdım zaten, çoktan sıkıntıdan ölmüş olurum.

Haziran biterken artık Bebek keyif vermez olmuştu. Nereleri gezebilirim diye bir seyahat acentesi aramaya

başladım. Eskiden çok olurdu onlardan. Ama düşününce, günlerdir caddeyi de defalarca yürümüş olmama rağmen hiç görmediğimi fark ettim. Otel görevlilerine sorunca internet yüzünden seyahat acentelerinin sayısının bir hayli düştüğünü söylediler. Artık insanlar gezilerini de 'online' olarak planlıyorlarmış. Hatta kendi bilgisayarlarından bana otellerinin sitesini de gösterdiler. 360 derece dedikleri bir şey vardı, o çok hoşuma gitti: Otelin içinde ve otelden görülen manzarada basitçe dolaşma imkânı veriyordu.

Ben de bilgisayar, internet işlerini öğrenmek için en iyi semtin neresi olduğunu sordum. Beşiktaş taraflarını önerdiler, ama Bebek'e çok yakın olduğundan, "Başka yer yok mu?" diye sordum. O zaman Bakırköy'de de bu işlerin bir hayli yaygın olduğunu söylediler.

Böylece Temmuz ayımı nerede geçireceğimi belirlemiştim.

Bunları böyle epeyce detaylı yazmamın sebebini de Bakırköy'de yaşadım zaten.

Daha önce gençleşme evreleri sırasında esaslı bir öğrenme sürecine hiç girmemişim. Çok zorluydu.

Bakırköy'de otel araştırmadım. Bir aydır otel ortamında olmak şimdilik yetmişti. İstanbul Caddesi'nde yürüyüp etkileyici görünümü olan bir emlakçı buldum. Bu görünümün gereksiz yükseklikte bir fiyat olarak bana dönüşü olabileceğini biliyordum, ama işimi bir an önce halletmek paradan daha önemliydi. Epeydir hissetmediğim bir öğrenme hırsı içindeydim.

Kemal niye ihmal etmişti ki bu bilgisayar, internet işlerini? Yaygınlaştıkları yıllarda 50 yaşının üstünde olması ve yaşlanıp ölmeye niyet etmesi etkili oldu muhtemelen. Ama ya Alef, ya ben?

Alef olmayı kabullenip kabullenmemek de ayrıca düşünülmesi gereken bir şey aslında... Geçelim şimdilik. Henüz

hâlâ yoldayım, bu yolculuk bitmedi. Daha kaç yıl gençleşeceğim hakkında da hiçbir fikrim yok. Ayrıca bittiğinde durup duramayacağım konusundan da emin değilim...

Kemal, kesinlikle yaşlanmayı tercih etmiş durumdaydı ama şimdi Kemal olmaktan uzaklaşınca, bunun Alef'in de tercihi olup olmadığından emin değilim artık.

Her neyse... İlk gün meydana yakın bir rezidans bulup yerleştim. Eşyam da yoktu zaten. Bebek'te yeni giysiler alıp otelin temizleme hizmetlerinden yararlanmıştım. Çıkarken de komilere hediye ettim hepsini. Bakırköy'de de yine alışveriş yapıp rezidansın altındaki AVM'nin kuru temizlemesinden hizmet aldım.

Bir türlü konuya gelemiyorum. Ama ben Alef'sem, bu yazdıklarımı bir müddet sonra okuyacak olan da Alef olacak. Ve bu iki Alef, birbirinden bir hayli farklı olabilir. O yüzden detaylı yazmam daha iyi. 5 ay sonra buraya geldiğimde defterleri okumak, eski zamanları karıştırmak, ayaklarımı yere basmamı sağladı. Kafam hâlâ karışık ama 1500 yıl boyunca bütünlüğümü koruyabildiğime göre bu sefer de yapabilirim sanırım. Alef olarak kalabilmek için yazmalıyım. Ve eski yazdıklarımı –yakındakileri ve uzak-takileri– okumalıyım.

Zaten şimdilerde öyle beş ay falan insan içinde sürekli bulunabilmem olası değil. Ona da sıra gelecek. Bakırköy'e dön Alef, Bakırköy'e dön!

Bu bilgisayar falan yeni dijital aletler ve yapabileceklerini öğrenmek için bir kurs buldum. Hemen meydanın yakınlarındaydı. Kendi alanlarında reklamlarıyla en çok dikkatimi çeken kurum olmuştu. Bu konularla çok alakasız olan Kemal Bilge'nin bile markasını bildiği bir kurumdu. Ve tam bir felaket oldu!

Sınıfta benim kadar yaşlı kimse yoktu sanırım. Yaşım yüzünden dikkat çekmekten utanmış falan değildim tabii

ki. Gençlerle sohbet etmek –aksine– hoşuma gidiyordu. Ama öğrenme şekillerimiz arasında büyük bir fark vardı.

Sınıfta en hızlı anlayan kişiydim. Çok etkin ve öğrenmek konusunda yüzlerce yıllık beceriye sahip bir beyinle bunun böyle olacağını baştan biliyordum zaten. Ama aklımda tutamıyordum! Hayır, öyle hemen unutmuyordum. Ders sırasında anlatılanları gayet iyi anlıyor, üstüne kendim tahminlerle daha fazlasını kuruyor, sıkılıp duruyordum. Ama ertesi gün derse geldiğimde bir önceki gün anlatılanları sanki yıllar önce dinlemiş ve büyük ölçüde unutmuş gibi oluyordum.

Daha önceki hiçbir gençleşmemde bu kadar yoğun bir şekilde yeni şey öğrenmeyi denememişim demek! Normal ömür sürdüğüm dönemlerde çok daha yoğun bilgileri çok daha kısa sürede defalarca öğrenmiş ve unutmamıştım. Ama gençleşme sürecinin özel kimyasında, yeni çokça şey öğrenmek hayli zorlayıcıymış doğrusu.

Bir iki gün unutma sorunu yüzünden hocaya önceki günlerin tekrarını yaptırmak zorunda kalınca böyle yürümeyeceğini anladım.

Neyse ki çözüm vardı, sadece pahalıydı. Kemal Bilge'nin evinin satışından gelen paranın büyük kısmı hâlâ durduğu için, bırakın Dokuzuncu'yla iletişime geçmek zorunda kalmayı, sadece kendi bildiğim acil durum rezervlerine girmeye bile gerek kalmadan özel ders işini aradan çıkarabilirdim. Rezidansta olduğu gibi nakit ödeyecek ve arkada kayıt bırakmayacak şekilde özel ders için anlaştım.

İlk iki hocayı çok beğenmeyip kısa sürede değiştirdim, ama üçüncüsü mükemmeldi.

Öncelikle yaştan kaynaklı bir problem yüzünden –çok hızlı öğrenmekle beraber– her gün sadece bir önceki günün değil, önceki tüm günlerin yoğun ve hızlı bir tekrarına

ihtiyacım olduğunu anladı. İlk iki hocayla bu problemi bir türlü çözememiştik. Derin Hoca'ysa, genç yaşına rağmen güçlü empatisi ve sezgisiyle, iyi ve hızlı anlayan bir öğrenci olduğum hâlde bütünleştirmede, kalıcı kılmada problemlerim olduğunu keşfetti. Sonra da bunun hızlı unutmaktan kaynaklandığını anladı. Önceki günlerdeki konuların detaylarının önemli bir kısmını gerçekten unutmuş olduğum için, yaşadığım sorunun teknolojiye yatkın olmamaktan kaynaklandığını sanıyordum ve bu benim gibi hızlı öğrenen bir insan için çok bunaltıcıydı.

Sorunu tespit etmemiz barajı yıktı. Bilgileri kalıcı hâle getirmek için çok fazla tekrar yapmam gerektiğinden bahsetti Derin Hoca. Bu da günde üç saatlik derslerle yetinmemem ve yoğun uygulama yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Öncelikle amacımı tartıştık. Bu işten para kazanmak, bir meslek edinmek gibi amaçlarım yoktu. Hayatımı kolaylaştırmak gibi bir amacım bile yoktu; finansal işlerimi ayarlayan bir yardımcım olduğunu söyleyerek bu bahsi geçiştirdim. Tek amacım, dünyayla daha etkin bir iletişim kurmak, neler olup bittiğini daha yakından takip etmektir. Aslında bilgisayarın umurumda olmadığına karar verdik. Benim amacım Networke dâhil olmaktır. İnternetti yani.

Böylece internete yoğunlaştık. İnternetin ne işe yaradığını ve neden benim için önemli olduğunu on gün boyunca anlattı Derin Hoca. Ama söylediğine göre ilk gün iki saate yakın süren bu anlatımı beşinci günde yarım saate düşmüştü, onuncu günde ise sadece on dakika almıştı.

Şaşkındım. Daha önce de söyledim ama... Eskiden hiçbir gençleşme sürecimde böyle bir sorunum olmamıştı. Düşününce –ve buraya geldiğimden beri eski yazılarımdan okuduklarımla– hiçbirinde yoğun bir şekilde yeni şeyler öğrenmeye çalışmadığımı anladım.

Genleşme süreci dışında öğrendiklerimi hatırlamayla ilgili bir sorunum yoktu. Kimisini derinden kimisini daha yüzeye yakın yerlerden çekip çıkarabiliyordum. Bazıları biraz daha uzun sürüyordu sadece. Farklı yüzyıllardan deneyimler yaparak bunu doğruladım. Normalde çok etkilendiğim ve hafızamda kristalleşmiş detaylar ne kadar uzak geçmişten de olsalar yine aynı kolaylıkla erişimdeydi. Normal zamanlarımda daha zor hatırladığım şeyleri de yine aynı zorlukta da olsa hatırlayabiliyordum. Oysa Bebek'ten detayları düşününce, sadece birkaç hafta öncesine ait olmalarına rağmen onları da geçmişin derinliklerinden çekip çıkarır gibi zorlanıyordum. Belki de aynı ortamlarda bir ay boyunca kalıp benzer şeyleri tekrar tekrar yapmaktan bu yüzden hoşlanmıştım.

Genleşme süreci boyunca, geçmiş hayatımda rutin olarak yaptığım şeyleri yaparken yine sorun yoktu. Yüzleri tanıyordum mesela. Rahatlıkla hatırlıyordum. Daha önce otellerde kaldığım için bununla ilgili süreçleri rahatlıkla ve düzgünce yapıyordum. Ama mesela otel kapısı artık anahtarla değil kartla açıldığı için ve bu kartı lobiden zaman zaman güncellemek gerektiği için sıkıntılar yaşamıştım. İlk günlerde elimde kartla anahtar arayarak ne yapacağımı karıştırmış durumda kapıda kaldığım olmuştu.

Derin Hoca'nın tekrar tekrar aynı şeyleri öğretmekten bıkmaması ve benim de dersler haricindeki sürenin neredeyse tamamını tekrar için kullanmam sayesinde unutmama problemlerine rağmen kalıcı bir şekilde öğrenebilmeye başladım. Gencecik yaşına rağmen, benim gibi olağanın da dışında sıkıntılar çıkaran bir öğrencisine gösterdiği sabır hayranlık vericiydi. Aslında sabretmiyordu... Gerçek bir yardım isteği vardı. Zor durumda olduğumu hissetmiş, zorluğumu teşhis etmiş ve bana yardım etmişti. Tekrar ve tekrar... Tüm bun-

ları zevk alarak yapmıştı. Sabrettiği bir sıkıntı değil, keyifle uğraştığı bir projeydim.

Beraber çıkıp bir tablet aldık. Hediye olarak aynısından kendisine de almak istedim, ama zaten tableti olduğunu söyleyerek ısrarımı boşa çıkardı. Sanırım saat ücreti olarak normalden yüksek bir ücret ödememden biraz huzursuzdu. Kuruma ödediğim fiyatın aynısını ayrıca kendisine de ödemekte ısrarcı olmuşum. O parayı kurumundan habersiz alırken bir de hediye bir tableti kendi etik standartlarında temize çıkarmanın yolunu bulamadığını hissettim.

Bir de cep telefonu aldık ama o hatla Derin Hoca'dan başka kimseyle konuşmadım. Cep telefonundan çok, mini bir tablet ve bir fotoğraf makinesi gibi kullandım.

Facebook'u, Twitter'ı, Wikipedia'yı, LinkedIn'i, Google'ı, Gmail'i, Maps uygulamalarını... Hepsini öğretti bana. Bakırköy'deki bir ayım boyunca gittiğim yerler, yaptığım işler son derece kısıtlıydı. Neredeyse Bakırköy'de olduğumu bile fark etmedim desem, yeridir. Peşin parayla kiraladığım daire, alışveriş merkezi üzerinde bir rezidans kulesindeydi. Namazlarımı aldığım bir seccadenin üzerinde odamda kıldım. Yemekler için alışveriş merkezinin en üst katındaki seçme iki restoranda karar kılıp neredeyse hep onlardan yedim. Kuru temizlemeci zaten kapıdan alıp kapıya teslim ediyordu. Teknoloji marketinden yaptığım alışverişler için bile alışveriş merkezinden çıkmak gerekmedi.

Bir ayın sonunda bir hayli etkin bir internet kullanıcısı olmuşum. Oluşturduğum tüm hesaplar düzmece de olsa, neyi ne amaçla ve nasıl kullanacağımı öğrenmişim. Üstelik bunlarla ilgili o kadar çok tekrar yapmışım ki, artık günden güne unuttuğum ve tekrar edilmesi gereken şeylerin toplamdaki oranı son derece düşüktü.

Ama şimdi vakit çok geç olmuş. Bugünlük bu kadar yazmak yeter. Sonraki üç aya tekrar sıra gelir nasılsa. Şu aralar çok uzaklara gidecek hâlde değilim. Aslında genel olarak insan içine pek çıkmamamda fayda var. Yakınlarda bir otel bulup gündüzleri oraya kapanmalıyım. Akşamları çıkarım biraz. Arada bir buraya da uğrarım.

59 yaş 11 ay:

Önce sakalımla başladı... Bembeyaz sakallarımın kökleri kırçıl çıkıyordu. Neyse ki bunun çaresi kolaydı. Bakırköy'de bir berbere –daha doğrusu bir kuaföre– uğradım, oldu bitti. Alışveriş merkezinin içinde, erkek kadın karışık müşteri alan bir yerdi.

Geçmişte onlarca kez saçlarımın ya da sakallarımın diplerinin koyu renk gelmesini yaşadım. Eskiden daha kolaydı: Saçlar zaten pek açık olmazdı. Serpuş, sarık, fes, kapüşon... Henüz saçlarım için gerekli olmadı, ama şimdi-lerde başlık yerine boyatmak en mantıklısı. Nasılsa kendim uygulayabileceğim boyalar da var. Böylelikle bir kuaföre saçlarımın nasıl olup da diplerinden tekrar koyu geldiğini izah etmek zorunda kalmam. Sakalımı işaretleri verdiği ilk günlerde hemen kestirdiğim için kuaför kırçıl dipleri fark etmedi bile.

Teknolojiyle ilgili her şeyi tekrar tekrar öğrenmem ve hatırlamak için iyice derine kazımam gerektiği hâlde, kuaför olayını bu kadar net hatırlamam bir hayli ilginç aslında, ama anlayabiliyorum. Saç ve sakaldaki bu olay beynimde dip devrelerime kadar kazınmış durumda. Sanırım problemim sadece yeni izleri kazımakla ilgili. Beyin kendini her uykuda yenilediği için yeni çizgiler büyük ölçüde kayboluyor, çizgilerin kalıcı olması için tekrar tekrar çizmek gerekiyor.

Her neyse, dediğim gibi saç ve sakal kolay da... Bir de dişler var.

Bedenim bu yaşta dişlerimin hiç olmamasını anormal bulmaya başladı. Genelde gençleşmenin 55-60 yaş arasına denk gelen döneminde yaşarım bunu. Beynim, ağzımda dişlerimin olması gerektiğini hissediyor. Bu demektir ki takma damaklarla işim bitti. Ama dişlerimin tekrar çıkması bitene kadar da hem bir hayli ağrılı bir süreç yaşayacağım hem de ağzımda yarı büyümüş, kimisi çıkmış kimisi henüz patlak bile vermemiş dişler olacak. Bu hâldeyken kimseyle yakın, yüz yüze konuşmak istemem.

Gezi hayatım şimdilik son buldu. Umarım Veysi Bey'in yılları dişlerimin çıkma sürecinin ortalarında bir yerde bitmez. Yoksa pek sıkıntılı bir süreç olacak.

AMURİYE ÇIKARMASI

M.S. 645

tek kişilik bir azap birliğıydi
dönüp arkasına bakmadı
açık kapıdan daldı şehrin içine
silahları: dili ve işaret eden parmakları

Antonius'un Uçurumu. Adı buydu bu dik yamacın. Sadece Bukra'nın zihninde kazınmış bir addı. Bu tepeden yüzlerce insan intihar etmiş olmalıydı. Amuriye'nin geçmişine doğru yeterince gitse belki binlercesi... Bir o kadarı da ileride intihar edecekti muhtemelen. Dünyanın neresinde böyle dimdik bir yamaç olsa, oradan atlayan insanlar da olmuştu, olacaktı. Ama Bukra için burası Antonius'un Uçurumuydu.

Şehrin açık kapılarına baktı. Bu mesafeden, yürüyüşleriyle minik kuklalara benzeyen insanları gördü. O kapıya dehşet salmak için ilk yürüyüşünü hatırladı.

Planı kafasında şekillenince çok oyalanmadan gerekli hazırlıklara girişmişti. Bir şekilde gençleşmeye devam edemeyecekse, yaşamaya devam etmenin de bir anlamını

bulamıyordu. Her türlü riski almaya hazırdı. Clodius'la karşılaşmaya bile...

Tüm gözlemleri, izlemeleri boyunca yüzbaşının alanda olmayacağı zamanları belirlemek için çok çaba sarf etmiş, ama başarılı olamamıştı. Adamın rutini yoktu. Çevresine yaydığı dehşet duygusunda, nereden ne zaman çıkacağına bilinmezliğini de kullanıyordu. Valinin gizli sağ koluydu. Arada daha yüksek rütbeli başka komutanlar olmasına rağmen tüm şehirde her yerin sahibi kendisi edasıyla gezebiliyordu.

Şimdilik Clodius'u boş verdi. Zaten ölümü göze almıştı. Clodius ne yapabilirdi ki... Öldürmek yerine işkence etmeyi tercih etse, ona da alıştıktı. Vücudunda yara bere oluşturmamasına rağmen gençleşmenin sonlanmasını takip eden günler boyunca Clodius'un yapabileceğinden daha kötü işkenceler çekiyordu. Kararlılıkla Clodius riskini kafasından kovdu.

Önce giyiminin nasıl olması gerektiğini düşündü. Hiçbir yeri görülmemeliydi. İşler planlarına uygun gidecek olursa gençleşmeyi başaracaktı. Bir kez gençleşmeye başlayınca da istediği yaşlara gelene kadar devam edebilmeliydi. İnsanlar teninden herhangi bir yeri hatta sadece saçlarını ya da sakallarını bile görebilecek olsalar gençleşmeyi anlardı.

Sakallarını ve saçlarını örtülebilecek kadar kısaltmalıydı. Bunu sona bırakmaya karar verdi. Sonuçta bir bıçağa bakardı. Kimsenin kendisini o hâlde görmeyeceğini hesap ettiği için de her ne kadar kötü bir işçilik olsa da kendi elleriyle yapabilirdi. Üstelik bir dilencinin şöyle güzel bir saç sakal tıraşı için berbere gelmesi dikkat çekerdı. İzini sürebilecekleri hiçbir ipucu bırakmak istemiyordu.

Tüm vücudunu saracak siyah bir kumaşa ihtiyacı vardı. Böyle bir şeyi satın alamazdı. Dikkat çekmeden alabileceği

sargı bezleri vardı, ama hiçbirisi siyah değildi. Ve yaratmak istediği etki için siyahı istiyordu.

Ve siyah, kapüşonlu bir cübbe... Kapüşonu gözlerinin hemen üzerine kadar inecek ve yanlardan da sargılar içindeki yüzünü gölgeleyecek bir cübbe... Ayaklarına da kaliteli deriden birer sandalet... Ama ayağında da olsa teninin kazara görünmemesi için ayaklarını da sarmış olmalıydı. Gerçi ayaktan gençleşmenin anlaşılabilmesi bir hayli uzak bir ihtimaldi.

Planının işlemesi için tenini tamamen gizlemiş olmasının ikinci bir faydası da olacaktı: Gizem ve korku duygusuna katkı... Amuriyeliler insan olduğundan bile şüphe duymalıydı.

Dışarıdan gelen, göklerden gelen, insan olduğu bile şüpheli bir yaratık izlenimini vermek için bunları Amuriye'den edinmesi uygun olmayacaktı. Satın alsa da çalsa da Amuriyeliler üzerindeki kıyafetlerin kökenini bir dükkâna bağlayabilirlerse, istediği etkiyi elde edemezdi. Yüzbaşı Clodius, ilk ziyaretinde onu engelleyememiş olsa ve istediği havayı oluştursa bile, kandırabileceği son insanın o olduğundan emindi. Clodius, bu gizemi çözmek, göklerden gelmiş gibi şehre çöken Tanrı'nın gazabının sırrını anlamak için ne gerekirse yapardı.

Bu konuyu epeyce düşündü. Amuriye'nin dışında, iki günlük mesafede tüccarların konakladığı bir köye gitmeye karar verdi. Günlerce Amuriye'den ayrılan tüccarları gözledi. Şehre gelenlerle ilgilenmiyor, sadece şehirden uzaklaşanlara odaklanıyordu. Sonunda istediği türde kumaşlar taşıyan bir tüccar buldu. Sıkı bir dayak hatta belki iş üzerinde yakalanıp fazlaca gayretli bir köle tarafından öldürülme riski bahasına istediği kumaşları çaldı. Hatta yeterince sessiz davranıp nöbette uyuyakalmış köleyi uyandırmama-

yı başararak tüccarın kaliteli sandaletlerini de aşırabilirdi. Tüccar aylar sonra şehre geri dönse de bu küçük olayı çoktan unutmuş olurdu.

Sıra kapüşonlu cüppeye gelmişti. Amuriye'ye 3 günlük yürüme mesafesinde daha önceden duyduğu bir manastır vardı. Çaldıklarını çıkınına yükleyip manastırın yolunu tuttu. Tarifi karıştırdığı için bir haftaya yakın dolanmak zorunda kalsa da sonunda manastırı buldu. Neyse ki arada dilenebileceği köyler ve çiftlikler vardı. Buralardan para yerine yiyecek dilenmişti. Suyla ilgili zaten sorun yoktu, çevrede yeterince dere ve çay bulunuyordu.

Manastırda hırsızlık yerine dilenmeyi tercih etmeyi düşündü. Ama yine bir araştırma hâlinde işin kökeni ortaya çıkmasın diye vazgeçti. Bunun yerine hayli zengin olduğunu işittiği manastırın deposunu gözetlemeye başladı. Değerli şeyleri değil, yer kaplayan kaba şeyleri sakladıkları bir depo olduğu için güvenliğine fazlaca dikkat edilmiyordu. Birkaç gün gizlice gözleyince, depoyu gün içerisinde giriş çıkışın fazla olduğu saatlerde açık bıraktıklarını fark etti. Üstelik bu aralıkta topluca yemek yedikleri bir saat de vardı. Depocu yemek saatinde kapıyı bazen kilitliyor, bazen sadece çekip kapatıyordu. Şansına güvenip bekleyince iki gün geçmeden karşısına fırsat çıktı.

Depoya girdiğinde ummadığı bir karanlıkla karşılaştı. Aradığını hızlıca bulma ümidi nafle çıkınca anında gerisin geri dönüp kaçmayı düşündü. Sonra gençleşmeye devam edebilme olasılığı ağır bastı. Gözlerinin karanlığa alışması için biraz bekleyince rafları seçebildi. İşte orada, yedek cüppeler duruyordu. Kendisine uyup uymayacağını düşünmeden cüppelerden birini kaptı. Hemen yan tarafta da örgü kordon kemerler vardı, onlardan da bir tane alıp sıvıştı.

Onlarca cüppe ve kordon içinden birer tanesinin kaybolduğunu fark etmeyeceklerini umuyordu.

Yeterince uzaklaşıp cüppeyi denediğinde biraz bol olduğunu fark etti, ama giymeden önce vücudunun her yanına saracağı sargılarla birlikte, vücuduna daha iyi oturabilirdi.

İsteddiği tüm malzemeleri edinin Amuriye'ye yakın mağarasına dönmesi iki haftayı bulmuştu. Neler olup bittiğinden emin olmak için iki gün üst üste dilenci kıyafetinde şehre indi. Her şey eski düzen devam ediyordu. Değişen tek şey, askerî valinin daha da acımasızlaşmış olması ve bunun sonucu olarak halk içinde şikâyet konuşmalarının biraz daha yoğun yapılmasıydı. Mahkûmlar için üzülse de durumdan genel olarak memnun kalıp iki günün akşamında da iç huzuruyla mağarasına döndü.

Şimdi büyükçe bir hayvana ihtiyacı vardı. Avcılık yetenekleri çok iyi sayılmazdı ama tuzaklardan anlardı. Çevredeki su kaynaklarını gezip sonunda aradığı gibi bir tanesini buldu. Engebeli arazide akan bir akarsuyun dar ve dik vadisinin biraz genişlediği bir bölgeydi. Yakın çevredeki büyük hayvanların su içmek için kullanabileceği en uygun yerdı. Yırtıcıların da gelebileceğini düşünerek hemen tutuşturabileceği bir meşale hazır etti. Sonra da uzaktan gözlemeye başladı.

Geyiklerin suya hangi patikalardan nasıl geldiklerini inceledi. Geçiş anında zorunlu olarak kullanacakları dar bölgeyi tespit etti. Sonra bu bölgenin aşağısında yere çaktığı ucu sivriltilmiş kazıklarla tuzağını hazırladı. Normal şartlarda hayvanları ürkütmeyecek ve zarar da vermeyecek bir düzenektir. Keşke sağlam bir yaya ve iyi de bir okçuluk yeteneğine sahip olsaydı... O zaman bu kadar uğraşmasına gerek kalmazdı. Ne hayatında hiçbir zaman o kadar kaliteli bir yaya sahip olmuştu, ne de mızrak ya da ok atmakta yeteneklerini geliştirmişti. Kazıklarla idare edip şansının yaver gitmesini dilemek, yapabileceğinin en iyisiydi.

Düzenegini kurduktan sonra mağarasına gidip iyi bir uyku çekti. Ertesi sabahtan itibaren bu işi başarana kadar tuzağın yakınlarında pusuda olması gerekcekti. Belki saatler belki günler boyunca.

Uyanınca daha önceden toparlamış olduğu köklerden neler kaldıysa yiyip karnını doyurdu. Umduğu olursa, yakında geyik eti yiyebilecekti. Ama bunun da çok önemi yoktu aslında.

Geçidin darlaştığı alanın yukarısına, ağaç köklerinin ve yeşilliklerin arasına pusuya yattı. Dar bölgeden esen rüzgârın istikametinde yatmıştı. Rüzgâr bulunduğu yerden sesini ya da kokusunu geyiklere taşımayacaktı. Birkaç saatlik beklemenin ardından istediği an geldi. Tedirgin bir şekilde dolaşan iki geyik su içmeye geliyordu. Sık sık durup etrafı kontrol ederek ilerlediler.

Tam yokuşun dikleştiği dar bölgeden aşağıya doğru hamle yapmak üzere etrafı son kez kolaçan ediyorlardı ki, Bukra vahşi bir haykırıyla saklandığı yerden fırladı. Korkutucu bir görüntüydü doğrusu. Geyikler büyük bir telaşla birbirlerine de çarparak kontrolsüzce sıçradılar. Tek olsalar büyük olasılıkla toparlayabilirlerdi ama bulundukları nokta iki geyiğin ani kaçış manevrası için çok dardı. Takılıp aşağı doğru düştüler.

Bir tanesi kazıklardan dıştakine sadece sürtünerek paçayı kurtarabildi. Sağrısında derin bir çizik oluşmuştu. Diğeri o kadar şanslı değildi. Kazıklardan biri sol ön bacağının iç kısmından girmişti. O bacağı hareketsiz kaldı, sinirleri parçalanmış olmalıydı. Ama diğer üç bacağıyla acı böğürtüler eşliğinde çırpınıyordu.

Bukra, bıçağını çekip aşağıya indi. Acısına son vermesi gerekirdi. Hamle yapacakken kazığın dibinde göllenmeye başlayan kanı fark etti. Tüm çabası boşa gitmek üzereydi.

Yokuş yukarı yaşlı bedeninin elverdiği kadar hızla saklandı. Yere geri çıktı. Hayvanın böğürtüleriyle içi titreyerek cüppeyi aldı. Kayma düşme karışımı bir stille geri indi. Kontrolü tamamen kaybedip geyikle birlikte kazıklara kurban gitmemeye dikkat ediyordu.

Geyiğe yaklaşıncı ilk iş cüppeyi göllenmiş kanın üzerine doğru attı. Hayvanın çırpınışlarındaki güç epey azalmıştı. Tekme yemeyeceği şekilde yanaşıp cüppeyi kan birikintisinden çekti. Sağ elindeki bıçağı cüppeyle örterek geyiğe göstermeden boynuna yaklaştı. Keskin bıçağının ani bir hareketiyle hayvanın şah damarını kesti. Hemen ardından da cüppeyi fişkırان kanın üzerine bastırdı. Cüppeyi sık sık çeviriyor, hayvanın bacaklarının çırpınmasıyla damardan daha hızlı fişkırان kana her yerini tutmaya çalışıyordu.

Geyik öldükten sonra ve cansız hücrelerinin titreşmesinden başka bir hareket kalmayınca, cüppeye rağmen yerlere akmış kanlardan yararlanarak temiz kalmış kısımları da kana bulaştırdı. Sonra zaten kazığın ve can çekişme çırpınmalarının etkisiyle bedenden epeyce ayrılmış olan bacağı bıçağını kullanarak tamamen ayırdı. Acele ediyordu. Birkaç dakika daha uğraşarak diz kısmından aşağısını da eklem yerinden ayırdı. Koca budu kanlı cüppeye sarıp zor bela taşıyarak uzaklaştı. Her an yırtıcı hayvanlar kan kokusuna gelebilirlerdi. Meşaleyi pusu yerinde bırakmış olduğunu fark ettiğinde dehşete düştü. Neyse ki pusu yerine tekrar ulaşana kadar bir saldırı olmamıştı. Meşaleyi de yanına alabilmek için bakındı ama iki kolu da cüppeye sarılı kocaman geyik budunu taşımakla meşguldü. Kurtlar ya da başka yırtıcılar gelecek olursa avın daha büyük kısmıyla ilgilenirler umuduyla meşaleyi boş verip mağaraya doğru hızlı hızlı yürümeye koyuldu.

Üç saat sonra, mağarasının önünde yanan bir ateşin üzerinde geyiğin etleri kızarıyordu.

Mağaraya gelir gelmez hâlâ kanla sıırıslıkla olan cüppeyi seçtiği otlarla ovalamıştı. Kuruduğunda kahverengileşmek yerine kan rengini daha iyi koruması için yeşille desteklemiş oluyordu böylece. Sonra zaten eti kızartmak için de gerekecek olan ateşi yakmış ve az sayıdaki eşyalardan olan tasta ısıttığı sularla her tarafı kana bulanmış cüppeyi yavaş yavaş yıkamıştı. Sıcak su kanın cüppede daha uzun süre kalmasını sağlayacaktı. Birkaç yağmurda istediği etkinin kaybolması, düşündüğü uzun süreli hasadı sıkıntıya sokabilecek bir detay olabilirdi.

Geyiğin eti, biraz sert de olsa uzunca bir süredir yediği ilk et olduğu için çok lezzetliydi. Mağaranın duvarına dayadığı yorgun bedeniyle gevşemiş bir hâlde eti dişlerken, geyiğe içten teşekkürlerini sundu.

Cüppenin istediği kıvama gelmesi dört beş gün sürdü. Aslında cüppenin hâlinde öyle pek değişiklik yoktu... Asıl önemli olan mesele, cesaretini toparlayabilmesiydi.

Sonunda bıçağı kullanıp saç ve sakallarını kısalttı. Sargılarla tüm bedenini kapladı. Neyse ki yazın o sıcak günleri çoktan geride kalmıştı. Yüzünü sona bırakmıştı. Gözleri, burun delikleri ve ağzı hariç yüzünü de iyice sardı. Bu hâliyle mağaranın önünde biraz dolaşp görüş alanının yeterli olduğunu, nefesini düzgün alabildiğini ve rahat konuşabildiğini teyit etti. Bir kenarda duran cübbeye baktı. Sağa sola adımlar atarak farklı açılardan tekrar baktı. Sonra cübbeyi eline alıp sallayarak nasıl bir görünüm verdiğini inceledi. İsteddiği dehşet hissini oluşturabilir gibi görünüyordu. Sırtına geçirip kapüşonu başına aldı.

Aslında sargılar, cüppe, düşündüğü acayip yürüyüş, beyninde dönüp duran hazırladığı tehditler... Hepsi gülü-

nüp geçilebilecek şeylerdi. Yine de gülünmeden önce yeterince uzun süre şaşkınlık sağlayabilirlerdi. İhtiyacı olan da buydu zaten. Planını istediği gibi sürdürebilirse, o şaşkınlığı dehşete dönüştürmesi zor olmayacaktı. Bir de Clodius, o kritik dakikalarda meydanda olmazsa...

Cüppenin kapüşonunun da görüşünü engellemediğinden emin olduktan sonra kapüşonu açtı. Şehir kapısına bir hayli yol vardı. Yolda birkaç kere kıvrıla kıvrıla şehre doğru akan derenin yamacından inip su içti. Serin havaya rağmen heyecandan ve giyiminin verdiği ağırlıktan sıcak basmıştı. Dere yatağına son inişinde bileklerinden itibaren sargılardan açıkta olan ellerini dikkatle çamurla kapladı. Kıvamlı çamurla parmak araları dâhil her yerine özenle çalıştı. Kıvamlı ama çok ince bir tabaka yapmıştı, çatlayıp tamamen dökülmesini ve teninin sarkıklığının ve yaşının belli olmasını hiç istemezdi. Tekrar yola koyuldu.

Şehrin ana giriş yolu uzaktan görüldüğünde ağaçlıklar arasından çıkamadı. Yıkılıp yosun kaplamış bir ağaç gövdesine oturdu. Nefesini toparlamaya çalıştı. Bugünün akşamında güneşin batışını görmeme ihtimali bir hayli yüksekti.

Çöle yürürken ölümün kucığına yürüdüğünü düşünmüştü seneler önce. Seneler geçmişti ve ölmemişti. Hatta çöle yürüyen o seksenlik ihtiyardan çok daha gençti. Tamam, genç olarak tanımlanmak için hâlâ yaşlıydı ama dünyadan umudu çoktan tükenmiş bir seksenlik de değildi. Hayattan hâlâ çok umudu vardı. Ama o hayat yanlış yöne akıyordu. Ya bir yirmi yıl daha geriye doğru akıtacak ya da o yolda ölecekti. Yaşlılıkla bir türlü gelmemiş bir ölüm göre, böyle ani bir ölüm belki de daha iyiydi.

“Hayat güzel, gençleşmek için riske değer!” diyerek kütkükten kalkıp doğruldu. Asaya ihtiyaç olmadan yürüyebi-

lecek durumda olması bile gösteriyordu işte: Tekrar asanın üçüncü bacağına muhtaç olmaktansa ya daha genç ya daha ölü olacaktı.

Yürüdü.

Yola katılırken kapüşonunu iyice aşağıya çekti. Sırtını kamburlaştırdı. Taklit etmekte çok zorlanmadığı, yaşlı ve yorgun bir yürüyüş temposu tutturdu. Kanla kahve-kızıl yalınımalar kazanmış siyah cüppesi bu yürüyüşle umduğu gibi pek dikkat çekmedi. Kimse dönüp ikinci bir kez yaşlı bir adama bakmıyordu. Hareketleri ve duruşu o kadar basmakalıptı ve yaşlı çaresiz bir adamınkine o kadar uygundular ki, kimse yüzünün garip bir şekilde örtülü olduğunu ya da ellerinin çamurla kaplı olduğunu fark etmedi. Zaten kapıların açılmasını bekleyen ana dalga şehre çoktan girmiş olduğu için, yol da sabahın bu erken saatlerinde o kadar kalabalık değildi.

Kapıya 20 adım kadar kala, kamburu yok oldu. Dikleşen vücuduyla daha kısa adımlar atmaya başladı. Her adımını yere vuruşunda vücudu titriyor, kolları ve elleri iki yana ve yukarı açılıp iniyordu.

Bekçilerin henüz kendisinden tarafa bakmıyor olması büyük bir şanstı. Çünkü ne diyeceğini tamamen unutmuştu. Tüm kurguları, düşündüğü en ürpertici cümleler zihninden yok olmuştu. Neyse ki tasarlayıp uyguladığı abartılı hareketler vücudunun, hele ki kollarının ve ellerinin korkudan zangır zangır titrediğini gizliyordu. Biraz daha konuşamazsa, askerî valinin acımasız kapıcılarının gayet etkili olabilecekleri bu mesafeden attıkları bir mızrakla ölebilirdi. Yürüyüşündeki gariplik yüzünden etrafından uzaklaşıp aralarında şaşkınlıkla konuşmaya başlayan insanların sesleriyle kapı bekçilerinin bakışları da Bukra'ya doğru döndü. Sonunda aklını biraz topar-

layabilmiş, ne dediğini kendisi de tam kontrol edemiyor olsa da dilinin ucuna kelimeler gelmişti. İki bekçinin de mızraklarını ellerine aldıklarını fark edince dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri yuttu. Günahların, kapıların sırası değildi şimdi.

“Cüzzam” dedi ve bir bağırış olarak çıkan sesi çatlayıp çatallaştı, bir an devam edemedi. Ama sihirli kelime beklediği etkiyi yapmıştı. Kapı bekçileri mızrakları bırakıp telaşla gece kullanılmış olan ve tekrar tutuşturulmaya hazır meşalelere uzandılar. Elleri neredeyse Bukra’nın kiler kadar titreyerek meşaleleri tutuşturdular. Geçen kısa sürede Bukra, birkaç adım daha yaklaşmış ve boğazının tutukluğunu tehlikeli bir hırlamaya benzetip sonra da bunu uzatarak zaman kazanmıştı. Cüzzam, bir yandan lanetli, bir yandan kutsal bir hastalıktı. Cüzzamlılara şiddet uygulamak uğursuzluk sayılırdı. Üstelik yıllar boyunca eti yavaş yavaş döken bu hastalıktan korkmayan bir tek insan bile yoktu. Bukra, tenini tamamen kapatmıştı, açılmasına sebep olabilecek herhangi bir hareketle –bu bir mızrakla bedeni delmek bile olsa– laneti kendi üzerine çekmeyi kimse göze alamazdı. Cüzzamlılar ateşle uzaklaştırılırdı. En çaresiz cüzzamlı bile her insan gibi ateşten kaçardı.

“Cüzzam benim tenimin rahmetidir

İlahi işaretidir taşıdığım gazapların

Ey günahkâr şehir

Ey günahkâr kapı bekçileri

Karşıma günahsız çıkın”

Olmuyordu. Cümleleri istediği etkiyi yaratamıyordu. Çok daha fazla çalışmış olmalıydı. Ama artık iş işten geçmişti. İçinde az sonra tutuşturulma düşüncesinin dehşetiyle haykırdı, sanki ateş çoktan dokularının suyunu kaynatmaya başlamış, içini kavuruyordu:

“Gökten inen Tanrı gazabıyım ben
Tek bir günahınız bile varsa
Bakışlarımla cüzzam oluşur teninizde”

Çamurla kaplı ellerinden birini kapüşonuna götürdü. Başlığı arkaya doğru çekecek gibi bir hareket yapınca iki nöbetçi de ne yapacağını şaşırdı. Birisi meşaleyi elinden savurup hızla arkasını döndü. Başını duvara doğru eğip elleriyle yüzünü örttü. Bedeni korku dolu bir duanın temposuyla iki yana sallanıyordu. Diğer nöbetçi de elinde meşaleyle dizlerinin üzerine çökmüş, meşaleyi unutarak istavroz çıkarmaya başlamıştı. Neredeyse kendi sakallarını yakıyordu. Bukra, bugün istediği dehşeti oluşturamaz ve Amuriye’de yakalanır ya da öldürülürse, bu nöbetçilerin de Clodius’un elinde öleceğinden emindi.

Küçük de olsa bir zafer kazanmış olmanın şehveti ve ölüm korkusunun henüz içini terk etmemiş baskısıyla haykırdı:

“Günahkâr şehrin günahkâr kapısı
Tüccarların hırs yüklü eşeklerine açıldığın gibi
İnançsız Arapların develerine de açılacak mısın?
Onlara açılmadan bana açıl, bana, Tanrının gazabına!”

Adımlarını hızlandırmıştı ama yine de uzun atmıyordu. Sandaletlerini yere hırsıyla çarpıyordu. Tam kapıdan geçerken kollarını iyice kaldırarak haykırdı.

“Tanrı’nın gazabıyım ben!”

Sesini duymuş olanlar zaten kaçışmıştı. Son cümlesinde iyice yükselen sesi çok daha geniş bir alanda insanları dalgalandırdı. Ve o an içini bir dehşet kapladı. Haftalarca gözlemişti, kafeste her gün bir zavallı oluyordu. Ama ya bugün yoksa... Ya artık yoksa... Ya şansa sabah erkenden ölmüşse ve zaten kafesteki artık bir cesetse...

Korku, dehşet ve pişmanlıkla hırladı. Kolları aşağıya indi, dizleri büküldü. En olmadık bir anda tamamen kendi

içine kapandığı bir panik duygusuna dönüşsüz bir şekilde kendini kaptırmak üzereydi. Birden arkada bıraktığı kapıdan uyarı nidaları yükseldi: “Uzaklaşın, uzaklaşın... Cüz-zam... Gazap...”

Neler söylendiğini tam anlayamadı ama kapılmak üzere olduğu umutsuzluk dalgasından kurtuldu. Omuzlarını tekrar dikleştirdi. Bacaklarının üzerinde dimdik, kolları bir dehşet habercisi olarak kalkmış hâlde haykırdı:

“Taşıdığım gazap ağır geliyor bana

Paylaşacak günahkârlar korksun bu yükten!”

Birkaç adım daha yürüyüp surun iç tarafına geçti. Soldaki meydanda halsizce inleyen bir insan artığı kafesle birlikte hafif hafif sallanıyordu. Çaresiz kurbanlarını didikleyen kuşlar, kopan vaveyla ile havalanmış, tekrar işe koyulmak için fırsat kollayarak kanat çırpıyorlardı. Kafesin altındaki zeminin dört yönünde birer kazık çakılıydı. Her birinin tepesinde önceki kurbanlardan birinin kellesi vardı. Dördünün de infazını ve kafalarının kazık tepesindeki yerlerini alışını izlemişti.

Bir tanesini Clodius kendi elleriyle, kendi kılıcıyla vücudundan ayırıp kazığa geçirmişti. Yüzleri maskeli cellatların aksine, kim olduğunu ve ne yaptığını herkese göstermek, kafalarına kazımak istercesine yapmıştı. Miğferi yoktu. Yüzünde ve saçlarında kan vardı. Zırhlı değildi. Sadece örgü zincirlerle destekli deriden, hafif savaş giysisini giymişti. Kolları ve dizlerinin az üstünden itibaren bacakları çıplaktı. İşkencesi devam eden mahkûmu devralmış, kararlı hareketlerle işi bitirmişti. Kandan sakınmak yerine giysisine, tenine, saçlarına, yüzüne iyice bulaşmasını sağlamıştı. Kafayı kazığa geçirirken bakışları insanların üzerinde dolaşmış, gözlerini kaçırmamış birkaç kişinin her birinin tek tek gözlerinin içine bakmıştı. O bakışlar altında

insanların küçüldüğü görülebiliyordu. Dilenci kılığına rağmen bu bakışlar kendi gözlerine de kenetlendiğinde Bukra büyülenmiş gibiydi. Bir süre bakışlarını çekmedi. Neden sonra ne kadar tehlikeli bir iş yaptığını anlayıp başını eğdi. Gizliliğini tehlikeye sokmuştu.

Daldığı düşüncelerle bir an hareketsiz kalmıştı. Silkin-di, abartılı hareketlerine koyuldu. Bir yandan da bakışlarının değdiği yerlerde, Yüzbaşı Clodius oralarda mı, diye araştırıyordu.

Dört kazığın belirlediği bu geniş alana sadece cellatlar girebilirdi. Alanın içinde, kafesin şehrin ana meydanına bakan tarafına düşecek şekilde yükseltilmiş işkence platformu vardı.

Bukra, “Günahkâr!” diye haykırarak iki kazığın arasındaki görünmez çizgiyi geçti. Yerde bir çizgi yoktu ama o hizada gerisi ayak izleriyle doluyken ilerisinde çok az ayak izi ve toprakta bolca kan lekesi vardı.

“Taşıdığım gazabı sırtına alacak gafil” diye tekrar haykırdı.

Kendinden geçmiş mahkûmu uyandırmalıydı. Son haykırışıyla bunu başarmış oldu: Mahkûmun kör gözleri, boş çukurlar olarak haykırışın geldiği yöne döndü. Bukra, aradaki mesafeyi hızla yürüdü. Sağ elini kafese yöneltmiş bir şekilde yaklaştı, mahkûmla kimse duymadan konuşabileceği kadar yakında, eli kafese birkaç ayak mesafede durdu.

Artık ancak mahkûmun duyabileceği bir sesle konuşuyordu:

“Ey günahsız, ben herkesi korkuturken sana huzur sağlamak için geldim. Tanrı, bu günahsız ruhun bunca acı çekmesinden hoşnut değil. Sen İsa değilsin. Başkalarının günahları için dayanılmaz acılar çekmeyi kaldırmaz o kırılan ruhun. Seni kurtarmak için buradayım.”

Kafes sarsıldı. Tükenmiş bedeninde artık ağlayacak gözyaşı kalmamış mahkûm gözyaşı dökemedi hıçkırıyordu. “Sana şimdi soracağım soruya evet demen yeterli. Tanrıya ve onun sana gönderdiği kurtuluşa inanarak evet demen yeterli olacak. Ama soruyu sorduğum zaman...”

Mahkûmun belirsiz bir şekilde başını salladığını gördü.

Bukra, kalabalığa dönüp haykırdı:

“Bende olandan birazını ona vereceğim ey gafiller

Görün ve sonra yaklaşın

Sırada olmak isteyen yaklaşsın bana”

Son kelimelerinde Clodius’la göz göze geldi. Kalabalığın arkalarından öne doğru yürüyordu. Bu kararlı bakışların kapüşon ve sargıların derinliklerinden gözlerini seçemeyeceğini bilmek içini biraz rahatlattı. Ve kapüşon ve sargılara rağmen Clodius’u görmezden gelerek bakışlarını hızla çekip kafese döndü. Şefkatle ve alçak sesle konuştu:

“Bu acı dolu günlerden kurtulmak, kalan işkenceli zamanlardan kurtulmak, ömrünün kalanını bana vermek ister misin günahsız?”

Sorunun son kelimelerinde sağ işaret parmağı uzaktan bile çok net görülecek şekilde mahkûmun kafesin içinde halsizce sarkan sol ayağına dokunmuştu. Mahkûmun bedeni, dudaklarından sessiz bir evet dökülür dökülmez titreyişlerle sarsıldı, kafesin demirine çaresizce birkaç kere çarptı. Hemen sonra sadece salınmaya devam eden kafesin gıcırtilarıyla bozulan tam bir sessizlik oldu.

Bukra toplaşmış izleyen insanlara doğru döndü. Kolları artık yanlarındaydı. Üzerinden bir yük kalkmış gibi normal yürümek geldi içinden. Daha o yana dönmesiyle birlikte insanlar dehşetle birkaç adım çekilmişlerdi. İsteddiği etki oluşmuştu. Ama hızlı bir normalleşmenin sırası değildi, her an muhafızlardan birinin aklına bir delilik yapmak

gelebilirdi. Üstelik Clodius da müdahil olabileceği kadar yakınlaşmış olabilirdi.

Kollarını tekrar kaldırdı, yine ürkütücü kısa adımlı yürüyüşüne geçti. Boğazı çok yıpranmıştı ama biraz daha devam etmesi gerekiyordu. Haykırdı:

“Ben cüzzamın kendisiyim

Tanrının gazabı ve o gazabın taşıyıcısıyım

Günahlarınızın cezasıyım

Arabın kılıcı, Vali'nin kuşları ve kafesi yetmez sizlere

Ey günahkâr şehrin insanları

Korkun Tanrının gazabından tövbe edin

Dizlerinizin üzerinde”

Birkaç kişi dizlerinin üzerine çöktü. Bukra, elleriyle çökmeyenlere doğru işaretler yaparak ilerledi. Az sonra askeri sivili, dizlerinin üzerine çökmemiş tek bir kişi bile kalmamıştı. Sadece Clodius ayaktaydı. Sağ eliyle tekrar tekrar istavroz çıkarıyordu. Başı önüne eğilmişti ama haç çıkaran kolu ve eli gayet sakin hareket ediyordu.

Yüzbaşının içindeki imanı düşündü. Askerî valinin tamamen politik bir hayvan olduğundan emindi. Ama yüzbaşı, gerçek bir mümindir. Yaptıklarını inanarak yapıyordu. Şimdi vali olsa korkuyla kaçardı. Yaşananda bir pislik ve hile olduğunu düşünse de ne olduğunu anlamadığı bu tehlikeden kaçacağı kesindi. Clodius ise Tanrının gazabına inanmış ama korkmamıştı. Dimdik duran bedeni ölüme, acı çekmeye, bilinmeze kafa tutuyordu. Öne eğik başı ise Tanrıya imanıyla, ondan geldiğine inandığı gazaba saygısını gösteriyordu. İlk sefer için umabileceğinden daha iyi bir denge yakalamıştı Bukra.

Gitmeden önce yapmak istediği bir şey daha vardı: İşine yarayacak, yakın iki dükkân biliyordu. Clodius'un ve kalabalığın üzerine yürüdü. O yürüdükçe insanlar dizle-

rinin üzerinde iki yana kaçışıyordu. Clodius'un karşısına geldiğinde yüzbaşı duruşunu aynen korudu, sadece istavroz çıkaran eli artık çok daha yavaş hareket ediyordu. Kara-Kızıl Adam, iki kolunu kaldırıp Clodius'un omuzlarına doğru uzandı. İki eli tene dokunmamaya dikkat ederek, üniforması üzerinden omuzlarını hafifçe kavradı.

Yakınlardakilerin duyacağı şekilde derin bir sesle: "Tanrının gazabı rahmettir layık olana." dedi ve yüzbaşının eğik duran alnını ağzının etrafındaki kumaşları dokundurarak öptü. Clodius ne dokunuşuyla öldüren parmaklarından ne de cüzzamından korkmuştu. Omuzlarını bıraktığında tek dizini kırıp yere koydu, diğer dizi havadaydı. Çevresindeki tüm insanlardan yarım beden yukarıda, istavrozunu çıkarmaya devam etti.

Kara-Kızıl Adam, ilk dükkânın sahibine doğru kollarını sallayarak yürüdü. Adam, tezgâhla Bukra'nın arasında kaçacak yer olmadan sıkışmıştı. Ağzından dualar birbirine karışarak, kelimeler birbiriyle yarışarak dökülürken Bukra'nın eli uzandı. Tenine dokunmadan başından şapkasını alırken zavallı dükkân sahibi korkunun yoğunluğuna dayanamayıp bayıldı. Bukra başlığı kullanarak közün uzağında yukarıdaki bir şişte soğumasın diye duran nar gibi kızarmış piliçlerden birini aldı. Az sonra yan dükkâna uğrayıp oradan da bir testi şarap almış olarak şehrin kapısına doğru yürüyordu. Kapıyla arasındaki herkes dizleri üzerindeydi. Hepsinin başı yere eğikti. Onlarca insanın duaları birbirine karışarak anlaşılmasa da gürültü hâlinde göklere yükseliyordu. Bukra, kapıya yaklaşırken birden durdu. Arkasına döndü. Şapkaya sarılmış pilici göğsüne bastırmıştı. Şarabı taşıyan elini kaldırdı. İşaret parmağı açık şekilde elinden sarkan testiyle birlikte kolunu kalabalık üzerinde dolaştırdı. Artık uzaklaşıyor diye ayağa kalkmış olanlar dehşetle tekrar dizlerinin üzerine düştüler.

“Günahlarından kurtulmak isteyen
Her günahı teninden cüzzam olarak dökmek isteyen
Gazabımın tadına bakmak isteyen
Canını çırpınarak vermek isteyen
Peşimden gelsin!”

Bu son haykırışından sonra sustu. Korkutucu yürüyüşünün temposunu bozmadan yavaş yavaş kapıya ulaştı. Kapıdan çıktığında da aynı tempoyla devam etti. Kapının az ilerisinde ilk koruya girerek kayboldu.

Gece çok güzel bir uykuyla geldi. Sabah olmadan uyandı. Tam bir gençleşme uykusu olsaydı çok daha uzun uyumuş olacağını biliyordu. Zaten ne beklenebilirdi ki: Acımasız bir işkencenin uzatmalı kurbanını kurtarmıştı. Gözlerini kaybetmiş olduğuna göre en azından ikinci günü olmalıydı kafeste. Gözlemleri boyunca çoğu mahkûmun ilk gün gözlerini koruyabildiklerini fark etmişti.

Bu durumda belki iki, belki üç gün kazanmış olmalıydı. Belki bir, belki birkaç gün sonraki uykusunda cehennem azaplarına yakalanmamak için tekrar gençleşmesi gerekiyordu.

Her gün bu çıkarmayı yapması gerekecekti Amuriye’ye.

Acaba kafese yeni birini çekmiş olacaklar mıydı? Sabah bir keşif gezisine gidip, asıl saldırısını öğleden sonra yapmaya karar verdi. Şehirde neler konuşulduğunu, valinin tepkisinin nasıl olduğunu araştırması gerekliydi. Belki de kafes uygulamasından vazgeçeceklerdi. Bunu düşününce titredi. Hayatını verip kurtulmak için can atan insanları başka nasıl bulabilirdi ki? Onların inanarak zamanlarını vermelerini başka nasıl sağlayabilirdi? Valinin işkencelerinden nefret etmesine rağmen, kafeste bugün, yarın, haftalar ve aylar boyunca her gün birinin olmasını umut ediyordu.

Ne düşündüğünü fark edip dehşetle irkildi. Kendisi her gün birkaç gün gençleşbilsin diye, her gün bir kişinin vahşi bir işkence çevrimine sokulmuş olmasını dilemişti az önce. Hayır hayır, bunu sürekli yapamazdı.

Ama o kadar güzel bir uykuydu ki! Düne göre artık daha genç olduğunu bilmek, yaşlılıktan ve arkasında bekleyen ölümden biraz daha uzak olduğunu bilebilmek öylesine vazgeçilmez bir şeydi ki!

Üstelik Clodius sorununu da beklemediği kadar iyi bir şekilde aşmıştı.

Bir hesap yaptı: Şimdi 65 yaşında olsa, her gün bu Amuriye çıkarmalarını yapsa... Günde ortalama 3 gün kazanmış olsa. Biri zaten geçmiş olan gün için... İki gün gençleşmiş olurdu. Bir yıl boyunca çıkarmaları yaparak o bir yılın sonunda iki yaş daha genç olabilirdi. Yani 65 olarak başladığı yılın bitiminde 63 yaşında olabilirdi.

Mümkün değildi. Birkaç haftadan daha uzun süre bunu yapamazdı. Sonu kesin kötü olurdu.

Sonra bir ayrıntının farkına vardı: Talha ve Antonius'tan sonra, ilk kez, bilinçli olarak ve kendi çabasıyla birinden zaman alabilmişti. Bir kahkaha koptu dudaklarından. Yapabilmişti. Yapmanın başka yollarını da bulabilirdi.

Sürdüğü kadarıyla bu işi devam ettirirken, bir yandan da başka yollar düşünmeliydi.

DERİN

gün gelir
kendinle baş başa kalırsın
gün gelir kendilerinle

59 yaş 10 ay:

Derin miydi ilgimi çeken, yoksa internet denen o koca ağın olasılıklarını giderek daha çok önemsemem mi, bilmiyorum. Sonuçta Bakırköy'deki rezidanstan bir ay bitince ayrılamadım.

Derin'le samimiyetimiz giderek arttı. Derin Karakurt. Onu artık Derin Hoca değil, Derin diye düşünüyordum.

Çok güzel bir kadın Derin. Şirinlik, güzellik ve çekiciliği bir arada bulunduran ender kişilerden biri...

Onun kadar güzel kadınlar genelde güzelliğinin fazlaca bilincinde olur. Güzellikleri kişiliklerinin önüne geçer. İnsanı göremezsiniz. O ancak bir kadındır. Çekici bir kadındır. Altındaki gerçek insanın üzerine çok kalın bir makyaj katmanı gibi çekici kadın olmasını çekmiştir. Ulaşamazsınız.

Bu şekilde yaşanan birkaç seneden sonra da altta bütün bir insan kalmaz. Geçmeye başlayan güzelliğine esir bir çeşit robot vardır artık.

Ne acı bir süreçtir bu. Yüzlerce kadının bu süreci yaşmasına şahit oldum. Geçici ve anlık izlenimlerden bahsetmiyorum. Onlarca yıl boyu yaşadıkları dönüşümü çeşitli sebeplerle yakından izleyebildiğim kadınlardı bunlar.

Çocukluğunda güzel olanlar genelde daha şanslıdır. Çocukluktan çıkmadan o en güzel devirlerini, çok ilgi çektikleri devirlerini atlatırlar. Zaten çocukturlar. Çocukça bir şirinlikle ilgi çekerler, yaşlarının verdiği o hafiflikle de çoğunlukla bu ilgiyle sarhoş olmazlar. Hayatlarının her yönü gibi bu ilgi de bir oyun, gelip geçici bir oyalanmadır onlar için.

Kişiliklerinin oluştuğu devirde, kadınlığa adım attıkları yıllarda güzelleşen kadınları ise bir tuzak bekler. Karakterlerinin oturmaya başladığı yıllarda güzellikleri çok ön plana çıkmıştır. Onları değerlendiren her insan önce güzelliği üzerinden değerlendirir. Tüm konuşmalar, tüm yakınlaşmalar ve yakınlaşmamalar, tüm bakışmalar, ortaya çıkmaya başlayan kadınca güzellikleri için ve bu güzellik üzerinedir.

Onların güzel kadın olmayı temel varlık sebepleri hâline getirmeleri ne kadar da kolaydır.

Tam da kişiliklerinin oturmaya başladığı yaşlardaki bu gündemleri, hayatları boyunca etkili olacak kalıcı zihin yapılarını geri dönüşü çok zor bir biçimde şekillendirir.

Bu kaygılarda aşırıya giderek harap olmuş kaç kadın gördüm! Varlıklarını, insanlıklarını güzellikten ibaret bildiler.

Özellikle güzelliklerinin artık gerçek anlamda doruk yaptığı dönemden sonrası çok acıydı. Asıl çöktükleri zaman, kaybolan güzelliklerini biraz daha, biraz daha elde tutabilmek için çırpındıkları o yıllardı hep.

Derin, güzel. Çok güzel. Ama bunu saklıyor. Güzelliği, kadınlığı ve insanlığı arasında doğru bir denge kurabilmiş.

Öncelikle bir insan o. Sonra bir kadın. Ve en nihayetinde, güzel bir kadın: Sadece seçtiği zamanlarda, seçtiği kişiler karşısında.

Kendini çirkinleştiriyor demiyorum. Ama güzelliğini ortaya çıkaran detayları çok iyi biliyor ve yönetiyor. Her ortamda, farklı seviyelerde, farklı açılardan sergiliyor güzelliğini. Kendi güzelliğinin uzmanı... Bir ressamın ışığı, renkleri, derinlikleri çok iyi tanıyıp her birini yerinde ve gereğince kullanması gibi... Derin de kendi güzelliğinin şa-heser resimlerini yapabiliyor.

Başlangıçta çok daha resmi bir etkileşim oldu aramızda. O zamanlardaki ağırbaşlı güzelliği bile etkileyiciydi. Etkileyici olmakla beraber saygı uyandırıcı, belirli bir mesafede sabitleyici bir güzellik... Saygın bir müzede, iki metre ötesinde, daha kordonlara bile çok yakınlaşmamışken görünmez bir enerjiyle sizi sınırlayan bir eserin güzelliği...

Henüz iki senedir çalıştığı ilk işi olmasına rağmen, sanki on yıldır iş hayatı içindeymiş gibi profesyonel bir yaklaşıma sahip bir kadın... Giyimi kuşamı, duruşu, konusuyla ilgili görüşlerini ortaya koyuş biçimi... İşinin hakkını veren bir uzman olduğunu net bir şekilde anlıyorsunuz.

Beraber çalıştıkça onu daha fazla tanıma şansım oldu. Haftada beş, bazen altı gün, günde üç saat birlikte çalışınca, bir insanı çok daha yakından tanıyabiliyorsunuz. Üstelik 'yaşlı amca' statümle, haftalar ilerledikçe Derin'in bazı koruma kalkanlarını kaldırdığını görme bahtını da yaşadım, daha doğal hâllerini görebildim. Artık bir ahababı gibiydim. Bir erkeğin bir kadında ilgi duyabileceği şeyleri biliyordu. Ve bu ilgiyi teşvik etmemeyi kasıtlı olarak seçiyordu. Özellikle güzelleşip ilgisini çekmeye çalıştığı bir

erkek olmadığım hâlde, sadece doğal ve sıradan hâllerini çekincesizce görmek bile aklımı başımdan aldı.

Ortalama güzellikteki hatta düpedüz çirkin kadınlar bile bir erkeğin ilgisini çekebilir. Bununla ilgili insan soyunun on binlerce yıllık geçmişinden gelen kodlara hepimiz sahibiz. Erkek olarak nelerden etkilendiğimizi, kadın olarak erkekleri nelerin etkilediğini biliriz. Bu yüzden de çirkin bir kadın bile doğru hazırlık ve davranışlarla istediği bir erkeği etkileyip ilgisini çekebilir. Oysa belirli bir güzelliğin üzerinde olan kadınların, bu hazırlık ya da davranışları yapmalarına gerek olmadan, ilgiyi sürekli çekmeleri mümkündür.

Derin o kadınlardan.

Alef, Alef... Bunlar kendini ikna konuşmaları biliyosun. Zaten o beni vuran hâllerini, kendimden başka kime, nasıl anlatırım ki?

Mesela Derin'in gülüşünü duydum. Rastgele insanların içinde Derin asla öyle gülmez, genelde sadece gülümser. Bazen güldüğü olur ama o çekincesiz, samimi olduğu kişilerin duyduğu gülüş değildir. Gerçek gülüşünü duyduğumda niye bunu sakladığını anladım: İnsanın içini eriten, bir mutluluk coşkusu içinde kendini kaybetmesine sebep olabilecek bir gülüştü. Yüzü ıslıl ıslıl aydınlanıyor, sesinin tatlı ezgisi insanın kalbine işliyordu.

Beni bir erkek olarak etkilediğini fark etmedi. Zaten tam olarak genç bir erkek olarak etkileniyor da sayılmam, hâlâ yaşıyım. Ama yaşlı kalmayacağım! Önemli olan da bu...

Derin bana Alef olmayı tekrar hissettirdi. Kemal'in şahsında Alef'in Gülnur'a niye ve nasıl âşık olduğunu anımsattı.

Uzun, upuzun bir hayat sürmüşseniz ve yeniden başa sararak bir daha başlayacaksanız, bunu degecek bir insanla

yan yana yapmak istersiniz. Tam gençleşme evremin başlarında Derin'le karşılaşmak inanılmaz bir şans.

59 yaş 9 ay 1 hafta:

Ben Alef'im. Alef kalmak için mücadele ediyorum. Aslında, itiraf etmek gerek, sadece bir yanım ediyor. Ama tüm benliğim, Alef olmayı anlamsız gören yanlarım bile, temel bir ana karaktere ihtiyacım olduğunun bilincinde.

Derin, Alef olarak kalabilmemin ve Alef'in hoşnut olacağı yeni bir kimlik oluşturabilmemin anahtarı olabilir.

Geçmiş hayatlarım boyunca aşkın 3-5 yılla kısıtlı olduğunu yaşadım ve gözledim. Neden, bilmiyorum. Belki bir aile kurup ilk çocuğun zahmetine girmek ve beraber yürüyecek bir düzen oturtmak o kadar sürüyor. Yani aşk olmasa, belki bazı insanlar beraber çocuk yapacak kadar bir adanmışlığa girmekte zorlanacak.

Nedeni ne olursa olsun, aşkın bir son kullanma tarihi olduğu kesin.

Bukra'nın Doğu Roma ve Sasani şehirlerine uğradıkça ya da büyük kasabalarda yaşadığı dönemlerde ilişkileri olmuştu tabii. Doğu Roma tarafında bunlar hep profesyonel aşk işçileriyle, saatlik ilişkilerdi. Sasani tarafında daha uzun süreli flörtleri olmuştu. Özellikle dul kadınlarla yaşadığı birkaç deneyim...

Uzun uğraşlarla gençleşmeyi başarıp Alef'e dönüşmemin ardından, hatta henüz Alef karakteri oturmadan da aşk deneyimlerim çok arttı. Yüzyıllar boyunca; kısası, uzun, her türlü...

Sonunda öğrendim ki, bir erkek için dünyanın en değerli nimeti bir kadındır. Ve büyük olasılıkla bir kadın için de bir erkektir. Ama bunun anlık zevklerle, birkaç yıl süren

güzelliklerle ilgisi yok. Onlar da denklemin içinde tabii... Sadece, her şey demek değiller. Bir kadın ve bir erkek, beraber paylaşılabilen bir ömür demektir.

Ve Alef için... Benim için, ben Alef'im, benim için... Beraber yıllarını geçirmeye değer bir kadın, birkaç yılı değil, birkaç on yılı geçirmeye değer bir kadın, yaşama atılmış bir çapa demektir. Akıl sağlığını ve dengeyi koruyarak yaşayabilmenin yolu demektir.

59 yaş 7 ay 2 hafta:

Belki tehlikeli ama her gece geliyorum buraya. 5 ay uzak kalmakla çok hata etmişim. Döndüğümünden beri pek bir şey yazmıyorum, gecelerimin çoğu okumakla geçiyor. Eski yazdıklarımı, gençleşirken yazdıklarımı, yeni hayatlar kurmanın başlangıcındayken yazdıklarımı, yaşadığım hayatların içindeki deneyimlerden aktardıklarımı, Alef'i Alef yapmış olan deneyimleri okuyorum.

Derin, çok doğru. Ama ona ulaşabilmek için ne kadar yanlış şeyler yapmışım ben! Hâlâ da istediğim noktada değilim ya, neyse... Başka çarem var mıydı acaba? Daha iyisini yapabilir miydim? Aslında iş işten geçmedi ama... Başka bir yöntem olabilir mi? Dönmeye başlayan çarklara müdahale etmeli miyim?

Nasıl bu noktaya geldim? Motivasyonlarım neydi? Başka türlü hareket edebilir miyim?

İyi düşünmeliyim. İyice bir düşünüp, sonra da oturup yazmak en iyisi olacak. Gecedен geceye daha gençleştikçe, yaptıklarımı ve yapmaya niyetlendiklerimi normal kabul ediyorum. Sadece Kemal'den değil, doğrudan hatırlayabildiğim, unuttuğum yerlerini okuyup tekrar hatırladığım diğer tüm geçmişlerimden de uzaklaşıyorum. O yüzden her

gece tekrar tekrar okuyorum. Çoğunlukla yüzyıllar içinden rastgele seçerek...

Ama yazmalıyım da. Derin'le ilgili gelişmeleri, nereden nereye geldiğimi de yazıya dökmeliyim. Defterlerimde yazılı olarak görüp okumadıkça bu konuya Alef gibi, Alef olarak yaklaşmam.

59 yaş 7 ay:

Derin için kaç yaşına inmeliyim acaba? 50'nin yetmeyeceği kesin. Belki 40? Ama hayır, 40 ve 25 başlangıçta olur da sonrasını düşünmek lazım. O, 35'e geldiğinde ben 50 olurum. Yeniden gençleşmeye karar verirsem, Derin'i bırakmam gerekir. Beraber yaşlanmaya devam edelim diye düşünsem, bu sefer de ben yaşlanırken Derin hem kendini iyi bildiği hem de hâlâ genç sayılabilecek bir yaşta, hayat dalgasının tepesinde olacak... Yine yürümez.

En az 30'a inmem gerekli. Veysi'nin bir on yılını devirmiş durumdayım. Belki bir on yılı daha vardır. Belki biraz daha fazla... Ama belki de stok bitmek üzeredir şimdiden. Veysi'ninki yetmez. Derin için yaptığım planlara, kontrollü bir şekilde, hedeflediğim yaşın gerisine düşmeden gençleşmenin kolay bir yolunu bulmayı da eklemeliyim.

Aslında yeterince kolay bir yola sahip olduğumu düşünüyordum: İnsanlara doğrudan sormak... Bu basit yöntemi geliştirmemin ne kadar çok zamana, çektiğim ne dertlere mal olduğunu düşündükçe!.. Ama artık değişimin çok daha hızlı olduğu bir çağda yaşadığıma göre, çağın imkânlarına ayak uydurarak daha da kolay ve daha rahat kontrol altında tutabileceğim bir yöntem bulabilmeliyim.

Daha yapılması gereken çok iş var. Üstelik haftalardır şu dişlerin biri çıkıp normal hâline yaklaşırken başka biri daha patlıyor!

Hedeflediğim nihai yaşa gelmeden Derin'in karşısına çıkabilir miyim? Bir ara kimlikle karşısına çıkmaya kalksam, ders verdiği ihtiyarın on yıl gençleşmiş hâlini hemen tanır mı?

Her gece bir önceki gecedен daha gençleşmiş bir beyinle başa çıkmak da zor! Bir yanım boş bir sayfaya doğru evrilmeye çalışırken, bir yandan da onlarca ömürlük birikmiş hatırayla baş başayım.

Ve kahretsin! Bu yaşta bebekler gibi ağzıma diş kaşıyıcı plastik oyuncaklardan almak için kuduruyorum.

59 yaş 6 ay:

Bir ay oldu mu Derin'i görmeyeli? Ne kadar da özledim.

Acaba hiç hissetmiş midir? Nereden bilsin ki 60 yaşında gençlik özlemiyle çaresizce arada bir kederlenen bir ihtiyardan ibaret olmadığımı? Daha ne kadar hayatta kalabileceğini, ya da o kadar umutsuz olmasa da daha ne kadar gönlünce yürüyüş yapabileceğini düşünüp kederlenen bir ihtiyardan ibaret olmadığımı nereden bilsin? Her gün yataktan daha genç kalktığıma, zaman hızlı geçse de gençliğime daha hızlı kavuşsam diye düşündüğüme, rüyasında görse inanmaz.

Mümkün değil; ona hissettiğimin aşk olduğunu bilemez. Bilse zaten o kadar açılır mıydı? Muhtemelen anladığı günden itibaren onu bir daha göremezdim. Derse bir daha gelmeyeceğini haber vermek için bile aramazdı.

Neyse ki bu teknoloji işleri beni yeterince oyalayabiliyor. Yoksa bu günler nasıl geçerdi?

Vahit, gizlilikle ilgili çalışmaları epeyce ilerletmiş. Yakında farklı ortamlarda oluşturmayı planladığım Avatarlar için yeterince güvenli mekanizmalarım olacak. Teknoloji-

ye ilgi duyuyorum diye 1500 yıllık Alef'i madara etmenin âlemi yok. Orada da iz sürülemez şekilde hareket etmeyi öğrenmeliyim.

Derin'le ilgili bilgiler de birikmeye başladı. Vahit'in bu alandaki başarısı müthiş... Her şeye bu kadar kolay ulaşabilmesi inanılmaz... Teknoloji geliştikçe, sırları saklamak da o kadar zorlaşıyor.

Telefon görüşmeleri... E-postalar... Sosyal medyalarda Derin'in ve çevresindekilerin kendi elleriyle paylaştıkları bilgiler... Yaşadıkları alanların çevrelerindeki kameralar, gündelik rotalarının takibi... Kredi kartlarını kullandıkları zamanlar, yerler, işlem miktarları...

Doğru yerlere doğru şekilde sızabilen kişiler olunca, bir insanın zihnine kadar girmek, sırlarını öğrenmek, ne kadar kolay.

Onunla ilgili bu kadar karmaşık araştırmalar yaptığımı, yaptırdığımı bilse, bir daha yüzüme bakmaz. Ama zaten karşısına çıktığımda baktığının aynı yüz olduğunu bilmeyecek. Onun için de en iyisi böyle davranmam. Bunu takdir edebilecek bir durumda olmasına gerek yok. Bazı nimetlerden nasıl hazırlandığını bilmeden yararlanmak daha iyidir.

59 yaş 4 ay:

Neler yapmışım ben? Bir aydır buradayım, defterlerin büyük çoğunu gözden geçirdim.

Alef olmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Alef olurken zaten neredeyse her şeyi deneyerek bir süreçten geçmişim. Okudukça hatırlıyorum. Tamamen yeni bir olgu, başkalarının yaşadığı bir şeymiş gibi satırlara başlamak ve okurken o yaşadığım yılların zihnimin yüzeyine çıkması çarpıcı bir deneyim yaşıyor. Bir an taş kesilip o hâlleri tekrar yaşıyorum.

Onca çaresizlik... Onca acı... Onca zevk. Cinayetler, tövbeler, iyilik yolunda mücadeleler, kadınlar, şehvetler ve aşklar... Parasızlık ve para... Kimsesizlik ve gizli organizasyonlar. Salgın hastalıkların ortasında hayalet gibi şehirlerdeki ziyafetler... Büyük insanların hayatlarıyla birlikte yükselip alçalan medeniyetler, kültürler... Küçük insanların dünyaya aldırıışsız gündelik umutları, mutlulukları...

Onca şeyin arasından geçip gelebilecek tek yol bu olmasa da sonunda varılabilecek tek nokta buymuş gibi geliyor bana. Belki de kaderci bir yaklaşım sadece...

Ben Alef'im ve bu bir karar değil. 1500 yılda yaşadıklarımın beni getirdiği bir noktadayım. Alacağım bir kararla bugünden yarına ne kadar farklı bir noktaya gelebilirim ki? Olsa olsa aç farkı oluşur ve belki iki yüzyıl sonra bulunacağım yeri belirgin şekilde etkiler.

Bazen o açının derecesi çok şaşırtıcı olabiliyor tabii.

Bukra, meşenin tohumuydu. Alef, o tohumdan 1500 yıl sonra gelişmiş görkemli bir ağaç.

Gülnur, geçen bahardaki yaprağı, süsüydü ağacın. Bu baharda da Derin olacak!

Geçtiğim onca karmaşık yol ve olaydan sonra, Derin'in evli olması, yolda ufak bir pürüz sadece.

MUHACİR VE AYNACI

M.S. 646

sınırlar gider gelir
her sınır değişiminde insanlar yurdundan olur

Karşısındaki görüntüye şaşıtı kaldı. Hesaplarına göre 64'ten daha genç olmamalıydı. Ama işte bu nereden çıktığını bilmediğı büyük bronz aynada karşısında duran insan, en fazla 60'ında gösteriyordu. Neyse ki şehre yine dilenci olarak inmekten son anda vazgeçmişti.

Gençleşen hâliyle ve bu umutlu, mutlu duygu dünyasıyla dilenciye oynamak giderek daha zor oluyordu.

Yeniden gençleşmenin iyi kötü bir yolunu bulmuş olmak mükemmeldi. Bunun için insanların bunca acı çekiyor olmasından hoşlanmıyordu tabii. Ama işkenceleri yapan kendisi değildi. Bu insanlar, Kara-Kızıl Adam olmasa çok daha uzun süre işkence çekerek yine öleceklerdi. Yaptığının bir iyilik olduğundan emindi, üstelik bu iyilik için kendisini de her seferinde tehlikeye atıyordu.

Daha da sevindirici olanı, geçen aylar içinde her gün gençleşmek zorunda olmadığını keşfetmesi olmuştu. Uzun süreli gençleşmenin ardından ani durmaya bedeni anlık ve

çok fena bir tepki vermişti daha önce. Nereden çıktığı belli olmayan ve katlanılmaz bir acıydı. Hiç beklemezken o acıyı yaşadığı ilk sefer sürekli aklındaydı. Ama Antonius'tan beslenmesi kesildiğinde, acı hemen gelmemişti. Hem işin mantığını daha iyi çözmek, hem de acıya kendini alıştırmak, acıyı daha iyi tanıyıp kontrol etmeyi denemek istediğinde, ilginç bir sürprizle karşılaştı: Acı yoktu. Birkaç gün şehre inmeden, yeni zamanlar peşinde koşmadan bekledi. Ve sonunda acı geldi.

Acı veren ama kendini ve bu yeni hâlini tanıması için zorunlu olduğunu düşündüğü denemeler sonucu kafasında bir fikir oluştu: Bedeni uzun süreli gençleşme yaşadığında, gençleşme durur durmaz tepki içine giriyordu. Oysa tam zamanlı olmayan kısa gençleşmeler yaşadığında, gençleşmenin yoğun ve sürekli yaşanmamış olmasından dolayı, sürece uyum çok keskin olmuyordu. O yüzden de bu kısa süreli, olup olmayacağı ve ne kadar sürekli olacağı belirsiz gençleşmenin durması çok hızlı bir tepkiye sebep olmuyordu. İki, üç hatta bazen dört gün boyunca bedeni çok belirgin bir tepki vermiyordu. Kriz kaçınılmaz bir şekilde geliyordu tabii, ama arada geçen bu iki, üç, bazen dört gün sayesinde Amuriye'ye inme sıklığını azaltabilmişti. Üstelik acılar içinde indiğinde Kara-Kızıl Adam rolünü de çok daha etkili yapıyordu.

Acıya alışmak için, ara verdiği günlerin sayısını da artırmıştı. Her seferinde dayanabildiği kadar dayanmaya çalışıyordu. İki gün acıya dayandıktan sonra Amuriye'ye indiği zamanlar olmuştu. Bir keresinde üç gün de dayanmıştı. Hatta bir keresinde bir haftaya yakın acılı sürece tahammül etmiş; kemiklerinin un ufak olduğu, dokularının lif lif koparıldığı, gözlerine yüzlerce iğne sokulduğu hislerine rağmen dağlarda kalmayı başarmıştı. Haftanın biti-

minde bir kurt sürüsüne denk gelmiş, haykırışları ve vahşi saldırısıyla onları bile ürkütüp kaçırmıştı. Neredeyse aklını kaybedecek noktaya gelmiş olsa da acıyı yenmeyi başarmış ve normale dönmüştü.

O seferden sonra da inmişti Amuriye'ye. Krizi yendikten dört gün kadar sonraydı. Bu sefer acılardan kaçmak için değil, gençleşmeye devam etmek istediği için inmişti şehre. Sonraki yüzyıllar boyunca daha iyi fark edeceği bir gerçek yüzünden: Hayat tatlıydı.

Ve işte yine Amuriye'deydi. Bu sefer Kara-Kızıl Adam olarak değil. Dilenci olarak da değil. Muhacir rolü oynamaya karar vermişti.

Dükkânın sahibinin sesiyle irkildi: “İlgileniyor musunuz beyim? İçeride cam ayna çeşitlerimiz de var.”

“Bunlar çok pahalıdır şimdi ama değil mi?”

“Olur mu beyim? Her keseye göre ebat ebat, çeşit çeşit malzemelerden ürünlerimiz var. Yüzünüze, bedeninize güzel sahip çıkmışsınız. Kendinizi istediğiniz zaman görebilmek hoşunuza gider.”

Böylece giriverdi dükkâna.

Neyse ki öyküsü hazırды. Gerçeğe de mümkün olduğu kadar yakın kalmıştı. Antakya'nın yerlisi bir muhacirdi. Arapların bitip tükenmek bilmeyen ataklarıyla yerinden yurdundan sökülmiş; Doğu Roma'nın en büyük merkezlerinden birinde yaşarken, kendini sınırın yanlış tarafında bulmaktan ancak her şeyini bırakıp kaçarak kurtulabilmişti. Şimdi artık yeniden büyük bir şehirde düzen kurmak, bu karmaşanın içinde kendine bir yer edinmek gözünde çok büyüdüğünden, yakınlardaki bir kasabaya yerleşmiş, el becerileriyle günlük ekmeğini çıkarıyordu. Ama büyük

şehir havasını da özlediğinden Amuriye'ye bir ineyim demişti.

Aynacı Antakya'yı duyunca çok ilgilendi. Hikâyesinde bu boşluğu nasıl düşünemediğine hayıflandı Bukra: Antakya'da yeterince uzun süre yaşamamışken oranın yerlisi olduğunu söylemek çok anlamsız olmuştu. Keşke kendisini Antakya'nın bir köyünden diye konumlamış olsaydı. Şimdi, kendini Honorius olarak tanıtan camcı, esaslı bir soruşturmaya girmişti: Aynacılık sanatının, o büyük Antakya'da ne durumda olduğunu merak ediyordu.

Bukra, durumu idare etmek için bin takla attı. Zaten Antakya'nın elden çıkmadan çok önce yaldızlarının dökülmüş olduğundan bahsetti... Kendisinin hayvan alım satımı gibi, aynalarla hiç ilgisi olmayan bir alanda uzmanlaştığını ve çalıştığı yerlerin yakınlarında da bir aynacı olmadığı için inceliklerden, neler yapabildiklerinden pek haberi olmadığını söyledi... Aslında hiçbiri o kadar da ikna edici şeyler değildi ama Honorius'un akıllı başka bir yerlerdeydi: Kafasını sallayıp karşısındakinin anlattıklarının yarısını duyar yarısını duymaz bir hâlde kendi konuşmasına devam ediyordu.

Bukra, gökte aradığını yerde bulmuştu. Şişman ayna tüccarı ve bir zamanların cam ve ayna ustası Honorius tam bir gevezeydi. Son yıllarda yaşanan olağanüstü ortam yüzünden canı istediği gibi istediği insanla konuşma şansı kalmamıştı. Ama gerilim de o kadar büyümüşü ki, şehir dışında yaşayan ve bölgeye de yeni gelmiş bir muhacir, onun gözünde, içinde birikip taşmakla tehdit eden şeyleri dökeceği bir kuyu olmuştu.

Şehirde yerleşik kimseyle konuşamıyordu. Yüzbaşı Clodius'tan ödü kopuyordu.

Önce dükkânın ön bölümünde başladı sohbetleri. Daha doğrusu Honorius'un tiradı. Burada konu, ayna kullanımı-
mındaki eğilimler ve ticaretin durumuydu.

“Bilemezsiniz beyim neler çekiyoruz şu son yıllarda! Bir zamanlar üç tane kalfayı sürekli çalıştırırdım da özel siparişlere yine yetişemezdik. Bekleme listeleri olurdu. Şimdi heyhat, insanlar o tür siparişleri o kadar nadir veriyorlar ki, tek bir kalfayı o da ancak iş oldukça çalıştırabiliyorum. Dükkân da şu gördüğünüz sümsük çırakla benim gibi artık kenara çekilip adamlarının çalışmasını izlemesi gereken bir iş sahibine kaldı. Hem olmadık işleri kendim yapmam gerekiyor, hem de yardımcı olarak sadece bu sümsükle idare etmek zorundayım.”

Birkaç büyük boy aynayı özel olarak gösterdi. Bronz bir aynayla pek övündü, işçilikteki özenle ilgili Bukra'nın pek anlayamadığı şeyler söyledi. Ama zaten gören göz yeterdi: Ayna mükemmel bir pürüzsüzlüğe sahipti. Yine de sonuçta cam aynalar gibi değildi. “Cam aynaları da göstereceğim size birazdan beyim.” dedi Honorius.

“Bu tür eşyalarda ikinci el ticareti önemlidir. Bir mülk sahibi ölünce, varisleri evdeki aynaları beğenmeyebilir, değiştirmek isteyebilir. Eskiden varlıklı olan biri, sonradan sıkıntıya girip aynalarını elden çıkarmak zorunda kalabilir. Önceden de hep ikinci el işimiz olurdu. Ama şimdiki gibi mi efendim! İşlerimizin en az yarısı yeni üretim ve onların da üçte biri özel sipariş üzerine üretim olurdu. Ne güzel günlerdi onlar! Oysa şimdi... O kadar çok insan yerinden yurdundan koptu ki... Şehrin en zengin insanların yarısı çoktan ya Konstantinopolis'e gittiler ya da zenginliklerinin önemli bir kısmını değerli taşlar gibi nakledilebilir şeylere dönüştürüp önden gönderdiler bile.”

Sıra obsidiyen bir aynaya gelmişti. Volkanik camlaşmış kayadan yapılmış bir aynaydı bu. Gölge, koyu bir görüntü

veriyordu ama bu aynanın da hem malzeme seçimi hem işçiliği mükemmeldi.

“Bunu mesela 20 yıl önce kendim işlemiş ve satmıştım. Geçen yıl geri geldi. Sahibi şehrin en zenginlerindendi. Artık Konstantinopolis’te yaşıyor, tüm aynalarını yok pahasına sattı. Aslında neredeyse hibe etti. Beni ve işçiliğimi çok severdi. En başlardan beri en sadık müşterimdi.”

“Yani şikâyet ediyorum diye düşünmeyin beyim. İkinci elin hareketlenmesi de güzel tabii. Sonuçta şehre gelip yerleşen sizin gibi muhacirler de var. Gidenlerin sattıklarının en azından bir kısmını onlar geri alıyorlar. Ticaret devam ediyor. Ama asıl yeni talep, özellikli üretimleri yapmamı sağlayan talep, ustalığımı aktarabildiğim kalfalar yetiştirmemi sağlayan talep yok oldu neredeyse.”

“Camdan sırlanmış aynaları görmek istemiştiniz öyle değil mi? Bakın şu dar kapıdan geçip arkadaki daha büyük salona ulaşmamız gerekli onun için. Amuriye, Doğu Roma’mızın en büyük şehirlerinden, bilirsiniz. Hep pek hareketli olmuştur. Yirmi yıldır olay çıkmadan geçmiş tek bir sene bilmem. İlla bir karışıklık, halkta huzursuzluk olur.”

“O zaman ne yapmayı severler bilir misiniz beyim? Kırmay! Cam ayna görmeyiversinler, hemen indirirler aşağı. Oysa bronz, obsidiyen ve diğer metal aynalara da esaslı zararlar verip bizi çok uğraştırma potansiyelleri var. Ama onlara pek dokunmazlar. Vura vura pürüzsüz bir yüzeyi yamultmak o kadar da keyifli bir iş değil nihayetinde. Oysa tek darbede paramparça olan bir cam aynanın tatmini bir başka oluyor. O yüzden camdan mamullerimizi bu arka salonda saklarız hep. Arada da bu dar sağlam kapı vardır. Bunu kapatıp içeriden kolu bir indirdin mi, öyle başiboş kalabalık değil ancak akıllı bir komutanın yönetimindeki askerler ulaşabilirler arkaya.”

Tutsak dinleyici konumuna düşürdüğü misafirini arka kısma geçirirken seslenip çırağını çağırdı:

“Sümsük sen şu kapıda bekle bakayım. Gelen giden olursa, önemli bir hareketlenme falan hissedersen hemen haber ver bana!” Çırağın lafını dinleyip dinlemediğine bakmadan, onu pek öyle insan yerine de koymadan, misafiriyle yürüdü içeri.

Arka salon gerçekten mükemmeldi. Honorius, cüssesinden beklenmeyen bir hızla dolaşarak alışık hareketlerle yerlerini loş ışıktaki rahatlıkla bulduğu kandilleri yaktı. Salon bir anda ışıltıya boğuldu. 5-6 tane kandil yanıyordu ama odanın her yerinde ışık kaynakları var gibiydi. Büyük çoğunluğu sırlı camdan olan aynalar parıltıyordu.

“Bu kadar tıkkış tıkkış olmamıştı bu salon hiç. Ama dedim ya, sürekli aynalarını elden çıkaran insanlar geliyor. Alıcı çok daha az. Neyse ki bu işten anlayan benden başka bilinen, güvenilir insan yok da şehirdeki herkes aynalarını bana getiriyor. Böylece ikinci el fiyatlarının aşırı derecede düşmesini engelleyebiliyorum. Ama tabii yanlış anlamayın, gerçekten çok uygun fiyatlara çok güzel aynalar sunabiliyorum size. Yani inanın içim sızlıyor bu fiyatlarla satmaktan. Bıraksam daha da düşeceği seviyeler günah bence. Yani o aynaları o paralara alabilmek bir suç olur, günah olur, Yüce İsa’nın gücüne gider. O da marangozdu biliyorsunuz. İnsan emeğinin bir değeri olmalı değil mi?”

İki ufak tabure bulup Honorius’un ısrarla ikram ettiği şaraptan birkaç kadeh götürdüklerinde, biraz da Bukra’nın kısa kısa onay cümlelerinin arasına sıkıştırdığı yönlendirme sorularıyla konular daha sıcak mevzulara kaydı.

“Yüzbaşı Clodius’u takdir ediyorum inanın. Çok onurlu bir insan! Şu Tanrı’nın gazabı dedikleri varlığını karşısın-

da nasıl durabildiğini duydunuz mu? Çok yeni değilsiniz bu civarda. Anladığım kadarıyla en az birkaç haftadır buradasınız, kesin duymuşsunuzdur Tanrı'nın gazabını..."

İstediği teyidi alınca iştahla anlattı:

"Ben o garip ziyaretçiden daha çok Clodius'tan etkileniyorum. Et ve kandan bir insanın ilkelerine bu kadar bağlı olduğunu ne şimdiye kadar gördüm ne de bir daha göreceğimi sanıyorum. Derler ya, adam Nuh diyor peygamber demiyor... Haşa... Yani imansız falan dediğim sanılmasın, ilkelerinde çok inatçı anlamında..."

Konuyu giderek derinleştiriyor, içinde birikmiş fikirleri döküveriyordu.

"Valinin derdi bence sadece kendi düzenini oturtmak. Yani kolay değil tabii yüzlerce yıldır, Doğu Roma kendi karakterini buldu bulalı eyaletlerde askerî idare ile sivil idare ayrı. Şimdi iki idarenin de kolordu komutanında birleşmesini hazmettirmek için biraz sert bir bilek lazım. Vali biraz daha işler yoluna girsin, Clodius'u dizginler bence. Ama şimdiden kara kara bunu nasıl başarabileceğini düşünüyor olabilir. Ne de olsa Tanrı'nın gazabıyla arasında geçenler, Clodius'u yaşayan bir aziz konumuna yükseltti neredeyse."

Clodius'tan bahsedince Bukra'nın daha bir öne eğildiğini fark etti.

"Tamam, anladım, sen asıl Clodius'un olayını merak ediyorsun. Bak, bir tarafta İsa'nın Tanrı kimliğiyle insan kimliğinin birlikte doğduğunu iddia edenler var. Bir de İsa'nın insan olarak doğduğunu, 30 yaşında kadarken Tanrı kimliğinin de bünyesine indiğini iddia edenler var. Bunları Tek Doğacılar ve Çift Doğacılar diye düşünebilirsin. Ne karışık işler değil mi? Rahatça şöyle iman edip bunlara karışmasak, ne kadar iyi olacak aslında.

“Bu iki yaklaşım arasında çok büyük bölünmeler olunca rahmetli imparatorumuz Heraklius, ‘Tek İradecilik’ diye bir kavram geliştirdi. Yani her ne kadar Tanrı İsa ve kul İsa olarak iki doğa varsa da iradenin her zaman birleşik olduğunu formüle etti. İşte Clodius’un derdi bu inancı yerleştirmek! O yüzden önceden beri tek doğa ya da çift doğa yönünde çok önde gelen, bilinen insanlara kafayı takmış durumda. Birer ikişer içeriye alıyor onları. Sonra da kafes işte, biliyorsundur...”

Gözleri yaşarmıştı Honorius’un.

“Geçenlerde Clodius dükkânıma geldi. Bir hayli lüks bir ayna satın aldı. Hediye etmeye kalkıştım, ama ısrarla ve istediğimden bile daha fazla olarak ücretini ödedi. Adamın adını her andığımda istavroz çıkarmamdan rahatsız oldun belki ama o günkü bakışları hücrelerime kadar işledi. Zaten sonrasını anlattığım zaman sen de bana hak vereceksin.”

“Zindana götürmüş aynayı. Çok güzel gözleri olan genç bir adam vardı. Sen tanımazsın, artık adını anan bile bulamazsın zaten. Amuriye’de sadece o gözlerin bakışları altında olmak için gecelerce ona hizmet etmek isteyen yüzlerce kadın vardı. O kadar etkileyiciydi gözleri, bakışları. Zavallı adamı içeriye aldı Clodius. Bu kadar talibi olmasına rağmen mazbut bir hayat yaşamasından şüphelenmiş, kendisi öyle söyledi bana. Ve araştırmalarında da gerçekten tek doğacılığa katı bir şekilde bağlı bir mümin olduğu ortaya çıkmış. Aynayı onun için almış, sonradan öğrendim.”

“Aynayı almasından beş altı gün sonra bu genci işte kafese çektiler. Kafese çekilenlerin hepsi çok fena hâlde oluyor biliyorsundur, ama bu zavallı tamamen bitmiş durumdaydı. Vücudunda hiç hırpalanma yoktu, ama tamamen bitikti. Gözlerine gevşek bir bağ bağlamışlardı. Kuşlar bağın üzerinden zorlaya didikleye iki günde çıkardılar gözlerini.

O bitkin hâliyle gözleri için iki gün boyunca yalvarmalarını duymak nasıl yaktı içimizi bilemezsin.”

Ağladı Honorius. Yapılı omuzları, ihtişamlı göbeği sarılarak, hıçkıra hıçkıra ağladı. Kelimeleri ağzından güç bela çıkararak yavaş yavaş devam etti:

“Aynayı alıp... Onun hücreğine götürmüş. Saçlarından bağlamışlar... Yüzünü... Aynaya doğru sabitleyecek şekilde. Günlerce kendi gözlerini, kendi yüzünü, kendi bakışlarını... İzletmiş ona. Günde yüzlerce kere gözlerinin nasıl kuşlara yem olacağını kulağına fısıldamış... Tek kere bile bir kamçı... Vurmamışlar. Yemeğini suyunu bile... Esirgememişler. Ama sürekli aynaya baktırıp sık sık gözlerinin nasıl... Kuşlara... Yem olacağını anlatmış... Aslanı var zindanda, duydun mu? Zavallı adam kafese çekeceğine aslanın önüne atması için bile yalvarmış. Düşün ne hâle getirmiş zavallıyı...”

“Benim aynamla... Benim aynamla...”

Artık konuşmadı Honorius. Bukra, koca adama sarıldı. Çocuk avutur gibi başını kendi omzuna yasladı. Teskin edici sesler çıkarıp eliyle sırtını pıspışladı. Koca adam sonunda Bukra'yı bıraktı. Teşekkürlerini mırıldandı. Oturduğu minicik gelen taburede büzülüp ufaldı sanki. Kendi içine kapandı.

Bukra'ya yapacak bir şey kalmamıştı. Aldığı bilgileri kafasında tartarak, kalkıp önce dış küçük salona, sonra dükkânın dışına yürüdü.

Gün boyu birilerini konuşturmaya gerek görmeden Amuriye'de gezip dolaştı. Yeterince bilgi almıştı. Sadece gözledi. Yemek yedi. Kafeslerin oradan birkaç kere geçti.

Akşam yaklaşırken artık Amuriye'den çıkıp mağarasına gitmeyi düşünüyordu. Uzaktan Clodius'u gördü. Çok

kararlı adımlarla yürüyordu. Çaktırmadan takip etmeye başladı. Peşindeki dört asker, bir yandan törensel havalarına halel getirmeden onun hızına yetişmeye çalışıyorlardı. Bukra'nın içine bir acı saplandı: Bu yol onları muhtemelen aynacıya götürecekti.

Clodius'u ya da adamlarını işkillendirmeden takip ediyordu. Çok da zor değildi doğrusu, kendisiyle beraber aynı takibi yapan onlarca başka insan da vardı. Bu seferki hedefin kendisi olduğu endişesinden kurtulanların bazıları hedefin kim olduğunu öğrenmek için şehvetli bir merakla kuduruyorlardı.

Bukra'nın korktuğu oldu: Doğrudan Honorius'un dükkânına gittiler.

Dört askerin ortasında dürtüklenerek dükkândan çıkarılan Honorius bitkindi. Bitkinlik içinde çökmüşken bir anda yüzünde bir aydınlanma oldu. Aklına bir şeyler gelmiş olmalıydı. Omuzları dikleşti. Başını geriye çevirip cırağına seslendi:

“Sümsük, aç kapıların hepsini. Emeklerim, eserlerim, ay-nalarım Amuriyelilere hediye olsun. İsteyen istediğini alsın.”

Askerlerden biri kılıcının kabzasını Honorius'un ağzına indirdi. Clodius bir an dükkânın kapısına doğru baktı. Elinde o an hazır bulunan az sayıda askerle dükkânın güvenliğini sağlaması olanaksızdı. Sonunda omuz silkti, askerleri de bu tepkisini görerek büründüklerigergin hazırlık durumundan çıktılar. Honorius uzaklaştırılırken yakın çevredeki insanlar dükkâna yığıldılar. En önde, en aç bakışlarla dalan çırağı. İhanetini besleyen hırsı, dükkânın tamamına konmayı ummuştu. Oysa işler tam istediği gibi giderken son anda ustasının beklenmedik cümleleriyle sarpa sarmıştı. Artık bu plansız yağmada birkaç en iyi parçayı kapıverse razı olmak zorundaydı.

AY YÜZLÜNÜN YARASI

BİR AY KADAR ÖNCE, BAKIRKÖY

senin yüzün var ya
yanımdayken bile hasretim
gögümdeki ışık benim

Odanın duvarını oluşturan camdan gelen ışığın yoğunlaşmasıyla uyandı. Yatağın ayak tarafı cam duvara bakıyordu ve bulunduğu yer gün ışığının yüzüne düşeceği şekilde ayarlanmıştı. Güneşin, her gün daha genç doğan bir insanı diri ışıklarıyla uyandırması pek uygun gelmişti Alef'e. Odanın düzenini ona göre ayarlamıştı.

Bakırköy'deki rezidans, Gülnur öldüğünden beri evi gibi hissettiği ilk yer olmuştu. Aslında yaklaşık üç aydır buradaydı, ama sanki yıllardır burada yaşıyor gibiydi.

Yatak odasının köşesinden girilen banyoya gitti. Lavabodan itibaren tavana kadar yükselen aynada yüzünün hizasında, sağ tarafta kalacak şekilde yerleştirdiği kendine ait bir resim vardı. Derin'le ilk tanıştığı günlerde çekilmişti resim. Aynadaki son görünümüyle resimdeki yüzü karşılaştırdı. Aynayı iyice aydınlatan spot ışığı da açıp tekrar inceledi. Kırışıklıklarda belirgin bir azalma vardı. Saçlarını Bakırköy'e geldiğinden beri kırçıl bir tonda boyuyordu.

Derin'le eğitimi çok uzatmıştı. En az bir ay önce bitirmeliydi. Kırışıklıkların azalıp yok olması fark edilebilirdi. Duruşundaki genel dinçleşme de... Neyse ki neredeyse her gün görüşüyorlardı. İnsanlar yavaş oluşan bir gelişmeyi sürekli gördüklerinde değişime kör hâle gelirdi. Ama yine de... Derin'le ileride tekrar karşılaşmak istiyordu zaten. Bu kimliğiyle süreyi bu kadar uzatmış olması doğru değildi.

Varlığına bu kadar alıştıktan sonra geçici süre için de olsa bırakmak kolay olmayacaktı.

Sabah duşunu almak üzere kabine yöneldi.

Selamını verdi. Tespih çekmeden seccadeyi toparlayıp katladı, çekmeceye kaldırdı. Günlerdir namaz kılmıyordu. Bu seferlik öğle namazının en azından farzını kılmıştı. Zihninde giderek belirsizleşen ama tutunmak zorunda olduğunu hissettiği Alef kimliği için önemliydi bu: Namazına sarılmalıydı. Alef'i yaşanan hayatlar boyunca sabit bir eksende tutan temel öğelerden birinin namaz kılmak olduğunu derinden derine biliyordu. Ama Alef olmaktan, Alef olarak kalmaktan, bu sefer de Alef'e uyan yeni bir kılıf gibi uygun bir kimlik oluşturmaktan o kadar da emin değildi.

Neden başka biri olmayayım?

Temel soru buydu. Gençleşiyordu. Yeni bir hayata başlayacaktı. Neden bu sefer Alef'in gölgesinde olmayan bağımsız bir kişilik olmasındı?

Düşünceleri danışmaya bağlı görüntülü arama sisteminde gelen çağrıyla bölündü. Derin gelmişti. Hayret, normal çalışma zamanlarından yarım saat erken gelmişti. Görevli de rutin olarak belirlenmiş saatte gelmediği için yukarıya göndermeden önce onay almak istemişti. Görevliye onay verdikten sonra hızlıca çalışma odasını kontrol etti.

Dairesi zaten temelde iki kısımdan oluşuyordu: Yatak odası ve bağlantılı banyo; bir köşesinde bar/mutfak ve misafir tuvaleti olan büyük bir salon. Salonu, çalışma odası olarak konumlamıştı.

Banyoya gidip resim üzerinden tekrar yüzünü kontrol etmek istedi, ama vakit kalmamıştı. O resimden giderek sadece görünüm olarak değil kişilik olarak da uzaklaşıyordu. Derin, onu yine Kemal olarak biliyor olsa da şimdilerde Kemal'den çok uzaktı. Alef'e de o kadar yakın olduğu söylenemezdi, ama henüz başka bir kimlik de belirlememişti. Derin'i kaç yaşında bir kimlikle etkilemesi gerektiğini hâlâ bilemiyordu.

Kapı her zamanki gibi nazik bir ikili tıklamayla misafiri haber verdi. Kapı çalışıyla bile kendine özgü, çok nazik bir kadındı. Zile asla basmazdı. Pek çok insanın yaptığı gibi üç kez de tıklatmazdı: Tık tık tık değil. Kararsız tek bir tık da değil. Tık... Tık... Kararlı ama nazik...

Yüzünde gülümsemeyle kapıyı açtı. Bu güzel kadının hayatında bu nezaketi algılayabilecek seviyede kaç insan vardı acaba? Düşüncesi dudaklarında donup kaldı. Derin'in yüzündeki gülümseme aynıydı, ama ışıltı bir kademe daha solgundu sanki. Hoş geldin kızım, diyerek yol verirken, neden böyle hissettiğini anlamaya çalıştı. Derin, Kemal'in yan dönmüş bedeninin önünden geçerken Alef bir detayı yakaladı: Daha yoğun makyaj. Normalde çok belirsiz, eser miktarda makyaj kullanırdı. Oysa şimdi belirgin ölçüde daha fazla boya, toz ve pudra vardı yüzünde.

Derin'in peşinden çalışma masasına doğru yürüdü. Her zamanki hoşbeşlerini ederken gözlemeye devam ediyordu. Normalde peri gibi yürürdü Derin, neredeyse sekerdi. Oysa masaya doğru adımlarını atan bu kadın sanki yerçekimi daha yoğun bir dünyada hareket ediyordu.

Çantasını masaya koyup arkasından yürüyen Kemal'e doğru döndüğünde can alıcı bir detay daha ortaya çıktı. Yüzünün kapıyı açtığında ve içeriye buyur edildiğinde görünmeyen tarafında üç tane incecik ama uzun yara bandı vardı. Kavisli ve uzun bir çizdiği örten yara bantları.

“Geçmiş olsun?”

Soru yüklü dileğiyle Derin'in yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Birkaç salise geç oluşmuştu bu ifade. Ancak Alef gibi yüzlerce yıldır insan mimikleri deneyimi biriktirmiş birinin fark edebileceği kadar kısa bir gecikme. Bu bir şaşkınlık ifadesi değildi, karar verilip uygulanmış bir şaşkınlık maskesiydi.

Alef, Kemal'in parmaklarıyla kendi –hâlâ kırışik– yanağına dokundu.

“Ha o mu?” dedi Derin, “Dün yolda ayağım takıldı, kötü düştüm. Yanağım duvardaki sivri bir çıkıntıya süründü. Dikiş atmaları gerekti.”

“Büyük geçmiş olsun Derin kızım.”

“Teşekkür ederim ama önemli değil, boş verin. Ben de ilk başta çok korktum, daha kötü bir şey de olabilirdi. Kaza işte. Neyse, şoku atlattım artık. Konularımıza bakalım mı? İz kalır mı kalmaz mı falan kafa yormak, üzerinde durmak istemiyorum. Anlıyorsunuz değil mi Kemal Bey?”

Tabii ki anlıyordu. Başlayabilirlerdi. İlk dakikalarda Derin'in anlattıklarına kendini veremedi. Vahit'in nasıl böyle önemli bir olayı fark edip kendisine haber vermediğini düşünüyordu. Ama tabii Derin'le ilgili fark edilmeyecek, uzak ve genel bir inceleme istemişti. Anlık olayların takibi-ne ilişkin bir yönlendirme ya da talebi olmamıştı. Üstelik Vahit, daha ilk çalışmalarında Derin'i başka birilerinin de bir hayli acemice takip altında tuttuğunu keşfetmişti. Mesela banka hesabı kocasıyla aynı şubedeydi. Müşteri tem-

silcileri de ortaktı. Ve müşteri temsilcisi, Derin'in hesabını protokol dışı bir şekilde özel inceleme kapsamına sokmuş, arkadaşı olan bir denetçi sayesinde de önemli hareketleri izleyebilir hâle gelmişti. Bilgiler nihai olarak Derin'in kocasına akıyor olmalıydı.

Benzer şekilde Derin'in işyerinde de yöneticilerden biri kocasının ahbabıydı. Adam Derin'i kaba ve eski tip ahbablığa dayalı ilişkilerle sürekli denetim altında tutmaya çalışıyordu.

Vahit'ten bunları öğrenince, kendi takiplerinin daha da belirsiz ama genel resmi çıkaracak kadar etkin olması talimatını vermişti. Bu kapsamda, Vahit'in önerdiği dinleme, yakın çevredeki bazı güvenlik kameralarına sızma gibi operasyonları da onaylamamıştı.

Yaşının gereği olarak lavabo araları vermesi gerekiyordu. Neyse ki aylar boyu tekrar ede ede pek çok bilgi silinmez bir şekilde belleğine yerleşmişti. İlk zamanlarda vermek zorunda olduğu bu aralar, aklında kalacak şekilde öğrenebilmek için yapması gereken yoğun tekrarları bölüyor, öğrenmesini zorlaştırıyordu.

Bu sefer Derin'e ara ricasında bulunup yatak odasında ki banyoya gittiğinde başka bir amacı daha vardı. Hızlıca işini halledip aralık bıraktığı kapıya sessizce yaklaştı. Fark ettirmeden dinleyip izleyebileceği kadar aralıktı. Derin telefonun ekranında parmaklarını hırsla gezdirerek mesajlaşıyordu. Vahit'in önerdiği ama Kemal'in onaylamadığı yöntemlerden biri daha: Telefonda yapılan yazılı iletişimleri rahatlıkla hack'leyebileceğini söylemişti. Sadece iki dakikalığına telefonu eline geçirmesi yeterli olacaktı. Dersler sayesinde bu fırsatı yakalamak çocuk oyuncağıydı. Kemal bunu istememişti.

Şimdi bir parça da olsa pişmandı. Ama zaten neler yazıldığını görmeden de bu hırslı yazışmanın ‘kaza’ ile ilişkili olduğu tahmin edilebilirdi.

Derin’in mesajlaşmaya iyice kaptırmış olduğu bir anı seçti. Aralık kapıyı gereğinden biraz fazlaca ses çıkararak açıp salona girdi. Derin az önce bir mesajı bitirmiş, gözleri ekrana kilitlenmiş bir şekilde gelecek cevabı bekliyordu. Kemal’in geldiğini görünce telefonu isteksizce masanın kenarına doğru bıraktı. Tam o anda yeni mesaj sesi geldi. Kemal otururken Derin mesaja bakıp bakmamak arasında kararsızdı. “Lütfen...” dedi Kemal, “Beklerim ben, bakabilirsin.”

Bir şeyler söyleyecek gibi oldu Derin. Dudakları kıpırdadı. Ama tek bir kelime dahi çıkmadı ağzından. Konuşmaktan vazgeçti. Eli telefona gitti. Gözleri dolmuştu. Bir eli masadaki telefona dokunurken diğer eli yanağındaki bantlara dokundu. Tek bir kelime söylememiş olmasına rağmen o kadar çok şey anlatmıştı ki!

Kemal masadan kalktı. Yanından geçerken Derin’in omzuna iki kere hafifçe dokundu. Devam etti. Cam duvarın dibine kadar geldi. Camın içindeki ayarlı film kısım epeyce karartılmış durumdaydı. Uzanıp kontrolü biraz çevirdi, içeriye giren ışık miktarı ve dışarının görünürlüğü arttı. Derin’den ve salonun tamamından soyutlanarak aşağıdaki caddeyi, yürüyen insanları, birbirine yol vermemek amacıyla manevralar yapan araçları, caddenin karşısına geçmek için kahramanca araçların önüne atlayan öğrencileri izledi.

Belki beş dakika sonra “Savaş” dedi Derin, “Kocam... O yaptı.”

Kemal duruşunu hiç bozmadı. İlk kelimelerinin ardından, Derin’in gözlerinde birikmiş yaşlar sonunda aktı. Bir-

kaç dakika boyunca hıçkıra hıçkıra ağladı. Kemal dönüp yanına gitmek, onu teselli etmek için kıvranıyordu. Ama Alef daha iyisini biliyordu. Yardımcı olmak, dokunmak, teselli etmek için hissettiği tüm dürtüleri bastırdı. Sadece yorulan bacaklarını desteklemek için elini kaldırıp cama dayadı. Dizlerindeki ağırlığı biraz azalttı.

“Yapmak istediğiniz şeyi anlıyorum ve gerçekten ihtiyacım da var buna. Ama lütfen gelin oturun, bu yaşta bu kadar ayakta tutmak olmaz sizi. Ben bir lavaboya geçeyim, olur mu? Makyajın bu kadarını da hiç sevmem zaten. Aktı, temizleyeyim.”

“Peki” dedi Kemal. Derin’in sandalyesinin geriye itilmesinin sesini duydu. Adımlarını... Salondaki misafir tuvaletinin kapısının açılıp kapanmasını... Ancak ondan sonra geriye döndü, masaya yürüdü. Oturduktan hemen sonra tekrar kalkıp sandalyesini cama doğru bakacak şekilde masaya yan çevirdi. Beğenmeyip biraz daha çevirdi. Artık Derin’in oturacağı yere hafiften arkasını dönmüş olarak cama doğru bakıyordu. Masadaki sürahiden bir bardak su doldurdu. Oturup birkaç yudum içti. Bardağı masaya bırakırken tuvaletin kapısının açıldığını duydu. Camdan dışarıya, karşı binalara bakarak sessizce bekledi.

“Âşık oldum ona.” Ojeli tırnağının masaya tık tık tık vuruşunu duyabiliyordu. “Âşık oldum... Aptalca, olabilecek en kötü kişiye âşık oldum.”

Dakikalarca sustu.

“Hâlâ da âşığım.”

Kemal, kadının bakışlarını yüzünün yanında hissedebiliyordu. Odadaki varlığını yadırgıyordu. Konuşmak, paylaşmak zor geliyordu. Nefesini bile seyrekleştirip, san-

dalyeye bıraktı kendini. Sandalyeyle bir oldu. İyice gevşedi. Artık odadaki bir eşya, duvardaki bir resim gibiydi.

Derin'in nefesindeki hıçkırık kalıntıları da yavaş yavaş kayboldu. Bakışlarının ara ara odanın içinde dolaştığını hissedebiliyordu. Kendi üzerinden de bir eşya gibi geçtiklerini...

"Of... Konuşmam lazım. Konuşabileceğim kimse yok madem, ben de duvarlara konuşurum..."

Bu dört duvarı ne kadar da sevmiştim. Giderek kararan son senemin aydınlık saatleri bu odada geçti. Buraya gelip yaşamımın anlamını tekrar hissettim. Bir işe yaradığımı bildim. Hayatımın kaybolan dengesini burada tekrar buldum. Bu dört duvar benim kutsal mekânım oldu.

Arzu edilen, istenen bir kadın olmayı ben istememiştim ki. Ben sadece güzel olmak istedim, her kızın isteyeceği gibi. Beğenilmek istedim, hangi kadın bunu istemez ki? Ama kimsenin oyuncağı olmayı da istemedim.

Erkekler genel olarak ilgimi çekti tabii. Ama senelerce herhangi bir erkeğe bağlılık derecesinde ilgi duyamadım. Bana âşık olanlar oldu. Onlarcasını hissettim. Birkaç tane si fırsat vermemeye çalıştığım hâlde bana açılmaya kalktı. Tersledim onları. Çok silik tiplerdi. Beni hak edecek kadar erkek olduklarını hissedemedim.

Bir de beni sadece isteyenler vardı. Aşk hissetmeden. Sadece elde edilecek bir mal gibi görenler. Güzel kadınların herkesin elini uzatması için ortada öylece durup duruveren meyve salkımları olduklarını düşünen salaklar...

Kendine güvenen, gerçekten güçlü olduğunu hissettiğim erkekler hep bunların arasındaydı. Elde edebilecek kadar güçlü ama yozlaşmış olanlar. Beraber oldukları kadınları kıskanmayan, biriyle biraz gönül eğlendirip sonra sıkılarak başka kadınlara geçecek olan tipler.

Uzun süre adam aradım. Bana çok değer veren ama eksik olanlardan da yeterince güçlü olduğu hâlde sahip olduğu şeyin değerini bilmeyenlerden de yıldım. Hiçbirine yüz vermedim.

Giderek içime daha çok kapanıyorken, yeni yeni zırh katmanları edinmeyi öğreniyorken, Savaş ile tanıştım. Belki ilk tanıştığımızda, belki birkaç karşılaşmadan sonra, onun da bir arayışta olduğunu hissettim. Ben erkeğimi arıyordum. O kadını arıyordu. Ben bulduğumu hissetmedim, anlamadım. Ama onun bana bakışlarından onun aradığını bulduğunu anladım: Beni!

Bulunmuşluk hissi, bulduğum hissini yaşattı bana. Oysa bunlar aynı şeyler değilmiş...

Ne güzel başlamıştı her şey. Olağanüstüydü. Bir savaş meydanında gibiydim. Sürekli akın yapıyordu. Mücadele ediyor, püskürtüyordum. Daha nefes alamadan bir akıncı birliği daha dörtnele geliyordu karşıdan. Tekrar ve tekrar ve tekrar akınlar yaptı. Yenilmenin, teslim olmanın tadını yaşattı bana. Aklımın almayacağı, hayallerimde bile yaşamadığım bir hızla evlenmeye razı etti beni.

Beni isteyen, beni hak eden, bana sahip olabilecek ve bana değer verecek, beni kıskanacak erkeği bulmuştum. Bu kadar doğru bir formül nasıl yanlış olabilirdi ki? Ama olabiliyormuş işte.

Kıskançlığı bir kafes olup göklerimde belirdi. Her gün biraz daha yaklaşan bir kuyruklu yıldız gibi... Bir değil, göklerimde dönüp duran bin kuyrukluyıldız gibi. Her gün biraz daha yaklaştılar dünyama. Her gün biraz daha göğümü daralttılar. Oksijenimi tükettiler. Etime batan demir parmaklıklar oldular sonunda.

Sevişmelerimiz... Bana her şeyi o öğretti. Ben bilmezdim ki. Zevki ve acıyı öğretti. Hükmedilmeyi öğretti. Acıtarak sevmeyi, inciterek değerli hissettirmeyi...

Bugün canımı başka türlü yaktı. Bu dört duvarı, son aylarımın kutsal mekânı olan bu yeri de kışkandı. Bu sefer sevgiyle karışık değildi acı. İncitmenin, bu sefer değerli hissettirmeyle alakası yoktu. Sadece onun iradesinde kayıtsız bir köle olmaya hâlâ direnç gösterdiğim için, ben olarak kalmaktan hâlâ vazgeçmediğim için, bu dört duvara gelişlerim bahane oldu. Elinin tersi yüzümde patladı. Ve evliliğimizin simgesi olan yüzük yüzümü yırttı. Kanım yuvamızın zeminine damladı.

Sahip olduğu güzellik bozulmasın diye, nasıl da telaşlandı. Oysa ben bitmişim. Benim gönlümde bir şeyler o anda bitmişti. Bunları anlamadı bile, hissetmedi. Benim sahip olduğu o pürüzsüz güzelliğimdi değerli olan. O bozulmasın diye, aman iz kalmasın diye, çok sevdiği, ilk milyon dolarını devirmekle övünmeyi pek sevdiği paracıklarına kıydı, en pahalı özel hastaneye götürdü hemen. İz kalmayacak şekilde dikişleri attırdı. En az şüphe çekecek şekilde incecik bantlarla bandajını yaptırdı.

Geri, eve götürecekti. Direndim. İşime sahip çıkmakta kararlı olduğumu, kendim için anlam bulduğum işe devam etmemin önünde duramayacağını sanırım hissettirdim. Ya da belki yanağımı yardığı gün olduğu için, geri adım attı sadece, bilmiyorum. Ve dört duvarıma geldim.

Ey dört duvarım, seni çok sevdim. Bana ışık oldun, kutsal mekânım oldun. Ama gitmeliyim artık. Buraya geri gelmemeliyim. Savaş yüzünden değil. O istemiyor diye, yasakladı diye değil.

Bu dört duvarın içine en mahrem sırlarımı döktüm. Hâlimi, geçmişimi, çıkmazımı açıp döktüm. Bu dört duvarın işi bitti artık. Bu evin işi bitti. Vadesi doldu. Gömülme vaktidir. Ben de bu dört duvarı toprakla gömüp, üstüne başka bir mekân inşa etmeliyim artık.”

Bazen ağzından kelimeleri yığar gibi üst üste döktüğü, bazen cümlelerin arasında uzun uzun durduğu, düşündüğü, beklediği anlatımını bitirdi Derin. Çantasını topladı. Eliyle gözlerinin yaşını sildi. Yanağındaki bantlara parmak uçlarıyla bir kez daha dokundu. Gözleri odayı, dört duvarı bir kez daha taradı. Cansız, hareketsiz, mekânda eriyip yok olmuş beden üzerinden de görmeden geçti bakışları.

“Elveda dört duvarım. Görüşmemek üzere...” dedi, kapıyı açıp çıktı, arkasından kapattı.

Alef, Vahit’i aradı. Konuşması hayli kısa sürdü:

“Milyon doları nakitte şu an, değil mi?”

...

“Güzel. İyi bir zamana denk gelmiş. Menkul olmayan şeylere bağlı olsa işimiz daha zor olabilirdi. Milyon doları kaybolsun. Hesaptan yok olsun. Ama bunun stresiyle Derin’e sıkıntı verecek fırsatı bile olmasın. 24 saat, yapabiliyorsan 48 saat, eve bile gidemeden, Derin’i telefonda bile arayamadan sürekli telaş ve takip içinde olmasını sağla. Tamamen kaybettiğine karar verdiği an, para hesaba geri dönsün. Derin’e bir daha azıcık bile sıkıntı verecek olursa, parasının gerçekten buharlaşacağını ve bir daha geri dönmeyeceğini hissettir ona, gerekli mesajları ilet. Derin de sahip olduğu para gibi bir şey onun için. Ve Derin’den daha değerli bir şeyi varsa o da parası. Parasından vurup öğret ona.”

“Kıza bu kadarlık bir nefes alanı oluşturman yeterli. Derin’in aklı başına geldi bence artık. Bundan sonrasında, bu kadarcık nefes alanıyla kurtulmanın yolunu kendi başına bulabilir. Sadece takip et, uzaktan, hissettirmeden... Gelişmelerden haberim olsun.”

TAZE ÖMÜR

M.S. 646

'severler güzeli gencüse'

Amuriye'ye casus ziyaretlerinde dilenciden muhacire geçişi ilham olmuştu. Yakın bir kasabaya muhacir olarak yerleşti. Aslında tam yerleşmemişti. Daha çok kendine geçici bir yer edinmişti ve etrafa da ne yapacağına karar verememiş bir şekilde araştırmalarına devam ettiği izlenimi verdi. Sonuçta krizler hâlâ devam ediyordu. Daha gençleşmek istiyordu ama böyle bir hırsı olmasa bile, krizlere dayanıp sonunda atlatacağı o süreci yaşamaya cesareti yoktu.

Talha'dan aldığı yılları gençleşmesinin bitimi hep aklındaydı. Yaşadığı o acılı günler... Sadece hatırlamakla bile kendini canlı canlı derisi yüzülüp kasap çengeline asılmış bir hayvan gibi hissediyordu.

Antonius ve Amuriye'deki yeni alımları sayesinde gençleşme ve kriz ilişkisini daha iyi çözümleyebilmişti. Deneylerinin sonucunda neredeyse kesinleştirdiği bazı kurallar bulmuştu. Gençleşme kısaysa, bitimindeki acı birkaç gün gecikmeli geliyordu. Uzun süreli gençleşmede ise, bittiği gece acılar da başlıyordu. İki durumda da krizin dört

günden fazla sürdüğü nadirdi. Acılar bu dört gün boyunca sürekli olmuyor, daha kısa dayanılmaz acılar ve daha uzun kör sızı döngüleri şeklinde gerçekleşiyordu.

Bu kuralları anlamasını sağlayan Amuriye gezileri her geçen gün daha tehlikeli hâle geliyordu. Clodius şehir dışı atlı devriyeleri artırmıştı. Kara-Kızıl Adam'la müttefikti ve görünüşe göre bu devriyeler olası Arap birlikleri ya da Arap casusları içindi. Ama Bukra, Clodius'un henüz yüzeye vurmamış olsa da içten içe Kara-Kızıl Adam'a meydan okuduğunu biliyordu. Şehirde oluşturduğu giderek büyüyen korku, Clodius'un valinin otoritesi altında ve dini gerekçelerle desteklenmiş olarak oluşturduğu korkuyu besliyor ve ondan besleniyordu. Bu ikisinin birbirini besleyen etkisi, Bukra'nın en cesur hayallerinde bile elde etmeyi ummadığı bir başarı yakalamasını sağlamıştı.

Bu üstün başarı, vali dâhil şehirdeki tüm insanları kırılması zor bir hâkimiyet altına sokmuştu. Biri hariç: Clodius. Clodius korkmuyordu. İnaniyor ve saygı duyuyordu. Ama korkunun karanlık perdesinin üzerine düşmediği ışıklı bir ortamda Kara-Kızıl Adam'ın büyüğü zayıftı. Clodius'un bakışlarının sır perdesini delip geçmesi riskini defalarca hissetmişti. Kara-Kızıl Adam'ken... Dilenciyken... Muhacirken...

Clodius, Kara-Kızıl Adam'dan korkmuyordu. Ona inanıyordu. Ona saygı duyuyordu. Bunlar o kadar da sorun değildi. Ama onu merak da ediyordu. Ve bu çok tehlikeliydi.

Bukra, tezgâhını artık başka yere açması gerektiğinin bilincindeydi. Ne var ki, bunu bilmesi yetmiyordu. Yeni bir tezgâh kurgulamak için sıklıkla kafa yorsa da henüz yürüyebilir başka bir yöntem hayal edememişti. Yeni bir yol bulamamış olduğu hâlde, Clodius'un artan devriyeleri

yüzünden mağarayı terk etmiş, zaten Amuriye'de ortamı kolağan etmek için kullandığı muhacir kılıfıyla bu kasabada yarı yerleşik hâle gelmişti.

Aslında başka bir yol bulamasa da Amuriye'deki zavallı mahkûmları bırakmak istiyordu. Ama çekmeme seçeneğinin bulunduğunu bile bile o korkunç acıları çekmek, her babayiğidin harcı değildi ve kahretsin, sık sık kendine söylediği gibi hayat güzeldi, genç ve dinç yaşamak daha da güzeldi. Acı çevriminin dört beş gününün tamamına katlansa da dayanamayıp tekrar Amuriye'ye beslenmeye ineceğini biliyordu. Henüz daha genç olmanın hırsına direnebileceği bir yaşta değildi.

Bu şartlar altında dört beş günde bir, acı başlamadan hemen önce ya da bir iki gün dayandıktan sonra hasat seferi için ve aralardaki günlerde de en az iki kere ne olup bittiğini kolağan etmek için Amuriye'ye gitmesi gerekiyordu.

Muhacir olarak rahat rahat yolu kullanabiliyordu. Onun gibi insanlar boldu şu aralar. Kara-Kızıl Adam olarak ise bir dahaki sefere işinin zor olacağı açıktı. Kasabayla Amuriye'nin yarı yoluna varmadan atlı devriyelerle karşılaşmıştı. Şehre ulaşana kadar on iki kez görmüştü devriyeleri.

Kara-Kızıl Adam'ı durdurmak gibi bir şeye cesaret edemezlerdi tabii ki. Başlardaki durum olsa, cesaret ederlerdi belki. Ve bu birlikleri, kafesteki zavallılara yaptığı gibi konuşarak yaşamlarının kalanlarını kendisine vermeye ikna etme şansı pek olmadığına göre, foyası meydana çıkmış olurdu. Ama artık, parmaklarıyla uzaktan bile öldürebildiğini düşünüyorlarken, oluşturduğu bu korku imparatorluğunda, durdurmaya cesaret edemezlerdi.

Yine de işi zorlaşacaktı. Yakın bir yere kadar giyeceklerini taşıyıp mağarada değişme devri bitmişti. Riskli olurdu. Çok daha uzakta giyinip yola düşmesi gerekecekti. Yolu uzatarak, dolambaçlı yerlerden dolaşarak, o kıyafetlerin içinde dere yataklarından, devrilmiş kütüklerin üstünden geçerek yol alması gerekecekti. Üstelik daha önce sadece şehre girişlerini teatral bir şekilde planlarken, biraz da yolda karşılaştığı insanları etkileyecek ufak numaralar yaparken, şimdi devriyelerle karşılaşacağı anları da planlı bir şekilde yönetmesi gerekecekti. Hem bir kere değil, tekrar tekrar da karşılaşabilirlerdi. Bir de tabii gökten indiği, yoktan ortaya çıktığı yanılsamasını korumak için şehrin yakınlarına kadar kimseye görünmemeyi başarabilmek sorunu vardı.

Bunları sonra düşünmeye karar verdi. Öncelikle devriyelerin niye bu kadar arttığını anlamalıydı. Sivil trafik de bir hayli artmıştı. Yolda yürürken insanlara sorular sordu. Birkaç kişiyle sohbet ederek epeyce yürüdü. Gerçekten muhacir olanlarla da karşılaştı. Onlardan aldığı bilgiler kritikti.

Araplar, Tarsus'u geçmeye kararlıydılar. Aşılması zor geçidi orduyla zorlamaya henüz cesaret edememişlerdi. Ama ufak birlikler ve tek başına dağları aşıp içeriye sızan casuslar gönderiyorlardı. Muhacir gibi davranarak bilgi edinen casusların yönlendirmesiyle fedailer kasabalardaki küçük askerî birliklere baskınlar yapıyordu. Son günlerde Amuriye'ye yakın askerî birliklerin onlarca kayıp verdiğini öğrendi. Buralara kadar sızmışlardı. Clodius'un devriyelerle elde etmek istediği başka amaçları da olabilirdi tabii ama ana amacın ne olduğunu anlamıştı.

Şehre girdiğinde hemen asılı kafeslerin olduğu tarafa gitmekten kaçındı. Çok hevesli görünmek sakıncalıydı,

dikkat çekerdi. Halkın geneli o meydandan korkuyordu. İnsanlar yapılanları garip bir iştahla izliyorlardı tabii, ama kafeslerde herhangi bir gün kendilerinin de olabileceğinin bilincindeydiler ve bu saygılı bir korku havası oluşturunuyordu. Kimse kapıdan girer girmez heyecanla kafeslere koşturmazdı. Bukra da tüm merakına rağmen şehre girdiğinde uzun süre başka yerlerde oyalanıyor, yolu oraya düşmüş havasında neden sonra meydana gidiyordu.

Meydana vardığında büyük bir şaşkınlık yaşadı. Kafeslerin sayısı tekrar bire inmişti. Ve o tek kafes de bomboştuydu. Rüzgârda salınan boş kafese alık alık baktığını fark edince hızla bakışlarını indirdi. Etrafı yokladı. Kimsenin dikkatini çekmemişti. Neler olduğunu anlamak ve kimsenin şüphesini çekmemek için Amuriye'nin çarşılarına daldı. Dikkat çekmeden laflayabileceği durumlar yaratmalı, neler olduğunu öğrenmeliydi.

Günün yarısını geride bırakmış hâlde aç biilaç bir meyhaneye düşüp yiyecek istediğinde hâlâ yeterince detay öğrenememişti. Tüm şehirde büyük bir heyecan olduğu kesindi. Herkes Arapların yakın bölgelere yaptığı küçük akınlardan bahsediyordu. Ama heyecanın kaynağı bu değildi. Bu daha çok bir korku kaynağıydı. Şu ana kadar yaptığı gözlemler, başka bir şeylerin daha olduğuna işaret ediyordu. Çok özel bir durum vardı. Meydanla, tek kalmış boş kafesle ilgili bir şeyler.

Yemeğini yer ve içkisini yudumlarken de denemeler yaptı; bir işe yaramadı. Önceki tebdili kıyafet ziyaretlerinden farklı değildi. İnsanlar konuşuyordu. Neler olup bittiğini kolayca öğrenebilme yeteneğini iyi kullanıyordu. Ama Arapların olası akınlardan başka bir şey konuşmuyorlardı. Meydandan hiç bahseden yoktu. Sanki aylardır ilk kez kafeste bir insanın olmaması gayet sıradan bir şeymiş gibi...

Yemekten sonra tekrar meydana gitti. O yöne doğru yürüyen insanların sayısı artmıştı. Yaklaşırken çekiç seslerini, genel olarak bir çalışma yapıldığını anlatan başka sesleri duydu. Kalabalık da biraz artmıştı. Ama insanlar bir yandan da çok oyalanmadan uzaklaşıyorlardı. Merak ve korkuları arasında gerilimli dakikaların ardından canları tatlı geliyor, daha fazla izlemeye cesaret edemiyorlardı.

Gördüğü şeyler Bukra'nın o kadar ilgisini çekti ki, yerini sıkça değiştirse de uzun süre meydanın çevresinden ayrılamadı.

Clodius'un seçme askerleri oldukça yoğun çalışıyorlardı. Böyle bir iş için seçme birliğini kullanması garipti. Sebebini araştırması gerekecekti. Askerler işkence tezgâhını taşınabilir parçalara ayırıp götürdüler. İşçi olarak çalışmaktan hiç de memnun değillerdi. Bukra, söylenmelerini bir hayli uzaktan bile duyabiliyordu. Kelimeler anlaşılmasa da seslerinin tonundan içerik de tahmin edilebilirdi.

Askerlerden biri kafeslerin olduğu alanı çevreleyen kazıklardan birine doğru gitti. Tepesine geçirilmiş kafayı saçlarından kavrayıp kendi etrafında bir kez döndü. Kazandığı hızla kafayı dükkânların yoğun olduğu tarafa doğru savurdu. Kısa aralıklarla ikinci, üçüncü ve dördüncü kafa da aynı şekilde alandan uzaklaştırıldı. Sıra kazıklara gelmişti. Askerleri kontrol eden amirleri ortadan kaybolmuştu. Askerler de çok geçmeden durumu fark ettiler. Birer birer sıvıştılar. Son kalan dört asker de aralarında konuşup kafaları alınmış dört kazığı sökerek her birinin omzunda birer kazıkla uzaklaştılar.

Clodius, tam o sırada geldi. Öfkesi görülmeye değer bir gösteriydi. Ama her başarılı gösteri gibi gayet de gerçekçiydi. Elindeki kısa kırbaçla meydandan ayrılamadan yakaladığı dört askeri epeyce hırpaladı. Sonra da bağırıp

çağırarak bugün görevlendirilmiş manganın tamamını hemen oraya dikmeleri için kovaladı onları.

Eski hâline göre bir hayli arındırılmış ama yerleri hâlâ kanlı toprak olan, paçavra ve samanlarla dolu meydanda bir aşağı bir yukarı yürüyerek bekledi. Manganın tamamı ve manga başı kısa sürede dimdik durmuş emre hazır karşısında bekliyorlardı. Clodius manga başını hepsinin önünde fena hâlde fırçaladı. Yüzüne kısa kırıbaçıyla birkaç kere vurdu. Sonunda emirlerini verdi.

Sonra uzunca bir süre 11 asker, manga ve manga başı birlikte, dizlerinin üzerine çömelmiş hâlde meydanın taşlarını detaylı bir şekilde temizlemeye başladılar.

Meydanın etrafında neler olup bittiğini seyreden insanların sayısı bir hayli artmıştı. Herkes korkuyu unutmuş gibiydi. Bu meydandaki işkenceleri, alınan canları hatırlatan sadece kafesti artık. O yerli yerinde duruyordu.

Temizlik bitince askerler Clodius'un emriyle kalabalığı dağıttılar. Meydanın müdavimi kuşlar bile alıştıkları ortamdaki bu değişik faaliyetler yüzünden ne yapacaklarını şaşırmış gibi çevre çatılara ve dallara tünemiş bekliyorlardı.

Sonunda hazırlıkların sebebi anlaşıldı. Bukra, uzun süredir bu meydanı gözlemenin tecrübesiyle askerlerin dikkatinden kaçabileceği bir duvar oyuğu bulmuş, oradan onları izliyordu. Askerler elleri arkasında bağlı bir adamı peşinde zincirlerini yerlerde sürükleyerek meydana getirdiler. Birer asker her iki yanında iki kolunu sıkıca kavramışlardı. Diğer askerler önünü arkasını ve iki yanını kapatacak şekilde tören adımlarıyla yürüyorlardı. Kimsenin bir açıklama yapmamış olması merakları iyice tahrik etmişti. Adamın belden yukarısı çıplaktı. Belden aşağısında bol kumaştan bir çeşit pantolon vardı. Ve yüzünden tahmin edilebildiği kadarıyla Araptı.

Öndeki askerlerden ikisi çarklara yönelip yavaş yavaş kafesi indirdiler. Arap, kendisini kafese doğru götürmeye çalışan iki askere direndi ama diğer askerlerin de yardıma gelmesiyle direnci bir işe yaramadı.

Kafes orta kısmındaki geçmeli kilitlerinden ön kısmı iki yana doğru olacak şekilde açılmıştı. Artık kollarını iki yana doğru açıp kol yerlerine yerleştirmeleri gerekiyordu. Ama bunun için arkasında zincirli olan kollarının bağlarını açmaları gerekecekti. Bukra, Arabın duruşunda ani bir dikleşme hissetti. Anlaşılan o da askerlerin ne yapacaklarını anlamış ve kollarını serbest bırakmak zorunda kalacakları an için hazırlanıyordu. Askerler adamın direnci konusunda deneyimliydiler; işi hiç şansa bırakmadılar.

Altı asker birden mızraklarını bağlı adamın göğsüne doğru dayadılar. Ama sivri uçları değil, mızrakların sap kısımlarını dayamışlardı. O anda Bukra, deminden beri ne olduğunu anlamaya çalıştığı garipliğin farkına vardı: Arabın belden yukarı çıplak teni ve yüzü tertemizdi. Zerre kadar işkence görmemişti. Sadece kontrol altında tutmak için yapılan ufak müdahalelerden morarmış bazı yerler vardı.

Bu adam, değerli olmalıydı. Buraya işkence ya da infaz için çıkarılmadığı açıktı.

Altı asker mızrak saplarıyla adamı kafese doğru bastırırken dört asker arka tarafa geçti. Bağlarını çözdükleri anda iki kolunu ikişer asker zincirlerinden çekmeye başladı. Adam bir hayli dirense de sadece yapmak istedikleri şeyi biraz geciktirebilmekle kaldı. Kısa sürede kolları iki yana doğru açık kol yuvalarına yerleştirip zincirlerini kafesin demirlerine bağlayarak sabitlemişlerdi. Omuzları ve sırtının büyük kısmı da kafese oturmuştu. Bacaklarını birleşik tutarak kafesin içine tamamen girmemek için direnmeye devam etti. Kollarını sabitleyen askerler bu sefer bacaklara

geçtiler. Kısa adımlarla yürüyebilmesini sağlayan ara zinciri çözüp bu sefer bacaklarını çekerek onları da ters V şeklinde açıp yerlerine sabitlediler. Mızrakları dayamış olan askerler de böylelikle rahat bir nefes alıp geriye çekildiler.

Arap, böyle çaresiz bir duruma sokulmuş olmanın öfkesiyle zincirlerini çekiştiriyordu. Askerler bu çabaların artık bir anlamı olmadığını bildiklerinden rahat hareketlerle kafesin iki ön kanadını kapatıp birleştirme yerlerini birbirlerine geçirerek kilitlediler. Artık zincirlere de gerek kalmamıştı, kollarındaki ve ayak bileklerindeki zincirleri çözüp aldılar.

Çevre çatılara ve ağaç dallarına kaçışmış olan kuşlar şimdi meydanın üstünde daireler çizerek dolaşıyorlardı. Tanıdıkları bir rutindi bu. İştahları açılmıştı.

Oysa askerler kafesi hemen yukarıya çekmediler. Bir tanesi kalın kumaştan bir torba çıkardı. Kafesin içine uzanarak Arabın kafasına torbayı geçirdi. Adam bundan hiç hoşnut olmasa da kafasını kaçırabileceği bir alan yoktu. Sadece arkaya doğru dayayıp torbanın tam geçirilmesini engellemeye çalıştı. Ön tarafı geçiren asker avucunu kafasının arkasına koyup kolunun gücüyle yüklenince bu direnci de boşa gitmiş oldu. Asker, torbanın boyun kısmını çenesinden yukarı sıyrılamayacak şekilde yeterince sıkıştırıp bağladı.

Bu arada iki asker de yaklaşık bir düzine irice çan çıkarıp kafesin çeşitli yerlerine bağladı. Çok gürültülü bir işti. Çanlar yerlerine bağlanırken habire dilleri çeperlerine çarpıyor, rahatsız edici bir gürültü meydana kaplıyordu.

Kafes yukarı çekilirken Bukra'nın kalbi göğüs kafesinde patlayacak gibiydi. Yüzbaşı Clodius da meydana gelmiş, kafesin yukarı çekilmesini izliyordu. Kafes yavaş yavaş yukarı çıkarken çanlar habire sallanıyor, kulak tırmalayıcı bir

sesler karmaşası tüm meydanda yankılanıyordu. Kuşlar ürküp tekrar uzak yerlere çekildiler.

Bu adam değerliydi. Gözleri oyulmasın diye kafasına koruyucu bir kafes geçiriliyor, kuşlar etini didiklemesin diye onları ürkütecek çanlar asılıyordu. O zaman niye kafese çekiyorlardı ki?

Fidyeye değeri olan asil biriydi belki. Ama o zaman bunca gösteriye gerek olmaz, halka bile göstermeden doğrudan fidye görüşmelerine başlardı. Konuşturmaya çalıştıkları açıktı. Bunu yaparken de fiziksel zarar vermek yerine direncini, iradesini kırarak, ama kalıcı hasar bırakmayacak yöntemler kullanmaya çalışıyordu Clodius. Bir yandan da korkulan Arap tehlikesiyle ilgili duruma hâkim oldukları konusunda halka mesaj vermeye çalışıyor olmalıydı.

Peki ya mızraklar? Adamı yerinde tutmak istiyorlarsa mızrakların sivri ucunun tehdidiyle bunu daha rahat yapabilirlerdi. Buna biraz daha kafa yorunca zihninde bir resim belirdi: Göğsüne çevrilmiş altı mızrağın üzerine atılan bir adam! Konuşmaktansa kendini feda etmesinden çekiniyor olabilirler miydi?

Bukra, daha fazla yerinde duramayacaktı. Bu adamı öldürmeye niyetleri yoktu, zarar vermeden konuşturmak istiyorlardı. Adam da bilgileri vermektense ölmeyi tercih edebilecek durumdaydı. Ya da en azından Clodius böyle bir risk olduğunu düşünüyordu.

“Bu, uzun, çok uzun bir ömür demek!”

Kendine hâkim olamamıştı, dudaklarından sesli olarak dökülmüştü bu cümle. Masada bir şişe dibi değil, muhtemelen yarısından fazlası dolu bir şişe vardı.

Tam da artık bu işe bir son vermeyi düşündüğü sıralarda karşısına gelen bu altın vuruş fırsatı gülümsetti Bukra'yı. Arap, uzun süre kafeste kalmayabilirdi. Belki de yarın

akşama indirmiş olacaktı. Sabah erkenden Kara-Kızıl Adam olarak gelmeliydi.

Tam yerinden ayrılacakken bir karmaşa daha oldu. Bir grup asker, bu kez kazık olarak adlandırılması pek mümkün olmayan uçları sivriltilmiş ve metalle desteklenmiş ağaç kütükleri getiriyorlardı. Daha önceki kazıkların çakılı oldukları yerlere ilerlediler. Arkadan gelen başka askerler de büyük balyozlar taşıyorlardı. Sonra iki masa geldi. Çalışmaya başladılar. Her bir ağaç gövdesini tek tek çaktılar. Önce zemindeki taşlardan bir kısmını sökerek alttaki toprak kısmı açmışlardı.

Toprağı da biraz kazdılar. Sonra masaları iki yanına doğru çekip ağaç gövdesini açılan çukura diktiler. Masalara çıkan iki asker, karşılıklı balyoz darbeleriyle gövdeleri yere iyice sabitlediler. Sırayla dört köşede de bu iş yapıldı.

Biriken kalabalık daha da artmıştı. Kafeste asılı adamı unutmuşlar, bu devasa kazıkların ne için böyle dikildiğine ilişkin tahminlerde bulunuyorlardı. Ama Bukra'nın vakti yoktu. Bu seferkinin sonu ölümle bitecek bir işkence olmadığı tahmin ediyordu. Her zamanki gibi iki üç gün boyunca asılı kalmayabilirdi bu adam. Ve ömrünün kalanına Bukra'nın ihtiyacı vardı. Askıdan indirilmeden önce adamla konuşmanın bir yolunu bulmalıydı. Bunu yapabilmek için de giysilerini giyip Kara-Kızıl Adam olarak Amuriye'ye tekrar gelmeliydi. Hemen yola çıkarsa gece biraz uyuyup dinlenmeye bile vakti kalabilirdi. Sonra sabahın erken vakitlerinde, hatta güneş doğmadan yola çıkıp tekrar Amuriye'ye gelmeliydi.

Ağaç gövdesi kadar büyük kazıklar pek hoşuna gitmemişti. Ne için hazırlandıklarını bilmek isterdi. Belki Arap'la konuşmaya çalışmaktan vazgeçmesine ya da hazırlık durumunu değiştirmesine yol açacak bir şey planlıyor-

du Clodius. Ama beklemek de fırsatı tamamen kaçırmak anlamına gelecekti.

Şehir kapıları akşam için kapanmadan son yayalardan biri olarak çıkarken kafesteki adamın yaşını tahmin etmeye çalıştı. 30'un üzerinde olduğunu sanmıyordu. 10 yıl rahat alabileceğini düşündü. Belki 20 yıl. Belki biraz daha fazla... Vücudunu bir heyecan dalgası sardı ve elde edebileceği ödülün arzusuyla titredi.

Şimdiye kadar hayatında hiçbir şeyi o Arabın kendisine verebileceği ömür kadar çok istememişti.

HER ŞEYİ DEĞİŐTİREN DURUŞ

duran durmak ister giden gitmek
gideni durdurduğunda deęiőir hayat

Kahretsin, kahretsin, kahretsin...

Gecenin ilerleyen vakitlerinde uyumak için otele geęmiő, uykuya daldıktan kısa süre sonra acılar içinde uyanmıştı. Yatağın ayak tarafında sıkıőtırıldıęı yerden çıkarmadığı yatak örtüsünü sertçe avuğladı. İki çekiğte sımsıkı sıkıştırılmış örtüyü kurtardı, yumruğunun içine toplardığı kısmını ağzına bastırdı ve soktu. Yeni bir acı dalgasıyla kıvrılırken dişleri tüm güçleriyle bu topağa geçti. Bağırmamalıydı. Bu kalabalık şehirde acısını sessiz yaőaması ge-rekiyordu.

Üstelik bir kenara çekilip acısını sessizce çekecek lüksü de yoktu. Yapacak işleri vardı. Bir yandan Derin... Bir yandan biliőimle ilgili öğrendikleri, web siteleri, sosyal medya... Gençleşmeyi oradan gerçekleőtirmeye ilişkin hayalleri... Yapılacak çok şey vardı.

Tekrar iki büklüm oldu.

Acıların dalga dalga geleceğini biliyordu. Dört beş gün sürecekti. Uzun süren bir gençleşme döneminin ardından geldiği için, gençleşmenin durduğu ilk gece hemen başla-

mıştı. Bazen saatler boyu sadece kör bir diş sızısı çekiyor gibi olacaktı; tek fark bu ağrının tüm bedeninden gelmesiydi. Bu kör sızıların arasında dalga dalga asıl korkunç ağrılar gelecekti. Neyse ki acı eşiği bir hayli yüksekti. Yükselmmişti. Yükselmek zorunda kalmıştı. Yüzlerce yılda insan nelere alışıyordu!

Birkaç saat sonra ilk dalga bitti. Vücudunun her tarafında hissettiği sızı, bir gül bahçesindeymiş de güllerin yoğun kokusuymuş gibi geliyordu şimdi.

Hızlı hareketlerle giyinip hazırlandı. Günün ilk ışıkları kendini göstermişti bile. Kimseler ortalığa çıkmadan ofisine gitmeliydi. Yolda bir fırından iki taze ekmek aldı. Marketler daha açılmamıştı ama neyse ki erkenci bir şarküteri biliyordu. Oradan da kaşar, peynir, zeytin, yavaş bayatlayan dilimli paket ekmek, süt gibi, takip eden birkaç ıstıraplı günü ofisinden çıkmadan geçirmesini sağlayabilecek şeyler aldı.

Ofise varıp aldıklarını yarım boy buzdolabına yerleştirdikten hemen sonra bir acı dalgası daha geldi. Masayla pencerelerin arasındaki ufak halının üzerine yıkıldı. Sonraki birkaç saati eli ağzında bağırmamak için ısırır hâlde geçti. Zaman zaman fena kasılıyor, bazen uzun dakikalar boyunca gevşemiş ve bitkin yatıyordu.

Sonraki sızı devresi geldiğinde sütle birlikte kaşar ekmek yedi. Yedikleriyle biraz kafasını toparlayıp kendine gelince de Vahit'i aradı. Derin'le ilgili son durumu aldı.

Bakırköy'den Derin'le son görüşmelerinden sonra hemen ayrılmamış, rezidansta iki hafta daha kalmıştı. Bu sürede Vahit, Derin'in kocasından gelebilecek tehlikelere karşı güvenliğini sağlamakta epeyce yol kat etmişti.

Derin'in kocası Savaş, paranın ortadan kaybolup tekrar ortaya çıkmasıyla ilgili küçük çaplı bir kıyamet koparmıştı.

Hesabının olduğu bankada esip gürlemişti ama hayli üst seviye bir teknik inceleme yapılmasına rağmen parasının nasıl kaybolup sonra ortaya çıktığını açıklayamamışlardı. Hatta kayıtlara göre kaybolmuş olduğu da gözüküyordu. Her şey kendisinin hayal gücünde olup bitmiş gibiydi.

Savaş, sinirden köpürmüş bir hâlde hesabını başka bir bankaya nakletmişti. Dışarıda bu işler için koştururken, Derin'le yaptığı birkaç konuşma, mesajı iyi almadığını gösterdiği için bu yoğun günün akşamı olmak üzereyken bir şok daha yaşatmak gerekmişti. Mesainin bitimine bir saat kadar kala parasının hesabına geldiğini görerek yeni bankasından ayrılmıştı. Daha evin yoluna yeni çıkmışken müşteri temsilcisi arayıp bir aksaklık olduğunu söyledi. Şubeye kadar tekrar gelmesi gerekiyordu.

Küfürler ederek U dönüşün yasak olduğu bir yerden dönüp tekrar şubeye yönelirken telefonundan yeni mesaj için ayarlamış olduğu keskin bip sesi geldi. Sonra aynı ses üst üste gelmeye başladı. Ne halt olduğunu anlamak için arabayı sağa çekip mesajlara baktığında, aynı mesajın sürekli tekrar ettiğini gördü. Kimden olduğu belli olmayan bir mesajdı: Paracıklarının buharlaşmasını ve bu sefer geri gelmemelerini istemiyorsan, karına tek bir yanlış hareketin daha olmasın!

Bankaya gittiğinde müşteri yöneticisinin yüzünün sarı olduğunu gördü. Kadın gıda zehirlenmesi geçiriyor gibiydi. Kekeleyerek parasının bir görünüp bir kaybolduğunu söyledi. Daha önce başına hiç böyle bir şey gelmemişti. Transferde bir problem olmalıydı. Para hesapta görünüyordu, sonra yok oluyor, sonra tekrar görünüyordu. Hesaba beraber tekrar baktıklarında, paranın olmadığını gördüler. Ve ne oluyor demeye kalmadan para hesapta tekrar göründü. Dakikalarca beklediler, artık başka bir hareket olmadı.

Müşteri temsilcisi sistemlerde böyle bir durum olamayacağını söyleyerek belki kendi bilgisayarındaki bir problem yüzünden hesabın güncel hâli yerine zaman zaman yeni açılmış hâlinin görünmüşolabileceği gibi bir şeyler uydurdu. Ama Savaş mesajı almıştı.

O günden sonra Derin’le aralarında oluşan boşluk giderek açıldı. Ona tehlike oluşturacak herhangi bir şey yapmaması gerektiğini acı yoldan öğrenmişti. Ama bu kısıtlanmışlıkla da karısına ‘sahip’ olduğunu hissedemiyordu. Oysa Savaş için temel duygu ‘sahip olma’ydı. Sahip olmadığı bir şey ilgisini de çekmiyordu. Sevgiye dayalı bir birlikteliğin onun ilgisini çeken bir yönü yoktu.

Vahit artık Derin için bir tehlike olmadığını rapor etti. Ama şimdi de kadın bir boşluğa düşmüş gibiydi. Çok uzun zamandır görüşmediği arkadaşlarıyla çekingen görüşmeler yapıyordu. Bir şeyler ters gidiyordu ama ters gidenin ne olduğunu da anlayamadığı ortadaydı. Bir bunalıma girmek üzere olabiliirdi.

Alef, Vahit’in hâlâ tanıdığı Kemal Bilge kimliğiyle teşekkür etti. Karşı karşıya gelme şansları kalmamıştı artık. Vahit yüz yüze geldiği anda bu kişinin kendi tanıdığı Kemal Bilge olamayacağını anlardı; çok belirgin bir gençleşme vardı. Telefonda sesindeki değişikliği algılamasıyla ilgili bile endişe duyuyordu Alef. Vahit’e çevrimiçi güvenli bir iletişim kanalı oluşturmasını emretti. Yeni edindiği cep telefonu, tablet ve dizüstüyle ilgili bilgileri ona aktardı. Bu cihazlarla Vahit’in iletişim sistemleri arasında güvenli bir kanal oluşturulduktan sonra artık telefonla konuşmalarına gerek kalmayacaktı.

Görüşmelerinin bitmesinden yarım saat kadar sonra bir acı dalgası daha geldi. Günün kalanı boyunca işe yarar bir şey yapamadı. Sadece acıları boyunca elinden geldiğince

uyumaya çalıştı. Sızıya dönüşme dönemlerinde dalıyor, bazen on dakika bazen bir saat sonra tekrar acıyla uyanıyordu.

Sonunda akşamı buldu. Acıların ilk günü neredeyse bitmişti.

Artık sanal alemini nasıl kullanabileceğiyle ilgili çalışmalarına başlamalıydı. Orta yaşı geride bırakmış bir insanın yeni dişler çıkarmasını açıklayamayacağına göre, yeniden gençleşme işini sanal alemden nasıl yapabileceğine kafa yormalıydı. Yapılabileceğinden emindi, sadece nasılını bulması gerekiyordu.

Aklına gelen düşünceyle acı acı gülümsedi: Gençleşmeye devam etmeye çoktan karar vermişti. Alef'in bu sefer artık ölme kararlılığı, Kemal Bilge olarak ölme kararlılığı üzerinden iki insan geçmişti. Önce Veysi'nin hediyesi kendi kararından bağımsız olarak uzun bir gençleşmeye yol açmıştı. Sonra da Derin. Derin'i tanıdıktan sonra, onun için gençleşmesi kaçınılmaz bir kaderdi.

İnsanların hayatlarını nasıl çalacaktı peki? Sanal alemlle ilgili bir çözüm arayışında bu da etkendi. Normalde kullandığı yöntemlere göre aldığı süreleri çok daha azaltarak çok daha fazla kişiden almayı, böylelikle kimsenin hayatına belirgin bir etki yapmadan gençleşebilmeyi umuyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde kafasında bir şeyler belirdi. İnsanların çok yakın ilgi duyabileceği, daha sormadan bu konuda bir şeyler yapmalıyım heyecanı duyacakları bir şey bulmalıydı.

Aslında çok etkili olacak bir fikir bulmuştu. Ama bunu kullanmayı kendine konduramıyordu. Kaybolan çocuklar... Vahit'in sosyal medya taramasıyla son günlerde kaybolmasıyla en çok gündem olmuş çocuğun bir resmini

bulup onu şablondaki yere koyması çocuk oyuncağıydı. Bununla ilgili kod parçacığı otomatik çalışarak haftada bir resmi güncelleyebilirdi. Hatta belki şablondan çoğaltarak yeni bir adrese otomatik olarak yeni bir sayfa olarak yayınlanırdı.

İyi seçilmiş bir resim ve uygun bir metinle kayıp bir çocuğun bulunması için bir saatini vereceğini taahhüt etmeyecek insan azınlıkta kalırdı. Resim olayı son derece kolaydı. Sosyal medyadan zaten insanların en çok etkilendiği resimler otomatik olarak seçilmiş olacaktı. Her çocuk kaybolma durumuna, aşağı yukarı uyacak bir metin yazmak da kolaydı. Sonra, bu resmin ve metnin yeterince uzağına, bağımsız olduğu savunulabilecek şekilde bir tasarımla: “Hayatınızdan bir saati vermek ister miydiniz?”

Ağır bir soruydu elbette. Resim ve metinden tasarım olarak özellikle ayrı duracağı düşünülecek olursa, bu soruya evet demek zordu. Ama metin uygun yazılırsa kimse düşünmezdi bile, hemen tıklarlardı. İnsanları yüz yüze ken yönlendirmek daha kolaydı tabii. Ekran başındaki bir kişiyle yüz yüze değildiniz. Yine de ekran başında olmanın ve sorunun o ortamda son derece teorik kalmasının da faydası vardı. İnsanlar aslında gerçekte bir saatlerini harcayacak olmasalar da harcamak istediklerinden emin olacak ve gerçekten de harcayabilecek olduklarını düşüneceklerdi.

Bu fikri bir kenara bıraktı. Kaybolmuş evcil hayvanları düşündü... Bundan çabuk vazgeçti. Türkiye şartlarında yeterince ilgi çekecek bir konu değildi. Bunun yerine genel olarak sokakta yaşayan kedilere ya da köpeklere yönelik, yaşam koşullarını iyileştirmek için bir şeyler düşünülürse, şansı daha yüksek olabilirdi. Bir kenara not aldı.

Sonraki birkaç saat kıvranmakla geçti. Masanın başına tekrar geçebildiğinde eli fena hâlde titriyordu. Notlarını

yazdığı kâğıda düşündüğü yeni şeyleri eklemeye çalıştı ama yeni kelimeleri kendisi bile zor okuyabildi. Düşüncelerini toplamak ta da zorluk çekiyordu.

Kayıp çocuklarla ilgili fikir tekrar geldi aklına. Bir de sokak hayvanlarını düşünmüştü.

Kafası çatlayacak gibiydi. Diş etleri de ağrıyordu. Dişetini yeni patlatmış dişleri de vardı, patlatmak üzere bastırırken gençleşmenin durmasıyla öylece kalanlar da... Şu an sızı zamanıydı aslında. Baş ağrısı psikolojikti. Yoksunluk krizine katlanmak zorunda olmak ağır geliyordu. Şimdi sokağa çıkarsa, gece vakti de olsa zamanını alacağı birilerini bulması olasıydı. Ama riske girmemeliydi! Ve kalıcı, sürekli kullanabileceği, kolay bir düzenek kurmalıydı. Zamanını aldığı insanlara minimal etki edeceği bir düzenek olması zorunluydu.

Sivil hakları düşündü. Daha iyi bir dünya istiyor musunuz? Gerçek muhalefet için sesinizi duyurun... Hepsi çok yapmacık geliyordu. Kendi isteksizliği insanların nelerde istekli olabileceğini düşünmesini de zorlaştırıyordu. Şöyle insanlardan sadece birer dakikalarını isteyeceği bir şey bulsa... 60 insan bir saat ederdi. 24'le çarpsan, 1440 insan 1 gün ederdi. 1 milyon 440 bin insan da 1000 gün. Yani yaklaşık 3 yıl!

Çoktu ama. Bu kadar çok insanı çekebilecek bir yapı kurmak hiç de kolay olmazdı. Üstelik 1,5 milyon insanın tıklayacağı bir yere en az 10 milyon insan çekmiş olmak gerekirdi; bu ölçekte ilgi çekecek bir şey çok gün yüzüne çıkmış olurdu, dikkat çekerd.

Dakika kurtarmayacaktı demek ki... Yine saate dönmek en iyisiydi.

Ve kahretsin ki, kayıp küçük çocuklardan başka insanları düşünmeden fedakârlık etmeye itecek bir yöntem gelmiyordu aklına.

Doğru düzgün başka bir alternatif bulamadan acı dalgası tekrar tüm hücrelerini sardı.

Birkaç saat sonra çılgılık atmamaya çalışmaktan başka bir şeyi düşünebilir hâle gelince, boşuna uğraştığına karar verdi.

Bir yandan yoksunluk kriziyle uğraşırken doğru düzgün bir yöntem bulması olası değildi. Ama bu birkaç günün boşa geçmiş olmasını da hiç istemiyordu.

Derin’le olabilmek için hem Derin’in bağımsızlığını kazanmasını sağlamalıydı hem de kendisi yeterince gençleşmiş olmalıydı. Fazladan tek bir gün bile kaybetmeye tahammülü yoktu.

İşleri hızlandırmak için neler yapabileceğini düşündü. Çocuklar yerine başka bir fikir bulmayı yoksunluk krizini atlattıktan sonraya erteledi. Bu arada, oluşturulacak web sayfası ile ilgili çalışabilirdi.

Basit bir site olacaktı aslında. Etkileyici bir resim önemliydi. Bunun için belirtilen anahtar kelimelere göre sosyal medyadan en fazla duyarlılık oluşturacak resmi seçecek bir editörlük ihtiyacı vardı. Neyse ki Derin’le çalışmalarında veri madenciliği ve yapay zekâ gibi başlıklar altında böyle çalışmalar yapılabildiğini öğrenmişti. Bu tür bir çalışmayı yapacak bir otomasyon kodu için Vahit’i aramak gerekirdi.

Vahit’ten neler istemesi gerektiğinin bir listesini oluşturdu:

Verilen anahtar kelimelere göre sosyal medyada toplum için en etkili olan resimleri bulacak bir kod...

Vahit hangi anahtar kelimelerle ilgili çalışma yaptırdığı gibi detayları bilmemeliydi. O zaman: Bu kodun ve oluşturulacak başka içeriklerin yükleneceği güvenli bir sunucu...

Sunucu Türkiye’den adli ya da istihbari sorgulamaların ulaşamayacağı bir yerden seçilmiş ve yeterince gizlenmiş ol-

malıydı. İz sürülememesi konusunda Vahit'in yeterince paranoyakça davranacağından emin olduğundan bu konuyu detaylandırmaya gerek görmedi.

Seçilen adresten web sayfasını yayınlayacak şekilde bir alt yapı...

Web sayfası içeriğini yüklemek için yetkili erişim...

Hizmetin uzun süreli olarak devamlılığının finansal olarak ayarlanması...

Tüm bu yapının Vahit'in kendisi tarafından bile erişilemeyecek şekilde güvenli olarak ayarlanması... Tek erişim Alef'in kendisinde olmalıydı. Yani Vahit'in bildiği kadarıyla Kemal Bilge'de...

Listeyi yapabilmek bir şeyler üretebildiğini düşünmesini sağlamış, hissettiği psikolojik baskı böylece büyük ölçüde dağılmıştı.

Vahit'le yaptığı konuşma moralini daha da düzeltti. Genç adam hem bir bilişim dehası hem de güvenlik konusunda gerçek bir paranoyaktı. Sosyal medyadan anahtar kelimelerle en etkileyici resimleri bulacak bir yazılıma zaten sahip olduğu ortaya çıktı. Bu yazılımın çalışacağı bir sunucu hizmeti edinecekti. Aynı sunucuyu, web sunucusu olarak da ayarlayacaktı. Hatta istediği basit web sayfasının şablonunu yapıp kod çağırma kısmını da yerleştirecekti. Kendisinin sadece resim alanının konumu ve büyüklüğünü ayarlaması, metin bloğu ya da bloklarını yerleştirmesi yeterliydi.

Vahit, bu tür hizmetleri satın aldığı bir yerden havuz hesabıyla sunucunun ödemesini de otomatik bağlayacaktı. Yani hizmetin devamlılığı sağlanacaktı. "Sizin için yüz yıllık peşin bir ödeme ayarlarım." da demişti Vahit. Espri mi gerçek mi olduğunu pek anlayamamıştı. Normalde kulağa espri gibi gelse de Vahit'in sağı solu belli olmazdı.

İsteddiği ayarlamaları yaptıktan sonra sunucu otomatik olarak sanala taşınacak ve aşılması mümkün olmayan dört beş ayrı anonimleştirme perdesinin arkasına yerleştirilecekti. Bu noktada artık Vahit'in bile erişimi olmayacaktı. Ama sistem otomatik olarak Kemal Bilge'nin güvenli hesabına bir e-posta atacaktı. E-posta, Kemal'in genel anahtarıyla şifrelenmiş ve sadece onun makinesinde yüklü özel anahtarla açılabilir olacaktı. Tek kere açılabilir, bir kez açılıp okunduktan sonra kendisini silecekti. "Geldiğinde dikkat edin, rastgele ayarlanmış bir kullanıcı adı ve şifre gönderecek, onları ezberlediğinizden emin olun, yoksa ben bile kıramam" demişti Vahit.

Oluşturulan içeriği insanlara yaymak için de rastgele seçerek günde on gerçek olduğu teyit edilmiş e-posta adresine otomatik bir tanıtım atacaktı sistem. İleride varsayılan ayarları değiştirerek bu sayıyı bine kadar çıkarabilmek de mümkün olacaktı. Bu değişikliği Vahit yapamayacaktı. Kemal Bey vakti geldiğini düşündüğünde yapabilirdi, tek erişim kendisinde olacaktı çünkü.

Alef, sonunda yol almış olmaktan mutlu bir şekilde sonraki acı dalgası boyunca uyuklamaya karar verdi. Uyumak mümkün olmayacaktı ama acıya rağmen kendini gevşeterek biraz da olsa kestirebilse iyi olurdu. Bu seferki acı dalgasının bitiminde deneme amaçlı olsa da bir içerik hazırlamayı düşünüyordu.

Saatini ve tarihi kontrol etti: Acı içinde iki gün bitmek üzereydi. Yolu yarılarmış sayılırdı.

Masa yerine koltuklardan birine geçti. Dizüstünde çalışmayı tercih etmişti. Yazacağı şey kendine özel notlar değildi; herkesin görebileceği bir şeyin taslağı üzerinde çalış-

şacaktı. Üstelik yazı değil HTML hazırlayacaktı. Derin'in öğrettikleri içinde en rahat öğrendiği ve unutma problemi yaşamadığı konulardan birisi HTML olmuştu. Ne de olsa yüzyıllardır alfabeler ve diller öğreniyordu. Bu da teknoloji dünyasının bir çeşit alfabesiydi.

Aslında özü çok basitti ve genel yazı mantığına da uygundu: Düz metin karakterlerinin yanı sıra özel anlamı olan ve çevreledikleri metne bu anlamda yükleme yapan özel işaretlerden oluşuyordu. Noktalama işaretleri fazlaca gelişmiş bir dil gibiydi.

Klasik dillerden farkı, işaretlerin sadece tek noktada değil, başlangıç ve bitişte kullanılmasıydı. Mesela normal bir dilde, cümleye başladığınızı büyük harfle belirtip bitirdiğinizi de noktayla işaretliyordunuz. HTML'de ise diyelim kalın yazılacak bir metnin başında , sonunda kullanmak gerekiyordu. Tablo başlıkları ve hücrelerinden, başka bir metne bağlantılara kadar pek çok şeyi böyle işaretlerle ifade edebilmek büyüleyiciydi. Bilgisayar ve çeşitli başka cihazlardaki tarayıcılar da bu işaretlerin özel anlamlarını bilerek onları insanların gördüğü görüntülere dönüştürüyordu.

Öncelikle yazacağı metinlere karar vermeliydi. Ve sayfanın genel bir tasarımını kafasında canlandırmalıydı.

Sayfanın yarısını Vahit'in kodunun verilen anahtar kelimelere göre bulup getireceği resme ayırmaya karar verdi. İyi seçilmiş bir resmin ya da kültürel anlam yüklenmiş bir simgenin binlerce kelimedenden daha etkili olabileceğini biliyordu.

Resmin altındaki alanı iki dik sütun olarak düşündü. Aralarında belirgin bir şekilde bir ayırım çizgisi olacaktı. Bir gazete sayfası olarak düşünenecek olursanız, bu çizginin solundaki ve sağındakinin bağımsız haberler olacağını düşüneneğiniz kadar belirgin bir çizgi. Bu çok önemliydi.

İnsanların bağımsız bir soruya cevap olarak zamanlarını vermeleri gerekiyordu. Böyle olmadığında kabullerinin işe yaramadığını çeşitli kereler deneyerek keşfetmişti. Mesela yüz yüze yaptığı girişimlerde, girizgâh olarak kullandığı konudan sonra hiç boşluk bırakmadan doğrudan sorarak aldığını düşündüğü zamanların, gece uykuya yattığında kendisini hayal kırıklığına uğrattığı olmuştu.

Soldaki sütunun metni üzerinde birkaç taslak çalışması yaptı. Sonunda üzerinde karar kıldığı metin şöyleydi:

“Çocukluk uzun bir zaman alır. İnsan yavrusu, bebekken ve sonrasında uzun çocukluk yılları boyunca, tabiatın yöneltebileceği saldırılara karşı savunmasızdır. Çünkü anne babası başta olmak üzere içine doğduğu toplumun onu uzun süre koruyup kollayacağı bir düzenin içine doğar.

Çocuklarımıza sahip çıkmak, sadece anne babaların değil, hepimizin görevidir. Onları kazalardan da tabiatın olumsuz yönlerinden de toplumun içindeki kötü insanlardan da korumak, hepimizin boynuna düşen bir borçtur.

Her mahallede yeterince insan günde sadece birkaç dakikasını bile bu konuya ayırsa, hiçbir mahallede hiçbir çocuğun başına hiçbir kötülük gelmez.

Çocuklar, ailelerinin ve toplumun neşesidir. Bir daha hiçbir çocuğun acısıyla ağlamamak elimizde...”

Aradaki stratejik çizginin sağında ise daha belirgin puntolarla şu metin yer alacaktı:

“Ben Alef. Benim için bir saatinizi verir misiniz?”

Bu metnin altında da üç düğme: Evet, Hayır, Kararsızım.

Metni okuyup üzerine düşündükçe kafası karışıyordu. Kâh gayet iyi olduğunu düşünüyor, kâh çok çocukça buluyordu. Ama sonuçta denemekte sakınca yoktu. Yeterince ilgi çekmezse başka bakış açıları denerdi. Hem sayfanın kendisine ilişkilendirilebileceği bir bağlantı olmayacaktı.

Ben Alef ifadesini koymak konusunda biraz tedirgindi. Ama bunu da gerekirse kaldırabileceğini düşündü.

Bir sonraki acı dalgası başlayınca bu düşüncelerin tamamını unuttu. Sonraki sızı döneminde de o kadar bitkin-di ki hiç düşünmeden sadece HTML'e dönüştürme işini yaptı. Tam o sıralarda da Vahit'in bahsettiği otomatik mesaj gelmişti.

Kullanıcı ismi ve şifreyi ezberlemesi gerekiyordu ama öncelikle sayfayı yüklemek istedi. Sonradan ezberlemek üzere bir müsvedde kâğıda, defterlerini yazmakta kullandığı divitle, kullanıcı ismi ve parolayı not etti. İkisi de ezberlenmesi hayli zor, son derece karışık birer diziydi. Neyse ki 20 karakterden uzun değillerdi. Ezberleyebilirdi, sonradan da Vahit'ten sistemde bunları değiştirmesi için yetki tanımlamasını isteyip zor ama en azından kendisinin daha rahat hatırlayacağı daha insancıl dizilere indirgeyebilirdi.

Not aldığı kâğıdı dizüstünün yanına koydu. Harf ve işaretlere tek tek bakarak ilgili adrese gerekli girişi yaptı. Ve işte sistem karşısındaydı. Vahit bu sisteme resim için tarama yapan kodu da yerleştirmiş ve ayrı bir e-postayla HTML sayfasında resmi bulup yerleştirmek için kullanması gereken kod parçacığını göndermişti. Sayfada gerekli alana kod parçasını ekledi. Dik çizgiyle ayrılan bir anahtar kelime listesi girmesi gerekiyordu. Oraya şunları girdi: Kayıp, çocuk, masum, umutsuz, korku, ilk 24 saat. Sayfa her görüntülenmesinde bu kodu çalıştıracaktı. Arkadaki Vahit'in yazdığı kod ise ilk çağrılmasının ardından bulduğu resmi hafızasına alacak ve bir saat boyunca aynı anahtar kelimelere aynı resimle cevap verecekti. Her yeni saatte gelen ilk talepte ise tekrar bir arama yapacak ve sosyal medya eğilimlerine göre ya aynı ya da bir başka resmi bir saatlik yeni resim olarak hafızasına alacaktı.

Kendisine daha zor gelen bu ilk kısmı yaptıktan sonra, sayfanın alt yarısında belirgin çizgiyle ayrılmış olarak kendi metinlerini kolayca girdi.

Yayınlama onayını verdiğinde vücudundaki kör sızıyı bile unutmuş durumdaydı. HTML'le uğraşmak, odağını başka bir noktaya yönlendirerek hoş bir zaman geçirebilmesini sağlamıştı.

Ezberlemesi gereken kullanıcı adı ve parolanın bulunduğu kâğıdı eline alıp masadan kalktı. Masanın arkasından çıkıp pencereye yakın koltuğa oturdu. Ezberini Sultannahmet manzarası eşliğinde yapmayı düşünüyordu.

Ortalamadan çok daha uzun ve derin bir acı dalgası, tam o anda tüm vücudunu kapladı. Kolları upuzun gerilmiş, elleri sımsıkı birer yumruk olmuştu. Her gözeneğinden ter boşalıyordu.

Dört saat sonra acı dalgası yerini sızıya bıraktığında bağdırmamak için kenetlemekten çenesi, dişleri, diş etleri yangın yeri gibiydi. Elinin içinde yabancı bir nesnenin dokunuşunu hissetti. Küçük bir kâğıttı. Buruşmuş, tamamen kırıışmıştı ve teriyle karışan mürekkebin iyice akmasıyla okunması imkânsız hâle gelmiş bir yazı taşıyordu.

ER MEYDANI

M.S. 646

o meydana çıktığında zarlar atılmıştır artık
hile de mümkündür, yeni bir zar atmak da
yeninde yedek zar olması şartıyla

Sonunda Amuriye'nin kapısına vardığında çok yorgundu.

Akşam olurken Amuriye'den çıkıp konakladığı kasa-
baya gitmişti. Vardığında gecenin geç bir vaktiydi. Kıyafet-
lerini kontrol etmiş, onarılacak yerlerini elden geçirmişti.
Kostümü son performansı için sorunsuz hazır olmalıydı.

Şudur budur derken çok az uyuyabilmiş, sabahın ilk
ışıklarıyla gözleri cin gibi açılmıştı. Belki bir süre daha
uyusa olurdu ama Arabın kafeste çok zaman geçirmeden
indirilebileceği korkusu ve vurmayı düşündüğü volinin he-
yecanıyla uyuyamadı.

Amuriye'ye dönüş yolculuğu zorlu olmuştu.

Devriyeler önceki gün ilk kez yolun yarısında karşısına
çıkılmışlardı. Bunu düşünerek ve şansa da bırakmamak için
yolun dörtte bir kadarını gittiğinde bir tepeciğin arkasında
kuytuya çekilip Kara-Kızıl Adam oldu. Aslında kızıl ton-
ları artık epeyce kahverengiye çalıyordu. Amuriye'de çok

sık görüldüğünden, yavaş yavaş gerçekleşen değişim fark edilmemişti.

Yolun son çeyreğini dere yataklarından kat etti. Böylece hem yoldan çok uzaklaşmıyor hem de kimseye görünmüyordu. İki kere devriyelerle burun buruna gelmekten kıl payı kurtuldu. Şehre yaklaşıp da devriyeler iyice sıklaştığında görünmeme çabasından vazgeçti, normal yola çıktı.

Yola çıkmak için keskin bir kıvrımı seçmiş ve o bölgede kimsenin kalmadığı bir ana kadar beklemişti. Ancak şehre girerken kullandığı kadar abartılı hareketlere ve tehditlere, kehanetlere başladı hemen. Kıvrımın az ilerisindekiler aniden arkalarında belirdiğini görmüşlerdi. Kıvrımın az gerisindekiler ise aniden önlerinde belirdiğini gördüler. Gökten inmiş etkisi yaratmıştı.

O ana kadarki tüm yorgunlukların üstüne, oluşturduğu dehşet havasını uzun süre korumak da eklenmişti şimdi. Ara ara normal yürüyüp enerjisini tasarruf etmeye çalışsa da özellikle devriyeleri gördüğü zamanlarda o aşırı eforlu hareket ve sözleri kullanması gerekiyordu.

Neyse işte, kapıya varmıştı artık. Bir hayli yorulmuş olsa da sonunda upuzun bir ömür almaya yakındı.

İki elini yukarıya doğru kaldırıp sessiz bir şekilde dikildi. Kapıdan girmeden önce boğazını dinlendirip hazırlıyordu. Kapıdaki nöbetçiler için endişe etmesine gerek yoktu artık. Epeydir dizlerinin üzerinde dikilmiş bir hâlde karşılıyorlardı Kara-Kızıl Adam'ı. Tam konuşmaya, daha doğrusu haykırmaya başlayacakken o sesi duydu: Aslanın kükremesini.

Dudaklarından fısıltı hâlinde iki kelime döküldü: “Yok artık!”

Neyse ki kendisiyle beraber kapıya yaklaşanların hepsi de şaşkınlık ve korkudan taş kesilmişlerdi. Kara-Kızıl

Adam'a yakın durabilme cesaretini göstermiş olan da yoktu zaten. Kimse o ilk tepkisini fark etmedi.

Dönüşü yoktu bu işin. Zarlar atılmıştı. Şehre doğru yürüyüşünü yüzlerce sivil, onlarca devriye ve asker seyretmişti. Aslan kükredi diye yüz geri kaçmaya kalkarsa, etrafındakiler büyüden kurtulur, anında alaşağı ederlerdi onu. Hiçbiri bir hamle yapmaya cesaret edemese bile, bir aslan kükremesinden korkan Tanrının gazabı rivayeti hızla yayılır, bunca insanın tanıklığıyla tüm efsanesi oyuncağa dönerdi.

Kendine gereken cesareti sağlamak için ilk adımını attı. Sonraki adımlarla kapıdan geçerken o da aslan kükremesine en yakın bir sesle kükredi. Ve hemen sonra haykırdı:

“Tanrının gazabıyım ben!”

Uzun cümleler kurmanın, tehditler ve kehanetleri peş peşe sıralamanın anlamı yoktu. Aslan her an tekrar kükre-yebilirdi. Hiçbir kükre-me Kara-Kızıl Adam'ın seslenmesini böylecek şekilde denk gelmemeliydi.

Aslanın her kükremesinden sonra kısa bir cümle savunarak meydana doğru ilerledi. Hareketleri adrenaline daha bir canlıydı. Kendisini kükre-yen aslanla eş hissediyordu. Karşılıklı konuşuyor gibiydiler. Meydanı hemen görmesini engelleyen köşeyi döndüğü anda karşısına çıkan manzara bile onu tekletmeye yetmedi.

Kafes her zamankinden daha da yukarı çekilmişti. Çakıldıklarını gördüğü koca kazıkların dördüne de çok kalın halkalardan oluşan birer zincir sabitlenmişti. Bu dört zincir, şu ana kadar sadece birkaç kez o da sadece postunu gördüğü dev bir yırtıcının boynuna uzanıyordu. Zincirler, o gür yelenin altında hemen hemen tamamı kaybolmuş kalın bir tasmaya sabitlenmişti. Hayvan kazıkların hiçbirine ulaşamıyordu, ama zincirler epeyce uzundu. Pençeleri kazıkların çevrelediği alanın büyük kısmına uzanabilirdi.

Bukra'nın gözleri kafesin içindeki Araba kaydı. Dünkü hâlimden eser yoktu. Aslan gecedен beri buradaydı muhtemelen. Adamın sinirlerini bir hayli yıpratmış olmalıydı. Meydanın yakınlarındaki evlerde de kimse uyuyamamıştı büyük olasılıkla.

Etraftaki kalabalığın hâlimden de belliydi: Aylardır zaten gergin olan şehir artık kopma noktasına yakındı. Bir yandan Arap tehlikesi, bir yandan Vali ve Yüzbaşı Clodius'un iyice zıvanadan çıkan baskıları... Kara-Kızıl Adam'ı bugünden sonra denklemden çıkarmaya karar vermesi çok isabetli olmuştu.

Kollarını geriye doğru uzatıp bedenini de öne doğru eğerek haykırışlarla ve kısa adımlarla aslana yaklaştı. Aylardır oynadığı tiyatro sayesinde Kara-Kızıl Adam'ın abartılı hareketlerini iyice benimsemişti, aslan karşısında da bu hareketler etkileyici bir görüntü oluştuyordu. Bir yandan tiyatroya devam ederken bir yandan da çaktırmadan aslanın zincirlerinin menzilini hesaplıyordu. Aslanla konuşur gibi ayarladığı cümlelerini haykırırken meydanın karşı tarafındaki alanda Clodius'u fark etti. Şimdi karşısında bir aslan, onun arkasında da bir kartal vardı. Clodius, keskin bakışlarıyla her hareketini dikkatle takip ediyordu.

Bir iki adım sonra Clodius'u göreceк hâli kalmadı. Yeleleriyle iyice kocaman olan kafa, sararmış kesici ve parçalayıcı dişler karşısındaydı. Aslan, Kara-Kızıl Adam'a doğru zincirlerin el verdiği kadar yaklaşmıştı. Dev kaslarının zincirleri germek için tekrar tekrar kasılmasını izledi. Daha fazla ilerleyemeyeceğini anlamıştı, alanını korumak için sık sık kükrüyordu.

Kara-Kızıl Adam daha da yaklaştı. Neredeyse yüz yüzediler. Biri kükrüyor sonra diğeri haykırıyordu. Bukra, aslanın pençelerini sadece bir anlığına aklından geçirmişti.

Ama adrenalin ve kendisini gerçek bir aslan gibi hissetme duygusuyla o kadar da önemsemedi. Geriye çekildiği an, bir refleks değildi. Refleksle bir aslanın hamlesinin hızını yakalaması imkânsızdı. Sadece bu kadar uzun süre eğilmek ve kollarını geriye doğru uzatmak bedenini zorladığından pozisyon değiştirmek zorunda kalmıştı. Geriye doğru çekilirken aslanın pençesi havada bir kavis çizdi. Pençenin tırnakları Kara-Kızıl Adam'ın kıyafetini sıyrıp geçti. Tek bir tırnak takılsa, hiç şansı yoktu. Aslana doğru yıkılıp yem olması kaçınılmaz olurdu.

Arkasını aslana döndü. Aslanla beraber halka karşıydı artık. Aslan kükredi, o haykırdı. Sonra tekrar aslana döndü. Pençenin o ilk savruluşundan sonra, pençe mesafesini de hesaba katarak yeterince güvenli bir noktada duruyordu. Haykırırken tükürükleri birbirlerinin yüzlerine doğru saçıldı. Aslanın bu mücadeleden sıkıldığını hissedebiliyordu. Kükremeleri giderek daha kısa ve zayıf perdeden geliyordu. Kara-Kızıl Adam, giderek duruşunu yükseltti. Kollarını yukarıya kaldırdı. Aslana doğru yüksekten haykırıyordu artık.

Ve aslan birkaç adım geri çekildi. Bukra, nereden bulunduğunu anlamadığı bir cesaretle birkaç adım ilerledi. Artık aslanın zincir sahasındaydı. Aslan birkaç adım daha gerileyip yere çöktü ve sustu. Yan yatıp kaygısızca dinlenme pozisyonuna geçti.

Bukra, kendi yaptığına inanamaz bir hâlde, aslanın zincir alanında arkasını aslana dönerek kalabalığa doğru haykırdı. Sağa sola birkaç adım yürüyerek her iki yana tehditler savurdu. Sonra artık aslanın alanından çıkarak kalabalığın üzerine doğru yürüdü. Zincir alanının dışına çıkınca durdu. Birkaç göz kırpmı kadar kısacık bir süre kendisini mutlak bir tehlikeye bırakmıştı ama kalabalık üzerinde yarattığı etki inanılmazdı; değmişti.

Asıl amacına yönelik bir şey yapamamıştı henüz. Sadece aslan engeliyle ilgili bir önlem almıştı. Haykırışlarını dört yana doğru dönerek sürdürürken Clodius'u gördüğü yeri ve diğer tarafları kontrol etti. Yüzbaşı ortalıkta yoktu.

Meydana çıkmıştı artık, savaş başlamıştı. Aslana da Clodius'a da pek aldıracak değildi. Arabın ömrünün kalanını almak için bir şeyler yapması gerekiyordu. Teke tek konuşabileceği yakınlığa giremeyeceğini düşünmemişti hiç. Hemen bir fikir bulmalıydı.

Gerçek bir sihir gücü olmadığına göre, onu kalan ömrünü kendisine vermeye ikna etmesinin tek yolu konuşmaktı. Ama bunu teke tek bir konuşma yerine izleyen tüm kalabalıkla paylaşacak şekilde yapacaktı. Sağa sola ve ileri doğru tehditkâr kol hareketleri eşliğinde birkaç kan damlayan cümle daha haykırdı. Bir yandan düşünüyordu. Arapların buralara kadar gönderdiği ve muhtemelen casus olan bu adamın Latince bilme olasılığı çok yüksekti. Oysa Doğu Roma askerlerinin ve rütbelilerinin Arapça bilme ihtimali yok gibiydi. Tabii ki yerinden kopup gelmiş ahalinin içinde Arapça bilenler, hatta Arap olanlar vardı; onların bile şüphe etmeyeceği bir şekilde konuşmalıydı.

İki kolunu birden kaldırıp duruşunu iyice dikleştirdi. Bu hareketiyle karşısındaki kalabalığın her bir bireyi omuzlarını daha bir aşağı çekmiş, boynunu daha bir gömmüş, boyunu kısaltmıştı. Bir anda susan kalabalığın mırıltılarının yerine, arkasında çölün ya da ormanın –artık her nereden geliyorsa oranın– ortasında yan gelip kurulmuşçasına yatan aslanın mırıltıları duyulur oldu. Hemen sonra zırlı bir askerin kendini beğenmiş yürüyüşüyle birbirine çarpan, gıcırdayan metal plaka ve örgü zincirlerin sesini duydu. Olsa olsa Clodius olabilirdi. Şu an kontrol etmenin zamanı değildi, kafasındaki sözlere odaklandı.

Latince başladı. Aslan rahatsız olup kükremesin, tiradını bölmesin diye haykırmıyor, ne söyleyecek diye merakla bekleyen sessiz kalabalığın rahat duyabileceği kadar yüksek bir sesle yetiniyordu:

“Araplar Torosların berisinde
Şehir üstüne şehir üstüne şehir
Ellerinde

Tanrının gazabıyla bile ayıkmayın siz daha!”

Kapüşonunun altından uzun uzun süzdü kalabalığı. Bakışlarını kimse göremiyordu. Ama başının hareketinden ne yaptığı gayet net anlaşıyordu. Kalabalığın içindeki her bir fert Tanrının gazabının bakışlarıyla tartıldığını hissetti.

Arapça devam etti:

“Arabın kulağı Arapçada olmalı
Başka dil nereden bilecek yeter ona
Başı dik duran mağrur adam
Sadece kendisine söylenenle ilgilenmeli”

Aslanı ürkütecek bir hamle yapmamak için geriye dönmek istemiyordu. Neyse ki Arapça konuşmaya başladığı an belirgin şekilde artan çan seslerinden kafesteki adamın söylediklerini duyduğunu ve anladığını çıkarabilmişti.

Tekrar kalabalığa odaklandığında, göz ucuyla meydana uzakça köşesine doğru bir dalgalanma hissetti. Clodius geliyor olabilir ve Kara-Kızıl Adam’ın, Arabın canını alması fikrinden hiç hoşnut olmayacağı aşikârdı.

Abartılı hareketleri bıraktı, sesini birazcık alçalttı, Latince söyledi:

“Sizden olan düşkünleri
Ayıkladım aranızdan
İnancıyla sizden olan
Ama yoldan azıcık sapanları

Ayıkladım aranızdan
 Arkamdaki Arabın hakkı
 Kafeste hafif bir uyku mu?”

Kalabalıktan cesaretsiz mırıltılar yükseldi. Clodius artık daha yakındaydı. Ama savaşa çıkacakmış gibi zırhlarını bürünmüş olduğu hâlde yerinde kalakaldı. Son sorudaki tehdit onlarca kılıçtan daha tehlikeliydi. Bir yandan Kara-Kızıl Adam'ın Araba zarar vermesini engellemek istiyor, bir yandan içinde bulunduğu kalabalığın neler yapabileceğini düşünüyor ve bu da harekete geçmesini engelliyordu.

Bukra, arkasını kalabalığa ve Clodius'a döndü. Clodius'un çekimserliğinin uzun süreceğini sanmıyordu. Aslanı ürkütme endişelerini ve kalabalıkta Arapça bilebilecek kişileri düşünmeyi bir kenara bırakıp kafese birkaç adım yaklaşarak Arapça kelimelerle haykırdı:

“Ey Arap halkının adamı
 Meydanın kulaklarına haykırıyorum
 Senin kulaklarına fısıltı gelsin bunlar
 Sende olanı almak istiyorlar
 Ve almak için ne gerekirse
 Yapacaklar
 Dün mızraklarını ters tuttular bedenine
 Sırrını vermektense canını vermek istersin bilirim
 Yapacaksan bu son çare

Sadece sorduğumda sana, gönülden verirsen ömrünün kalanını

Sırrın ceset olur, dilinden kimse sökemez hiçbir işkenceyle”

Kara-Kızıl Adam'ın kalabalığın anlamadığı kelimelerle haykırışlarına sonlara doğru aslanın kükremeleri karıştı. Hayvan bu garip giyimli adamın üzerine doğru adımlar atıp tekrar haykırmasıyla huzursuzlanmış, alanını koruma ihtiyacı yine baskın gelmişti. Az önce boyun

eğmişti oysa. Ama şimdi sadece teke tek meydan okuyan bir kişi değildi karşısındaki. Arkasındaki kalabalık da hareketleniyordu.

Bukra'nın son cümlesi sırasında Clodius kılıcının sapıyla birkaç kafaya sert darbeler indirerek etrafındaki kalabalıktan fırladı. Tam o sırada can alıcı sorusunu sormak üzere kolunu kafese doğru uzatmakta olan Bukra, Clodius'un zırhlı bedeninin çıkardığı seslerle odağını kaybetti. Kılıcın ıslığı havayı keserken, sorusunu soramadan sol yanına doğru geniş bir adım attı. Clodius'a doğru dönerken kolunu henüz indirememişti. Havada, işaret eden parmağıyla, eli ve kolu, rakibinin karşısında bir silah gibi kaldırılmış hâldeydi. Az önce bulunduğu yerde olsa boynunun yanına inecek olan kılıç, havada işaret eder hâlde olan parmağına denk geldi. Keskin kılıç parmağı ikinci boğumdan uçurdu.

Bukra, parmağında yoğun bir acı hissetti. Ama bu acı, yoksunluk krizleri sırasında bedeninin her zerresinde duyduğu acıdan fazla değildi. Clodius, Kara-Kızıl Adam'ın boynuna niyetlenerek büyük bir güçle savurduğu darbenin sadece bir parmakla karşılaşması üzerine dengesini kaybetti. Kılıcını savurduğu alana doğru bedeni de savruldu. Ve o alan aslanın hâkimiyet sahasıydı.

Bu fırsatı kaçırmayan Bukra, Arapça haykırdı:

“Ey sır sahibi, sırrın canından daha değerliyse, ömrünün kalanını ver bana. Sırrın cesedine hapsolsun. Ömrünün kalanını bana verir misin?”

Bukra soruyu sorarken Clodius da zırhlı omzunun üzerine aslanın önüne doğru düşmüştü. Sağlam savaşı refleksiyle hareketini yuvarlanarak doğrulmaya dönüştürmek istedi.

Ama ilk pençe göğüs kafesine gelince hareketi bozuldu. Sert zırh pençeye karşı büyük ölçüde dayansa da güç-

l  kasların indirdiği ağır darbe Clodius'un nefesini kesti. Yüzüne doğru gelen diğer pen eyi savuşturmakta yeterince hızlı davranamadı. Aslanın büyük pen esinin iki tırnağı az bir farkla yanağına gömüldü. Bukra'nın sorusunun son kelimesi yankılanırken, Clodius'un yanağının büyük kısmı aslanın geri çektiği pençesiyle kopup ayrıldı.

Clodius, Arapça bilmiyordu ama Kara-Kızıl Adam'ın yaptıklarının nereye varacağını anlaması için Arapça bilmesine gerek yoktu. Tanrının gazabına kişisel olarak inanmasına ve şehir halkının Arabın canı için Tanrının meleği olarak düşündükleri bu varlığa kılıç çekmesine verecekleri tepkinin korkusuna rağmen harekete geçmişti, ama geç kalmıştı. Yattığı yerde bir yandan topuklarıyla kendini iterek geri geri zincirin menzilinin dışına çıkmaya çalışırken, bir yandan kılıcını aslanın saldıracağı yöne doğru dik tutmaya çalışıyordu.

Ne Arabın evet deyişini ne kafesin içinde sarsılarak çırpınan bedenini, ne de son nefesini verip hareketsiz kalışını fark edebildi.

Bir yandan da kalabalığın  n safları, olan biteni daha iyi görebilmek için bastıran arka taraftakilerin etkisiyle öne doğru yalpalıyordu.  ndekiler tehlikeli alana yaklaşmamak için ne kadar  abalasalar da arkadan bastıranların ağırlığına direnemediler.

Arap son nefesini verirken kalabalık aslanı tutan kazıklardan ikisinin üzerine tehlikeli bir şekilde yaslandı. Aslanın k kremesiyle kalabalığın uğultusu birbirine karıştı. Clodius'un üzerine doğru atılan aslan, zincirlere asılı kalmıştı. Kazandığı birkaç saniye sayesinde Clodius, yana yatıp sonra da doğrulmayı başarabildi. Geriye birkaç adım atmıştı ki, kalabalığın iki kazığa olan baskısı ve aslanın atılmasıyla zincirlerin gerilimi iki kazığı birden yerinden

söktü. Kalan iki kazık aslanın kalabalığın uğultusuyla iyice vahşileşmiş gücüne ve ataklarına dayanamadı.

Ortalık cehenneme dönmüştü. Aslan bir yandan pençeleriyle kaçacak yer bulamayan bedenleri parçalıyor, bir yandan da hareketleriyle savrulan zincirler ve kazıklarla insanları eziyordu. Kaçısan insanların birbirini ezmesi de cabasıydı.

Clodius'un iyi hesaplanmış kılıç darbesi boynuna bir şiş gibi saplanana kadar geçen kısa sürede 3 kişi pençe darbele-riyle, 10 kişi çarpma ve ezilme sebebiyle öldü. Devam eden panikte 8 kişi daha ezilerek öldü. Yüzlerce yaralı vardı.

Bukra, bunların hiçbirini görmedi. Arap teklifini kabul ettiği anda artık Kara-Kızıl Adam'ın var olmasının gerek-liliği kalmamıştı. Etrafında kıyamet koparken abartılı ha-reketlerini bırakıp kalabalığın karışıklığından uzağa doğru döndü. Aslanın saldırılarıyla gerilen zincirlerden birinin altından eğilerek geçti. Abartılı hareketlerini ve sözlerini bir kenara bırakıp normal insan hareketleriyle yürümesi ve etraftaki karışıklık onu bir bakıma görünmez kılmıştı. Kimsenin ilgisi onda değildi.

Kalabalığın arasında kendisine bir yol bulup ilerlerken sağlam eliyle kapüşonunu açtı. Yüzündeki sargıları tuttur-duğu yeri sol eliyle biraz zorlanarak da olsa buldu. Acı çek-meye epeyce alışmış olsa da zonklayan sağ elini kullanmayı düşünemiyordu bile. Bir yandan bulduğu küçük boşluklara dalıp kalabalığın arasından yavaş yavaş sıyrılırken, bir yan-dan da sol eliyle beceriksizce yüzündeki sargıları açıyordu. Yeterince sargı açıldığında sağ elindeki kesik parmağı sar-kan kumaşla sardı.

Şehrin kapısına vardığında cübbesini çoktan kalabalı-ğın ayakları altında bırakmıştı. Sargıyı da tamamen çöz-müş, bir süre sonra eline bastırmaktan vazgeçip onu da

atmıştı. Ellerindeki çamur tabakasını bir yandan yürürken bir yandan mümkün olduğunca temizlemişti. Meydandan hâlâ canhıraş çılgınlık geliyordu. Ama aslanın kükremesi kesilmişti en azından. İnsanlar her yöne koşuşuyor, yüzlercesi de kapıdan dışarıya dağlara doğru kaçıyordu. Onlara karışıp şehirden çıktı.

Nöbetçilerin yanından geçerken yaralı elini giysilerinin katları arasına sokup gizlemişti. Kopan parmağının kendini onarmasının kaç gün süreceğini merak etti bir an. Sonra önemsemedi. Elde ettiği belki yirmi yılın yanında sağ işaret parmağının yarısından birkaç gün ya da birkaç hafta mahrum kalmak pek de önemli değildi.

VİRAL

saymayı biliyorsundur elbette
söyle bakalım nasıl saymalı
bir ikiden sonra üç diyorsan yandın, çık oyundan
bir iki dört sekiz on altı...
belki de bir ve on ve yüz ve bin ve on bin...

İlk gün, yakın dönemde kaybolmuş ve sosyal medyada yoğun konu olan bir çocuk yoktu. Yapay zekâ kodu, haftalar öncesinden beri kayıp bir çocuğun resmini ve ismini bulabildi. Tazelik etkisi olmadığı için sayfanın içeriği insanlarda derin etki bırakacak güçte değildi. Gönderilen on e-postadan altısı hiç açılmadı, okunmadan birikmiş yığına dâhil oldu. Üçü içeriğine bile bakmadan silindi. Biri tıklanıp açıldı, ama okuyan kişi sayfaya götürecek bağlantıya tıklamadı.

İkinci günkü onludan sadece biri sayfaya gitti. Resmi haftalar öncesinden tanıyordu. Çocuk ölü bulunmuştu. Böyle eski bir üzüntüyü hatırlattığı için küfrederek sayfayı hızla kapattı.

Üçüncü gün, Alef'in yoksunluk krizi acıları sonunda durulurken iki kardeş kayboldu. 3 yaşındaki Simla ve 5 yaşındaki Ebru. İki çocuğun birbirine su saçarak kahkahalar attıkları bir resim sosyal medyada ışık hızıyla yayılmıştı.

Vahit'in yazdığı kod resmi yakaladı. Aranılan anahtar kelimelere ilişkin en fazla ilgi gören resmin bu olduğunu anlamakla kalmamıştı; bu resmin kullanıldığı mesaj içeriklerini tarayarak resmin içeriğiyle ilgili anlamlı bir resim altlığı da oluşturmuştu: "Ebru ve Simla: Beraber doğmadıkları hâlde ikiz gibiydiler."

O gün gönderilen on e-postanın beşi açıldı. Dört alıcı bağlantıyı tıklayıp sayfaya da geldi. Bunlardan ikisi her iki metni sonuna kadar okudu. Biri ne yaptığını ne anlama geldiğini pek de düşünmeden evet'e tıkladı. Soruyu doğru düzgün okumamıştı bile.

Alef, günlerdir ilk kez o gece ağrısız sızısız bir uyku uyudu. Ama gençleşmedi de. Zaten yüklediği sayfa aklında bile değildi. Tıklamanın bir etkisi olmamıştı ve Alef de böyle bir beklenti içinde değildi. Sorunsuz uyumasının tek sebebi yoksunluk krizini bir kez daha atlatmış olmasıydı.

Sonraki günlerde Vahit'le bazı konuşmalar yaptı. Derin'in kocasının aklını başına aldığından emin olmalıydı. Hâkimiyet hissi kırıldıktan sonra adamın Derin'den vazgeçeceğini umuyordu. Belki Derin'i ayrılmak için cesaretlendirecek bazı senaryolar da düşünmeliydi.

Web sayfası aklına gelince kayıp çocuklar yerine başka bir tuzak bulması gerektiğine karar verdi. Doğru, düpedüz bir tuzaktı bu; kendisine karşı dürüst olmalıydı. Bu arada siteye erişim için gerekli kullanıcı adı ve şifreye ne olduğunu da hatırladı. Vahit'in güvenlik paranoyası düşünülecek olursa, o sayfaya yeniden ulaşmak mümkün olmayacaktı. Belki yeni bir sayfa ya da site ayarlamalıydı. Ama Vahit'le iletişime geçmeden önce konuyu belirlemeye karar verdi.

Bunlar olurken üç gün daha geçmiş, otuz kişiye e-posta gönderilmişti. Alıcılardan beşi zaman vermaye ilgili seçeneklere tıkladı: Bir tanesi hayır dedi, dördü evet.

Evet diyenlerden biri, çocukken abisi kaybolmuş ve yirmi yıldır bulunamamış bir iş adamıydı. Hayatta pek çok başarı kazanmış, pek çok başarısını imkânsızlıkların içinde kendi çabalarıyla inşa etmişti. Bunca etkin bir hayata ve başarılarla rağmen, hâlâ kardeşini bulamıyordu ve bu, içinde bir yaraydı. Gece yarısı, işi gücü bitirmiş, evinde koltuğa gömülmüş hâlde tabletinden sayfayı okurken gözleri yaşardı. Gönlünden koparak, samimi bir niyetle evet'i tıkladı.

O gece Alef bir saat gençleşti. Zihnindeki hassas saat olmasa belki algılayamayacağı kadar belirsiz bir gençleşmeydi bu. Yine de sabah aynada incelediğinde yarım kalmış dişleri biraz daha büyümüş gibiydiler. Kendi beklentisiyle hissettiği bir yanılsama da olabilirdi.

Bu kısacık gençleşmenin sayfadan kaynaklı olabileceği aklına hemen gelmedi. Gelince de biraz hayal kırıklığına kapıldı. Kayıp çocuklar gibi ağır duygu sömürüsü bir konuda bile bir haftada sadece tek bir saat elde edebiliyorsa, bu işleri web üzerinden yapmayı düşünmek çıkmaz bir yol olmalıydı.

Yüz yüze senaryolara dönmekten başka çare yoktu anlaşılan.

Biriyle yakından konuşmanın, samimi bir hava oluşturma zor bir yanı yoktu. Bu konuda ustaydı. Ama bu dişlerle insanları öyle yakın bir diyaloga çekmek nasıl olacaktı ki? Sonradan çıkacaklarına güvenerek bir diş doktoruna gidip yarım dişleri çektirmeye çalışsa, bu sefer de dişçinin bu yaşta çıkmaya başlayan dişlerini olay etmesi, konunun saçaklanıp uzaması kaçınılmazdı.

Acaba kendi mi çekseydi? Güldü... Hiç de yabana atılacak bir seçenek değildi.

Yoksunluk krizinin bitmesiyle otele dönmüştü. Yemekleri odasına sipariş ederek, insanlarla konuşmadan günle-

rini geçirerek dişler sorununa kendi başına çekme dışında bir çözüm bulmaya çalışıyordu. Sayfayı yüklemesinin ikinci haftasının sonlarına doğru bir gece çok güzel bir uyku uyudu. Ama sadece üç dört saatlik gençleşmeyle uyanmıştı. Şişe diplerine benziyordu bu durum. Yüzyıllar önce Amuriye’de ilk kez tanıştığı şişe diplerine... Web sayfasındaki yazıya birileri tıklamış olmalıydı.

Ebru, o sabah da yoğun bir çaresizlik hissiyle uyanmıştı. Tuvalete gidip bezini çıkardı, annesinin ayarladığı torbaya attı. Duşunu aldı. Neredeyse üniversiteye gidecek yaşıydı ve bez bağlaması gerekiyordu. Duşun altında hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Bunu yapabildiği tek yer burasıydı. Kendisini tamamen bunalıma kaptırmamaya kararlıydı. Ne ailesine ne de kendisine bu kötülüğü yapamazdı. Tedavide gecikmişti. Yine de zamanla bulunacak ilaçlarla tahribatın geriye dönük olarak da düzeltilebileceğini umuyordu.

Eskiden istediği gibi tıbbi kazanma şansına sahip olsaydı, belki de ilacı ileride kendisi bulurdu. Şimdi başkalarından beklemesi gerekecekti.

Ebru, lise için ortalarına kadar hem çok yoğun ders çalışan, hedefleri olan, hem de sosyal çevresiyle çok hareketli bir yaşam süren bir kızdı. Lise ikinin başlarından beri olan hâlsizlik ve yorgunluk sorunlarını tempolu ve bir yandan da yoğun çalışma içeren yaşam tarzına vermişti. MS hastalığına yakalandığını anlamaları ne yazık ki çok geç olmuştu. Baştan şüphelenmiş olsa ve erken tanı konulabilse, hastalığının kontrol altına alınabileceğini ve etkisinin daha az olacağını düşünmekten kahroluyordu.

Artık sınava hazırlanmak, tıbbi kazanmak, onun için bir hayaldti. Aslında yine çalışırdı, kazanması mümkündü.

Ama boşaltım sistemine bile gerekli sinyalleri göndermekte sorun yaşayan bir sinir sistemiyle, koruyucu tabakası miyelinini zedelenmiş ve kalıcı hasar oluşmuş aksonlarıyla ne kadar şansı olabilirdi ki! Tanı konulalı üç ay olmuştu ve Ebru hayatına bir ara vermişti. Dinlenmeye, kendini toparlamaya, mevcut şartlarıyla nasıl bir hayat kurgulayabileceğini düşünmeye çalışıyordu.

İlk başta çok ziyaretçisi vardı. Ama arkadaşlarıyla uzun diyaloglarından sonra, pek çoğunu yüz yüze görüşmekten-se sosyal medyadan haberleşmeye ikna etmişti. Sadece çok özel birkaç arkadaşıyla evinde görüşmeye devam ediyordu. Sosyal medyada ise eskisinden bile daha geniş bir arkadaş kitlesi oluşmuştu. Hem gerçek hayat arkadaşlarıyla o ortama taşınmış, hem de yeni pek çok insan tanımıştı. Tıp doktoru olamayacaktı muhtemelen, çok da önemli değildi. Evinden fazlaca çıkmadan bir hayat kurabilmesinin mümkün olduğunu anlamıştı.

İlk ay, hatta ilk iki ay, yoğun bir bunalımla geçmişti. Neyse ki sosyal medyada var olabildiğini hissetmek, sokaktan kopmuş olsa da yaşamdan dışlanmak zorunda kalmadığını anlamak bunalımın yoğunluğunu büyük ölçüde ortadan kaldırmıştı.

En fenası sabahlardı, ilk uyandığı zamanlar. Gün içerisinde paylaşımlar yaptıkça, paylaşımları okudukça, daha iyi hissediyordu.

Giyinip odasına döndüğünde, daha saçlarını kurular-ken bir yandan tabletini önüne koymuştu. Gelen bir e-posta dikkatini çekti. Şu kaybolan iki kardeşle ilgiliydi. O kardeşleri ve akrabalarının durumlarını düşündükçe, hâline şükrediyordu Ebru. Kötünün de kötüsü vardı.

E-postayı açıp okudu. Evinden bir şeyler yapabileceği bir fırsat olabilirdi belki. İlgisini çekti, bağlantıyı tıkladı.

Sayfanın üst yarısında yüz binlerce insanla birlikte kendisinin de beynine kazınmış bir resim vardı: Kahkahalar atarak birbirlerine su saçan iki çocuk.

Gözleri yaşarınca resimden kopardı bakışlarını. Alttaki metinlere kaydı.

“Çocukluk uzun bir zaman alır. İnsan yavrusu, bebekken ve sonrasında da uzun çocukluk yılları boyunca tabiatın yöneltebileceği saldırılara karşı savunmasızdır. Çünkü anne babası başta olmak üzere içine doğduğu toplumun onu uzun süre koruyup kollayacağı bir düzenin içine doğar.”

Gülümsedi. Acı bir gülümsemediydi. Tabiatın yöneltebileceği saldırılar... Bilmez miydi! Kendi sinir aksonlarındaki miyelin tabakasına kendi vücudu saldırmıştı. O saldırılar bırakın tabiatı, insana kendi bünyesinden bile gelebiliyordu.

“Çocuklarımıza sahip çıkmak, sadece anne babalarının değil, hepimizin görevidir. Onları kazalardan da tabiatın olumsuz yönlerinden de toplumun içindeki kötü insanlardan da korumak, hepimizin boynuna düşen bir borçtur.”

Bu düşünceyle de kesinlikle hemfikir di. Çocuklara sadece anne babalarından gelecek ilginin yeteceğini düşünmek bu devirde çok mantıksızdı. Anne babaların genelde ikisinin de çalıştığı bir düzende, çocuklarla kendi başlarına başa çıkabilmeleri zordu. Üstelik her an tüm dikkatleri çocukların üzerinde olamazdı ya! Toplumun geneline de büyük sorumluluk düşüyordu.

“Her mahallede yeterince insan günde sadece birkaç dakikasını bile bu konuya ayırsa, hiçbir mahallede hiçbir çocuğun başına hiçbir kötülük gelmez.”

Ah bir de sokağa gayet normal çıkabildiği bir yaşama sahip olsaydı! Eskiden bunu yapabiliyor olduğu hâlde sadece kendi çıkarlarıyla ilgilenmişti, bu tür konular aklına bile

gelmemiştii. Şimdi bu duyarlılığa sahipken de çıkıp sokakta etrafı kolaçan edebilme şansı yoktu.

“Çocuklar, ailelerinin ve toplumun neşesidir. Bir daha hiçbir çocuğun acısıyla ağlamamak elimizde...”

Ama nasıl? Nasıl? Ne yapabilirdi? Yok muydu bir önerileri?

Bakışları sağdaki daha ince sütuna kaydı: “Ben Alef. Benim için bir saatinizi verir misiniz?”

Kimdi ki acaba? Bu metnin yazarı olsa gerekti. Ama kimdi? Üstelik bir iletişim bilgisi de yoktu. Zamanını verebilmek için ne yapması gerekiyordu ki? Kendisine Alef diyen adamın sol taraftaki cümlelerini bir daha okudu.

Sağdaki soru cümlesinin altında üç düğme vardı: Evet, Hayır, Kararsızım.

Keşke iletişim bilgilerini de koymuş olsalardı, gerçekten yapabileceği şeyleri öğrenmek ve yardımcı olmak isterdi. Vakti boldu. Yardım etme isteğini, vaktini verme isteğini gönülden hissederek, ‘Evet’ düğmesine tıkladı. İçini büyük bir huzur kapladı. Sanki Alef, kulağına fısıltıyla teşekkür etmişti. Kimdi acaba?

Gülümsedi. Hastalığından beri ilk kez bu kadar kayıtsız bir şekilde, gerçekten huzurla gülümsedi.

Evet’e iki kere daha tıkladı. Gülümsemesi iyice büyüdü.

Bu sayfa boş bir sayfa değildi.

Ne yapabilirim diye tekrar kafa yordu: En azından sayfanın bağlantısını paylaşabilirdi. Facebook’tan da Twitter’den da paylaşım yaptı. Kendi duygularını ifade eden birer ikişer cümle de yazmıştı: Twitter’da daha kısa, Facebook’ta biraz daha uzunca.

34.876 Facebook takipçisine ve 72.345 Twitter takipçisine günün ilk mesajlarını böylelikle atmış oldu.

Ahmet’le Şefik Ebru’yla aynı okulda okumuşlardı. Ebru bir dönem üstteydi. Ama artık okula gelmiyordu. Gelecek seneye okula tekrar dönmeyi, en azından açık lise ile şansını denemeyi istediğini sosyal medyadan öğrenmişlerdi. Ebru’nun sıkı takipçilerindendiler.

Ebru, Alef’in sayfasını paylaştığı sırada, tek potada birebir ve kıran kırana bir basket maçı yapıyorlardı. İkisi de çok rekabetçiydi. En çok da birbirleriyle yarışmayı severlerdi. Her konuda. Birbirlerinin omuzlarına sırayla sert yumruklar atıp bu yumrukların acısına dayanma yarışından tutun, 200’de biten uzun basket maçlarına kadar.

Bu seferki maçı bitirdiklerinde de nefes nefeseydiler. Şefik kaybetmişti, duştan sonra yemekleri o ısmarlayacaktı. Yemekten sonra çaylarını içerken Ebru’nun yeni bir paylaşım yaptığını gören ise Ahmet oldu.

İkisi de kendi akıllı telefonlarından mesajları okudular. Bağlantıya hemen hemen aynı anda tıkladılar.

“Ebru, ben bugün üç saatimi verdim yazmış.” dedi Şefik. Hafiften yanıktı kıza. Kendisi hiç itiraf etmemiş olsa da kaç yıllık arkadaşının duygularını sezinliyordu Ahmet.

“Öyle oturduğu yerden tıklamakla vakit mi vermiş olmuş?” dedi, ardından da Şefik’in damarına dokunacağını bildiği bir kahkaha attı.

Evet’e tıklarken “Önemli olan niyet” dedi Şefik. Ahmet iki kere tıkladı: “O zaman ben iki kere tıkladım, iki saatimi vermiş oldum yani, öyle mi? Geçtim işte seni!”

Şefik inanarak, Ahmet oyun niyetine bir tıklama yarışına girdiler. Bir yandan parmaklarıyla telefonlarının ekranlarını kıracak gibi tıklıyorlar bir yandan her on tanede bir tıklamalarının sayısını söyleyerek birbirleriyle yarışıyorlardı. Kolları yorulduğunda ara verdiler. Kısa sürede üç bine ulaşmışlardı. Tam olarak Şefik: 2927, Ahmet: 2918.

Dağıldılar. Akşam olup eve gittiklerinde yemekten hemen sonra bu sefer bilgisayarının başına oturdu Ahmet. Fareyle çok daha hızlı ve fazla tıklayabilecekti. On bine geldiğinde Şefik'e çok kısa bir mesaj attı: On bin! İddialaştıkları konuda birbirlerine asla yalan söylemezlerdi. Hoş başka herhangi bir konuda da birbirlerine yalan söylemeleri pek olası değildi ya... Çok iyi ve çok eski arkadaşları.

Sonraki birkaç gün boyunca iddialaşma devam etti. Böyle bir konunun aralarındaki ömrü en az bir hafta sürerdi. Bazı konularda birkaç yıldır devam ettirdikleri yarışmalar vardı.

210 bine çıktıkları gün okulun kantinindeydiler. Öğle arasında yemeklerini yemişler, sonra hemen telefonlarına sarılmışlardı. Etraflarında yedi sekiz kişilik bir seyirci topluluğu vardı. Kantinin kalanı olayla ilgilenmiyordu. Bu kadar sürekli bir ikili rekabet çoğu kişi için sevimli olmaktan çıkmıştı. İzleyen arkadaşları hafiften Ahmet'le Şefik kadar takıntılı olan tiplerdendiler.

Bir yandan tıklarlarken Ahmet "Şu salak işten vazgeçsek mi artık?" diye sordu. İçinden saymaya devam ediyordu. Şefik de tıklamaya devam ederek cevapladı: "İşte bu yüzden yeneceğim seni oğlum. Ben inanarak tıklıyorum. Vaktimi güzel bir şeye harcadığımı düşünerek tıklıyorum. Sana attığım fark bini geçti"

Biraz daha devam ettiler. Ders yaklaşıyordu artık, birkaç dakika sonra toparlanmaları gerekecekti. Şefik ucunda ölüm varmış gibi ekranını parmaklamaya devam ederken bir anda dondu, sonra şiddetle titreyerek sandalyeden kaydıldı. Başını sertçe yere çarptığında bedeni hâlâ kasılıyordu. Hemen sonrasında hareketsiz kaldı.

Arkadaşları çığlıklar içindeydi. Ahmet, yanına diz çöküp omzunu dürttü, alnını ovaladı. Nabzını kontrol etme-

ye çalıştı ama bilmiyordu ki doğru yerden mi bakıyordu? Ne olmuştu bu oğlana? Başını çarptığı yeri kontrol etti. Kanama bile yoktu.

Az sonra nöbetçi öğretmen geldi. Sonra okul hemşiresi... Ambulans çağırmadılar. Okul yönetimi savcıya haber verdi.

Şefik ölmüştü.

Ahmet uzun süre kendini toparlayamadı. Şefik'le en az birkaç saatini geçirmediği günler onun için eksikti. Şimdi bir daha hiç beraber vakit geçiremeyeceklerdi. Gelecek çok karanlıktı.

Ama kantinde onları izlemekte olan arkadaşları ve Şefik can çekişmeye başladığında ne olduğuna bakmak için başlarına üşüşen diğer onlarca liseli genç için, bu hayatlarını karartıcı bir deneyim değil, üzerinde konuşulacak, tartışılacak, elbette epeyce üzüntü verecek olsa da bir yandan da hayatlarını renklendirecek bir gelişmeydi.

Yüzlerce gönderi paylaşıldı. Binlerce yorum yapıldı.

İki arkadaşın son iddialaşmasının detaylarını bilen birkaç kişi tıklayıp durdukları sayfadan bahsetti. Takip eden günlerde paylaşımda bulunan ve yorumlayanlara orada olmayan, olayı görmemiş, bir hayli de serbest çağrışımla yazan kişiler katıldılar. Pek çoğu sıradan yorumların arasında, sayfanın metinlerini inceleyen birkaç kişinin ölümü zaman vermeyle ilgili tıklamaya bağlaması kendiliğinden ilgi ve merak çekti. Paylaşımların artmasıyla 'öldüren sayfa' sıcak başlık oldu. Çokça konuşulan ilk yüz konu arasında değildi, ama söylentilerin kendiliğinden sönümleneceği kadar az da konuşulmuyordu.

Sonra çok satan gazetelerden birinin üçüncü sayfa editörünün haber kıtlığı çektiği bir gün denk geldi. Sosyal med-

yadan uzun zamandır farkında olduğu konuyu kullanmaya sıra gelmişti belki. Bildiklerini şöyle bir tarttı. Sadece yer dolduracak bir haber çıkardı bundan. Oysa biraz renk katarsa bazı 'gerçekçi' detaylar eklerse konu çok daha ilgi çekici hâle gelebilir, arkasının gelmesi yönünde beklenti oluşabilir, belki tirajlarda hafiften bir kımıldanma bile sağlayabilirdi.

Böylelikle kafasındaki uydurma haber metnini şekillendirdi:

Virüsler gerçek hayata bulaşabilir mi?

A.T. ve Ş.S.'nin güzel başlayan günleri, okulda bir trajediyle son buldu. Talihsiz olay gerçekleştiği sırada kantinde bulunan arkadaşlarının anlattığına göre, iki arkadaş son günlerinde bir iddiaya hararetle gömülmüşlerdi. Kaybolan çocuklarla ilgili basit bir sayfadaki, çocukları korumaya yönelik gibi gözükken ama tarafsız bir değerlendirmeye başka türlü de yorumlanabilecek bir çeşit anketi cevaplıyorlardı. Hayatlarından bir saat vermeye ilişkin soruya, defalarca 'Evet' tıklaması yapmak, çılgın bir yarışa dönüştü.

O talihsiz gün, öğle yemeğinden sonra tekrar tıklama yarışına girdiler. Kendi aralarında tıklamaları sayarak birbirlerini geçmeye çalışıyorlardı. Sadece kendi beyanlarına dayalı böyle bir iddia sistemi çok mantıklı gelmeseydi de önceden beri yakın arkadaş olan ikilinin birbirlerine asla yalan söylemeyecekleri konusunda tüm arkadaşları hemfikir.

Ş.S.'nin ölümünden kısa süre önce arkadaşlarının iddia-laşmalardan duyduklarına göre tıklama sayıları 210 bin civarına ulaşmıştı. Metinde her bir tıklama bir saat olarak ifade edildiği için, ölmeden önceki tıklama sayısı 23 yıl civarına karşılık geliyor. Bu sürenin Ş.S.'nin kalan ömrüne karşılık geldiğine ilişkin bir söylenti hızla dolaşmaya başladı.

Oysa Ş.S.'nin yoğun bir şekilde tıklamaktan dolayı halsizlik ya da baş dönmesi yaşadığı ve kaydığı sandalye-

den yere yığılırken başını bir beton köşeye çarpmış olduğu biliniyor. Henüz otopsi raporu açıklanmamış olsa da ölümünün sebebinin bu çarpma olduğu konusunda uzmanlar kuvvetli bir ihtimal belirtiyorlar.

Öte yandan konuyla ilgili henüz doğrulanamayan kaygı verici söylentiler dolaşıyor.

Bir söylentiye göre büyük devlet hastanelerimizden birinin onkoloji servisinde on kadar hasta arasında bu sayfayla ilgili tartışmalar gerçekleşti. Hastaların kendi aralarında farklı görüşler ileri sürmeleriyle alevlenen tartışmalar sonucunda, bir deney yapmaya karar verdiler. On hastanın da yoğun tıklamalar yapmasının ardından kısa sürede üç hasta vefat etti. Ancak ileri derecede kanser hastası kişilerden oluşan grupta üç kişinin ölmüş olması normalde de beklenilecek bir durum. Hatta diğer yedi hastanın tıklamalara rağmen sağ kalmaları, sayfayla ilgili iddiaların tutarsızlığı olarak düşünülebilir.

Bazı insanlar da tıklayan kişilerin ömürlerinden gerçekten bir saat veriyor olduklarına yönelik bir inanç ya da niyet taşımamaları durumunda tıklamanın bir etkisinin olmayacağını iddia ediyorlar.

Daha uzun süre tartışılacağını düşündüğümüz sayfanın bağlantısını yazımızın sonunda bulabilirsiniz.

Konuyla ilgili danıştığımız bilişim uzmanları, birtakım kötü niyetli sayfalardaki kodların çalışmasıyla istemci makinelerde virüs atağı yaşanabileceğini belirttiler. Ancak bilgisayar virüslerinin de gerçek virüsler kadar canlı olduğunu düşünen en uç uzmanlar bile, bu tür bir virüsün insanın fiziksel organizmasına bulaşmasının –en azından şimdilik– mümkün olmadığını ifade ediyorlar.

Gazetenin haber yapmasıyla sayfaya ilgi çığ gibi büyüdü. Aslında ana akım bir ilgi odağı hiçbir zaman olmadı. İddia çok fantastikti, insanların genelinin gülüp geçeceği bir şeydi. Ama sayfayla ilgili olarak İngilizce bilen bazı ziyaretçilerin İngilizce yorumlar yazarak bağlantı paylaşımları sonucu tüm internetin kült alt konularından biri hâline gelmişti. Sadece Türkçe konuşabilen kişiler değil, dünyanın her yerinden milyonlarca insan sayfayı görüntülüyordu. Tarayıcıların otomatik çeviri hizmetleri sayesinde sayfayı kendi dillerinde okuyabiliyorlardı. Zaten sayfayla ilgilenenler içeriğiyle ilgili yönlendirildikleri sayfa ya da paylaşımlardan bilgilendirilmiş olarak geldiklerinden, içeriği anlamakta zorluk çekmiyorlardı.

Konu kaybolan ya da kaçırılan çocukların çok ötesine geçmişti. Artık herkes ömürlerinden bir saat isteyen Alef'in bu isteği için geliyordu sayfaya.

Genç yaşta tıklamalar yüzünden ölen başka bir kişi duyulmadı. Sayfayla dalga geçmek için açıp tıklayanlar milyon kere de tıklasalar, bir şey olduğu yoktu. Sayfanın sihrine inananlar, teklifin anlamından korkanlar ise tıklamaktan kendilerini alamasalar da en fazla beş-on kere tıklıyorlardı. Ömürlerinden kendi elleriyle veriyor olmak düşüncesi, tıkladıklarında bunu gerçekten yapmış olacak kişiler için hayli korkutucuydu.

Büyük acılar çektiren hastalıkların pençesinde olup da intihara cesaret edemeyen çok sayıda insanın bu sayfayı derin bir inançla ziyaret ettiği hep konuşuluyordu. Ama ölme zaten çok yakın olan bu insanların ölümlerinin doğal mı olduğunu yoksa biraz erkene çeken bir etki mi bulunduğunu anlamak kolay değildi.

Sayfa internetin en karanlık bölgelerinde çok sık sunucu değiştirerek ama hep aynı adresle ulaşılabilir olarak

yayınına devam ediyordu. İçerikte değışen, sadece yakın dönemde Türkiye’de kaybolan ya da kaçırılan çocukların resimleriydi. Sayfayı ziyaret edenler artık bu resimleri fark etmiyorlardı bile.

KESİK PARMAK

M.S. 646

gidenin yeri dolar mı hiç
bazen geri gelir, çoğu zaman gelmez
geri geldiğinde bile değişmiştir bir şeyler
eksik kalan bir daha tamam olmaz

Bukra, şehirden yeterince uzaklaştıktan sonra serin havaya rağmen iç giysilerini çıkarıp derenin dirsek yaptığı derince bir yerine atladı. Kara-Kızıl Adam'ın tüm izlerini silmek istiyordu.

Hâlâ kanayan ve bir acı yumağı olarak zonklayan kesik parmağına aldırmadı. Günlerdir aşırı yüklendiği yaşlı ve yorgun bedeninin şikâyetlerine, sızlayan kemiklerine aldırmadı. Ertesi sabah her şey çok güzel olacaktı.

Teninden Kara-Kızıl Adam'a ait çamuru, teri, kanı tamamen attı. Şifalı bitkilerden o kadar da anlamazdı ama en azından zararlı olmadığını bildiği yosunları kullanabilirdi. Cübbeyi ve yüzündeki sargıyı zaten Amuriye'de bırakmıştı. İç kıyafetleri, yenilerini edinene kadar gerekliydi. Bileklerine kadar derisini sarmakta kullandığı sargılara ihtiyacı olmayacaktı; onlardan bıçağıyla ince bir şerit kesti. İyice yıkadığı kumaşı yosunlarla bastırdığı

yarasının üzerine sardı. Aslında belki ateş yakıp dağlasa daha iyi olurdu, ama bir gecelik uykudan sonra yarasının iyileşmeye ve parmağının büyümeye başlayacağını biliyordu. Gençleşecek, kendini yeniden yapacak bedeninden hiç şüphe etmedi.

Sudan çıkıp güneşin ısıttığı korunaklı bir kayanın üzerine çıplak hâlde uzandı. Giysilerini biraz kuruduktan sonra giymek çok daha akıllıca olacaktı. Eski yaralarını düşündü. Gençleşme dönemlerindeki yaralanmalarını... Çölde 'Talha'dan aldığı zamanları gençleşirken defalarca ufak tefek yaralar aldığı durumlar olmuştu. Hep eskisinden daha genç bir bedenle uyanınca insan çok hareketli olmak istiyordu. Üstelik günden güne daha genç olan bedenini kontrol etmekte koordinasyon hataları olabiliyor, beklenmedik kazalar yaşanabiliyordu. Bir keresinde gereğinden biraz fazla atılgan bir hareketi yüzünden düşüp bacağına bir kayanın kenarına çok sert sürtmüştü. Onlarca kesik oluşmuştu teninde, kıyafetinin o kısmı da parçalanmıştı. Ertesi sabah taze yaraları artık eskimiş yaralar görünümündeydi. Bir ayda oluşabileceğini umduğu iyileşme üç dört gecede bitmiş, iz bile kalmamıştı.

Kara-Kızıl Adam'ın istenmedik hatıra ve izlerinden kurtulduğuna ve artık iç giysilerini giyebilecek kadar kurduğuna göre yola koyulmanın vakti gelmişti. Yakınlarda güvenli bir ağaç kovuğu ya da kaya girintisi bulup krallar gibi bir uyku çekecekti.

Sonunda yırtıcı hayvanlardan ve zehirli sürüngenlerden korunabileceği bir yer buldu. Bir kaya yüzeyinde içeriye ve aşağıya doğru oyuk bir minik mağaracıktı bulduğu yer. Delik, çatlak yoktu. Ayrıca yırtıcı hayvanların da hedef seçemeyeceği kadar yüksekteydi. Burada ateş yakmadan konaklayabilirdi. Sonraki geceler yine açıkta kalacaksa, daha

korunaklı, ateş de yakabileceği bir yer bulması gerekecekti. Ama bunu yarınki Bukra düşünebilirdi; çok daha genç ve dinç olacağı kesindi.

Uyku bastırmadan önce yarasını açıp son bir kez kontrol etti. Gece bilinçsiz hareketlerle incitmemek için elini boynuna astığı bir kumaş parçasına yerleştirmişti. İki boğum gitmişti. Üçüncü boğumun kemiğinin eklem yerine denk gelen kısmı açıktaydı. Deriyle kemik arası hâlâ kanlıydı. Yaptığı bandaj sayesinde yara iyileşmeye başlamıştı. Ama bu kadarı normal bir iyileşmeydi. O sihirli uykuyu uyurken asıl mucizenin gerçekleşmesini umuyordu.

Gün batarken daldığı uykudan gün doğduktan epeyce sonra uyandı. Tamamen kendine gelmeden çok daha önce, elinde tatlı bir sızı hissetmişti. Uykusunu bölmeye yetmeyen bu sızı uzun süre devam etti. Sonunda uyandıran, boynuna asılı kumaştaki elini sızının verdiği kaşıntıyla giysisine sertçe sürmesi oldu.

Parmağındaki acıyla uyanmasına rağmen yüzü gülüyordu. Dik bir kayanın yüzeyindeki bir oyukta değil de bir imparatorun mükemmel hazırlanmış yatağında uyanmış gibiydi. Bulutsuz masmavi gökyüzüne baktı. Sonra biraz kenara yaklaşp birkaç metre aşağıdaki zengin doğaya baktı. Dünkü karmaşa çok uzaklarda kalmıştı.

Elini askıdan çıkarıp kesik parmağına bakınca şaşırıldı. Bir büyüme bekliyordu, oysa büyümeden eser yoktu. Aksine deri kenardan ortaya doğru ilerlemişti. Kemiği hâlâ görünüyordu. Deriyle kemik arasındaki yara dokusu ise tamamen kapanmıştı. Gözünden bir damla yaş süzüldü.

Ucuz atlatmıştı aslında. Ama yeniden kavuşacağını düşündüğü sağ işaret parmağının üst yarısı artık yoktu. Bu hızla, iki güne kadar deri kemiğin üzerini tamamen kap-

lardı. Parmağı geri gelmese de en azından askerlerle karşılaşırda bir kurtulma şansı olabilirdi. Parmağı kesik bir adamı arıyor olacakları için şüphe çekmesi kaçınılmazdı, ama parmağının iki üç gün değil yıllar önceki bir kazada kesildiğini iddia etmesi kolay olacaktı.

Önlem olarak, herhangi bir şehre yanaşmadan önce derinin tamamen birleşmesini beklemeye karar verdi.

Talha sayesinde 60 yaş civarına inmişti. Şimdi adını bilmediği Arap sayesinde 30'una kadar inebilmeyi umuyordu. Tabii kimsenin ömrünün ne kadar olacağını bilmek mümkün değildi. Ama Arabın kaderinde bir savaşta ölüvermek ya da erkenden bir hastalığa kurban gitmek gibi bir şey yoktu ise, sayesinde 30'lara inebilmeyi beklemek kulağa çok da mantıksız gelmiyordu.

Çok acıkmıştı. Yaralı parmağını sakınmaya dikkat ederek kovuğundan aşağı indi. Çıkmaya göre çok daha kolay olmuştu. Uyumadan öncesine göre yaklaşık bir hafta daha gençti. Üstelik bedeni bu gençleşme sırasında yenileme ve onarım da yapmıştı. Kesik parmağı dışındaki son birkaç sarsıcı günden kalan diğer çizikler, çürükler, ufak yaralar neredeyse tamamen iyileşmişti.

Hayat güzeldi. Ve umuyordu ki, uzun süre de güzel kalacaktı. Hesapları yanlış çıkmazsa tekrar gençleşebilmekle ilgili bir yöntem bulabilmek ve bu sefer kendini bu kadar tehlikeye atmayacak bir yöntem bulabilmek için onlarca yılı vardı.

Bu kez çok acele etmeye, koşturmaya ihtiyacı olmayacaktı. Gençleşmek de pek umurunda değildi; en azından uzun bir süre için...

Bir günde kabaca iki hafta gençleşse... Bir ayda 60 hafta; sen ona 52 hafta yani bir yıl de. Ayda bir yıl gençleşmeye diyelim 30 yıllık bir gençleşme 2-3 yıl sürecekti.

Gezgin hayatına alışıktı nasılsa. Bir üç yıl daha gezginliğe razı olabilirdi. Gençleşmesi devam ederken uzun süre aynı insanların yanında kalması mümkün değildi. Yakın ilişkisi olan bir insan iki haftada bile bir gariplik olduğunu anlardı.

3 yıl sonra –ya da gençleşme ne zaman durmuş olursa– kendisine sağlam bir geçmiş uydurup kalıcı bir hayat sürmek istiyordu. Bu sefer bir aile kurarak, yerleşik bir hayat sürerek... Bu ikinci ömründe tekrar yaşlandığında ölümü gönül huzuruyla bekliyor olurdu belki de... İnsanların zamanlarını almak pek hoş bir şey değildi ne de olsa.

Şöyle bir geriye baktı. Zamanlarını aldığı insanları düşündü. Talha, kendisi vermişti zaten. Bukra, ne olduğunu bile anlamamıştı. Anlar gibi olduğunda bile inanmamıştı.

Antonius, bir şişe dibiymiş. Zaten ölmek istiyordu. Eninde sonunda cesaret edeceği bir ölümü, kayalardan atlamak yerine gönüllü olarak Bukra'ya kalan zamanını hediye ederek bulmuştu.

Kafeslerden aldığı onlarca canı düşündüğünde ağladı. İnsanın zalimliğine ağladı. Clodius gibi sağlam kumaştan bir adamın akıl almaz teolojik aykırılıklar üzerinden insanlara yapabildiği, inançla, aşkla yapabildiği zulümleri düşünüp ağladı.

Arapla ilgili durumu düşününce biraz duruldu. Bu, çok daha anlaşılabilir ve kendi yaptığının da gayet adil olduğu bir durumdu. İki düşman kavim sınırları boyunca savaş veriyordu. Clodius, inanç detayları uğruna kendi halkına ve asimetrik güçle zulmederken, bu kez düşman kavimden bir savaşçıyı düşmanca çalışmaları içindeyken yakalamıştı. Bukra, Clodius'un dostu değildi, düşmanı da değildi. Arabın da ne dostu ne de düşmanıydı. Sadece aralarındaki düşmanlık içinde Arabın sırrındansa canını verme isteğini

gerçekleştirmesine yardımcı olmuş ve bunun bir yan etkisi olarak da gençleşecek –uzun olduğunu umduğu– zamanlar elde etmişti.

Aslanı düşündü sonra. O karmaşada ölen insanları... Kimsenin öldüğünü görmemişti aslında, tüm dikkatini kendini kalabalıktan kurtarmaya vermişti. Ama ölenler olması kaçınılmazdı. Nedense insanlardan çok aslana acıdı; zavallı hayvan... Nerelerden getirip ne saçma işlerin içine sokmuşlardı bu doğa harikası yırtıcıyı...

Aslanla karşı karşıya kükrediği anları hatırladı. Kahkaha attı. Öyle bir cesareti nereden bulup çıkarmıştı!

Hayat güzeldi. Bunca deneyimi ve öğrendikleriyle o hayatı tekrar yaşamaya başlayabilmek daha da güzel olacaktı.

Acaba her şeyi hatırlayabilecek miydi? Yeteneklerini koruyabilecek miydi? Gençleştikçe tekrar ham bir kütüğe mi dönüşecekti?

Yaşlanmak bir kütükten oyularak şekillenmek olarak mı düşünülmeliydi? Yoksa damlaya damlaya biriken sarkıtlar ve dikitler gibi bir oluşum muydu?

Gençleşirken deneyimlerini, birikimlerini, şekillenmişliklerini koruyabilecek miydi?

Zaman gösterecekti.

Derisi kemiğe doğru kapanan parmağına baktı.

Ölümsüz değildi.

Tekrar yaşlanarak ölebilirdi. Yeniden gençleşmenin bir yolunu bulamayabilir, ölüme yenik düşebilirdi. Ya da yaşadığı bu ikinci hayatla mutlu olarak huzur içinde kendi kararıyla ölümü bekleyebilirdi.

Ama yaşlanmadan da ölebilirdi. Gençleşme döneminde esaslı bir hastalıkla bile başa çıkabilmesinin mümkün olduğunu tahmin ediyordu. Uzun sürecek bir hastalık durumunda belki gençleşme dönemi bitmiş olsa bile –zaman

almanın pratik bir yolunu bulabilmiş olursa— yeniden zaman alıp hastalıkla başa çıkabilirdi.

Peki ya ani ölüm? Bir yolculuğunda haydutlar yolunu kesip parası yok diye kızarak boynuna bir pala sallasalar? Ömrü ilahi bir kontratla uzamıyordu, sadece vücudu gençleşiyordu.

Ani ölüm olasılığıyla titredi. Bu tür tehlikelerden mümkün olduğunca uzak bir hayat kurmalıydı.

Ölümlü olduğunu düşünmek, Muhammed'i hatırlamasına sebep oldu. Tekrar gençleşebilmenin şehveti ve enerjisiyle, gençleşme durunca yeniden bir yöntem bulabilmenin ıstırapı ve saplantısıyla ölüm ve sonrasını hep arka plana atmıştı. Belki de artık sırasıydı.

İki üç yıl olarak hesapladığı gezginlik sürecinin yönüne karar vermişti. Doğu Romalıların değil, Müslümanların arasında gezecekti. Kim bilir, belki Muhammed'in anlattıkları, onun takipçilerinin hayatlarında gördükleri, ilk ömrü boyunca arayıp bulamadığı gerçek yönü gösterirdi ona. Belki sonunda inanabileceği bir din bulurdu.

Midesi guruldayınca bu ulvi düşünceleri, uzun vadeli hesapları bir kenara bıraktı.

Şu an yiyecek bir şeyler bulmak her şeyden önemliydi.

HESAPTA OLMAYAN

evdeki hesap çarşıya uymaz
ve her plan bozulmak içindir

Alef, sayfaya ilginin viral bir şekilde yayılmasından günlerce önce ve yoksunluk krizi bittikten birkaç gün sonra, yarım da olsa bir gençleşme uykusu uyuduğunda, şaşırmaktan çok hayıflanmıştı. Sayfadaki soruya birileri ‘evet’ demişti büyük olasılıkla. Bu kadar aptalca bir yöneme nasıl güvenebilmişti ki? İki haftada elde ettiği sadece birkaç saatlik gençleşme! Üstelik yine yoksunluk krizi tetiklenecekti.

Aklından olası döngüyü kurguladı: Sadece birkaç saat gençleş, bedelini birkaç gün sonra başlayan ve birkaç gün süren yoksunluk kriziyle öde, bir iki hafta normal tempoda yaşlanmaya devam et ve al baştan... Dışın kovuğunu doldurmayan ve normal akışı geriye çevirmeye nefesi yetmeyen bir gençleşme süresi için tekrarlayıp duran yoksunluk krizleri!

Vahit’e durumu açık etmeden sormuştu: Yapılabilecek bir şey yoktu. Derin’le yaptığı derslerin etkisiyle güvenlik konusunda bilinçlenmiş olma bahanesiyle ağzını yoklamıştı. “Önceden atanmış kullanıcı ismi ve parolayı bilmeden ben bile sızamam sisteme.” demişti Vahit.

Kötünün iyisini düşündü yine de: Birkaç ay ya da belki daha fazla sürse de en azından görünen dişlerinin çıkması tamamlanabilirdi. İki haftada bir iki-üç saat temposuyla gençleşecekse, aylar değil yıl da sürebilirdi tabii! Sağ elinde tuttuğu tableti sol avucuna hafif hafif vurarak düşünüyordu. Bir an kolunu kaldırdı, tableti karşı duvara savuracak gibi oldu. Sonra aklı başına geldi: Önemli iletişimlerini bu araçlar üzerinden yürütüyordu. Bir hayli bağımlı hâle gelmişti aslında. Tabletın parası önemli değildi, yenisini alırdı; ama dişlerinin bu hâliyle çıkıp almak ya da getiren kişiyle imza atma gibi işleri yapmak... Bir de üstelik Vahit'in yüklediği uygulamalar vardı. Yeni aldığı cihazın da güvenliğini ve izlenemezliğini sağlamak için Vahit'in elinden geçmesi gerekirdi.

Tableti elinde tutmanın pek akıl kârı olmadığını anladı, masaya bıraktı. Odanın içinde, bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu. Aklına daracık kafeste hapsolmuş ayı geldi: Seneler önce Ankara'da hayvanat bahçesinde görmüştü. Hayvan kafesin dört kenarı boyunca hızlı adımlarla yürüyor, tam kenara gelince koca başını şöyle bir daire çizer gibi sallayıp sıradaki kafes kenarına yöneliyordu.

Bu hâliyle, o ayıdan pek de farkı yoktu doğrusu.

Mükemmel uyudu. Mükemmel uyandı. Eli hemen yüzüne doğru gitti. Dudaklarını aralayıp ağzını biraz açtı. Parmak uçları haftalardır alıştığından çok daha farklı bir haritada gezindi: Ön dişlerinin biri tam çıkmıştı ama diğeri dün gece uyurken azıcık da olsa diğerinden kısaydı. Oysa şimdi ikisi eşitlenmişti. Hâlâ yarım olanlar, hatta patlamamış olanlar vardı tabii, ama en azından iki ön diş tamamıydı.

En son ne zaman gençleşecek olduğunu bilmeden normal bir uyku beklentisiyle uzanıp da böyle gençleşerek uyandığını düşündü. Ta en başlarda... Talha'yla konuşmalarından sonra... Ömrünün kalanını verdiğine dair şeyler söylemişti Talha. Bukra, o uzun zamandır aklına gelmeyen ismini taşıyan hâli, inanmamıştı. İlk birkaç sabah, yaşadığı şeyin sadece dinlendirici bir uyku olduğunu düşünmüştü. Muhtemelen Talha'nın da ömrünün kalanını verirken ve başkalarının da verebilmesi için ona dua ederken, gerçekleştirmenin böyle olacağı konusunda zerre kadar fikri yoktu.

Olayın mekanizmasını anladıktan sonraki tüm gençleşme uykularında, gençleşme beklentisiyle uykuya yatmıştı. Gençleşmeyi beklerken gençleşmediği olmuştu, ama hiçbir beklentisi yokken gençleşmek... Güzel bir sürprizdi.

Aslında birkaç saatlik tesadüfi gençleşmeler olabileceğini biliyordu tabii. Web sayfasının o kadarını sağlayabileceğini zaten bir sefer yaşamıştı. Ama bu gece... Zihnindeki yaş göstergesini kontrol etti: 3 hafta gençleşmişti. 3 tam hafta!

Hayır, umutlanmamalıydı. Devamı gelmeyecekti muhtemelen. Aklına çılgınca bir fikir geldi, kahkaha attı. Diyelim ki sayfaya girse, kendisi evet'i tıklasa. Defalarca tıklasa. Gerçekten mümkün olduğunu bildiği için kendi tıklaması muhtemelen çalışırdı. Acaba ne olurdu? Kendi ömrünün sonundan eksilip karşılığında gençleşir miydi? Belki de dişler için bunu denemeye değerd.

"Tövbe tövbe..." diye mırıldandı. Başını iki yana salladı. Neler düşünüyordu böyle? Bu kadar hassas ve ne olacağı belirsiz bir konuyla ilgili böyle aptalca deneyler tabii ki yapmamalıydı. Belki de kendi ömrü zaten çoktan tükenmişti, aldığı ömürleri yaşıyordu ve kendi ömründen bir saat bile vermeye kalktığına ölüp gidecekti.

Ölümle çok dans etmişti zaten. İnsan 1500 yıl yaşayınca, diyelim ölümcül bir ev kazası yaşamaması olasılığı bile önemli bir ölüm tehdidi olabilirdi. Gençleşmelerin ani bir ölüme karşı koruması olacağını sanmıyordu. Omuz silkti:

“Ölürsem ölürüm! Ama sebep olabilecek bir şeyi de bile bile yapmayayım.”

Otel odasının banyosuna gidip yüzünü yıkadı. Duşa girmeden önce aynada dişlerini iyice kontrol etti. Daha çok iş vardı, ama hafif bir gülümsemeyle aynada kendine baktığında en kritik dişlerin yeterince çıktığını görebiliyordu. Dış dünyaya çıkabilir hâle gelmişti.

Belki de çıkıp biraz ömür almalıydı birilerinden.

Şimdilik beklemeye karar verdi. Web sayfası bakarsın birkaç gün içinde bir sürpriz daha yapardı.

Derin'den öğrendiği siteler üzerinden web sayfasına olan ilgiyi ölçebilirdi belki. Ama bu kadar erkenden hissedilir ve raporlanmaya değer bir trafik oluşmasına ihtimal vermedi.

Duşa girerken göğüs kıllarının artık daha siyah olduğunu tam bilincine varmadan olsa da fark etti.

Uzun süredir ilk kez kaygısız bir şekilde sokağa çıkabiliyordu. Sultanahmet Meydanı'na kadar yürüdü. Sesleri dinledi. İnsanları izledi. Parkta oturup dürüm döner yedi.

Dizüstünü, tableti, cep telefonunu, hepsini otelin kasa-sında bırakmıştı. Gün boyu insanlarla baştan aşağı yıkan-dı. Onları gördü, onları duydu, onları kokladı. Küçük bir çocuğun başını okşadı. Yanından geçerken tökezleyen bir genci dirseğinden tutup destekledi. Hayatı neden sevdiğini hatırladı.

Kadınları, çaktırmadan tabii, daha bir dikkatli inceledi. Yüzyıllardır biliyordu ki, insan, güzelliği yaşına göre de yo-

rumluyordu. Mesela kırklarındaki bir erkek, otuzlarındaki bir kadını, yirmisine yeni gelmiş bir kadından daha ilgi çekici buluyordu. On beş yaşındaki bir erkek içinse otuz yaşında bir kadın düpedüz yaşlıydı. Oysa kadın aynı kadındı.

Kadınlarla ilgili kendi günlük davranışını düşününce farkına vardığı gerçek şuydu: Derin'e daha çok kişiliğiyle ilgi duymuştu. Kadın olarak belirgin bir cazibe hissetmemişti. İnsan olarak çok daha fazla ilgisini çekmiş, onunla beraber vakit geçirmek istemişti. Oysa şimdi yirmili yaşlarındaki kadınlara şehvet odaklı bir ilgi de duyuyordu. Şaşırdı. Şehvetin canlanması gençleşmesiyle ilgili normal bir durumdu. Dişleri nasıl yeniden çıkıyorsa, gençleşiyorken şehvet hissinin dönmesi de bildiği, beklediği bir dönüşümdü. Ama gün boyu gördüğü kadınlardan yirmili yaşlarda olanlara bu yönde bir ilgi hissetmesi garipti. Şu an bulunduğu yaşıyla kırkına yaklaşmış kadınlara daha çok ilgi duymalıydı.

Otele dönene kadar bu garipliği çözümleyemedi. Otelde akşam yemeğini yerken de hâlâ ne olup bittiğiyle ilgili zerre kadar fikri yoktu. Aklında bu soruyla uyudu.

Sabah uyandığında, beş hafta daha gençti. Daha önce bir gecede bu kadar gençleştiği hiç olmamıştı. En azından kafasında yaşıyla ilgili bir bilinç oluştuğundan, önce aylık, sonra haftalık, sonra günlüğe kadar hassas bir şekilde bulunduğu yaşı hissedebilir olduğundan beri, bir gecede beş hafta gençleştiği hiç olmamıştı. En fazla dört hafta olurdu.

Şimdi dünkü tatil gününde neden yirmili yaşlardaki kadınlara çok daha sıcak bir ilgi hissettiğini anladı: Vücutu, zihni, hızlı gençleşmeyi umuyordu.

İlk iş otelden ayrılmalıydı. İki günde iki ay gençleşmişti. Kimsenin şüphelenmesini istemezdi. Vahit'in ayarladığı kimliklerden 40 yaş civarı olanı kullanıma almaya karar verdi.

Kimlikler ve bağlantılı belgeleri Vahit'ten almalıydı. Ama yüz yüze gelmek de hiç işine gelmiyordu. Tekrar tekrar bağlantıya geçmek zorunda kalmamak için bu tür zamanlarda kullandığı posta kutusu adreslerinden birini Vahit'e e-postayla gönderdi.

Hazırlanmış en iyi dört kimliği ve diğer dokümantasyonu posta kutusuna elden bırakmasını rica etti. Önceden seçmiş olduğu kod adlarını göndermişti. Aslında altı kimlik hazırdı, ama iki tanesine gerek kalmayacak gibiydi. Vahit'ten yirmili yaşlardaki bir, otuzlu yaşlardaki iki ve kırklı yaşlardaki bir olmak üzere dört kimliği istemişti.

Amerika'daki çocukları için bir ölüm senaryosu uygulamak gerekirdi ama böyle bir hızla gençleşirken bunu düşünme şansı artık yoktu. Onlarla bağlantıyı hemen kesmeliydi. Zaten Gülnur'un ölümünden sonra sıklaşan görüşmeleri tekrar iyice seyrekleşmişti. Kemal Bilge'yi oynama şansı artık kalmadığına göre, bu kimliği en kısa zamanda kaybetmeliydi. Yok olma seçeneğine zaman kalmadığına ve kaybolmayı kullanacağına göre, şu andan itibaren Kemal Bilge'yi yok saymak ve çocukları da tekrar aramamak en güvenli hareket olacaktı.

Sonraki gün kimlikleri posta kutusundan alacaktı. Bu gecelik başka bir otele –son kez olmak kaydıyla– Kemal Bilge kimliğini kullanarak yerleşebilirdi.

Otelden ayrılmadan önce İhsan Bey'i ve Dokuzuncu'yu arayıp telefonla konuştu. Sesi hasta olduğu için kısılmış gibi yapmıştı. Normal konuşsaydı, uzun süredir görüşmedikleri için farkı hemen algılayabilirlerdi. Gençleşmeye yoracak olmasalar bile bir gariplik hissetmeleri muhtemeldi. Her ikisiyle de bir sonraki görüşmesinde kendisini başka bir insan olarak, Alef Klanının yeni temsilcisi diye tanıta-acağı kesin gibiydi. Zaten Kemal Bilge'yle çok uzun süreler

boyunca görüşmedikleri olmuştu geçmişte. Yeni kimliğiyle tanışmaları konusunda acele etmesine gerek yoktu; işlerin yolunda gideceğinden emindi.

Bir gecede 5 hafta birden gençleşmesinin şaşkınlığını hâlâ atlatamamıştı. 4 haftalık gençleşmeler bile hemen her zaman bir seri içinde olmuştu. Bu seferki gençleşme hem uzun hem her zamankinden daha hızlı olacaktı demek. Yüz yüze ne aldığını bilerek almamak ne kadar kötüydü. Hızlı ve uzun süreli bir gençleşmeden çok emin olsa da bir yandan da internet sayfası yöntemine güvenmediği için sürekli şüpheyne düşüyordu. Ama yine de klanın yeni temsilcisi olarak tanışmaları büyük olasılıkla yirmili yaşlarındaki kimlikle yapacaktı.

Otelden ayrılırken Derin'i düşünüyordu. 25 yaşında biri olarak onunla tanışması için ne kadar beklemesi gerekecekti acaba? Normal tempoyla günde iki hafta gençleşiyor olsaydı, bir yıl için kabaca bir ay gerekirdi. 35 yıl için yaklaşık 3 yıl. Bu süre Derin'in ayrılmasını sağlamak ve onu tanışacakları uygun ruh hâline çekmek için gayet yeterli, hatta fazlaydı. Belki 25'ine 2 yılda inerdi.

Otelden az miktarda eşyasını taşıyan iki valizle ayrılarak bindiği takside aklı başına geldi: Büyük hayaller kuruyordu, oysa durum çok farklı olabilirdi. Belki gönderilen e-posta adreslerinde birkaç gün çok şanslı çıkmıştı ama tekrarı olmayacaktı bu şansın.

En azından bu ikinci beş haftalık gençleşmeyle dişlerinin görünür olanlarının tamamı hatta daha arkalara doğru birkaç tanesi de tamamen çıkmıştı. Artık gerekirse yüz yüze konuşmalarla da gençleşme kaynakları bulabilirdi.

Tüm düşünceleri kafasından kovarak taksinin camını araladı. Sahil yolu boyunca düzenlenmiş gezinti yerleri ve yeşilliklerle, arkadaki denizin mavisıyla gözlerini ve zihnini dinlendirdi. Denizin ara ara gelen esintisini içine çekti.

Taksim'de seçtiği otele ulaşırken, bu otelin Kemal Bilge olarak kayıt yaptıracığı son yer olacağına artık kesin olarak karar vermişti.

Odası mükemmel bir köşedeydi. Perdelerini tamamen açtığı pencereleri bir yandan Boğaz'a, bir yandan Sarayburnu ve arkasına kıvrılan Marmara'ya bakıyordu. Akşam yemeğini yine otelde yemiş, bu koşturmaca içinde unuttuğu namazları tekrar aklına gelmiş ve gidip Beyoğlu Ağa Camii'nde akşam namazını bile kılmıştı. Yatsıyı da cemaatle kıldıktan sonra odaya dönmüş, açık bırakmış olduğu pencereden manzaraya bakarak ruhunu tazeleyip uykuya hazırlanmıştı.

İki gün aynı otelde kaldı. Gençleşmesi gecede 4 haftaya inmişti ve bu daha alışık olduğu bir tempoydu. Vahit'in bıraktığı kimlikleri almış, otelin konforunu beğendiği için de düşündüğü gibi hemen ayrılamamıştı. Ama birkaç gün sonra başka bir otele yeni kimlikle geçmesi gerekecekti.

Sonra bir gece, hayatının en garip uykularından birini uyudu. Bir yandan tatmin edici bir uykuydu, ama inanılmaz zorlayıcıydı. Sabaha kadar birkaç kez terler içinde uyandı. Her uyanışında odanın klimasının ayarını biraz daha düşürdüğü hâlde sıcak basmasından kurtulamıyordu. Aslında bunlara uyanış demek de doğru değildi. Klima ayarını uzaktan kumandayla değiştirirken davranışları bir uyurgezerinki gibiydi.

Sabah olduğunda buz gibi bir odada terleri üzerinde kurumuş ve titrer bir hâlde gerçek anlamda uyandı. Gece boyu olup biteni pek hatırlamıyordu ama soğuktan titreyerek uyandığı için ter basmalarını ve klimanın derecesini birkaç kez düşürdüğünü hayal meyal hatırladı.

Neler oluyordu böyle?

Zihnindeki yaş sayacını kontrol ettiğinde neredeyse kalbi duruyordu. 3 ay gençleşmişti. Bir gecede üç ay! Dehşete kapıldı. Buz gibi odada titrerken bir yandan da midesi kazınıyordu. Ne olup bittiğini düşünmeye gram enerjisi yoktu. Önce klimanın derecesini uzaktan kumandayla iyice artırdı. Hemen ardından yataktan yalpalayarak kalkıp mini buzdolabını açtı. İki üç paket tuzlu fıstık, iki bisküvi paketi ve iki de çikolata aldı. Bir de içecek olsun diye kutu kolayı almaya çalışırken elindekilerin hepsi yere döküldü. Yatağa falan dönmeyi boş verip dolabın önüne çöktü. Yere saçılmış paketleri birer birer açıp içindekileri öğütür gibi yemeye başladı. Tikanır gibi olunca durup kutu kolayı açtı, ağzındakileri yutabilecek kadar içtikten sonra hemen henüz açılmamış olan paketlere yöneldi.

On dakika sonra odanın sıcaklığı normal bir seviyeye gelmiş, midesindeki kazıntının da çaresine bakılmış hâlde yatağa oturdu. Elleri de üstü başı da her şeyi hızla ağzına tıktırarak yediğinden, kırıntılar ve çikolata lekeleri içindeydi. Ama kalkıp yıkanacak hâli yoktu.

Üç ay!

Sağ eli çenesine gitti. Dışarıdan yokladı. Dişleri de bu gece fazla mesai yapmıştı anlaşılan. Ağzını açtı, parmak uçlarıyla kontrol etti. Azı dişleri ve yirmilik dişleri bile bir hayli uç vermişlerdi.

Hızla eşyalarını toparlamaya girişti. Web sayfasıyla ilgili hiç beklemediği bir durum olduğu açıktı. Bir şekilde kontrolden çıkmış olmalıydı. Ama şimdi bunları düşünmeye vakti yoktu. Valizleriyle birlikte lobiye indi. Resepsiyona mümkün olduğu kadar uzak bir koltuğa oturup çay söyledi. Resepsiyondaki görevliyi buradan kontrol edebilecekti. Şansına, geldiği gün kaydını alan adamdı! Gündüz-

cüyle değişimleri için yarım saat kadar beklemesi gerekti. İlkini resepsiyondan tamamen ayrıldığına emin olur olmaz kalkıp ilişkisini kesti. Adamın değişikliği fark etmesi pek olası değildi ama tedbiri de elden bırakmamak lazımdı.

Görevlinin taksi çağırma ya da valizlerini taşıma isteğini kibarca reddetti. Bir arkadaşının biraz ileriden kendisini alacağını öne sürerek valizlerini tekerlekleri üzerinde hareket ettirip otelden çıktı.

Biraz ileride bir kafeye oturdu. Kemal Bilge artık yoktu. Ama yerine kimi koyacağını, hangi kimliği kullanacağını da bilemiyordu. Bu kadar hızlı bir gençleşmenin fark edilmeyeceği bir yer bulmalıydı. Bir villa kiralasa? Peşin parayla? Ama peşin parayı nasıl bulacaktı, Kemal Bilge olarak bankadan para çekmesi çok yanlış olurdu. Bu işleri Vahit üzerinden yürütmesi gerekecekti.

Villa işini görür müydü? Müstakil bir ev? Ama bu tür yerler daha gözden ırak olduğu için çok kalabalık olmayan sokaklarında insanlar daha bir dikkat çekerd. Bir şeyi en iyi saklayacak yer göz önüydü. Kendini insanların içinde saklamaya karar verdi.

Uzun süre kalabileceği, hızlı gençleşmesine rağmen kimse dikkatini çekmeyeceği, gireni çıkanı hem çok olan hem de sürekli değişen bir yer olmalıydı. Dışarı çıktığı günlerin bazılarında başka giysiler satın alıp giyip onlarla dönse... Görenler, onu sürekli değişen insanlardan biri sansalar...

Mobilyalı günübirlik kiralamar yapan bir binadan daire tutmalıydı. Tercihen firmaların misafırhane gibi kullandığı bir binadan... Böylece aynı kiracı kurum tarafından uzun süre kiralanıp farklı farklı kişilerin girip çıkması normal karşılanırdı.

Vahit'e cepten bazı misafırları için acil olarak bu isteğini anlatan bir e-posta attı. Yarım saate kalmadan cevap

beklediğini de yazdı. Anahtarı binaya yakın bir esnafa bırakmalarını ve ondan nasıl istemesi gerektiğiyle ilgili bilgi dönmesini de istedi.

Üç saat sonra Bakırköy’de havaalanına yakın tarafta konforlu bir dairenin yatağına uzanmıştı.

Gecenin gelmesinden korkuyordu. Neyse ki, Vahit kendi isteklerinden bile fazlasını düşünmüş, mesela buzdolabını tıka basa doldurtmuştu.

Artık Derin’i, ona çok daha erken kavuşma ihtimalini bile düşünemiyordu. Oysa 4 günde 1 sene gençleşerek 25 yaşına yaklaşık 4 ayda inmesi mümkündü.

Sorun da tam olarak buradaydı zaten. Orada nasıl duracaktı? O yaşta?

Ertesi sabah yine kan ter içinde uyandığında dört ay birden gençleşmişti.

YENİ YOLLAR

M.S. 649

yeni yollara çıkalım içimiz açılsın
her çatal bir tercih
her tercih bir macera

Üç yıldır yollardaydı ve bir gezgin sınıfıyla ahabplığı epeydir ilerletmişti: Tüccarlar.

Amuriye'den çıkarken zorunlu bir gezgin hayata mahkûm olduğunun bilincindeydi. Her ay yaklaşık bir yıl gençleşirken bir yerde birkaç haftadan fazla kalamazdı. Ama güney, böyle hareketli kişilere çok şüpheli yaklaşılan bir bölgeydi. Araplarla savaş hatlarının yakınlarında uzun süre başıboş dolaşması hayatını tehlikeye atmak olacaktı.

Parmağından biliyordu, ölümsüz değildi.

Öte yandan Konstantinopolis yakınlarına doğru gitmeyi de düşünemezdi. Büyük şehre yaklaştıkça, kim olduğunu, kimlerden olduğunu, ne işle uğraştığını belgeleme sorunları daha baş ağrıtıcı olacaktı.

Tabii ki Arapların topraklarına gitmek her zaman mümkündü. Ama gençleşmesi devam ederken oralara gitmek istemiyordu. Muhammed'in dinini incelemek, o böl-

gelerde belki kalıcı olarak yerleşmek hedefleri arasındaydı. Gençleşmesi bittikten sonra!

Kala kala kuzey kalmıştı. Sinop'tan Trabzon'a kadar sahil boyunca uzanan dağlar... Savaşın bir hayli uzak olduğu bu şehirleri, kasabaları, köyleri aylarca dolaşmıştı. Buralarda gezginlere pek alışık değillerdi. Ama evler de birbirlerinden hayli uzaktı. İnsanlarla sadece istediği zamanlarda karşılaşarak, daha çok uzaktan yerleşim yerlerini incelemekle zenginleştirdiği bir gezgin hayatı yaşıyordu. Yerleşik halklar genellikle köylerinden bile onlarca yıl hiç ayrılmadan yaşıyorlardı. Onlara anlattığı geziler, güneydeki savaşa ilişkin hikâyeler, çok ilgilerini çekiyordu.

Gezgin hikâye anlatıcısı rolünü sadece bir yıl kadar sürdürebilmişti. O yılın sonunda artık 45 yaşlarındaydı ve yaşlı, görmüş geçirmiş bir gezgin ağzıyla anlattığı şeyler artık garip kaçıyordu.

Böylece insanlarla temasını azalttı. Kışın yerleşim yerlerinde daha çok vakit geçirdi ama baharın ilk günlerinden itibaren mekânı yemyeşil dağlar oldu.

Bu son yıl tüccarlara merak saldı. Geçip giden, sürekli değişen tüccarlarla tanışıyor, yerleşik insanların yapmak istemediği işlerine koşturuyordu. Kazandığı paradan çok, tüccarlarla muhabbeti seviyordu. Hem gelip geçici insanlar oldukları için gençleşmesi pek sorun olmuyor, hem de onlardan henüz görmediği yerler hakkında bilgileri alıyordu.

Türklerle ilgili bilgileri de tüccarlardan aldı. Hazarlar adı verilen bir grup Karadeniz'e doğru ilerliyordu. Güçlü bir devlet oluşumu içindeydiler. Zamanla bölgede çok daha etkin olacakları seziliyordu.

Düşünceleri hep Hazarlar –daha doğrusu Türkler– ve Araplarla ilgiliydi artık. Yirmili yaşlarının ilk yarısına kadar gençleşmiş olmalıydı. Belki 24, belki 25... Daha aşağı ya da

daha yukarı olduğunu sanmıyordu. Büyük olasılıkla gençleşmesi artık durmak üzereydi. Zaten hissettiği gençleşme son zamanlarda giderek azalmıştı. Belirtiler Talha'dan aldığı ömrü gençleşmesinin son dönemini andırıyordu. Tabii o zamanlar ilk deneyimi olduğu için ne olup bittiğini pek anlayamamıştı.

Bir yamacın en tepesindeki ağaca sırtını yaslamış, çok uzaklarda ayaklarının dibine serili denizi seyrederek yeni ömrünü nerede geçireceğini düşünürken uyuyakaldı. Ve o korkunç yoksunluk krizi başladı.

Neyse ki dağlardaydı. Takip eden yaklaşık dört günü, bu yamaçlarda haykırarak geçirecekti. Ama bu korkunç acının her saniyesine değerdı. Hayata ikinci bir kez başlayacaktı. Üstelik çok uzun bir ömrün deneyimleriyle... Bukra olarak yaşadığı ilk hayatının detaylarını epeyce iyi hatırlıyordu. Bazı detayları hatırlamak için çok zorlansa da... Belki unuttuğu da çok şey vardı, ama nereden bilebilirdi ki... O detayları unuttuğunu hatırlıyor olsa, zaten onları unutmamış olurdu. En azından zihninde derin boşluklar hissetmiyordu.

Önemli olan yetenekleri, becerileriydi. Bir önceki ömrünün yerleşik yeteneklerinin tamamına hâlâ sahipti. Tekrar tekrar yaparak yerleştirdiği hiçbir yeteneğini kaybetmemişti.

Artık acısıyla başbaşıydı. Ne Hazarları düşünecekti ne Arapları. Hatta birkaç gün boyunca herhangi bir şeyi uzun boylu düşünebilecek hâlde olmayacaktı.

Sonrası? Kim bilir!

YOLUN SONU

gitmek bitmekli midir
yolun sonuna kadar durmaksızın
ya dön geri yaparsan
o zaman yolun sonu, başladığın yer midir

Hızlı gençleşmeyle başa çıkmak inanılmaz yıpratıcıydı. Uyku süresi 12 saatin üstüne çıkmıştı. Günde 4-5 öğün yemek yiyordu. Zihni darmadağındı. Vahit'i, Derin'i, si-teyi hayal meyal hatırlıyordu. Olaylar, kavramlar, bir hızlı trenin penceresinden görülen manzaralardan farksızlardı.

Vahit'in ayarladığı eve girdiğinden beri 4 gün geçmiş, 4 günde 15 ay gençleşmişti. Dolaptaki bir ay yetebilecekmiş gibi duran stok hızla azalmıştı. Vahit'in evle ilgili yaptığı düzenlemeleri anlattığı e-postayı buldu. Evi üzerinden kirala-dığı şirkete ait kredi kartı hesabı bilgileri de vardı. Vahit'e harcamalarla ilgili yeni bir düzenleme için yazmadan önce e-postayı tekrar kontrol etmesi iyi olmuştu. Dolap tıka basa doluyken bu kadar kısa zamanda tekrar sipariş vermek zorunda kalmasıyla ilgili açıklama yapmak işine gelmeyecekti.

Çıkıp alışverişi kendisi de yapabilirdi. Elinde uygun kimlikler vardı. Üstelik üzerlerine çıkarılmış dolgun limitli kredi kartları da vardı.

Ayağa kalktı. Başı döndüğü için hemen geri oturmak zorunda kaldı. Kendisi çıkarak ya da internetten sipariş vererek yiyecek ve içecek işini halledebilirdi. Ama başka bir şeyler daha vardı düşünmesi gereken... Eliyle şakaklarını ovuşturdu... Aklını toparlamak için uğraştı.

Hatırladı: Gençleşmeye devam etmesi o kadar sorun değildi. Çok hızlı olması zorlarsa da başa çıkabilirdi. Asıl soru; acaba ne kadar gençleşecekti? Birkaç gündür bulanık zihninde yüzeye çıkıp duran ve çaresizce bastırdığı bir soruydu bu. Düşünmek korkutucuydu. Alef, Kemal Bilge kimliğiyle yaşlanarak ölmeye kendini hazırlamıştı. Ama o hazır olma hâlinin üzerinden çok zaman ve çok olay geçmişti. Alef, artık ölmek istemiyordu, artık Derin vardı. En azından sevilesi bir kadınla bir hayat daha yaşanıp onun sonunda ölmek mümkün olamaz mıydı?

Üstelik şimdi Alefbile o kadar uzaktı ki! Sadece yaşamda kalmayı isteyen bir insan olduğundan emindi. Kalan her şey sislerin arkasındaydı.

Yaşlanabilmek için gençleşmenin durması gerekiyordu. Ne kadar gençleştiğini, o anki yaşının ne olduğunu bilmek güzeldi; ama stokta daha ne kadar zaman olduğunu, daha ne kadar gençleşmeye devam edeceğini çoğu durumda pek bilmemişti. Şu anda da bilemiyordu. Acaba şimdiden çok geç kalmış olabilir miydi? Vahit bir şekilde siteyi yayından kaldırırsa, yeni tıklamalar olmasa, stokta birikmiş olan kısım şu anki yaşından yine de daha fazla olabilir miydi?

Gözleri yaşardı. Yaşlanarak ölmek anlaşılır, kabul edilebilir, daha erken bir ölümle karşılaşmayan normal insanların tamamı için kaçınılmaz bir şeydi. Ama gençleşerek ölmek?

Bu sefer yavaş hareketlerle tekrar doğruldu. Dikkatli bir şekilde banyoya doğru yürüdü. Başının dönmesi geçin-

ce dinç adımlarla devam etti. Banyoda abdestini aldı. Zihnini toparlanmaya başlamıştı. Vakti kontrol etti; öğle namazı henüz geçmemişti. Yaşlanarak da olsa, gençleşerek de olsa ölümün her zamankinden olası gözüktüğü şu an, namaz kılmak gayet iyi bir fikirdi.

Namaz kılarken zihnini boşaltmaya çalışsa da bir yandan sürekli düşünceler uçuşuyordu. Son sünneti bitirdiğinde tespihi atlayıp dua için ellerini açtı.

Abdest, namaz ve duayla sakinleşmişti. Kalkıp bir koltuğa oturdu. Olayları kabullenip ona göre hazırlıklarını yapmaktan başka çaresi yoktu.

Öğle vakitlerinde uyanmış, bolca yediği bir kahvaltı yapmıştı. Biraz berrak bir zihin hâline kavuşması ikindiye yakın ancak mümkün olmuştu. Artık erteleyecek zamanı yoktu, her gün biraz daha yıpratıcı oluyordu. Tekrar düşünebilecek hâle gelmesine kadar bekleyemezdi bu konu: Rasyonel bir şekilde bulunduğu durumu tartmalı, bir oyun planı çıkarmalıydı.

Koltuktan doğrulup bu sefer çalışma masasına geçti. Önüne kâğıt kalem aldı. Yazılı çalışırsa, bir sonraki ya da daha sonraki günlerde zihnini toparlayıp işe yarar bir şeyler üretebilmesi daha olası olurdu. Düşünmesi gereken soruları tek tek yazdı:

Daha ne kadar gençleşeceğim?

Gençleşmeyi durdurmak için siteyle ilgili bir şeyler yapılabilir mi?

Yapılması gereken bir hazırlık var mı?

Üçüncü soruda takıldı. Gözü sürekli birinci soruya gidiyordu: Daha ne kadar gençleşeceğim?

Bu sorunun cevabını bilmiyordu. Üstelik sadece şimdi değil, Alef olarak yüzlerce yıldır bu soruya cevap aramasına rağmen bilmiyordu. Daha önce sadece entelektüel bir

meraktı aslında: İnsanlardan zaman alırken hep ölçülebilir zamanlar isterdi. Kalan ömrün tamamını aldığı durumlar azdı. O yüzden hissederek olmasa da istediği vakitlerin toplamını aklında tutarak daha ne kadar gençleşeceğini çoğu zaman bilirdi. Tüm çabalarına rağmen, bunun yanına koyabileceği ikinci bir yöntem geliştirememişti. Belki gecedен geceye gençleşme sürelerinin üst üste uzun olması... Bu da bir çeşit işarettti. Ve bu süreler bu sefer kısılacak gibi durmuyordu.

Böyle bir tongaya düştüğüne inanamıyordu. Hoş, olaylar öyle gelişmişti ki... Vahit'in güvenlik paranoyası olmasa, sayfaya ulaşmak ve kaldırmak kolayca mümkün olacaktı. Ya da yoksunluk krizine denk gelerek kullanıcı isminin ve parolanın yazılı olduğu kâğıt okunmaz hâle gelmemiş olsa...

Hayıflanmayla geçirecek vakti yoktu. Tekrar konuya odaklandı. Daha ne kadar gençleşeceğini bilmiyordu ve sayfayla ilgili yapılabilecek bir şey olduğunu da sanmıyordu. Vahit, belki bir yol bulurdu ama hem zaman alabilirdi hem de ilgilenmek için önce sorun olduğunu bilmeliydi. Bir umut, Vahit'e sayfaya erişim bilgilerinin başına bir iş geldiğini ve yapabiliyorsa sayfayı kaldırmasını yazan bir e-posta attı.

İçi birazcık da olsa rahatlamıştı. İkinci soruyla ilgili yapabileceğini yaptığına göre, ilk soruya geri dönebilirdi. Cevabı bilmiyordu. O zaman olası en kötü durumu düşünmeliydi: Vahit sayfaya erişemeyebilirdi. Ya da erişebildiğinde çok geç kalmış olabilirdi.

Sorunun üzerini çizdi. En alta asıl önemli soruyu yazdı:

Gençleşmek için bana verilmiş olan zamanların toplamı şimdiden ya da Vahit sayfayı indirmeden yaşımdan daha büyük bir miktara ulaşabilir mi?

Bu sorunun cevabı net bir evetti.

3 günde 1 yıl hızıyla gidecek olursa, ayda 10 yıl gençleşecekti. 6 ay dolmadan sıfır yaşına mı ulaşacaktı? Böyle mi ölecekti? Tek bir hücreye dönüşüp sonra da yok olarak?

Acaba bedeni ya da zihni bu korkunç akıbete doğru giderken dayanabilecek miydi? Belki çok daha önce kalbi ya da başka bir organı yükü kaldıramayacak ve ölüm öyle gelecekti.

İntihar etmeyi düşündü. Daha önce yüzlerce kez düşündüğü gibi... Ve hemen tekrar vazgeçti. İnancı buna engeldi. İntihar ederse ölümünden sonrasını tamamen lanetlemiş olurdu.

Ölecekti. Kaçış yoktu. Ya tempoya dayanamayan bir organının onu yarı yolda bırakmasıyla, ya başa geri sararak çocuk olup sonra bebek olarak ve sonra da tek bir hücreye dönüşerek... İrkildi. Mümkün değildi bu, o noktaya gelmeden arada bir yerde canlı olma özelliğini kaybetmiş bir doku yığınının dönüşerek ölürdü muhtemelen. Sonra aklına dank etti: Kendini besleyebilecek yaşın altına inince, açlıktan, susuzluktan da ölebilirdi.

Rasyonel düşünce buraya kadardı: Omuzları sarsılarak, hıçkırı hıçkırı ağladı.

Ne kadar zaman geçtiğinin farkında bile değildi. Günler artık birbirine karışmıştı. Takip edebildiği tek şey, zihninde görebildiği kendi yaşıydı: Yirmi!

Vahit'ten sayfayı yayından kaldırmak üzere erişim sağlamanın neredeyse imkânsız olduğu haberini almıştı. Sadece DDOS dediği bir şeyden ümidi vardı: Distributed Denial of Service. Çok sayıda bilgisayara bir çeşit virüs bulaştıracak ve ele geçirdiği bu yüz binlerce bilgisayardan sayfanın

adresine sahte talepler yığarak sayfayı hizmet veremez hâle getirecekti.

Bu taktik sonunda işe yaramıştı. Ama başarılı olacak kadar çok bilgisayarı ele geçirene kadar da epey zaman geçmişti. Vahit konunun niye bu kadar önemli olduğuyla ilgili ciddi şüphelere sahip olmuştu muhtemelen, ama yaşamsal önemdeki durumun yanında Vahit'in şüpheleri o kadar da önemli değildi.

Üstelik sayfa otomatik programıyla atağa direniyor, zaman zaman önceden ayarlanmış yer değiştirme operasyonlarıyla ataktan kurtuluyor, tekrar baskılanması gerekiyordu.

Vahit'in çalışmaları devam ederken kendisi de internetten konuyu araştırmış, sayfanın nasıl viral bir şekilde yayıldığını ve ne kadar büyük bir ilgi çektiğini görmüştü. Ömrünü defalarca kere aşan bir sürenin bağışlanmış olması mümkündü. Tek umudu, insanların bunu bir oyun gibi yapmaları, çok azının gerçekten inanarak zaman vermiş olmasıydı.

Bir çeşit inzivadaydı. Yiyecek ve içeceklerle ilgili ayarlamaları yapmıştı. Bitmeye yaklaştıkça farklı bir süpermarketin internet sitesinden yeni ve bol siparişler veriyordu. Böylece aynı kişiyle karşı karşıya kalıp açıklanması mümkün olmayan bir duruma düşmeyecekti.

Gününün üçte ikisini uyku ve sarsıcı gecelerden sonraki yeme ve toparlanma süreçleri kaplıyordu. Kendisine kalan yaklaşık sekiz saati, namaz kılmak, günahlarını düşünüp tövbe etmek, evin ve kendisinin temizliğiyle ilgili gündelik işleri yapmakla geçiriyordu.

Organlarının yirmi yaşına kadar inmeden çok daha önce yüke dayanamayarak iflas edeceğini düşünmüştü. Oysa gençleşme süreci onları çok dayanıklı kılıyordu. Yü-kün kendisini oluşturan süreç aynı zamanda sürekli bir yenilenme de sağladığından dayanabilmişlerdi.

Biberonlar almıştı. Su doluydular. Evin her tarafında biberonlar vardı. Bir bebeğin emekleyerek bile ulaşabileceği yerlerde. Onları şimdiden hazırlamıştı. Su durduğu yerde bozulmazdı nasıl olsa. Sonraki günlerde kolayca açılıp tüketilebilecek yiyecekler de koyacaktı etrafa.

Üç günde bir yıl gençleşiyordu. Yaklaşık son yirmi günün kritik olacağını hesaplamıştı. Çocuklaşırken zihninin bildiklerini, yeteneklerini koruyup koruyamayacağından emin değildi. 7 yaş üstündeyken muhtemelen problem olmazdı. Son yirmi günde –yedi yaşının altına inerken– suların yanında bir haftada bozulmayacak yiyecekleri de her yere yaymalıydı.

Susuzluktan ölmek istemiyordu.

Birkaç aylık çaresiz bir çocuk olarak susuzluktan ve açlıktan ciğerleri sökülür gibi ağlaya ağlaya ölmek istemiyordu. Bu kimsenin kimseyi umursamadığı binada, gürültüden şikâyet etmek için bile kapıya gelen olmazdı.

Hıçkırıklar içinde tövbe ve dualarına döndü. 1500 yıllık ömründeki günahlarını düşünüyordu. Aslında günahlarını boş vermişti. Onlar için o kadar çok tövbe etmişti ki... Hakkını yediği insanları düşünüyordu. Haksızlık yaptığı, ömürlerinden aldığı insanları... Yapmış olduğu başka türlü haksızlıkları... Beraber bir ömür yaşıyorlarken gençleşme sürecine dönerek terk ettiği kadınları, çocukları...

Başlardaki acemi ömürleri haricindekilerden olan neslin neredeyse tamamını takip etmişti. Terk ettiği çocuklara tekrar görünmemişti ama iki üç kuşaktan itibaren soylarını takip etmiş, hepsini olmasa bile seçtiklerini Alef Klanı olarak görmüş, onları koruyup kollamıştı.

Ne klan için yaptıkları ne vakıf... Hiçbiri şu an vicdanını rahatlatmaya yetmiyordu.

Daha üç saat kadar önce yattığı uykudan rüyalanarak uyandı. Derin'i görmüştü muhtemelen. Ya da ona benzer soyut bir kadındı. Uykudan ani uyandığından şaşkıındı. Rüyanın detayları hızla kayboluyordu.

Hiç terlememişti. Aksine çok dinlendirici bir uykuydu. Perdenin arkasının hâlâ karanlık olduğunu fark edip saati kontrol etti. Daha üç saat bile olmamıştı. Sadece kasıklarında bir ıslaklık vardı. Saat... Aylar sonra dingin bir uyku uyuması... Rüyalanmış olması...

Ölümü bekleyen ruh hâlinin karamsarlığına rağmen bir mutluluk hissetti. Önce bir duş almalıydı. Kalktı, başı hiç dönmeden doğrulabildi. Bu da aylardır uykularının uyanışında ilk kez yapabildiği bir şeydi.

Duştan sonra aklı daha da başına geldi. 14 yaş 2 ay 3 gün. Bir önceki günden sadece 3 gün daha gençti. Bitmişti! Bitmişti! Tıklamaların verdiği süreler dolmuştu.

Tükettiği enerjiyi oburca karşılamak için değil de keyifle, zevkle bir kahvaltı etti. Çayını küçük yudumlarla yavaş yavaş içti.

Kahvaltıdan sonra gün aydınlanıncaya kadar oyalanıp dışarıya çıktı. Özgürlük Meydanı'na kadar yürüdü. Yanında yirmili yaşlar için ayarlanmış olan kimlik ve kartlar vardı. Neyse ki gençleşirken boyu bosu yerinde kalmıştı. Bukra olduğu ilk gençliğinde, bu yaşta boyu bu kadar var mıydı, hatırlayamıyordu. Daha sonraki yüzyıllarda 15 yaşa doğru indiğinde de boyu uzun kalmıştı. Polis kontrolü bile olsa muhtemelen sorun olmazdı. Resim şüphe uyandırmazdı ama doğum tarihine bakacak olurlarsa 24 yerine 14 yaşında olması sorun oluşturunurdu.

Bunları dert etmek için çok güzel bir gündü. Boş verdi ve keyfine baktı.

Eve döndüğünde güneş çoktan batmıştı. Tüm gününü gezip tozmakla, hayata tekrar bağlanmakla geçirmişti. Çok

yorgundu ama yatmadan önce sayfayı kontrol etti. Hâlâ erişilemiyordu. Bir daha birinden zaman almakla ilgili bir şeyi düşünmek bile istemiyordu. Zaten muhtemelen sene-lerce buna gerek olmayacaktı. 14 başlamak için hayli erken bir yaştı ama daha önce 15 civarından döndüğü olmuştu. İdare etmeyi başaracaktı.

Huzurla uykuya daldı.

Üç saat sonra aynı hâlde uyandı. Gülnur'la iyice yaşlanmalarından önce boşalmıştı en son. Sonrasındaki gençleşme süreci aşırı hızlı gerçekleştiği için akıbetiyle ilgili korkulardan şehvetle ilgili hiçbir şey olmamıştı hayatında. Dün sabah rüyalanmış olarak uyanmıştı. Bu sabah ikinciydi. Bu yaştaki bir genç için üst üste iki gece rüyalanmak çok da anormal değildi tabii.

Yaşına alışması gerekecekti anlaşılan.

Duş aldı. Vaktin girdiğini kontrol edip sabah namazını kıldı. Dün, gün boyu gezip tozmuş olduğu için üç saat uyku yetmemişti. Tekrar uyudu.

Uyandığında, bugünü de aylak geçirmemeye karar verdi, artık planlar yapmanın zamanı gelmişti. Vahit'e bir e-posta atıp, 14 yaşlarında bir kimlik ihtiyacı oluştuğunu yazdı. Daha önceden bu profilde çalışma yapmamış olduğunu bildiği için bir hafta sonra teslim etmesini yeterli bulduğunu da ekledi. Bu evde yaşamaktan sıkılmıştı, ama ayrılmadan önce kimliğin ve kamufle hayatının halledilmesi gerekiyordu. 14 yaşında bir çocuğun okula gidiyor olması gerekirdi mesela. Düşünülmesi gereken bir dünya konu vardı.

Tüm gününü evi normal bir hâle getirmeye harcadı. Biberonları toplayıp sularını boşaltmak ve çöp torbasına

doldurmak bile epey vaktini almıştı. Verilen süreler bitmemiş olsa, gerçekten bir bebeğe dönüşecek miydi acaba? Ve sonra... Sonrasını düşünmekten vazgeçti.

Sonuçta süre bitmişti. Ve bir daha asla kontrolsüz bir şekilde zaman almayacaktı. Aslında belki bir daha kontrollü ya da kontrolsüz hiç zaman almayacaktı.

Geceyi bir hayli yorgun karşıladı. Mutlu ve gelecekte umutlu, uykuya daldı.

Ve üç saat sonra rüyalanmış olarak uyandı.

Sonraki iki gün yine aynı şekilde uyandı.

Neden sonra aklına zihin yaşını kontrol etmek geldi. 14 yaş 2 ay 3 gün.

Her gün ama her gün bu yaşıydı. Bir gün yaşıyor ve gecesinde bir gün gençleşiyordu. Tek gün gençleşmek uzun süredir yaşadığı gençleşme temposuna göre neredeyse fark edilmeyecek bir etki olduğu için zihin yaşını kontrol edene kadar durumu fark etmemişti.

Bukra'nın buluşa erdiği günde takılıp kalmıştı.

